

Xuân Thụ Mộ Vân

Contents

Xuân Thụ Mộ Vân	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	24
8. Chương 8	28
9. Chương 9	32
10. Chương 10	36
11. Chương 11	40
12. Chương 12	43
13. Chương 13	46
14. Chương 14	50
15. Chương 15	53
16. Chương 16	56
17. Chương 17	60
18. Chương 18	64
19. Chương 19	68
20. Chương 20	72
21. Chương 21	74
22. Chương 22	79
23. Chương 23	82
24. Chương 24	85
25. Chương 25	88
26. Chương 26: Chương 26	92
27. Chương 27	94
28. Chương 28	97
29. Chương 29	100
30. Chương 30: Chương 30.	104
31. Chương 31	107
32. Chương 32	111
33. Chương 33	114
34. Chương 34	117
35. Chương 35	120
36. Chương 36	124
37. Chương 37	127
38. Chương 38	131
39. Chương 39	134
40. Chương 40	137
41. Chương 41	141

42. Chương 42	145
43. Chương 43	148
44. Chương 44	153
45. Chương 45	156
46. Chương 46	159
47. Chương 47	162
48. Chương 48	166
49. Chương 49	169
50. Chương 50	172
51. Chương 51	175
52. Chương 52	178
53. Chương 53: Chương 53	182
54. Chương 54	186

Xuân Thụ Mộ Vân

Giới thiệu

Khi hỏa họa sắp tới, trong lỗ mũi hửi được vị khét lẹt, toàn thân đau đớn, y đã cho rằng mình nhất định

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuan-thu-mo-van>

1. Chương 1

Khi hỏa họa sắp tới, trong lỗ mũi hửi được vị khét lẹt, toàn thân đau đớn, y đã cho rằng mình nhất định phải chết không cần nghi ngờ.

Trên thực tế, y cũng đích thật đã chết rồi.

Lần thứ hai mở mắt ra, y phát hiện mình đã biến thành đứa trẻ nhỏ ở một đất nước nào đó nơi dĩ thế_____ bên cạnh giường còn một hài đồng khả ái còn nhỏ hơn cả mình.

Thân phận hiện tại của y là vương tử của quốc gia này, mà nằm bên cạnh chính là đứa em cùng mẹ với mình.

Y vốn chỉ là một sinh viên năm hai bình thường không có gì đặc biệt được sinh ra vào thời đại hòa bình, sống trong một gia đình hạnh phúc, bây giờ lại được sinh ra trong vương thất huy hoàng mà hắc ám, đứng ở trung tâm vòng xoáy của tất cả tranh đấu.

Chỉ dùng một tuần, y đành từ bỏ sự yếu đuối và niềm may mắn vô dụng trước đây.

Y đã không còn là một sinh viên hạnh phúc nữa, vì bản thân và ấu đệ, ta nhất định phải sống tiếp.

Mẫu phi trong cuộc tranh đấu cung đình bị người ta độc chết cùng một lúc với khi y tỉnh lại, mà y có thể mở mắt ra, khả năng phần lớn là vì chủ nhân vốn dĩ của thân thể này đã mất rồi, mà y, là dùng phương pháp này để tồn tại.

Y mở mắt ra, thứ nhìn thấy đầu tiên ở thế giới này, chính là hài tử đó. Có lẽ là tình tiết thơ ngây khả ái, hay có lẽ chỉ là đang muốn tìm một lý do để sống tiếp, cho nên y theo bản năng đem hài tử đó trở thành sự cứu chuộc duy nhất, lý do duy nhất của y trên thế giới xa lạ này.

Y dùng mười ba năm, dạy cho hài tử ấu thơ này làm thế nào để tồn tại được trong lồng giam huy hoàng tráng lệ đó, sử dụng những phương thức thủ đoạn mà người khác không thể biết, những âm mưu dơ bẩn, mang tất cả những kẻ tranh đấu toàn bộ tiêu trừ.

Cuối cùng, vương cung rộng lớn chỉ còn sót lại hai người họ, vị vương trảm mê tửu sắc cuối cùng cũng băng hà.

Tiếp sau đó, vương vị thuận lý thành chương do người được chọn thích hợp nhất trong lòng y kế thừa.

Y trước giờ không cần thứ vương vị gì đó, cũng đối với quyền lợi vinh hoa không có bất cứ khát vọng nào.

Sở dĩ muốn đưa ấu đệ lên vương vị, là vì y cảm thấy chỉ có đưa người mà mình trân trọng nhất lên vị trí cao quý nhất, mới có thể xác thực bảo hộ người đó.

Trong thời gian hơn mười năm này, hai người bọn họ như hai con ấu thú, nương tựa lẫn nhau, sưởi ấm cho nhau, không tin tưởng bất kỳ ai, chỉ có thể tín nhiệm lẫn nhau_____ y đã nhận định như thế.

Y cũng cho rằng đối phương có cách nghĩ giống như mình.

Cho nên, khi bị bắt giam vào ngục không chút dự báo, y thậm chí còn cho rằng đây chỉ là trò đùa của ấu đệ.

Khi bị vô tình đánh rơi, y cho rằng hài tử đó có lẽ là bị kẻ gian nịnh xúi giục, nhưng sớm muộn sẽ biết tâm tư của mình.

Khi bị sắt nung ấn lên người, y chỉ có thể như tự thôi miên mà nói với mình, đệ đệ sẽ hiểu rõ, sẽ hiểu rõ...

Cuối cùng, khi gương mặt bị rạch đến thâm thương rối loạn, toàn thân bị thương nghiêm trọng đục khoét, bị xem như xác chết vứt đi mà ném vào đại dương.

Y biết, bản thân đã sai rồi.

Trước khi nghẹt thở, y thậm chí mai như được giải thoát.

Linh hồn sớm đã nên chết lại chuyển một vòng trên thế giới xa lạ này, nhưng cái gì cũng chưa từng đạt được, cuối cùng chỉ là khiến cho đôi tay vốn trắng tinh nhiễm lên máu tươi, để tạo nên một vị quân vương đa nghi tính tình bạo ngược.

...Cuối cùng, tất cả đều đã kết thúc rồi.

Thì ra thứ mà ta muốn bảo hộ, căn bản không cần đến sự bảo hộ của ta.

Mà ta, cuối cùng vẫn nên trở về đúng quỹ đạo của mình thôi.

Nhưng mà, vận mệnh lại lần nữa mở ra một trò đùa thật lớn với y.

Khi mở mắt ra, y phát hiện mình vẫn còn sống, với thân thể thương tích mỗi một, gương mặt xấu xí không chịu nổi, sống nơi dị thế.

Được thôi, thật ra, trong hơn mười năm hắc ám đó, y đã quên tư thái ban đầu của chính mình là như thế nào rồi.

Cũng dần dần quên đi cuộc sống vốn bình lặng kia.

Bất an sợ hãi vĩnh viễn vẫn chiếm cứ linh hồn của nhân loại hơn là hạnh phúc an ổn.

Y vẫn còn sống, với xác thịt xấu xí, linh hồn ngàn vết sẹo đau, bộ dáng nửa người nửa quỷ sống trên thế giới đã không còn xa lạ.

Sau khi nghệt thở, y giống như gặp phải kỳ tích thuận theo dòng hải lưu, trôi đến một tiểu trấn vô cùng hẻo lánh của một quốc gia khác.

Không biết rốt cuộc trong đó đã trải qua bao nhiêu lộ tuyến siêu việt lạ thường, y cứ nhiên lại mắc cạn vào bờ đề thành nơi chỉ có nước sông chảy qua, căn bản chưa từng cập biển.

Y được an trí trong một gian phòng cực kỳ nhỏ hẹp đơn giản.

Đập vào mắt toàn là bàn ghế cũ kỹ, gia cụ sờn mòn, rõ ràng vô cùng bần hàn.

Lát sau, màn cửa mỏng te được vén lên, một lão đầu sắc mặt vàng như nến, để chút râu, lưng vác hòm thuốc xỉn màu đi vào.

Thấy y tỉnh rồi, cũng không kinh ngạc, nâng mí mắt lên, tùy tiện đảo qua y một cái, sau đó thuận thực kéo tay y, không nhìn đến vết thương thâm không thể tả đó, sờ một chút: “Tỉnh rồi.” Không chút để tâm hỏi một câu.

Y trầm mặc nửa ngày, mới nói: “Dám hỏi tiên sinh, ở đây là?”

“Quảng Điền huyện.” Lão đầu nhàn nhạt trả lời, sau đó mở hòm thuốc ra, đắp dược cho y.

... Quảng Điền huyện, là nơi nào?

Trong ký ức của y không có địa danh xa lạ này.

Vì nhu cầu của hoàn cảnh trước đây, y gần như đem toàn bộ địa danh của quốc thổ ghi nhớ hết, y xác định không có cái tên này.

“Đây là Quân Diệu quốc, người từ đâu tới?” Lão đầu tùy tiện hỏi, giống như đang tìm chuyện để nói mà thôi, động tác trên tay vẫn rất mau lẹ.

Tác dụng của dược cao, khiến y cảm thấy vết thương đau nhói, vô cùng khó chịu.

Quân Diệu quốc...

Quả nhiên vẫn là nơi này.

Nghe câu trả lời như vậy, y chỉ cảm thấy buồn cười.

Rốt cuộc đã xảy ra cơ duyên xảo hợp như thế nào, mới có thể khiến bản thân từ Bắc Quận quốc ở tíu phương bắc trôi đến quốc gia cuối phía nam thế giới này.

Hơn nữa còn vượt qua hết mấy đại lục.

Có lẽ là vận mệnh trêu đùa ta còn chưa đủ chăng? Cho nên vẫn muốn để ta kéo dài hơi tàn sống tiếp?

“Đây là khách phòng của huyện nha, người cần tĩnh dưỡng một tháng mới có thể khỏi bệnh, một tháng sau có thể tự rời khỏi.” Thấy y không trả lời, lão đầu cũng không hỏi, chỉ một mình nói xong, rồi đóng nắp hòm thuốc, “Ngày mai ta lại tới.” Rất dứt khoát vén rèm đi mất.

Y trầm mê rất lâu trong tư duy của chính mình, đến khi hồi thần lại, mới hiểu rõ lão đầu nói cái gì.

Huyện nha...

Khách phòng?

Khách phòng rách nát thế này? Hơn nữa còn là của huyện nha?

Y hoài nghi lão đầu đó nói bậy.

Y không phải chưa từng đi qua nhà dân, vì cần hiểu rõ dân sinh, y cũng từng tự mình đi thăm vài sơn trấn xa xôi, nhưng y tuyệt đối sẽ không cho rằng cái nơi gọi là khách phòng của huyện nha này có bài trí tốt hơn những nhà dân kham khổ.

Đại khái là, cảm thấy hiện tại ta như vậy thì không thể có được bao nhiêu đồng, nên mới phô diễn với ta như vậy.

Trong lòng y thăm mĩa mai.

Cho nên, cơm được đưa tới căn bản đều là rau xanh thì y cũng có thể lý giải, thỉnh thoảng chỉ có thể từ trong mớ rau xanh này tìm được một vài hạt vụn thịt nhỏ nhí nhí thì y cũng cảm thấy có thể tiếp nhận.

Tuy cơm canh đạm bạc, nhưng thuốc của vị lang trung đó đích thực là có hiệu quả, khi được nửa tháng, y cảm thấy bản thân đã có thể tự lo những hoạt động trong cuộc sống, lại qua nửa tháng nữa, quả nhiên đúng như lời lang trung nói, y đã hoàn toàn khôi phục.

Đương nhiên, những vết thương dữ tợn trên thân thể, trên gương mặt đó là không cách nào xóa đi.

Tự y cũng cảm thấy rất kỳ diệu, dù sao lúc đó y cũng hiểu rõ tình trạng của cơ thể _____ gần như là đã nằm trong trạng thái hấp hối rồi.

Càng hướng hồ thuận theo hải dương trôi đến dòng sông lạc tới một tiểu trấn ngay cả mình cũng chưa từng nghe qua của một quốc xa ở cuối phía nam.

Vậy mà trong trạng thái như vậy mà mình cứ nhiên chỉ cần một tháng liền có thể khỏe lại!

Cho dù là ngự y giỏi nhất của Bắc Quận cũng không cách nào làm được a!

Cuối cùng, khi lão đầu đó tuyên bố y đã lành bệnh, có thể ly khai, y có chút hoang mang.

Một là, y không dám tin y thuật của đối phương cứ nhiên lại tinh thông như thế, hai là, y đã không biết phải đi đâu rồi.

Thiên hạ rộng lớn, đã không có chỗ dung thân cho y.

Hoặc nên nói, nơi duy nhất y xem là chốn dung thân của mình, đã không thể dung chứa y nữa.

“Sao rồi?” Lão đầu nhanh chóng thu xếp đồ đạc, tùy tiện nhìn y một cái, “Không có chỗ để đi sao?”

Y trầm mặc.

Lão đầu đóng gói xong, sau đó lại đánh giá y một vòng, cuối cùng hình mũi lên trời nói: “Không tiền đồ.”

“Cái gì?” Y ngạc nhiên.

“Tuy vết thương đã lành lặn, nhưng căn cốt của ngươi đã tổn hại rồi, không có biện pháp trị khỏi, cũng không thể làm được việc gì quá lớn, sau này chính là như vậy rồi.” Lão đầu nói.

Y lại trầm mặc.

Y biết hiện tại tuy vết thương trên thân thể đã lành lại, nhưng trên thực tế tinh khí tổn hại cực lợi hại, cho dù có sống tiếp, từ nay về sau cũng không thể trôi qua tốt đẹp.

Mùa hạ sợ nóng, mùa đông sợ lạnh, hơi cảm nhiễm phong hàn thì liền có thể dẫn tới trọng bệnh không khỏi, thậm chí tử vong.

Suy cho cùng một người bị giam cầm ngược đãi suốt ba năm trong thủy lao âm lạnh không thấy ánh mặt trời, không chết đã là điều kỳ diệu rồi.

“Dù sao ngươi rời đi cũng chỉ có con đường chết.” Lão đầu tiếp tục nói, “Mạc Thụ tiên sinh nói, trong nha môn còn thiếu một chân tạp dịch, ngươi nếu nguyện ý lưu lại thì cứ lưu lại, chúng ta cung cấp nơi ăn chốn ở cho ngươi, không có tiền lương, ngươi muốn đi cứ đi, không muốn đi thì liền ở lại làm việc, thế nào?”

Y ngậy ra nửa ngày, gật đầu: “Được.”

Từ trong miệng của một tiểu bổ khoái đưa cơm tới lúc trước, y biết lão đầu trước mặt này là lang trung duy nhất trong thành, Mạc Thụ tiên sinh chính là huyện quan ở huyện thành này, không biết tại sao, mọi người không gọi vị Mạc Thụ đó là huyện lệnh đại nhân, mà lại gọi là Mạc Thụ tiên sinh.

2. Chương 2

Sau đó, tiền thân vương duy nhất của Bắc Quận, bắt đầu cuộc sống làm việc lật vạt của mình ở một tiểu thành hẻo lánh.

Tuy nói, y có thể bồi dưỡng một hài đồng nhỏ bé đơn thuần trở thành một nam nhân hắc tâm thủ lạc lãnh khốc vô tình, đưa kẻ đó lên vương vị tối cao, nhưng sở trường đối với công việc lật vạt của một gia đình bình thường, thì một chút cũng không rành.

Chung quy trong hơn mười năm đã trôi qua đó, tuy thân ở nơi vương cung tranh đua đấu đá, nhưng những công việc bình thường này vẫn không cần y phải đích thân động thủ.

Mà hiện tại, y gần như biến thành tên ngốc vô dụng.

Luống cuống tay chân đập bể hết mấy bộ chén đĩa vốn đã không có nhiều, đánh rơi thùng nước chỉ có hai cái vào trong giếng, vết bẩn trên chăn màn không những không được tẩy sạch ngược lại bị ô nhiễm càng thêm rõ ràng...

Vân vân vân vân, cứ như thế, khiến y vô luận đi tới đâu cũng đều bị người ta dùng ánh mắt đồng tình đối xử.

Người xấu xí, tay chân vụng về, còn thêm thân thể không khỏe mạnh...

Quả thật là không có điểm nào được.

Đại nương ở nhà bếp mỗi ngày nhất định cưỡng bức y ăn nhiều một chút, còn len lén cho y đãi ngộ đặc biệt, cho y thêm chút thịt mỡ.

... Thật sự là đối đãi đặc biệt, người bình thường ngay cả thịt mỡ cũng không có mà ăn.

Hiện tại y đã chân chính thể nghiệm được, vị lang trung đó thật sự không hề lừa dối mình.

Cái huyện nha này thật sự, phi thường, cực độ...

Nghèo.

Tuy không đến mức không có cơm ăn, nhưng thật sự là rất nghèo.

Trước đây bản thân còn nói rau xanh đậm bạc, đợi sau khi làm tạp dịch rồi, mới hiểu, thật ra phần cơm trắng rau xanh đó đã là phần cơm dành cho người bệnh, là đãi ngộ đặc biệt ỉn rồi.

Từ sau khi ở lại đây ‘làm việc’, y rất hiếm rất hiếm khi có thể ăn được cơm, trên cơ bản đều là mì, cháo, cám các loại...

Cũng may là có đại nương ở nhà bếp chiều cố y, đặc biệt ưu đãi, gia tăng tỷ lệ cơm làm ra bữa ăn yêu thương đặc chế...

Tiếp theo là đến gia cụ trong nhà môn...

Cái này nên gọi là thảm không thể tả, nghèo rớt mùng tơi...

Trừ đại thính ra, cũng chính là nơi thăng đường cần phải giữ mặt giữ mũi, gia cụ ở những nơi khác không có cái nào không phải đồ cũ, sờn mòn, bị chấp vá xài lại...

Ngay cả phòng ngủ của huyện lệnh, cũng chẳng đến đâu_____ được thôi, thật ra là càn nát.

Hơn nữa càn đơn điệu.

Trừ một giá sách một chiếc giường một cái ghế nhỏ què quặt, thì không còn cái gì nữa.

Thậm chí ngay cả tủ quần áo cũng không có!

Bốn góc của giường, giá sách, ghế đó đều được đóng thêm gỗ chấp vá vào tới mấy lớp...

Thật sự, cho dù có tủ quần áo cũng không có tác dụng gì, huyện lệnh đại nhân bày lên ghế chỉ có vồn vện ba bộ y phục, một bộ quan phục, và hai bộ thường phục thay đổi hằng ngày.

Quả thật là đáng thương...

Điều này khiến y cực độ hiếu kỳ, vị huyện lệnh đại nhân này rốt cuộc là tệ lậu đến mức nào mà có thể nghèo túng tới trình độ này.

Nhưng y ở đây làm việc đã hơn một tháng, lại chưa gặp mặt đối phương một lần.

Việc này nên nói là huyện lệnh đại nhân tránh y hay là sao.

Chủ yếu là không thể gặp.

Mỗi ngày khi y còn chưa dậy, huyện lệnh đại nhân đã ra ngoài, khi y ngủ rồi, huyện lệnh đại nhân còn chưa trở về...

Cho nên dẫn tới chuyện y 'đi làm' đã lâu như vậy, nhưng vẫn không biết cấp trên của mình có bộ dáng ra sao.

Nhưng mà, tuy là như vậy, y vẫn có thể từ trong miệng của một trong hai tạp dịch duy nhất của huyện nha đưa ra kết luận_____ vị huyện lệnh đại nhân này rất được tôn kính.

Thuận tiện nhắc luôn, hai tạp dịch duy nhất của huyện nha chính là đại nương ở nhà bếp và y...

Đại nương ở nhà bếp vẫn luôn liêm chính đúng nghĩa vụ, mỗi ngày trời tối làm cơm xong, sẽ để lại phần cơm tối và cơm sáng cho huyện lệnh đại nhân, sau đó về nhà, sáng sớm ngày thứ hai lại tới làm cơm.

... Vì huyện nha nghèo, không có tiền chi tiêu, càng không có tiền mướn người làm.

Tuy từ miệng của đại nương nhà bếp y hiểu được thật ra người trong thành đều rất vui lòng giúp đỡ Mạc Thụ tiên sinh làm chút việc, nhưng là người ta cho rằng không trả tiền công thì rất kỳ cục, dưới yêu cầu cường liệt của mọi người, mới miễn cưỡng đồng ý cho đám nữ nhân trong thành mỗi khi có lúc rảnh rỗi thì luân phiên tới để giúp đỡ nấu cơm, giặt giũ quét tước vệ sinh.

Hiện tại có y làm một kẻ lao động danh chính ngôn thuận, tự nhiên sẽ phân vai gánh vác công việc vốn dĩ của đại nương ở nhà bếp_____ Tuy y không những hoàn thành không xuất sắc mà còn để lại cho người ta thu dọn không ít hỗn độn.

Nha dịch tổng cộng có mười tám người, một sư gia kiêm chức thu chi, quản gia, vân vân... tất cả các chức vụ khác trừ huyện lệnh ra_____ vì không có tiền, cho nên sư gia cũng rất khổ mạng mà thân kiêm nhiều chức vụ.

Nha dịch đều là người bản địa, mỗi ngày trời sáng tuần tra một vòng rồi mới về ăn sáng, buổi chiều làm công sự xong thì ai về nhà nấy ăn cơm, ngày hôm sau lại đi làm.

Tuy nói huyện nha là phải cung cấp cơm ăn, nhưng mọi người vì muốn tiết kiệm chi tiêu cho nha môn, nên đều tự về nhà ăn cơm.

Còn về sư gia?

Từ sớm đã bị huyện lệnh đại nhân mang ra ngoài làm nô dịch, buổi tối sau khi xong việc người ta cũng trở về luôn, cho nên y cũng chưa từng gặp mặt.

Cho nên trên cơ bản vừa đến tối thì huyện nha rách nát to bụi này chỉ còn sót lại y và vị huyện lệnh đại nhân sớm đi tối về thôi.

Y thân ở Bắc Quận quốc bao nhiêu năm, thật sự chưa từng thấy một huyện quan nào nghèo túng như thế này.

Tham nhỏ đút lót nhỏ thì thường thấy, tham nhiều cũng không ít, không tham cũng từng thấy.

Nhưng chung quy là 'nhân viên công chức' a, sao lại có thể nghèo đến thế này?

Y thật sự không hiểu nổi.

Nhưng rất nhanh, y đã biết nguyên nhân.

Một buổi sáng nào đó, huyện lệnh đại nhân sáng sớm xuất môn, đi đến làm cơm hôm nay nói có chút chuyện cho nên không có cách nào ra ngoài mua rau, nhờ nam nhân nhà mình đến đưa tín, nói đã thương lượng xong với người bán rau, cũng đã trả tiền, chỉ cần y đi lấy.

Chuyện này cũng không phải là chưa từng có tiền lệ.

Y chăm lo thỏa đáng ỉnh xong, cũng theo đó xuất môn.

Đi đường không ngừng có người nhận thức hoặc không nhận thức chào hỏi với y, y cũng nhất nhất đáp lại.

Cũng nhờ phúc được làm việc ở nha môn, tuy không có tiền công, không thể mua thứ mà mình muốn, nhưng cũng nhờ công việc này, mà y có được sự yêu thích và tôn kính theo kiểu yêu nhà yêu cả ngói của dân chúng trong thành.

Nói đi cũng phải nói lại, đích xác thì y cũng không có thứ gì muốn mua.

Hoặc nên nói, y đối với thứ gì cũng không hứng thú.

Làm việc là vì cơm ăn, ăn cơm, là vì sống, sống, là vì làm việc.

Chỉ thế mà thôi.

Y không nguyện ý nghĩ quá nhiều, cũng lười nghĩ quá nhiều.

Không cần nghĩ quá nhiều, cứ vậy là được.

Giống như động vật cứ sống theo bản năng, sẽ không cần buồn phiền.

Y không ngừng tự nói như vậy.

“Nam Ca Nhi, đến lấy rau sao?” Người bán rau thấy y tới, nhiệt tình chào hỏi.

Y mơ hồ ập ứng một tiếng, coi như là trả lời.

Nam Qua (bí đỏ) chính là cái tên mà y tùy tiện đặt ỉnh, nguyên nhân là khi vị lang trung hỏi y tên gì thì y liếc thấy một đồng bí đỏ chắt ở góc vườn...

Lang trung tuy rằng có thuận theo đường nhìn của y thấy được đồng bí đỏ kia, nhưng cũng không nói gì, gật đầu rồi đi.

Ngày hôm sau, người toàn thành đều biết huyện nha mới có một tạp dịch, gọi là Nam Ca Nhi...

“Đi Vương từ sớm đã nói xong với ta rồi.” Người bán rau đem sọt rau đã chuẩn bị sẵn ở một bên giao cho y, thuận tay lại nắm một nắm lá cải trên sạp nhét vào trong sọt: “Nam Ca Nhi, người phải nhớ nói với Mạc Thụ tiên sinh a, cho dù chỉ có thịt băm, cũng phải ăn một chút, xem hai người các người đều ốm thành cái dạng này rồi.”

... Ta cũng không biết Mạc Thụ tiên sinh của các người là thứ gì, ta làm sao mà nói a.

Y không nói nên lời nhìn người bán rau.

Người bán rau hiểu lầm ý của y: “Ai da, người xem ta, thật là...” Vừa nói, lại lấy thêm một quả dưa leo đặt lên, “Ngày mai ta sẽ đưa chút thịt tới. Hôm qua a, lão Tôn đầu ở thành đồng lại bệnh rồi, Mạc Thụ tiên sinh trả một món tiền trị bệnh thật lớn a, lại mua cho nương của bọn Trần đại tỷ không ít lương thực, ai...” Ông vừa cảm khái, vừa lắc đầu: “Mạc Thụ tiên sinh nào có nhiều tiền như thế a.”

Y không nói nên lời co rút khóe miệng.

Mua lương thực cho nhà người khác, tự mình thì đi húp cháo....

Ta cũng coi như đã biết tiền của vị huyện lệnh đại nhân này đi đâu rồi.

“Được rồi, nhanh trở về làm cơm đi.” Người bán rau lại đem một chút đậu rang nhét cho y, “Trên đường ăn, xem người gây...” Lắc đầu tiếp, “Mạc Thụ tiên sinh cũng thật là, bình thường được ngài giúp đỡ nhiều như vậy, để bọn ta giúp ngài chút thì lại thế nào? Xem cái thân hình ốm nhom này...”

Y thật sự là không có biện pháp với sự đồng tình dữ dội của đối phương, đứng ngồi không yên dưới ánh mắt xót thương bi tình đó, vội vàng cầm nắm đậu, nhất cái sọt đầy rau đi về.

Y ốm là vì thể chất kém, không tắm rửa được, chứ không có mấy quan hệ với chuyện không có thịt ăn.

Trên thực tế y cảm thấy bản thân mỗi ngày ở đây uống trà thô ăn cơm đạm nửa đói nửa no như vậy, thân thể cũng không có trở ngại gì.

Lại lần nữa đi đường chào hỏi với một đám người nhận thức và không nhận thức, y trở về huyện nha.

Hiện tại còn chưa tới giờ cơm sáng, y ngồi nghỉ ở trước cửa huyện nha một lúc, nghe hai nha dịch bên trong nói chuyện bát quái, sau đó nhắc sọt đi vào nhà bếp.

Vì lý do nghèo khó, nhân thủ của huyện nha phi thường thiếu thốn, trên cơ bản đều là một người gánh việc của hai người, cho nên y cũng không cần nha dịch giúp đỡ, tuy y biết nếu như mình quả thật thỉnh cầu, họ nhất định sẽ giúp đỡ.

Tuy huyện nha vừa rách vừa cũ, nhưng vẫn rất sạch sẽ.

Mọi người đều rất công đức duy trì hoàn cảnh vệ sinh trong huyện nha_____ có lẽ là biết y thật sự không có sở trường quét dọn?

Nơi đáng lẽ ra là hoa viên, lại không có một nửa cảnh hoa, toàn bộ đều trồng các loại rau xanh hành lá.

Hậu viện là nơi cho gia quyến trú ngụ hiện tại là chỗ y trú.

Chỗ vốn nên nuôi gà nuôi vịt mà ngay cả một con lông cũng không có_____ không có biện pháp, không có tiền mua mạ cho chúng ăn, hơn nữa cũng không có ai trông coi.

Chỗ thì lớn, nhưng rất trống.

Vì trừ những đồ dùng cơ bản ra, có thể bớt đi liền bớt đi.

Cho dù nói nhà chỉ có bốn vách tường để hình dung cũng không quá.

3. Chương 3

Vòng qua vườn rau, phía sau chính là nhà bếp.

Y đẩy cửa mở.

Ngoài ý muốn phát hiện bên bếp lò có một bóng dáng đang đứng quay lưng với mình.

Một thân quan phục đó, y vừa nhìn đã nhận ra, đây không phải là vị huyện lệnh đại nhân liêm khiết thanh bạch của chúng ta thì còn là ai?

Nam nhân đứng xoay lưng với mình đích thực rõ ràng có chút hao gầy, nhưng bờ lưng thẳng tắp, tư thế phiêu dật tiêu sái, đứng thẳng ở nơi đó rất có ý vị ‘Cầu sơn chi hạc, Hoa Đỉnh chi vân’, nhưng lại lộ ra một cổ khí thể chính nghĩa nghiêm trang, ngược lại tạo ra một bức tranh thật đẹp.

(Câu sơn chi hạc, Hoa Đỉnh chi vân: Con hạc trên đỉnh Cầu sơn, mây trên núi Hoa Đỉnh. Câu sơn: là chỉ nơi để tu đạo thành tiên, Hoa Đỉnh: Là nơi nổi tiếng với kỳ hoa, danh trà, và những điều kỳ tích)

Người đó đại khái là phát giác được y đã đến hoặc là sao đó, nên quay đầu lại.

Một cái nhìn này, lại khiến y kinh ngạc một chút.

Y ở Bắc Quận lâu như vậy, tuy không nói là toàn gặp mỹ nhân, nhưng với thân phận ở đó, ít nhất những nhân vật có tiếng, xuất sắc trong nước đều thấy qua, người tướng mạo tuấn tú mỹ lệ tự nhiên cũng gặp không ít, càng huống hồ hậu cung có rất nhiều tần phi đều là các mỹ nhân nổi danh cả nước, cho nên y không có khả năng sẽ bị mỹ sắc mê hoặc.

Y kinh ngạc một chút đương nhiên không phải là do gương mặt vừa quay qua bên này của vị huyện lệnh đại nhân kia mỹ mạo khuynh thành, mà là cảm thấy bản thân tựa hồ như đang nhìn thấy một nhân vật mới từ trong bức tranh thủy mặc chui ra.

Gương mặt tuấn tú, chân mày hơi nhướng nhưng không sắc bén, cặp mắt hơi dài và hẹp, sống mũi thẳng, đôi môi sắc nước, hao gầy nhưng lại đứng thẳng tắp, khí chất tiêu sái thanh nhàn, trước giờ y chưa từng gặp bất cứ ai có thể.... thủy mặc như thế.

Cả con người cho kẻ khác cảm giác nhàn nhạt.

Không có màu sắc cường liệt nào, nhưng lại cho người ta cảm giác rất ưu trí thanh tân.

Mạc Thụ nhìn người đang đứng đối diện với hắn, hơi ngạc nhiên, chớp mắt: “Nam Ca Nhi?”

Y co giật khỏe môi: Được, ngay cả vị huyện lệnh đại nhân thần long thấy đầu không thấy đuôi này cũng biết cái tên đó của y.

“Tiểu nhân tham kiến đại nhân.” Y cong lưng hành lễ.

“Không cần khách khí như thế.” Mạc Thụ phát tay. “Người đến đã nhiều ngày như vậy, ta cũng không có thời gian đến gặp người.”

“Tiểu nhân không dám nhọc lòng đại nhân.” Y cong lưng cẩn thận trả lời.

Đột nhiên, lòng bàn tay ấm áp đặt lên vai y, một tay vỗ vỗ lên vai y, một tay vỗ vỗ lên lưng y: “Đã nói không cần khách khí, đứng thẳng lên.”

Nghe vậy, y cũng chỉ đành đứng thẳng, nhìn vị huyện lệnh đại nhân trước mặt.

“Thân thể hồi phục thế nào rồi?” Huyện lệnh đại nhân tùy tiện hỏi.

“Nhọc lòng đại nhân quan tâm, tiểu nhân đã khỏe rồi.” Tuy nhìn thì là bộ dáng tựa hồ rất dễ nói chuyện, nhưng thói quen sinh hoạt bao nhiêu năm trong vương cung khiến y đối với sự thân thiết của bất cứ ai đều duy trì trạng thái cảnh giác.

Không có ai biết sau gương mặt tươi cười là thứ gì.

Mạc Thụ trên dưới đánh giá y một vòng, sau đó mới hơi hơi nhướng khỏe môi cười nói: “Người thể chất không tốt lắm, chuyện trong phủ cũng không cần làm hết toàn bộ, làm không xong thì cứ để lại, ta trở về làm là được.”

Y không dám tưởng tượng bộ dáng giắt đồ làm cơm lau dọn phòng của gia hỏa nhìn tựa thần tiên này...

“Tiểu nhân không dám.” Y chỉ xem như đối phương đang nói lời khách sáo, cũng tùy tiện khách sáo một chút.

Chuyện này, y làm đã quen rồi, trong hơn mười năm quá khứ, vì để ột người khác được sống trong sự kính ngưỡng của mọi người, y đã quen khom lưng khuyu gối, giấu đao trong nộ cười.

Sau đó, cho dù đã làm thân vương cao quý, y cũng vô pháp thay đổi sự thấp kém của mình trước mặt người khác.

Hiện tại muốn là có thể đắc tâm ứng thủ, không chút trở ngại.

Mạc Thụ chỉ là nhướng mày: “Người không tin? Trước đây khi người chưa tới, giết y phục gì đó đều là do ta làm.”

Y chỉ mỉm cười gật đầu: “Đại nhân tự thân tự lực như vậy, khó trách người người kính ngưỡng.”

Cho dù hoàn toàn không tin, những nói ra lời tăng bốc thế này, đã trở thành bản năng của y, cho nên hiện tại trước mặt Mạc Thụ, y cũng rất thuận miệng rất chân thành nói ra.

Còn Mạc Thụ, nhướng mày, nói: “Không có cách nào, chi tiêu không đủ, cho nên chỉ có thể tự làm.”

Khỏe môi y co giật một chút, cúi đầu: “Tiểu nhân biết sai.” Người có thể dùng thẳng thắn như vậy được không? Người đem tôn nghiêm của huyện lệnh vứt đi đâu rồi a!

Mạc Thụ nhẹ cười một tiếng: “Người muốn thu hồi lời tán dương đối với ta rồi sao?” Thanh âm của hắn vừa thanh thoát lại dễ nghe, rất cân xứng với khí chất của cả người.

“Tiểu nhân không dám...” Y cúi đầu buồn bực trả lời, trong lòng thì đã có chút gấp gáp, gia hỏa này đang chọc ghẹo ta sao!

“Không cần cẩn trọng như thế.” Mạc Thụ nhẹ cười, đưa tay sờ sờ lên đầu y, “Nói ra, ngược lại là đã ủy khuất người rồi, mỗi ngày bận rộn không nghỉ nhưng ngay cả cơm cũng ăn không no.” Than một tiếng, “Mai mốt nhất định bồi thường xứng đáng cho người.” Dáng người hắn cao hơn Nam Ca Nhi hai cái đầu, cho nên bàn tay đặt xuống vừa khéo chuẩn, thế là hắn ấn lên đầu Nam Ca Nhi tiếp tục sờ, rất tròn sờ rất đã.

Người cũng biết người quá hẹp hòi rồi a!

Tiền công không có cơm không no, đây không phải là ngược đãi nhân công sao!

Trong lòng y thầm bất bình.

Đột nhiên, Nam Ca Nhi nghe thấy một tiếng vang quái dị, bất giác ngẩng đầu lên, nhìn nam tử đối diện.

Sẽ không phải như ta đã nghĩ đi?

Người đó ngược lại rất thẳng thắn, cười với y nói: “Người biết chỗ nào có thứ gì ăn không? Cơm sáng của ta đã cho tiểu khát cái bên đường rồi.” Không giống với các nha dịch, Mạc Thụ vì rất ít khi có thời gian để dùng cơm sáng, cho nên đại nương ở nhà bếp ngoại trừ chuẩn bị cơm tối cho hắn, còn những thức ăn khác còn thừa lại đều gói thành bao cho hắn mang theo làm cơm sáng ngày hôm sau.

Nam Ca Nhi đen mặt.

Người còn có thể làm người tốt nát thêm nữa sao?

Chi tiêu của nha môn người đã thu giảm đến mức không thể thu giảm nữa, tiền công của người chỉ sợ cũng lấy ra làm sự nghiệp từ thiện rồi, hiện tại ngay cả cơm sáng cũng đem cho người khác ăn....

Tại sao không có ai đến ngăn cản gia hỏa này!

Nam Ca Nhi vừa nghĩ đến bản thân cư nhiên lại làm việc dưới trướng của một gia hỏa thế này, bất giác cảm thấy áp lực thật sự rất lớn....

Hiện tại đi làm cơm vẫn chưa tới, một chút cơm tối qua còn sót lại đã bị hắn đem đi cho khát cái ăn....

Không biết lá cải ở ruộng rau bên ngoài hắn có ăn không?

Nam Ca Nhi có chút nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ trong lòng.

Ngón tay trong ống tay áo lại vô ý co quắt lại.

Thứ tròn tròn gì đây?

“Đậu rang.” Y lập tức nhớ tới người bán rau đã cho y thứ này để ăn vặt, vừa nói, liền lấy ra.

.... Có lẽ, thứ này chắc hắn không biết ăn đâu nhỉ?

Kết quả, y thấy nam nhân đối diện cười tươi rói nhận lấy cái túi đậu rang: “Quá tốt rồi.”

... Người thật sự ăn a!

Đây là quà vặt của tiểu hài tử mà?

Mấy thứ này ngay cả ta cũng không muốn ăn, người tại sao lại ăn không chút áp lực như vậy!

Hơn nữa, càng khiến người ta ghen tỵ chính là, cho dù chỉ là đậu rang, nam nhân tựa như thần tiên này cũng có thể từng hạt từng hạt ăn đến ưu nhã cao quý phiêu dật tiêu sái như thế...

Người với người, quả nhiên bất đồng mà.

Nam Ca Nhi buồn bực.

Cho dù hiện tại người bộ dáng thoát tục phiêu dật như vậy, thì cũng không có cách nào thay đổi chuyện thứ người đang ăn là quả vật mà hài đồng trên mười tuổi đã không thèm ăn nữa _____ đậu rang!

Trong lòng y thầm lẩm bẩm.

Nam nhân giải quyết hết đậu rang rồi, sau đó đem túi trả lại cho y: “Đa tạ.” Còn trình trọng cảm ơn.

Cho dù là y, cũng bị phản ứng của nam nhân khiến cho có chút ngưng trệ: “... Chỉ là đậu rang mà thôi...” Hơn nữa còn là thứ đồ vật ta hoàn toàn không dự tính sẽ ăn.

Đột nhiên cảm thấy nam nhân trước mặt này có chút đáng thương.

Đường đường là huyện lệnh không ăn cơm thì cũng thôi đi, nhưng cư nhiên còn dựa vào đậu rang để lót bụng, như vậy có phải là hơi quá thảm thương không?

Không có tiền thật sự là bi kịch, không có tiền còn thích đến khắp nơi phát tán tài sản quả thật chính là thảm kịch a!

Đến thế giới này thời gian dài như vậy, y đột nhiên chân thành nảy sinh cách nghĩ như vậy.

“Vậy thì, ta còn có chút chuyện, đi trước đây, ngày khác lại đến cảm tạ người.” Mạc Thụ cười cười với y, rồi xoa đầu y tiếp, sau đó đi ra.

Xem bộ dạng này là lại đi ra ngoài rồi.

Thật ra, bữa cơm của huyện lệnh đại nhân y cũng từng thấy qua rồi, hoàn toàn không tốt bằng của mình, hoặc nên nói, thậm chí còn muốn kém hơn chút, khi mình húp cháo, hẳn sẽ là cháo loãng, khi mình cơm mì, hẳn sẽ ăn bột cơm, khi mình chỉ có thể ăn bí đỏ, hẳn sẽ uống canh bí đỏ....

Cũng có thể dự liệu là do Mạc Thụ đặc biệt phân phó.

Chỉ là, đây cũng quá...

Y đã không biết phải hình dung thế nào về tâm tình phức tạp của mình.

Con người tựa như thiên tiên trải qua cuộc sống túng quẫn cơ hàn...

Hơn nữa hình như còn rất vui vẻ...

Nhưng y không thể ngồi đó mà chờ chết.

Nếu cứ để cho gia hỏa này tùy tiện lại không biết tiết chế không có nhận thức nguy cơ tiếp tục phát tán tài sản như vậy, Nam Ca Nhi đối với vấn đề cơm ăn trong tương lai của mình cảm thấy rất lo âu.

Một bên suy nghĩ, y tạm thời bỏ xuống công việc trong tay, đi tới nhà của nhị cậu tử cách vách.

Mấy ngày trước nhà của nhị cậu tử vừa khéo ấp được một ổ gà con, trước tiên cứ đi mượn vài con về nuôi thôi, dù sao hậu viện cũng trống không không có thứ gì, đợi gà đẻ trứng thì liền lấy đi bán.

Đương nhiên, nhị cậu tử sẵn khoải đáp ứng yêu cầu mua chịu của y, đáp ứng trước tiên bán chịu cho y ba con để nuôi, hơn nữa còn mấy lần mấy lượt khẳng định tùy ý lúc nào trả tiền cũng được, hẳn không gấp chút nào.

Tiếp đó, y lại ở nhà nhị cậu tử theo nãi nãi của người ta học hỏi kỹ thuật chăn nuôi cả buổi sáng.

Thật ra mỗi ngày làm xong công việc quét dọn cơ bản, y cũng không có cái gì để làm nữa, cứ như vậy, coi như giết thời gian đi.

Cuối cùng, y mang ba cục tròn màu vàng mang về, phí công sức cả buổi chiều để làm một cái rào giậu đơn giản, đem đám đó bỏ vào trong.

Nhìn một đám điền cuồng chạy giỡn đầy đất, Nam Ca Nhi mới có chút lòng tin đối với tương lai.

Y cảm thấy bản thân nếu như có thể trừ tính thỏa đáng, đại khái không đến mức bị Mạc Vũ liên lụy tới không có cơm ăn.

Dù sao người ở đây vẫn rất thuần phác.

4. Chương 4

Từ một con gà con lớn lên đến lúc có thể đẻ trứng thì phải cần một trăm ngày, trong một trăm ngày này, y cũng không thể nào ngốc nghếch ngồi đợi cho gà con trưởng thành, dù sao lo trước tính sau vẫn tốt hơn.

Nguyên nhân chủ yếu là vì cấp trên của mình thật sự khiến người ta có cảm giác rất không an toàn.

Vì thế, y lại đi lòng vòng trên đường, ý đồ tìm ra thứ có thể cải thiện cuộc sống trong phủ.

Thế giới này tuy có lịch sử hoàn toàn bất đồng với thế giới trước kia mà mình biết, nhưng kỳ quái chính là, thực vật, động vật trên một trình độ rộng lớn thì không khác gì mấy, thậm chí đến tên cũng không có quá nhiều thay đổi, trừ việc ngôn ngữ phát âm không giống, thì trên cơ bản cũng không khác biệt nhiều.

Xem ra những vật chủng này tiến hóa trên trình độ rộng lớn cũng đều tương tự như nhau a.

Y cảm khái như thế trong lòng.

Quảng Điền huyện là một tiểu tiểu thành trấn nhìn thì vô cùng bình thường không chút đặc biệt, trong huyện thành tuy không đến mức tài nguyên cực độ thiếu hụt, đương nhiên cũng hoàn toàn không thể coi là phồn hoa.

Có kẻ trộm cũng có khát cái, có viên ngoại cũng có địa chủ, dù sao chính là một tiểu địa phương nhìn rất bình thường.

Nhưng nơi này phi thường an tĩnh.

Nha dịch bắt kẻ trộm, có lúc sẽ đem những khát cái hoặc huyện dân quấy nhiễu công vụ mang về huyện nha, nhà lao của huyện nha cũng thỉnh thoảng sẽ có vài gia hỏa không an phận như thế bị nhốt vài ngày, nhưng đến đến đi đi chỉ là mấy gia hỏa dạy mãi không sửa này, Nam Ca Nhi thậm chí đã có thể quen mặt những kẻ này rồi...

Đi trên đường, cũng sẽ bị những vị khách quen của nhà lao đánh tiếng chào hỏi...

Nhưng mà, lại không có một vụ hung sát án nào.

Huyện này tuy không tính là đại huyện, nhưng cũng ra dáng một huyện thành, lãnh địa huyện cũng không quá nhỏ hẹp.

Nhưng nghe nói đã gần mười năm nay không phát sinh một vụ hung sát án nào.

Tuy mấy loại đánh nhau gây lộn, tranh cãi đầu đường cuối chợ vẫn thường xuyên xảy ra, nhưng trước giờ chưa từng xuất hiện chuyện gì không thể văn hồi, nhiều lắm chỉ là bỏ khoái ném mấy tên đánh nhau mà ầm ầm mất xương vào ngục, qua chừng tám mười ngày lại thả người là coi như xong.

Trên thực tế, Nam Ca Nhi lại phi thường kỳ vọng có người vào lao.

Vì một khi bắt được gia hỏa gây sự nào, người nhà của họ liền nhất định phải mang cơm đến thăm tù _____ vì mọi người đều thăm biết rõ, huyện nha quá nghèo, tuy không đến mức bỏ đói gia hỏa bị nhốt đó, nhưng với phần cơm ít ỏi rau xanh đậm bạc thì ai cũng không chịu nổi a!

Nhưng vấn đề lại không phải là huyện lệnh đại nhân ngược đãi phạm nhân, người ta còn phải dùng phần cháo ít ỏi hơn cả phạm nhân kia, có lúc ngay cả rau xanh cũng không có mà ăn.

Người nói, đây có thể thế nào?

Chỉ có thể mang cơm đến bồi bổ cho người thân.

Người trong lao ăn cơm thơm phức, người ngoài lao thì mắt long lanh nhìn, điều này khiến cho người trong thành vốn luôn tôn kính Mạc Thụ tiên sinh làm sao mà chịu nổi?

Cuối cùng chính là diễn thành cục diện mọi người cùng được thêm cơm.

Cho nên, đối với Nam Ca Nhi mà nói, có người bị bắt, có nghĩa là mấy ngày đó liền có thể ăn bữa cơm ngon, cho nên mỗi lần thấy có ai bị bỏ khoải xích về, y đều mang về mặt cấp thiết kích động....

Tuy y đối với thức ăn không kén chọn, nhưng với bản năng làm người, vẫn luôn hy vọng có thể ăn được thứ có chất béo.

Nói tóm lại, Quảng Điền chính là một nơi bình thường nhưng lại không bình thường như vậy.

Đi lòng vòng trên đường mấy ngày, y cũng tìm ra được một phương pháp miễn cưỡng có thể coi như kiếm thêm chút thu nhập.

Quảng Điền không có đặc sản gì, cũng không có bất cứ mỹ cảnh nào, đất đai không đến mức cần cỗi cũng chẳng được phì nhiêu, khí hậu không tốt cũng không xấu, dù sao chính là một nơi bình thường nhất không đặc biệt nhất.

Nhưng huyện dân của Quảng Điền huyện trên cơ bản đều khá là phú túc, nhà nhà ít nhiều gì cũng đều có lương thực dư dả, có một hai mẫu đất, nghe nói cho dù khi gặp phải lũ lụt, cũng chưa từng nghe trong lãnh địa huyện rộng lớn này có người chết đói.

Đây là chuyện không có khả năng ở Bắc Quận, hoặc nên nói, y không tin sẽ có nơi như vậy.

Nhưng nơi này đích thật là như thế.

Cứ giống như là một....

Tiểu thành thế ngoại đào viên.

Ngày tháng tĩnh lặng an bình nhưng đầy mới mẻ.

Mọi người được cái bụng no, thì tự nhiên sẽ làm chút gì đó để cho cuộc sống tinh thần phong phú.

Ở nơi cổ đại thiếu hụt những thú vui hưởng lạc này, niềm vui lớn nhất của mọi người chính là đợi những thương nhân từ bên ngoài đến để chọn lựa hàng hóa, xem những kẻ diễn trò tạm thời dừng chân đến diễn, không có chuyện gì thì đi trà lâu nói chuyện phiếm bát quái giết thời gian.

Tuy không tính là phồn hoa, cũng không vui vẻ như ở đô thành, nhưng chuyện lưu động nhân khẩu ở huyện thành này phi thường ít, mọi người đều rất ít rời khỏi Quảng Điền huyện, cho dù có rời khỏi, cuối cùng cũng sẽ mang theo gia quyến trở lại nơi này, đến đến đi đi, người của huyện thành này trên cơ bản đều là người quen....

Những người nhàn tản không có gì làm ăn cơm no xong thì đi bàn hết chuyện nhà này đến nhà khác, dù sao mọi người cũng không có cái gì ẩn mật khó nói....

Nam Ca Nhi tỉ mỉ quan sát mấy ngày, phát hiện trong cả huyện thành lớn thế này chỉ có một trà lâu, trà lâu này còn kiêm luôn cả tửu lâu, nhưng những kẻ nhàn rỗi tán gẫu thì quá nhiều, mọi người lại đều là người bản địa, ai lại đến tửu lâu ăn cơm làm gì, cho nên mỗi ngày khi còn chưa tới giờ tỵ, các vị trí ở lầu trên lầu dưới đều bày sẵn, trên bàn một bình trà, vài đĩa điểm tâm đơn giản, người của cả huyện thành đa phần đều đến đây vui vẻ giết thời gian.

Tại sao, vì có thể nghe thấy đủ chuyện bát quái của nhà này nhà nọ a!

Mọi người cho dù chỉ ở đó chuyện phiếm lung tung cũng có thể ngồi hết cả ngày, có thể thấy họ có bao nhiêu nhàm chán.

Nếu vị trí trà lâu đã cung không đủ cầu, y dự tính sẽ bày một sạp bán trà dưới tàng cây gần huyện nha.

Y cũng không cầu gì nhiều, tiền bán trà thêm tiền chi tiêu có thể giúp ổi ngày được ăn no hơn, thỉnh thoảng còn có thể ăn một bữa thịt, y đã thỏa mãn rồi.

Y không biết với công việc hiện tại của mình ở nha môn làm thêm chuyện này có coi như là kiếm hai nghề không, dù sao y cũng tính là một nửa quan sai, nhưng trước mắt ngay cả cái bụng cũng không lấp đầy, huyện lệnh đại nhân lại còn nhờ vào đậu rang để lấp bụng, y cũng không thể suy nghĩ gì nhiều.

Trực tiếp bày vài cái ghế thọt chân, nhặt cái bàn sờn cũ hơi vũng, nấu nước nóng pha trà, mượn một tấm vải bố trắng, lấy bút lông viết chữ trà, treo trên cành cây trước cửa, coi như đã mở một sạp trà.

Đúng như y đã nghĩ, người trong thành này thật sự rất rảnh rỗi, rất yêu chuyện bát quái, những người lười không muốn đi tới trà lâu bên đó tụ tập liền hẹn một vài bằng hữu hàng xóm cũng thích tán dóc đến, châm bình trà, lười biếng ngồi giết thời gian.

Dù sao một bình trà cũng không có bao nhiêu tiền, mọi người đều có thể bỏ ra.

Cây đại thụ trước huyện nha này cũng đích thật rất lớn, có thể cũng đã niên đại vĩnh cửu rồi, xa xa nhìn thấy cứ tựa như một tán dù, đứng dưới gốc cây đặc biệt rất mát lạnh thoải mái, bình thường mọi người cũng thích ngồi xổm dưới gốc cây tán chuyện, bây giờ vừa có trà vừa có ghế, mỗi ngày làm xong công việc, mọi người liền cùng nhau ngồi dưới tán cây lải nhải, lảm nhảm, nói mệt rồi thì lên ghế ngồi, nói khát rồi thì còn có trà, muốn tám thế nào thì tám, muốn bàn luận chuyện nhà nào thì bàn luận, thật sự là cuộc sống như thần tiên.

Cho nên, sạp trà của Nam Ca Nhi làm ăn cũng không tồi, y lại mua thêm một vài cái ghế, vài cái bàn mở rộng kinh doanh.

Dù sao tiền uống trà ai cũng có đủ khả năng chi a....

Ách, thật ra, trong cái huyện thành này, còn có một người không đủ khả năng chi.....

____ Đường đường huyện lệnh, Mạc Thụ tiên sinh.

Hắn vẫn liêm chính thanh khiết như vậy, nghèo đến đáng thương.

Tuy rằng tiền trà khá ít, nhưng người uống trà nhiều, đợt khi mùa hạ kết thúc, Nam Ca Nhi nhờ vào sạp trà đã tích lũy được một chút, y trả lại tiền gà cho nhị cậu tử, lại mua thêm vài con gà con mới, rồi lại trả trước cho ông chủ tiệm gạo một số tiền, như vậy thì một khi huyện nha không có cơm ăn, y cũng có thể trực tiếp đến đây lãnh lương thực. Cuối cùng là đem số tiền còn lại mua một chút nếp, rồi mời các nha dịch bổ khoái đến làm giúp cối đá và chày gỗ, lấy một bữa thịt làm thù lao, nhờ những người không bận nhiệm vụ đem mớ nếp đã bị ngâm đến hấp chín bỏ vào cối đá, lấy chày gỗ dùng sức giã nát, cán đều, rưới chút dầu, vo thành viên nhỏ, dẹt dẹt, làm thành bánh dày, sau đó mang cho hàng xóm kể cận vài cái, chỉ cho họ cách ăn.

Chuyện sau đó không cần phải nói nhiều, mọi người đều biết Nam Ca Nhi của huyện nha biết làm ra viên dẻo kỳ quái, với cái tên vui vui là bánh dày, nướng lên là có thể ăn, có thể gói rau cũng có thể dùng dầu chiên lên, nấu mềm rồi rưới chút bột đậu tương còn có thể cho tiểu hài tử làm quà vặt, cũng có thể làm cơm ăn, viên mềm đó vị đạo không tồi còn có thể chống đói, mang theo cũng tiện.

Nam Ca Nhi cũng không bán, ai cần thì tặng.

Nhưng mọi người cũng không thể cứ chiếm tiện nghi của Nam Ca Nhi, dù sao Mạc Thụ tiên sinh nghèo như vậy, hai người này ở huyện nha là hai kẻ gầy đét, ngay cả cơm cũng ăn không no, nào có thể cứ cho không người khác.

Thế là cũng không nhắc tới chuyện mua nữa, mọi người mỗi lần đến lấy bánh dày đều mang theo gạo thịt các loại để đổi.

Thật ra, gà con đã có thể đẻ trứng rồi, ăn không hết có thể đem ra ngoài bán, tiền bán được còn có thể mua thêm chút thịt cho vào cơm sáng của các nha dịch bổ khoái, nhờ Nam Ca Nhi trợ cấp gia dụng, gia cụ của huyện nha y cũng đều mời thợ đến làm mới một lượt, mọi người trên cơ bản đã có thể ăn cơm không cần húp cháo nữa.

Dần dần Nam Ca Nhi đã đuổi kịp mức sống của dân chúng trong thành cũng không cần phải để mọi người trong thành tiếp tế nữa, chỉ là nếu như bản thân không nhận, những nữ nhân đó lại nhất định phải dùng tiền mua.

Y không tính sẽ thu tiền của họ, dù sao nói thật, nếu như không phải nhờ mọi người chiếu cố, hồi mùa hạ đến ủng hộ sạp trà, y cũng sẽ không được nhẹ nhõm như bây giờ.

Y chỉ là muốn làm một chút gì đó mà thôi.

Ba vại bánh dày lớn đem đi cho hai vại rưỡi, đã đổi được lương thực chất đầy nửa căn phòng, còn lại chừng mười cái đã bị Mạc Thụ tiên sinh dọn đến phòng ngủ của hắn, chết cũng không chịu lấy ra nữa.

Hắn thích cái này....

Nam Ca Nhi dưới tình huống bất đắc dĩ, dứt khoát nói cho người trong thành cách làm bánh dày.

Sau đó, nửa tháng sau, bánh dày với các loại hình trạng quái dị, hạt bột không đều, mùi vị bị kích được các nữ nhân dùng biểu tình ‘ta rất tài cán đi!’ đưa tới.

.... Mạc Thụ càng trân trọng mấy cái bánh dày như trân bảo kia của mình.

Thuận tiện nói một câu, cách ăn bánh dày mà Mạc Thụ tiên sinh được người toàn thành kính ngưỡng đó là sau khi đem bánh dày nấu chín nướng lên, quét lên hạt đậu tương ngọt ngào, mang về mặt hạnh phúc nuốt xuống như trân hào...

Tiểu hài tử và các lão nhân răng miệng không tốt trong huyện cũng rất thích cách ăn này....

Nam Ca Nhi mỗi lần thấy vậy đều cảm thấy đau dạ dày....

Y không có cách nào nói ra chân tướng tàn khốc thể này với những người trong huyện đã sùng bái Mạc Thụ tiên sinh, nhưng nếu bắt y xem như không thấy, thực sự là quá khó rồi....

5. Chương 5

Sáng sớm thức dậy trước tiên là thả mấy con gà đã có thể đẻ trứng ra ngoài kiếm ăn, sau đó đi dạo một vòng ở chợ rau, mua những thực phẩm cần thiết cho bữa sáng, suốt đường chào hỏi người trên phố rồi trở về huyện nha, ở trước cửa ngồi nghe hai vị nha dịch đang làm việc tám chuyện hồi lâu, mới nhắc sọt rau đến nhà bếp.

Sau khi ra khỏi nhà bếp, bắt đầu một ngày quét dọn tuần tự theo thường lệ.

Quét dọn được một nửa, người bán rau quen thuộc đưa tới số lớn rau khác nữa, đại nương nấu cơm cũng đã đến.

Khi đợi Nam Ca Nhi đem rau tươi mới hôm nay dọn vào kho cất trong nhà bếp, đại nương bắt đầu dùng mớ đồ mua hồi sáng làm cơm.

Trong lúc chuyển rau, lại nghe người bán rau tán chuyện đủ mọi nhà.

Đợi sau khi dọn rau hết, đưa người ra ngoài cửa, suốt đường vẫn có thể nghe được đủ chuyện bát quái.

Trở về tùy tiện làm nốt công việc quét dọn, rồi ăn cơm.

Vứt bỏ dụng cụ quét tước, xông vào nhà cơm.

Bỏ khoái đi tuần về và các nha dịch đã tập trung hết tại nhà cơm, tay cầm chén lớn, ăn rất ngon miệng.

Lại tiếp tục đáp lại vô số lời chào hỏi và vô số lời bắt chuyện, vòng tới chỗ đại nương lấy cơm.

Đại nương đã chuẩn bị sẵn bữa ăn yêu thương đặc chế rồi_____

Đa phần là thịt sẽ lớn hơn người khác, rau sẽ có màu sắc tươi đẹp mắt hơn người khác, cơm sẽ nhiều mà mềm hơn người khác....

Bưng cơm, đi vòng lại.

Hưởng ứng lời gọi của mọi người, tùy tiện tìm một cái bàn ngồi xuống ăn.

Lại lần nữa nghe được những vị bồ khoái vẻ ngoài thì uy phong không gì sánh nổi giờ lại như phụ nữ miệng rộng tám chuyện tám quái.....

Thỉnh thoảng, “bát quái vương” _____ cũng chính là sư gia tiên sinh cũng sẽ được Mạc Thụ thả về ăn cơm.

Thế là phong trào bát quái trong nhà cơm càng bùng phát mãnh liệt....

Thật ra, sư gia tiên sinh lớn lên cũng có tướng mạo kiện tráng, đáng vẻ đường đường, mi mục anh tuấn, anh võ phi phàm.

Nhưng mà, chính là nam nhân nhìn thì rất uy mãnh dương cương như vậy, bình thường lại yêu thích nhất là tám chuyện bát quái!

Một khi hắn đã nói tới chuyện bát quái trong thành, thì sẽ biến thành loại muốn có bao nhiêu dung tục sẽ có bấy nhiêu dung tục.....

Ăn cơm sáng xong, Nam Ca Nhi ra ngoài dạo một vòng, để tiêu cơm.

Thỉnh thoảng cũng có thể nhìn thấy huyện lệnh đại nhân tuần du _____

Bình thường hề thấy Nam Ca Nhi ủ tay trong ống tay áo đi dạo trên đường, Mạc Thụ tiên sinh luôn sẽ mang ánh mắt phát sáng đi tới.

.....Thế là, Nam Ca Nhi sẽ rất tự giác đem các loại đồ ngọt mà mình dự định dùng làm đồ ăn vặt ra cống.....

Ăn xong điểm tâm của Nam Ca Nhi, Mạc Thụ tiên sinh chiếu theo thường lệ vứt lại một câu cảm khái vô dụng, tiếp tục bận rộn việc của mình.....

Thế là, Nam Ca Nhi buồn chán ngay cả đồ ăn vặt cũng không còn nữa, chỉ đành quay về....

Trên đường gặp được vô số tiểu hài vẫn chưa tới tuổi đi học ngồi xổm bên đường, có đứa sẽ hỏi Nam Ca Nhi thích ăn gì, có đứa sẽ mời Nam Ca Nhi nhập bọn cùng chơi, có đứa.....

Đem kẹo đường trong tay, lấy vẻ mặt đồng tình đáng thương đưa cho y.....

Nam Ca Nhi thật sự đáng thương, vừa rồi hỏi y có cái gì để ăn không, y ngay cả kẹo đường cũng không có.....

Người của nha môn thật sự là nghèo đến đáng thương....

Nam Ca Nhi cầm trong tay đủ loại đồ chơi tạp nham, các loại đồ ăn vặt, vẻ mặt đen thui chào tạm biệt đám tiểu quỷ, phía sau vẫn còn đeo theo một đám tiểu bắt điểm (cách gọi yêu thương đối với trẻ nhỏ) muốn chơi cùng y.

Đám tiểu quỷ vừa đi theo, vừa nói với y ai hôm nay lại đập vỡ thứ gì đó, ai lại bị đánh vào mông, ai lại tè dầm.....

Trở về nha môn, như cũ đem mớ đồ trong tay nhét cho người làm sổ sách, nói cho hắn biết chủ nhân của những thứ này là ai, để hắn buổi tối ‘tan ca’, sẽ đem đồ trả về.

Sau đó khi trở vào vườn, một chút cũng không ngạc nhiên nhìn thấy đại nương nhà bếp trước khi về nhà quét dọn lại một lần những nơi mà y đã ‘quét dọn’ qua.

Không còn cách nào, làm mấy chuyện trong nhà này, y thật sự là không có sở trường.

Cho dù y đã ở đây làm công việc này được nửa năm rồi, thâm niên cũng không có chút xú trợ giúp nào.

Thế là lại ra cửa.

Ngoài cửa có một đám hài tử đang chờ, có đứa cười trên tượng sư tử đá trước cửa, có đứa đang moi quả cầu đá trong miệng sư tử, có đứa ngồi xổm trên bệ cửa nha môn cùng mấy đứa khác sầm soi đàn kiến bận rộn không biết là đang nói cái gì, còn có vài đứa la hét náo loạn đuổi bắt nhau, còn có đứa ở chân kẹp cây trúc, cười trên cây trúc, băng từ đầu này sang đầu kia.

Còn có.....

Quần lấy nha dịch đầu đầy hắc tuyến không ngừng hỏi những vấn đề kỳ lạ và non nớt.

Thấy Nam Ca Nhi đi ra, nha dịch thở phào một hơi, đám tiểu hài tử lập tức nhào tới, vây quanh y:

“Nam Ca Nhi, hôm nay kể truyền kỳ gì?”

“Nam Ca Nhi, A Mao ca hôm nay không thể đến rồi, ta đến trường thì thấy tiên sinh ở đó phạt hẩn chép phạt đó.”

“Nam Ca Nhi, nói cho người biết a, Tiểu Nha hôm qua đi nhà xí bị tê chân té xuống, ha ha, thú lắm thú lắm a!”

“Oa oa oa oa, Tiểu Nha là xú nha đầu a ha ha ha.”

“Đánh người, đánh người, Lai Phúc người hôm qua bị ngã ở nhà cầu dẫn đuổi chạy hết nửa con đường, còn dám ức hiếp Tiểu Nha của chúng ta.”

“Ô, Lai Phúc là đồ xấu xa, ta sẽ nói với nương người...”

“Nam Ca Nhi, bánh nướng này cho người, nương ta nói người gầy quá rồi.”

“Nam Ca Nhi, con đề này của ta rất lợi hại, con của Tiểu Đầu cũng không lợi hại bằng nó nga.”

“Nói vậy, con Hắc Đầu Tướng Quân của ta mới lợi hại nhất!”

“Rõ ràng là Hắc Đầu Tướng Quân bị Kim Đổ Tướng Quân của ta cắn thành tướng quân thọt chân, ha ha....”

“Người, coi ta đánh người này!”

“Dám đánh ta!”

Không đến một khắc, trước mắt liền xuất hiện ba bốn đám nhóc xúm lại đánh nhau một cách kỳ quái....

Nam Ca Nhi co giật khóe môi, “Đừng ồn nữa, còn ồn nữa hôm nay ta sẽ không kể chuyện.” Đáng thương là giọng nói không đủ lớn của y đối với đám trẻ ồn ào náo động này không có bất cứ ảnh hưởng gì.

“Nam Ca Nhi bảo các người đừng ồn nữa, còn ồn thì sẽ không kể chuyện.” Tự nhiên sẽ có đồng sự tốt bụng làm máy khuếch âm.

“Xuyt xuyt, đừng ồn nữa, đừng ồn nữa.”

“Hôm khác ta xử lý người.”

“Người đợi đó.”

Náo thêm một lúc, đám tiểu bắt điểm đánh nhau cãi lộn sứt đầu đó cuối cùng mới chấm dứt chiến tranh.

“Hiện tại tới dưới đại thụ chơi, không cho phép đánh nhau, đợi người ở trường về rồi chúng ta mới kể chuyện.” Nam Ca Nhi giơ tay, chỉ hướng đại thụ.

Từ một buổi chiều nào đó ra ngoài mua đồ xách tới mức cổ tay cũng muốn rơi ra còn phải trả lời những vấn đề kỳ dị đủ kiểu của những gia hỏa này, Nam Ca Nhi bị làm phiền tới không chịu nổi, đành hứa sẽ kể chuyện cho chúng nghe, chúng liền không đi chỗ khác chơi nữa mà cứ luôn ở trước cửa nha môn cản đường mình đi, chuyện cứ thế phát triển đến mức không thể xử lý.

Mỗi ngày Nam Ca Nhi ra ngoài đi loanh quanh cho tiêu cơm, sau lưng đều có có một cái đuôi thật dài.

Huyện thành lớn như thế, cư nhiên lại không có một tiên sinh kể chuyện, mọi người đến trà lâu cũng chỉ dựa vào chuyện bát quái giết thời gian, hiện tại Nam Ca Nhi trước khi xuyên việt là một thanh niên đại học được tiếp thu sự khai sáng từ đủ các loại chuyện cực phẩm, truyền kỳ và các tác phẩm văn học trên mạng quả thật chính là do trời cao vì muốn thỏa mãn nhu cầu thiết lập cuộc sống tinh thần văn minh của dân chúng Quảng Điền huyện mà đưa y trời dạt tới đây!

Mới đầu y không suy nghĩ đến lợi và hại trong đó, trước chỉ là kể một lần cho đám tiểu quỷ nô đùa trước cửa huyện nha, không ngờ buổi chiều khi tan lớp, những hài đồng tới tuổi đi học đó lại ngồi xôm canh chừng

trước cửa nha môn, yêu cầu y phải kể lại một lần nữa, nếu không thì không chịu về nhà ăn cơm, còn nói nếu như Nam Ca Nhi không kể cho bọn chúng nghe thì đó chính là bất công này nọ....

Cho nên Nam Ca Nhi đã học được thông minh hiện tại luôn chọn lúc trường học ra về mà kể chuyện, như vậy mỗi ngày chỉ cần kể một lần.

Giờ mùi, đám hài tử tan học trở về, người trước cửa nha môn dần đông lên.

Tốp hài đồng đến cửa nha môn từ trước không ngừng kêu gọi thân nhân huynh trưởng vừa tan học về: “Ca, bên này nè, qua bên này nghe rõ hơn.”

“A nương, nhanh lên, Nam Ca Nhi sắp kể truyền kỳ rồi, bánh trứng gà của ta có mang tới không.”

Còn thêm những người trẻ tuổi chờ sẵn ở đó để lấy lòng người trong tim.

“Tiểu Thúy, qua bên ta này, bên này tốt nhất, lại có thể nghe rõ ràng, ta còn mang theo quế hoa cao cho người.”

“A Châu, nhanh lên, bên này tốt này! Ta từ sớm đã đến giành chỗ rồi.”

Còn có những lão nhân ở nhà rảnh rỗi không có gì làm.

“Trụ tử a, nhanh sang bên này, bụng chắc đói rồi đi, nải nải có chiên bánh cho người, chúng ta vừa ăn vừa nghe.”

“Lai Căn à, nghỉ chút đi, nghe vài câu rồi lại xuống ruộng.”

.....

Vô luận là nhìn thấy bao nhiêu lần, ta vẫn không thể nào thích ứng được tình cảnh này.

Nam Ca Nhi ngồi trước cửa nha môn, nhìn đám đông đang náo nhiệt dưới tán cây.

Cảnh tượng giống như có đoàn diễn kịch mở màn này rồi cuộc là sao đây?

Ba ngày trước, chỉ có tiểu hài tử tới đây nghe, ngày thứ tư, có người qua đường ngồi xổm nghe kể hết chuyện, ngày thứ năm đám đông nhiều hơn một chút....

Cuối cùng, liên tục gia tăng, mỗi lần trước khi Nam Ca Nhi ‘lên sân khấu’, cảnh tượng nhộn nhịp này đã trở thành một màn quen thuộc.

“Bánh dày vừa ngọt vừa đỡ đói đây ~”

“Trà giải khát, uống một hớp yên tâm nghe Nam Ca Nhi kể truyền kỳ đây ~”

“Bánh mè thơm phưng phức đây ~”

“Hạt rang đậu rang đậu chiên đây ~”

“Mứt ngọt thơm, ngọt đến tận tâm can đây ~”

Đủ loại tiểu thương cũng đến....

Nam Ca Nhi không nói nên lời....

Nếu như chiếu theo tuổi tác của thân thể hiện tại này, bản thân sắp sửa tròn hai mươi, mười sáu năm quá khứ, y hoàn toàn không có tự giác của một người xuyên việt, vì ở nơi cung điện người ăn người đó, bất cứ tâm tư vui nhộn nào cũng có thể dẫn đến bản thân tan xương nát cốt, chỉ cần một tuần, nhìn những thị nữ hầu hạ mình chỉ trong một câu nói mà toàn bộ bị trảm sát, y đã hiểu rõ bản thân rốt cuộc nên làm cái gì, nên làm sao mới có thể sống tiếp.

Tri thức của thế giới nguyên lai kia đối với y không có một chút tác dụng nào.

Nhưng mà, hiện tại ở Quảng Điền huyện này, y phải bày sạp trà kiếm tiền lấp bụng, làm việc nhà giặt giũ dọn dẹp vệ sinh, còn phải....

Kể chuyện!

.....

Ta cuối cùng hưởng thụ được phúc lợi mà người xuyên việt nên có?

Mọi người 'hâm mộ' đợi ta lên sân khấu....

Này, ta là khi sao!

6. Chương 6

Đối với chuyện mình cứ nhiên cứ lý lẽ thỏa đáng như vậy mà sống tiếp ở Quảng Điền huyện này, Nam Ca Nhi biểu thị bản thân cũng cảm thấy có hơi chút kỳ quái xảo diệu.

Mới đầu là nghĩ thế nào?

Bị thương, thì nghĩ chờ thương khỏi.

Dưỡng thương khỏi rồi, thì nghĩ muốn có cơm ăn.

Có cơm ăn rồi, thì nghĩ muốn cải thiện thực phẩm một chút.

Thực phẩm đuổi kịp mức sống của mọi người rồi, mới bắt đầu dụng công suy nghĩ viễn vông.

Cho nên, y hiện tại đang vì thế mà cảm thấy kỳ quái.

..... Nhân loại thật kỳ quái, thân thể bị thương sẽ lành lại, ngay cả vết thương trên linh hồn, tựa hồ cũng theo vết thương trên thân thể lành lặn mà trở nên nhạt dần.

Y trước nay cũng không phải là người ghi thù gì, cho dù ở nơi vương cung đen tối lại nặng nề đó, cho dù y vì sinh tồn sử dụng vô số thủ đoạn dơ bẩn, nhưng về bản tính, y vẫn là một sinh viên năm hai vì một trận hỏa hoạn mà xuyên vào dị thể.

Điều này từ lúc bắt đầu đã được quyết định rồi.

Y từ lúc bắt đầu đã không phải là hài đồng vô tri cái gì cũng không biết, cá tính hiện tại cũng chỉ là kế tục của sinh viên năm hai đó, mà không phải giống những nhân loại bình thường khác dùng tư thái của một tờ giấy trắng mà bắt đầu nhân sinh.

Sau đó, y dùng sự từng trải, phương thức tư duy của một sinh viên năm hai trưởng thành thành Nam Ca Nhi hiện tại.

Tuy thân thể nhìn thì rất trẻ tuổi, nhưng trên thực tế, đã sống rất lâu rồi.

Sau ba năm giam cầm đó, y đã không giống như những người trẻ tuổi có chí hướng cao xa gì, cũng mất đi định hướng với tương lai, hoặc là, y vốn từ sớm đã mất đi cơ hội này.

Trong cái vỏ trẻ tuổi, là một trái tim già cỗi đã tê liệt.

Nhưng, rất kỳ diệu, theo những thứ trong huyện nha dần dần tăng lên, gà con biến thành gà mẹ, sau đó đẻ trứng, nở ra gà con, những con vịt con vàng được nuôi cũng sẽ vỗ cánh chạy lao vào dòng nước phát ra âm thanh cạp cạp.

Thức ăn trong kho của nha môn có một phần là do mình dự trữ, có một phần là do dân huyện cạnh đó đưa tới chất đầy cả căn phòng.

Khi xuất môn, người chào hỏi mình cũng càng ngày càng nhiều, thỉnh thoảng sẽ bị người ta cưỡng ép mang đi ăn cơm.

Khi cùng ăn cơm với sư gia và các nha dịch, luôn sẽ đem thứ mình không thích ăn ném vào bát của họ.

Sau khi kể chuyện xong, đám tiểu hài tử sẽ đem trái cây đồ ăn vặt tới lấy lòng, mọi người cũng sẽ ột chút thức ăn.

Bình thường khi không có gì làm, các nữ nhân trong thành sẽ đến chủ động giúp đỡ may vá y phục giặt tẩy y phục.

Luôn là những ngày vô vị lại không có một chút quy luật, phiếm vị lại đơn điệu hỗn loạn thế này.

Nhưng lại là thứ mà mình trước giờ chưa từng được trải nghiệm.

Có lẽ, trước đây, khi mình còn là một sinh viên đơn thuần, cũng từng mỗi ngày trải qua những ngày bình thường như vậy, nhưng lúc này khi nghĩ tới, lại phát giác bản thân đó đã cách những sự vật này rất xa rồi.

Hiện tại, cư nhiên lại có thể tự nhiên mà lần nữa xâm nhập vào cuộc sống thế này như vậy.

Đơn thuần lại phức tạp, bận rộn lại bình an.

Nhất thời, y cũng không cách nào nhớ nổi rốt cuộc là tại sao lại bị những ngày tháng bình thường này tấn công.

Chỉ là khi cảm thấy và phát giác ra thì đã thành ra như vậy rồi, hồi tưởng lại thời gian nửa năm, nhưng hoàn toàn không có dấu vết gì, không có dấu vết nối tiếp nào có thể phát giác ra.

Y vẫn luôn muốn biết, tại sao bản thân lại bị xem là phạm nhân tống vào ngục, chịu đựng ngược đãi nhiều năm như thế.

Rõ ràng ta....

Nhưng trải qua nửa năm bận rộn này, y phát hiện, khát vọng cường liệt trong lòng đã phai nhạt đi rất nhiều.

Cho nên nói, vết thương trên thân thể cũng sẽ cùng lạnh lặn với linh hồn sao?

Nhân loại, thật sự là một sinh vật bạc tình.

Chuyện bi thương, sẽ theo thời gian nhạt dần, kéo lành vết thương, những chuyện vui vẻ, cũng sẽ nhạt dần theo thời gian, quên lãng những điều tươi đẹp.

Xích lôa khi mới đến nhân gian này, sau đó khi chết đi, cái gì cũng không mang theo được.

Từ lúc bắt đầu không có một thứ gì biến thành lúc cuối cùng cũng không có một thứ gì.

Vừa được sinh ra đã cũng được tuyên cáo tư thế tử vong, mỗi lần qua thêm một ngày, thì sẽ càng gần cái chết một ngày.

Cho nên nói, con người sống, có ý nghĩa gì chứ?

Nhưng rõ ràng biết không có ý nghĩa gì đáng để tiếp tục, lại vẫn theo bản năng tiếp tục sống.

Thật sự là không tâm phế mà.

“Nam Ca Nhi, phát gốc cái gì a, nhanh đến ăn thịt đi!” Từ ngoài cửa sảnh nha môn truyền tới tiếng gọi của mọi người.

Hôm nay là ngày đông chí, ở đây, đông chí là ngày lễ lớn, mọi người đều về nhà chuẩn bị đồ cúng thờn ngon, tất cả các cửa tiệm đã đóng cửa từ sớm, nha môn cũng cho nghỉ một ngày.

Hôm nay Mạc Thụ bọn họ từ sớm đã ra ngoài, còn chưa tới buổi trưa, cũng không biết từ chỗ nào mang về một con thú hoang rất lớn, hiện tại đóng cửa nha môn, mọi người ngồi vây quanh một đống lửa thật lớn để nướng con thú.

Nam Ca Nhi ngạc nhiên một chút, sau đó nhún vai_____ ta đang vướng mắc cái gì đây?

Sống thì cứ sống thôi, chết thì chết thôi....

Chuyện này, không có quan hệ gì cả....

Đi ra ngoài cửa sảnh, ngọn lửa giữa quảng trường cháy rừng rực, mấy thứ nội tạng nhỏ nước thì được đặt vào một cái thùng gỗ cách không xa, trong một cái chậu khác thì đựng máu, nha sai bổ khoái vẫn toàn bộ ở chỗ của sư gia, trong đó còn nhìn thấy vài nữ nhân_____

Đại khái là gia quyến của bọn họ. Có người cầm cái đĩa, cũng có người cầm búi dao rạch trên người con thú, còn có người đang cầm bình rượu không biết đang lái nhải gì với người bên cạnh.....

Thấy Nam Ca Nhi đi ra, gia hỏa cầm bình rượu đó ôm bình rượu lắc lư lão đảo đứng lên: “Nam Ca Nhi, đến uống rượu....”

Thấy bộ dáng say túy lúy của đối phương, Nam Ca Nhi bắt giắc co vào trong cửa nha môn.

Thấy động tác của Nam Ca Nhi, một phụ nhân mập mập từ phía sau đi tới, vỗ lên người của người đó nói: “Người tên ngu ngốc, Nam Ca Nhi thân thể yếu nhược như vậy, sao có thể uống rượu xếp lớp với người!”

Người đó bất mãn quay đầu, rờ đầu nói: “Nương, đừng mãi đánh lên đầu ta, sẽ bị ngu đó.”

“.... Người còn có thể ngu hơn được nữa sao?” Phụ nhân không hảo khí liếc xéo nhìn hắn, sau đó quay mặt cười nói với Nam Ca Nhi: “Nam Ca Nhi, đi qua bên này, đại nương và Tú Châu tỷ chọn phần thịt non mềm trên lưng con thú nướng cho người, nhanh tới ăn đi.”

“Tú Châu, người thật thiên vị!” Gia hỏa cầm bình rượu ở một bên cũng bắt đầu lái nhải.

Nữ tử giả dối tên là Tú Châu đó cười trừ, cũng không thêm để ý tới hắn, chỉ cười cười với Nam Ca Nhi.

Người khác cũng hô hô hoán hoán gọi Nam Ca Nhi qua chỗ họ cùng đùa.

Trên mặt Nam Ca Nhi có chút hắc tuyến.

Chuyện này cũng không phải nói y rất được nữ tử trong huyện này hoan nghênh.

Dù sao gương mặt bị rạch phá đến không còn nguyên trạng của mình bày ra trước mắt, mà cũng chẳng qua là một tạp dịch bé nhỏ trong huyện nha, thân thể cũng vô cùng không tốt, thật sự không có bất cứ chỗ nào thu hút phái nữ.

Mọi người sở dĩ không chút cổ kị gọi mình qua như thế_____ đại khái là vì căn bản không xem ta là nam nhân?

Cho dù biết ta là nam nhân, nhưng tính ra cũng không có bất cứ ý tứ mong đợi gì đối với ta đi.

Nghĩ rồi nghĩ, y vẫn xắn tay áo lên, đi qua.

Y nhìn thấy Mạc Thụ và sư gia cũng bị năm sáu người vây quanh cười nói gì đó, bên chân bày một phần thịt đã được cắt xuống.

Rõ ràng là cách ăn thô lỗ lại tùy tiện, nhưng Mạc Thụ mỉm cười, một bộ thanh bào ngồi đó, lại có một vẻ thoát tục tiêu sái.

Mà gia sư đại khái đã uống không ít, dưới hơi rượu tiêm nhiễm, càng thể hiện rõ sự hào hùng liêu lĩnh.

..... Đại khái không phải là ảo giác.

Mỗi người ở đây, vào lúc này, xem ra, đều không phải là người bình thường.

Bình thường đại khái là che giấu rất tốt, hoàn toàn nhìn không ra, nhưng vào lúc này, Nam Ca Nhi đi ngang qua những người đang uống rượu đó, rõ ràng cảm nhận được từ trong người bọn họ tản phát ra một loại....

Khí tức thân kinh bách chiến mà lại nội liễm thâm trầm.

Người như vậy, bản thân y cũng từng gặp qua.

Những binh soái từng kinh qua trăm trận chiến tranh mà sống sót, sẽ tản phát ra ma lực thông dong lại nồng đậm như vậy.

Mạc Thụ nhìn Nam Ca Nhi đi ngang qua, cong môi lên, cầm cái chén kề bên người, đưa đưa về chỗ y, sau đó đặt lên môi, cần cổ ưu mỹ ngưỡng lên, một phát uống cạn.

Động tác soái khí phiêu dật không thể tả nổi.

Nếu như không biết bên trong gia hỏa này có bao nhiêu bất thường bao nhiêu không biết thường thức, có lẽ, ta thật sự sẽ vì hành động xinh đẹp của gia hỏa này mà nảy ra ý tưởng tán thưởng.

Nhưng mà....

Cho dù biểu hiện của hắn có đặc sắc thế nào, ta vĩnh viễn sẽ không quên tên này luôn đoạt thứ đậu rang không chút phẩm vị trong tay của ta.....

Nam Ca Nhi mặt không chút biểu tình đi qua, ngồi bên cạnh đám nữ nhân.

“Này.” Một miếng thịt mỡ bóng lưỡng thơm phức còn đang tỏa nhiệt xuất hiện trước mặt.

Đại nương bên cạnh cười híp mắt nhìn y, “Ăn đi.”

Thấy đám cô nương tức phụ đều chờ đợi nhìn mình, Nam Ca Nhi nuốt nước miếng, nhận lấy miếng thịt, cẩn thận cắn một miếng_____ trước giờ khi y ăn chưa từng bị nhiều người như vậy nhìn, khiến y cảm thấy rất áp lực.

“Ăn ngon không?” Đại nương hỏi y.

Nam Ca Nhi cố gắng nhai nuốt mớ thịt, sau đó nhìn ánh mắt sáng long lanh của một vòng nữ nhân, lắp bắp một chút: “Ăn, ngon.”

“Vậy thì ăn nhiều một chút.” Đại nương vui vẻ, gọi đám nữ nhân, “Tốt quá Nam Ca Nhi thích đó.”

“Ta đã nói mà, Nam Ca Nhi nhất định sẽ thích.”

“Thịt trên lưng là mềm nhất, những tên xuẩn nam nhân kia căn bản ăn không được.”

“Thân thể Nam Ca Nhi không tốt, ăn nhiều thịt, ăn nhiều thịt cho khỏe.”

“Này, miếng này cũng được này.”

Trong sự thảo luận vui vẻ của các nữ nhân, lại một miếng thịt nữa được đưa qua.

Nam Ca Nhi cố gắng nhai thịt trong miệng, muốn nỗ lực nuốt xuống.

Thật ra, ăn ngon hay không y hoàn toàn không nhận ra nổi, vì.....

..... Đây là cái gì vậy a, thịt gì mà lại cứng như thế chứ!

Y cảm thấy gò má của mình đã xót cả lên mới có thể sơ sài nuốt trọn thứ này xuống.

Mắt thấy biểu tình khổ sở không thể che giấu nổi của Nam Ca Nhi, mấy nữ nhân này kỳ quái nghi hoặc.

Một thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi trong đó đột nhiên cúi đầu hử hử miếng thịt trên tay, sau đó la lên: “Trịnh Bách Hà, tên ngu ngốc nhà ngươi, ai bảo ngươi cho thêm bột hóa cứng vào trong thịt!”

Một gia hỏa cắt thịt nào đó ác liệt cười: “Ha ha ha, ai bảo các ngươi đều chỉ lo đem phần ngon cho Nam Ca Nhi!”

“A!” Thiếu nữ đó thét lên một tiếng, sẵn tay áo lên, nhặt miếng thịt đó xông qua, một bên còn dặn dò a di bên cạnh Nam Ca Nhi: “Dì à, đừng để Nam Ca Nhi ăn nữa, thân thể y không tốt, cẩn thận ăn rồi bệnh!” Rồi xoay mặt đem thịt nhét vào miệng gia hỏa kia: “Ta cho ngươi ăn, ta cho ngươi ăn, ngươi ăn sạch cho ta!”

“A, nóng nóng nóng nóng!” Người đó đem con dao thái thịt trong tay ném đi, chạy ra sau lưng mấy tên đồng phạm: “Cứu mạng a, Tiểu Ngai, A Vượng...”

A di bên cạnh Nam Ca Nhi nhanh chóng đoạt lấy miếng thịt trong tay Nam Ca Nhi, “Nam Ca Nhi, đừng ăn nữa, dì cắt cho ngươi miếng khác, mấy tên thổ ngốc đó, để Xuân Đào giáo huấn bọn họ. Tiểu tử xấu, trong bụng toàn là nước bẩn, xem xem Nam Ca Nhi của chúng ta, thân hình thể này..... ai.....” Thuận tiện kéo một miếng thịt bắt đầu cắt.

Nam Ca Nhi đen mặt nhìn bộ dáng đau lòng của a di.

..... Cái gì a, a di, các ngươi, hoàn toàn lộ đuôi rồi a, như vậy được không?

Bột hóa cứng là thứ mà nha dịch bình thường không thể nào có được đúng không? Ta chưa bao giờ nghe qua cả.

Hơn nữa, Xuân Đào cầm miếng thịt nướng nóng còn chảy mỡ đó cũng không hề có bộ dạng cảm thấy bỏng.....

Cuối cùng, a di, người cảm thấy một lão nhân gia tám mươi tuổi như mình, có thể dễ dàng cầm một miếng thịt nặng không dưới mười cân lên.....

Là rất bình thường sao?

Nhưng mà.....

Nam Ca Nhi quay đầu nhìn đám người đang huyền não.

Thật ra, thịt gì đó, tùy tiện lúc nào cũng có thể ăn được.

Nhưng là vì vào lúc này, cho nên mới sẽ cảm thấy đặc biệt thơm, đặc biệt ngon đi.....

7. Chương 7

Nửa đêm đột nhiên tỉnh giấc, mồ hôi đầy đầu bật dậy, trần trần nhìn màn đen trước mắt ngây ngẩn.

_____ Y mơ thấy chuyện quá khứ.

Không phải là ba năm bị giam trong ngục, ngược lại, là mười ba năm cùng trải qua với vị quân vương trẻ tuổi đó.

Hơn nữa, toàn là những ký ức tốt đẹp.

Nhưng lại khiến y đổ đầy mồ hôi, bị dọa phát tỉnh.

..... Ta đã bao lâu không nằm mơ giấc mộng như thế rồi?

Ta của hiện tại, khi nghĩ tới thời gian quá độ đó, chỉ cảm thấy áp lực và hắc ám vô tận.

Quả thật là khiến người ta nghẹt thở.

Mà ta, cứ nhiên còn xem thành thời gian vui vẻ nhất.

Đó thật sự là thời gian vui vẻ nhất sao?

..... Vì đạt được sự hối hận thiện ý của những huynh đệ khác, cho nên vui vẻ. Vì gia hỏa ức hiếp mình bị một huynh đệ khác đánh gần chết, cho nên vui vẻ. Vì tìm được kẻ thay tội thoát được một kiếp, cho nên vui vẻ. Vì đối tượng muốn lôi kéo tiếp nhận châu bảo được tặng đi, cho nên vui vẻ. Vì xóa bỏ được tất cả người thừa kế_____ huynh muội cùng mình trưởng thành, ở chung hơn mười năm, sẽ không còn ai có thể uy hiếp mình, cho nên vui vẻ.....

..... Thật đáng sợ.

Nam Ca Nhi không kịp được run rẩy.

Cúi đầu trong thoáng chốc, phát hiện hai tay của mình toàn là máu.

Sau khi phát ra tiếng kinh hô nhỏ bé, ý thức được đó là ảo giác của mình.

Che mặt lại, ngón tay cảm nhận được xúc cảm lạnh lẽo ẩm ướt, mới phát hiện mình đã khóc rồi.

Ta rốt cuộc tại sao lại đến thế giới này?

Nếu như ban đầu chết trong trận hỏa đó thì tốt rồi.

Ta muốn trở về, trở về thế giới an ổn đó, có đám bạn thích cười thích náo của ta, có người thân yêu thương chăm sóc ta, có nữ hài mà ta thầm yêu.....

..... Nơi này không thuộc về ta, ta cũng không thuộc về nơi này.

Ta nên chết đi, chứ không phải sống trên thế giới xa lạ này như một cô hồn dã quỷ.

Ta hận tất cả!

Trước giờ y chưa từng oán trách cái gì, vì không có thời gian.

Giống như một dã thú bị thợ săn rượt bắt, nó dùng tất cả sức lực để chạy về phía trước, ngay cả thở dốc cũng không có thời gian.

Hiện tại, nó sau khi đã buông lỏng, cuối cùng có chút sức lực dư thừa sẽ đi oán trách, đi cắn ghét.

Không biết qua bao lâu, y cuối cùng ngẩng đầu lên.

Nước mắt đã ngừng chảy rồi, y chỉ cảm thấy trong lòng có chút hoang mang.

Không biết tiếp theo phải sống như thế nào.

Hiện tại trời còn chưa sáng, có lẽ vẫn là nửa đêm, gió ngoài cửa sổ thổi vù vù, tuy đang ở trong phòng, nhưng y vẫn theo tiềm thức phát giác bên ngoài nhất định rất lạnh.

Nhưng mà, điều này đối với Nam Ca Nhi hiện đang tâm phiền ý loạn mà nói, cũng rất thích hợp_____ y cảm thấy mình cần phải lãnh tĩnh một chút.

Mặc xong y phục, run rẩy đi ra ngoài.

Mùa đông ở thế giới này luôn rất lạnh, mà không thể thoải mái dễ chịu vì có máy điều hòa như ở hiện đại, cho dù ở trong vương cung thân bọc tầng tầng vải vóc, cũng không chịu nổi cái lạnh, sau này lại phải ở trong thiên lao ẩm ướt ba năm, thể chất coi như bị triệt để hủy hoại, hiện tại còn chưa lạnh gì lắm, y đã cảm thấy thân thể bắt đầu đóng băng, vô luận làm thế nào cũng không thể ấm lên, mỗi đêm đều không cách nào thuận lợi ngủ.

Hiện tại ở huyện nha, có thể ăn cơm no đều là kết quả nỗ lực của mình, y đương nhiên không vọng tưởng có thể có áo da gì đó.

Mặc thêm mấy lớp áo vải gai, sau đó mới đẩy cửa ra ngoài.

Cửa vừa mở, gió đã vù một cái ào vào, mãnh liệt như muốn thổi bay y.

Y không tự giác co rụt cổ lui lại mấy bước.

Sau khi trận cuồng phong qua đi, y mới run run rẩy rẩy lồng tay vào ống tay áo đi ra.

Hiện tại đích thật là nửa đêm.

Không có trăng sáng cũng không có sao.

Tuy bây giờ chi tiêu của huyện nha không còn eo hẹp như trước, nhưng suy nghĩ tiết kiệm đã thâm căn, chỉ treo hai đèn lồng ở trước cửa, trong nha môn gần như đen kịt một mảng_____ trừ đèn lồng nhỏ bé đáng thương dẫn đến mao xỉ.

Y đương nhiên không có hứng thú để đi tới mao xỉ.

Thế là cũng bất kể màn đêm trước mắt, cứ thế ột bước thấp một bước tùy tiện đi như người mù.

Y không suy nghĩ xem mình muốn đi đâu, cũng không muốn nghĩ xem mình muốn làm gì.

Cứ như vậy hoang mang mà đi.

Khi y cảm thấy mình sắp sửa đông cứng, thì nhìn thấy trên lương đình trước mặt có một hắc ảnh.

Y bị dọa nhảy dựng vốn muốn lập tức chạy đi, nhưng lại kịp phản ứng ngay, trong huyện nha này trừ mình thì còn có ai?

Đồng thời, cái bóng đó cũng phát ra thanh âm thanh thoát: “Nam Ca Nhi?”

..... Quả nhiên là huyện lệnh đại nhân.

Nam Ca Nhi tạm thời quên mất sự thương cảm hỗn loạn của mình, co giật khóe miệng: “Đại nhân, ngài không nghĩ ngợi, ở bên ngoài này dạo chơi làm gì.” Ta nhớ ngài dậy sớm hơn gà ngủ trễ hơn chó mà!

“Ta a.” Mạc Thụ cười nhẹ nói. “Ngắm hoa mai.”

“Cái gì?” Nam Ca Nhi kỳ quái đáp một tiếng, vừa lão đảo đi tới lương đình nơi Mạc Thụ đứng.

Tuy khi mình vừa tới, huyệt nha có vẻ rất lạnh lẽo, nhưng từ kết cấu mà nói, chứng minh nha môn này cũng đã phí tâm tư rất lớn để tu sửa.

Ít nhất lương đình giả sơn hồ sông làm thủ công đều có, chỉ là đều không có ích lợi gì thôi.

“Hiện tại, còn chưa tới lúc mà hoa mai nở đi.” Ta nhớ hoa mai chắc nở vào lúc trời lạnh nhất đi? Hiện tại còn sớm mà.

“Ân.” Mạc Thụ ứng một tiếng, “Hiện tại còn chưa tới lúc.”

“.....” Vậy người nhìn gì a!

Một trận gió lạnh ào tới, y bất giác co chân rụt cổ, lại thêm trên người mặc y phục rất nhiều, hơi không chú ý liền chân trái dậm trúng chân phải, thân thể không ổn định, vấp ngã.

Kết quả, bị đỡ được.

“Di?” Y ngốc ngốc theo bản năng ngẩng đầu.

Nhưng là đen kịt cái gì cũng không nhìn thấy.

“... Cẩn thận.” Mạc Thụ nói, vừa đỡ cánh tay y đi vào lương đình.

..... Người này cẩn thận, nói có hơi bị ‘nhanh’ đó đại nhân!

Nam Ca Nhi không nói nên lời.

Thật ra trong lòng vẫn còn rất kinh sợ.

Mạc thụ ở lương đình trước mặt cách y ít nhất cũng khoảng mười bước, Mạc Thụ rốt cuộc là làm sao mà phát hiện ta bị sái chân mà nhào tới đây đỡ ta được?

Quả nhiên, Mạc Thụ biết công phu, hơn nữa còn không tồi.

Sau khi dẫn Nam Ca Nhi đến lương đình, Mạc Thụ không buông tay ra, hắn đưa tay bắt lấy bàn tay sắp lạnh đến tê liệt của Nam Ca Nhi, lời nói có chút lo lắng: “Sao lại lạnh như vậy?”

“Ta sợ lạnh a.” Nam Ca Nhi không hiểu gì trả lời, đương nhiên, giọng nói bị đông đến phát run là không thể tránh khỏi.

Cho dù đứng trong gió hàn lạnh thế này, tay của Mạc Thụ vẫn có độ ấm như cũ, điều này khiến ngón tay của Nam Ca Nhi hồi phục một chút tri giác.

“Chắc.” Hơi nghe thấy Mạc Thụ tắc lưỡi một cái, sau đó ma sát trên tay y, “Thân thể người thật kém.”

Tuy cảm thấy Mạc Thụ có thể không nhìn thấy được mặt mình trong bóng tối này, nhưng Nam Ca Nhi vẫn theo bao năng mở miệng cười: “Ân, nhiều năm tích lũy tạo thành thôi.”

Mạc Thụ không tiếp tục kéo dài vấn đề này, có lẽ hắn cũng phát giác được Nam Ca Nhi không muốn tiếp tục vấn đề này nữa.

“Tại sao người đi dạo ở bên ngoài?” Mạc Thụ xoa nắn tay này của Nam Ca Nhi một lát, lại đổi sang tay kia, thuận tiện đối phương hướng, thay y chắn gió lạnh.

“Nằm mơ a.” Nam Ca Nhi thành thật trả lời, sau đó chuyển sang hỏi hắn, “Hiện tại hoa mai còn chưa nở mà?”

Ít nhất trong phạm vi mà mắt mình nhìn thấy được, là không có tông tích của một chút hoa mai nào.

“Ở đó.” Mạc Thụ hướng cầm về một chỗ, “Ở đó có một cây mai.”

Trong bóng tối đi lại rất lâu, mắt của Nam Ca Nhi cũng dần dần có thể thích ứng được một chút bóng tối, thuận theo hướng cầm của Mạc Thụ nhìn sang bên đó.

..... Chỉ có một cành cây đen thui, không có hoa mai.

“Không có.”

“Ân.” Mạc Thụ cũng rất thoải mái thừa nhận, sau đó lại nói: “Nói ra, ta rất muốn cảm tạ người.”

“Cái gì?” Không hiểu huyện lệnh đại nhân này đang lạc đề tận đâu, Nam Ca Nhi nghi hoặc phát ra tiếng.

“Nếu như không phải người đến huyện nha này, chỉ sợ cảnh nhóm lửa nướng thịt hôm nay sẽ không có, càng không cần nói đến uống rượu.” Mạc Thụ nói, “Nói đến thật xấu hổ, ta và Chu Khê đều không giỏi về kinh doanh, cho nên mọi người trong nha môn ngay cả cơm cũng ăn không no, thật sự là vô dụng cực điểm.” Chu Khê chính là sư gia tiên sinh. Ngừng một lát, nói tiếp: “Vốn thân thể người không tốt, cũng không nên để người bận rộn như thế, nhưng là nhân thủ không đủ, tiền bạc cũng không đủ...” Nói đến phần sau, giọng nói của Mạc Thụ có chút thấp trầm, “Lo được dầu này lại không lo được dầu kia, thật sự là....”

Thấy Mạc Thụ tiên sinh có vẻ như tâm tình nặng nề, Nam Ca Nhi vội nói: “..... Thật ra cũng không có cực khổ lắm.” Nói như vậy là thật, vì mình không giỏi về những việc quét tước thường nhật, cho nên chỉ tùy tiện làm quét quét, chuyện sau đó thường là giúp đại nương ở nhà bếp làm cơm đến quen tay, cũng không tính là tự mình động thủ.

Bình thường bận rộn của mình cũng hoàn toàn là vì nhu cầu của một người mà thôi.

Chỉ là thân ở công môn cư nhiên không có cơm no, đích thật là hơi bi thảm một chút.

Mạc Thụ cười nhẹ, không nói gì.

Trầm mặc rất lâu, Nam Ca Nhi lại không nhận được hiệu kỳ hỏi: “Chuyện này, đại nhân, không có hoa mai, ngài đây là....” Y thật sự không hiểu nổi, trời lạnh như vậy, Mạc Thụ lại ở bên ngoài nhìn cây hoa mai trụi lủi đó ngây ngẩn, còn mỹ danh gọi là thưởng mai....

“Ta đang nhìn hoa mai.” Mạc Thụ cười nhẹ.

Tuy trong bóng tối có chút mơ hồ, nhưng đường nhìn dần dần thích ứng bóng tối của Nam Ca Nhi vẫn có thể nhìn được độ cong trên khóe miệng hắn.

“Nhưng mà.....” Mày mao đều không có, người nhìn cái gì a!

(‘Mày’: chân mày có cách phát âm giống với chữ ‘mai’ của hoa mai, mày mao ở đây là lông mày, em chơi chữ ý nói một cái lông chân của hoa mai còn chưa có. Hơi rắc rối ><>)

“Ta đang nhìn hoa mai tương lai nở.” Mạc Thụ lại nói.

“Hoa mai tương lai nở?” Nam Ca Nhi càng lúc càng không hiểu.

“Ở đó, hoa mai của nhà cách vách.” Mạc Thụ cười nói, “Không bao lâu, hoa mai sẽ nở ra, từng đóa từng đóa, đặc biệt ưu nhã đẹp đẽ.”

“Hiện tại còn chưa nở a.”

“Ân, cho nên mới nói, là hoa mai tương lai.” Mạc Thụ cười.

“Ngài là dựa vào sức tưởng tượng mà đứng ở đây vào nửa đêm lạnh cảm thưởng mai?” Cho dù Nam Ca Nhi định lực có tốt hơn, lúc này cũng nhận không được lắm bầm, “Người sao lại biết hoa mai sẽ nở thành bộ dáng nào?”

“Ta không biết, lẽ nào người biết sao?” Mạc Thụ cười hỏi lại.

“Ta làm sao có thể biết.” Nam Ca Nhi đen mặt.

“Vậy đúng rồi.” Mạc Thụ nhẹ giọng nỉ non, “Không ai biết hoa mai này sẽ nở thành bộ dạng nào, ngay cả nó cũng không rõ, chỉ có ngày nó chân chính nở ra thì mới biết. Nhưng điều này không trở ngại đến việc ta đi suy đoán bộ dáng vào tương lai của nó, đúng không?”

“Hả?” Nam Ca Nhi ngây dại, y cảm thấy lời của Mạc Thụ hình như rất thâm ý, nhưng lại không biết phải nói từ đâu.

“Cho nên, ta cảm thấy nó vẫn sẽ giống như năm rồi nở ra đóa hoa xinh đẹp trắng ngần.” Mạc Thụ nhàn nhạt nói, “Ít nhất lúc này, ta nhìn thấy chính là mỹ cảnh mà ta suy đoán được.”

..... Phương thức thưởng hoa này của ngài thực sự là người dung tục như ta không cách nào lý giải.

“Hơn nữa, cho dù năm nay không nhìn thấy thì lại thế nào? Năm sau, năm sau nữa, sớm muộn gì ta cũng sẽ nhìn thấy được lúc hoa mai nở.” Mạc Thụ cười, quay đầu nhìn Nam Ca Nhi.

Tuy trong bóng tối không nhìn rõ biểu tình của Mạc Thụ, nhưng Nam Ca Nhi có thể cảm giác được đường nhìn của Mạc Thụ đặt trên người mình.

Nhưng y chỉ ngây ngốc nhìn Mạc Thụ, phát ra thanh âm thờ ơ, “Cái gì?” Y vẫn không cách nào lý giải lời của Mạc Thụ.

Tuy lúc này y có thể xác định Mạc Thụ đích thật là có thâm ý gì đó, nhưng y thật sự không thể lý giải.

Khóe môi Mạc Thụ cong cong, lại quay đầu nhìn cây mai đó: “Thật tốt a, cây mai.”

Nam Ca Nhi vẫn chưa phản ứng được, trong đầu đang suy nghĩ lời của Mạc Thụ.

Mạc Thụ tựa hồ rất phong nhã lại nói: “Hoa mai có thể ngắm, hạt mai còn có thể ăn, thật sự rất đáng giá.”

“....” Nam Ca Nhi cảm thấy mình cứ nhiên lại cho rằng gia hỏa này phong nhã nhất định là do đầu đã từng bị kẹt cửa kẹp qua.

8. Chương 8

Ngày hôm sau, Nam Ca Nhi thức từ sớm, ngoài ý muốn phát hiện huyện lệnh đại nhân vốn nên sớm rời khỏi huyện nha du tuần cứ nhiên lại đang đoan chính ngồi trước cửa đình nhìn hòn giả sơn như đang suy ngẫm cái gì.

Nam Ca Nhi ôm mớ y phục mới đổi ngạc nhiên một chút, sau đó dừng bước_____ hôm nay có gió lớn gì sao?

Nghe thấy bước chân Nam Ca Nhi, Mạc Thụ xoay người, cười với y: “Là Nam Ca Nhi, chào buổi sáng.”

“A....” Nam Ca Nhi ngây ngây trả lời: “Đại nhân, chào buổi sáng.”

“Giặt y phục sao? Đặt ở đó đi, đợi lát ta sẽ giặt.” Mạc Thụ rất tự nhiên bày ra bộ dáng lý lẽ thỏa đáng.

“Ách....” Nam Ca Nhi co giật khóe miệng: “Chuyện này a, ta đã nói xong với Vương đại nương hôm nay đến nấu cơm rồi, hôm nay nàng sẽ đến giúp giặt y phục.” Nhìn biểu tình Mạc Thụ, lại vội vàng nói thêm một câu: “Chuyện này, ta sẽ đặc biệt cho nàng mấy đấu gạo.” Y biết Mạc Thụ không thích chiếm tiện nghi của dân thành, cho nên giải thích kỹ càng.

Đương nhiên, thật ra nhìn vào sự phú túc của dân huyện mà nói, mấy đấu gạo thật ra không tính là gì, cũng hoàn toàn không thể coi là thù lao, sở dĩ chịu nguyện ý giúp Nam Ca Nhi, trên thực tế nhiều hơn là vì muốn giúp một chút cho Mạc Thụ, mấy đấu gạo chỉ là tùy tiện xem làm thù lao, chứ không tính là bao.

Nhưng câu trả lời của Nam Ca Nhi vẫn khiến cho Mạc Thụ tương đối thỏa mãn, hắn không còn kéo dài vấn đề này nữa, ngược lại hỏi Nam Ca Nhi: “Vay lương gạo trong nhà vẫn đủ chứ?”

“Có thể ăn đến sang năm.” Nam Ca Nhi đại khái tính toán một chút, nói: “Nếu như đại nhân không tùy tiện lấy đi cứu tế người khác.” Câu nói này y cố tính nhấn mạnh âm điệu.

Trên thực tế, y cảm thấy cả huyện thành này, người quan trọng nhất cần được tiếp tế chính là vị huyện lệnh đại nhân này.

Mạc Thụ có chút lúng túng cười cười, “Cái kia, trời lạnh, người đừng đi dạo ở bên ngoài, nhanh về phòng đi.”

Nam Ca Nhi có chút hiếu kỳ hỏi: “Đại nhân hôm nay không cần ra ngoài sao?”

“Ân.” Mạc Thụ gật đầu, “Không thể cứ mãi hành sự ở bên ngoài, nơi này cũng có chuyện lớn chuyện nhỏ đợi xử lý, cứ mãi làm phiền văn thư cũng không được.”

..... Ngài cũng biết ngài thân là huyện lệnh đi khắp nơi du tẩu là không tốt a!

Nam Ca Nhi thầm thủ thỉ.

Y thật sự cảm thấy phương pháp xử lý sự vụ ở Quảng Điền này khác biệt rất lớn với những nơi khác.

Cũng không phải không có chuyện khẩn cấp gì đó xảy ra, nhưng Nam Ca Nhi cũng đã thấy được đường sự khẩn trương chạy tới nha môn hỏi báo sự tình, sau đó cũng không đợi ở đây, mà lập tức về nhà.

Ngày hôm sau, chuyện hình như cứ thế giải quyết xong.....

Nếu như chuyện không khẩn cấp, bình thường đều là buổi tối Mạc Thụ trở về sẽ tự mình đọc lướt qua tình trạng mà văn thư ghi chép lại, sau đó từng việc từng việc lấy ra xử lý.

Tóm lại, y thật sự là rất hiếu kỳ huyện lệnh đại nhân rốt cuộc là làm sao mà hoàn thành sự vụ lớn nhỏ hết được.

“Đại khái sẽ qua hai mùa đông xuân đi.” Mạc Thụ suy nghĩ như thế, “Hai mùa thu hạ thường xuyên ở bên ngoài.”

“Lẽ nào có nguyên nhân gì đó sao?” Nam Ca Nhi mở to mắt. Liệu có phải là vì bận rộn cái gì nên Mạc Thụ trực tiếp ra ngoài trông nom không?

Mạc Thụ kỳ quái nhìn Nam Ca Nhi một cái: “Ta muốn lúc nào ra ngoài hành sự thì liền đi ra ngoài. Cả ngày ngồi ở nhà thật nhàm chán.”

Nam Ca Nhi co giật khóe môi, không nói nên lời_____ thì ra gia hỏa này chỉ đơn thuần là không ngồi lâu được.

Những huyện dân đơn giản kia, các người đều bị hình ảnh giả tạo lừa dối rồi a.

“Ta đi đưa y phục.” Y không muốn nói thêm lời dư thừa nào với Mạc Thụ nữa, quay đầu liền đi.

“Ân, đi đường cẩn thận, đừng ở bên ngoài quá lâu, thân thể người yếu.” Mạc Thụ dặn dò, tiếp tục nhìn hòn giả sơn đã bị hao mòn khá nhiều.

Đi được vài bước, Nam Ca Nhi hơi có chút để ý quay đầu lại hỏi Mạc Thụ: “Đại nhân, ngài đang nhìn cái gì?” Lẽ nào giả sơn có ý cảnh huyền diệu gì mà chỉ có một người tâm cảnh như Mạc Thụ mới có thể nhìn ra?

Mạc Thụ nghiêng đầu nhìn Nam Ca Nhi: “Ta đang nhìn cái gì?” Cư nhiên hỏi ngược lại Nam Ca Nhi.

Nam Ca Nhi ần ần cảm thấy đại khái là mình đã đánh giá cao Mạc Thụ, nhưng vẫn ôm chút hy vọng, nâng nâng cằm chỉ: “Ta thấy ngài nhìn giả sơn.”

Mạc Thụ gật đầu: “Đúng mà, thì ra người nhìn thấy.”

Nghe Mạc Thụ nói vậy, Nam Ca Nhi cảm thấy mình đại khái đã hiểu lầm Mạc Thụ, người ta có thể đang thật sự suy nghĩ cái gì đó.

“Phương hướng ta phát gốc cư nhiên là đối mặt với giả sơn.” Mạc Thụ lẩm bẩm.

Thanh âm không lớn, nhưng Nam Ca Nhi cách hần không xa, cho nên tự nhiên có thể nghe được.

Y mặt đen thùi lùi, quay đầu đi. “Đại nhân, ngài nếu nhàn tản như vậy, tại sao không đi xử lý công vụ?” Vứt lại một câu như thế.

“Vì vẫn còn chưa thích ứng được.” Mạc Thụ bất mãn oán trách, “Ở lâu một chỗ rất nhàm chán.”

..... Ta sai rồi, ta rốt cuộc là vì sao lại cảm thấy gia hỏa đó đang suy ngẫm cái gì? Ta quả thật là ngu si!

Tuy thời gian tiếp xúc không nhiều, nhưng so với dân huyện, Nam Ca Nhi cũng tính là hơi hiểu rõ cá tính con người của Mạc Thụ một chút.

Y tin Chu Khê chắc cũng hiểu gia hỏa này bản chất là đầu rồng, chỉ là hắn không nói ra mà thôi.

Còn về các nhân viên công việc trong huyện nha như nha dịch bổ khoái vân vân và dân trong huyện.....

Họ hình như là bị phân bổ làm mờ mắt rồi, Mạc Thụ trong mắt bọn họ, quả thật là một thánh nhân.

Vô luận họ nhìn thấy gia hỏa này làm cái gì, hai mắt đều theo tiềm thức mà đem nó đi gọt dưa thêm, bỏ qua tất cả những gì không đủ hoàn mỹ, phóng to ưu điểm lên vô hạn, sau đó cho hình tượng đẹp đẽ nhất xuất hiện trong mắt mình.....

Nam Ca Nhi tin rằng cho dù mình có nói ra chân diện thật sự của Mạc Thụ, mọi người cũng sẽ hợp lý hóa tất cả, sau đó lại lần nữa củng cố hình tượng thánh nhân của Mạc Thụ trong lòng họ....

Tóm lại, Nam Ca Nhi cũng căn bản không dự tính làm việc không tác dụng này.

“A, Nam Ca Nhi.” Trước mặt, Chu Khê sư gia đang đi lại, hắn tựa hồ có chút gấp gáp, sau khi thấy y mới hơi thả lỏng, chào hỏi với y, “Chào buổi sáng.”

Nam Ca Nhi gật đầu, “Chào tiên sinh.”

“Xem cái thân hình nhỏ nhắn này.” Chu Khê đi tới trước mặt Nam Ca Nhi vò vò tóc y: “Có nhìn thấy Mạc Thụ không?”

“Ồ giả sơn đằng kia.” Tuy biểu tình của Chu Khê rất dữ tợn, nhưng Mạc Thụ không có dằn dò ta không nói cho ai biết hành tung của hắn đúng không?

Nam Ca Nhi một khắc cũng không thêm do dự bán đứng Mạc Thụ.

“Hừ hừ, đúng mà! Tên hỗn cầu đó sáng sớm không đi làm công sự mà ra ngoài ngây ngẩn dạo chơi.” Chu Khê nghiêng răng nghiêng lợi hừ hừ, sau đó vỗ vỗ lên vai y, “Tiểu Nam, người rất tốt, ca ca xem trọng người.” Rồi không thêm quay đầu đi thẳng về phương hướng mà Nam Ca Nhi chỉ.

..... Tiểu Nam, là gọi ta sao?

Còn nữa, ca ca, ngài có phải lầm lẫn gì không? Ta không nhớ ta có một ca ca đại nhân hùng vĩ như ngài đâu.....

Nam Ca Nhi không nói nên lời nhìn bóng dáng Chu Khê đi xa.

..... Bỏ đi, quân hắn làm gì, ta nên đem y phục đưa đến cho đại nương ở hậu viện thôi.

Thật ra, khi trời sáng, số người làm việc ở nha môn cũng không tính là ít, chỉ riêng nha dịch đã có mười tám người, sau đó là văn thư không nhiều nhận gì, tới bổ khoái, thật ra cũng coi như giống một nha môn đó chứ.

Chỉ là văn thư sổ sách cùng bổ khoái đều không ăn cơm trong nha môn, cho nên nhà cơm đến đến đi đi cũng chỉ có hơn hai mươi người.

Chiếu lệ chào hỏi cho đến nhà cơm, Nam Ca Nhi đem y phục chất đống trong chậu gỗ, sau đó vòng qua cửa trước, từ cửa sau đi tới chỗ đại nương bận rộn ở nhà bếp.

Y còn chưa kịp chào hỏi, đại nương đã gật đầu trước, “Nam Ca Nhi, đến vừa đúng lúc, ta có nướng bánh ngô cho người, ở trên lò đó, nhanh ăn đi, đã sắp đến giờ cơm, đừng để tới lúc đó lại không có bụng ăn.”

Đây đã là thường lệ, trên cơ bản mình vừa vào nhà bếp thì đều bị các nữ nhân trong đây nhét cho cái gì đó để ăn.

Nam Ca Nhi suy đoán có thể là do tình trạng thân thể của mình thật sự không tốt lắm, sau đó xem ra cũng rất xúi quẩy, cho nên mới kích động đến tâm tư muốn bảo hộ của những nữ nhân này....

“Ta mang y phục đặt ở trong bồn cho đại nương rồi.” Nam Ca Nhi nghe lời đi lấy cái bánh ngô ở gần bếp.

“Được rồi, đại nương làm cơm xong sẽ giặt, hôm nay làm món ăn mà Nam Ca Nhi thích nga, Nam Ca Nhi phải ăn nhiều một chút.” Vừa nói, vừa nhân lúc rảnh rỗi nhìn Nam Ca Nhi bị lạnh đến mức sắc mặt có chút trắng đi, “Xem cái thân thể nhỏ nhỏ này.”

..... Ta hận câu nói này!

Nam Ca Nhi buồn bực vô cùng, ôm cái bánh ngô cắn xé mấy tầng lá bọc ngoài, đem bi thương hóa thành ham muốn ăn uống.

Thuận tiện dọn cái bàn nhỏ ra ngồi ở đó, nghe đại nương câu có câu không tám chuyện nhỏ chuyện lớn của các nhà.

Y bị ai phát hiện, mình hình như cũng trở nên thích nghe chuyện bát quái rồi....

Cho nên mới nói, lực ảnh hưởng của nhân loại thật sự là rất đáng sợ đúng đi? Ít nhất hiện tại ta đã tiếp nhận phương thức cuộc sống này.

Tuy vẫn liên tục không thích ứng, nhưng nghiêm khắc mà nói, thật ra không có cái gì đáng để oán trách.

“Ai da, Nam Ca Nhi, không thể ăn nhiều như thế ô, sẽ không tiêu hóa được.” Từ sau lưng thò ra một cánh tay, một phát giựt lại cái bánh ngô mới chỉ cắn được một phần ba trong tay Nam Ca Nhi.

Nam Ca Nhi không nói nên lời quay đầu nhìn gia hỏa không chút cổ kị đang cắn cái bánh ngô của mình.

“Nương, ngài quá thiên vị rồi.” Gia hỏa đó vừa lớn lối oang oang thô lỗ nói, còn vừa oán trách đại nương đang nấu ăn, “Mỗi ngày đều cho Nam Ca Nhi món riêng.”

Vương đại nương ném cái muỗng qua, “Hỗn đàn tiểu tử, ta nấu món riêng cho Nam Ca Nhi người xem người ta ăn được bao nhiêu, trên cơ bản đều vào bụng của người rồi được chưa, người là cái thứ phá gia, trong nhà nhiều đồ ăn như thế người còn chưa đủ cho người ăn sao? Chạy tới giành đồ ăn với Nam Ca Nhi làm gì!”

“Người ta là ân nhân cứu mạng của Nam Ca Nhi mà, Nam Ca Nhi vẫn luôn muốn báo đáp ta, ăn một cái bánh ngô thì có sá vào đâu.” Người đó tiếp tục nhanh chóng cắn bánh ngô, thuận tiện né cái muỗng bay tới, hàm hàm hồ hồ trả lời lão nương của mình.

Không sai, nghe nói mình chính là mắc cạn trong bãi sông, bị gia hỏa tên là Hạ Gia Phú này phát hiện rồi đưa tới huyện nha.

Nam Ca Nhi đen mặt nhìn gia hỏa mặt dày vô sỉ đang cắn điểm tâm của mình_____ ai muốn báo đáp người, người cũng quá không cần mặt mũi rồi đi.

“Người xem Nam Ca Nhi thân thể nhỏ như vậy, người nhẫn tâm sao!” Vương đại nương giận dữ, lần này là dao thái rau bay qua.

“Ô!” Hạ Gia Phú thoát hiểm tránh được, “Nương, người muốn chém ta sao!”

“A nha, tiểu tử người cũng đoán đúng rồi!” Vương đại nương cười lạnh, “Đúng lúc đang làm cơm, bấm nát bấm nát ra làm một bữa sủi cảo cũng tốt.”

“Ô a!” Hạ Gia Phú bị khẩu khí âm trầm của nương hấn dọa đến, thế là ngừng động tác trên tay, cúi đầu nhìn Nam Ca Nhi đang ngồi trên ghế trông mắt nhìn mình.

“Thật sự là rất nhỏ....” Hạ Gia Phú lẩm bẩm một tiếng, sau đó đem cái bánh ngô bị mình cắn cho không còn ra hình đưa lại cho y: “Này.”

Nam Ca Nhi nhìn bánh ngô không còn sót lại vài hạt, cúi đầu.

“Ô A, Nam Ca Nhi, người đừng tức giận, đừng tức giận, bữa khác ta nhất định đưa một đồng lớn thật ngon tới.” Hạ Gia Phú hoảng lên. “Không, ngài mai, ngài mai liền đưa tới được không? Đừng tức giận mà, tức giận không phải là nam tử hán, còn sẽ biến thành cọng giá khô đó.”

“Hạ Gia Phú!” Vương đại nương gầm lên, “Người muốn chết có phải không!”

“A, xin lỗi xin lỗi, Nam Ca Nhi, ta không phải cố ý mà!” Hạ Gia Phú lại liều mạng xin lỗi, “Người đợi ta lập tức đi lấy thứ gì ngon tới.”

..... Ta chỉ là lười nhìn đến miếng bánh ngô bị cắn nham nhở đó mà thôi, hoặc nên nói, ta là khinh thường không thèm nhận lấy thứ mà gia hỏa đó từng cắn qua.

Tức giận cái gì chứ, phiền phức.

Nhưng mà, nếu hắn đã cho rằng ta tức giận, còn tính đem đồ ngon tới, vậy thì cứ miễn cưỡng coi như ta đang tức giận đi.....

Còn nữa, thật ra mẫu tử bọn họ, hoặc mọi người toàn huyện đều cho rằng ta là cọng giá khô, đúng không!

9. Chương 9

Cho dù Nam Ca Nhi đối với Quảng Điền này không có bao nhiêu hứng thú, nhưng tiếp xúc trong thời gian dài như vậy, y thận trọng ước tính, ít nhất có trên một nửa người trong huyện này căn bản không phải là bách tính bình dân thông thường, thậm chí còn có một bộ phận có sức mạnh mà người bình thường không cách nào đạt đến, năng lực phản ứng, và cả thể lực vượt xa người bình thường.

Nói tóm lại, Quảng Điền này mới là nơi ngọa hổ tàng long chân chính.

Mà nhiều gia hỏa cường hãn như vậy cứ nhiên lại tụ tập trong một tiểu huyện thành hẻo lánh này, ai nấy tự bận rộn với cuộc sống cơm gạo đèn dầu.

Trước đây trong mắt của Nam Ca Nhi tuyệt đối sẽ cho rằng đây là chuyện không thể nào tin, nhưng hiện tại y chính là đang sống trong đám gia hỏa này, còn có tư cách gì để cảm thấy kỳ quái?

Nói ra, mình cũng tính là trên mức bình thường, cho nên y cảm thấy cảm giác như vậy cũng không xấu.

Lai lịch của mọi người có lẽ đều không đơn giản, nhưng lại thế nào, ít nhất hiện tại đều là người bình thường sống ở đây.

Buổi chiều ngày đầu tiên mà Mạc Thụ lưu lại trong nhà môn làm việc, hắn đã không chịu nổi, đi ra ngoài mang người loanh quanh đầu đó nửa canh giờ, sau đó vác về một con thú lớn lông trắng dài_____ đương nhiên, bữa tối lại là nướng thịt.

Trong lúc nướng thịt, Nam Ca Nhi lại lần nữa được đích thân thể nghiệm thủ đoạn của những võ lâm cao thủ cường hãn này.

Nhưng y quyết định coi như không thấy.....

Đem mớ thịt, nội tạng chưa ăn hết toàn bộ ướp làm thành lập xưởng để dành tới tết sẽ ăn, Nam Ca Nhi lại được các nữ nhân săn sóc.

Nói thật, Nam Ca Nhi hiện tại cảm thấy mình giống như biến thành mô hình học tập của các bà nội trợ gia đình.

Đối với chuyện này, y cảm thấy phiền muộn....

Hơn nữa, y phát hiện thỉnh thoảng mọi người bại lộ ra chút thực lực đó căn bản không phải là hành vi sơ ý gì, mà là họ hoàn toàn không dự định sẽ che giấu điều gì trước mặt mình....

Như vậy là do có thể xác định ta không cách nào nói ra? Được thôi, cho dù là sự thật cũng được, các người không cảm thấy quá xem thường người khác rồi sao.

Nam Ca Nhi lần nữa buồn bực.

Buổi sáng ngày thứ ba, tên Hạ Gia Phú đó vội vàng vàng xông tới, vừa chạy, vừa gào lên: “Tiên sinh tiên sinh, ta nhặt được một người.”

Nam Ca Nhi vừa khéo lúc đó đang ở trong hoa viên (vườn rau) tưới nước liền đổ mồ hôi lạnh_____ gia hỏa này cả ngày không có gì làm đi khắp nơi nhặt người sao?

“Ở đâu ở đâu!” Mạc Thụ đang ở trong công đường bị Chu Khê tóm lấy bắt xử lý mớ văn thư ào một phát nhảy ra.

“Ở trên bãi sông!” Hạ Gia Phú nói.

.... Bãi sông của Quảng Điền này có phải là có lực hút gì không a, thường xuyên hấp dẫn người mắc cạn?
Nam Ca Nhi không nói nên lời.

“Tình trạng gấp như vậy, nhất định phải do ta đích thân đi coi xét.” Mạc Thụ giả bộ nói.

“Đại nhân ~ ~” Chu Khê ở bên trong kéo dài giọng bước ra, “Ta chỉ là đi nhà xí thôi mà lão nhân gia ngài đã muốn chạy đi rồi sao, ân?” Nhìn sang Hạ Gia Phú, “Tiểu Hạ a, sao rồi, lại nhặt được ai?”

Cái từ ‘lại’ này!

Cũng thật là....

Nam Ca Nhi đen mặt luôn.

“Đúng a, Chu đại ca, ta mang các người đi xem.” Hạ Gia Phú giống y như chó con dùng hai con mắt bi ve long lanh nhìn bọn họ.

Nam Ca Nhi trầm mặc nhấc thùng, đi vào trong nhà bếp_____ y không muốn tham gia vào cuộc đối thoại không chút ý nghĩa nào của những gia hỏa này.

“Tiểu Nam.” Y không động còn tốt, vừa động thì Chu Khê lập tức chú ý tới y.

“A?” Nam Ca Nhi buồn bực quay đầu, vô luận y có nguyện ý hay không, Chu Khê cứ vậy lên tiếng.

“Người thích ăn cá đúng chứ.”

“Cái gì?” Nam Ca Nhi không hiểu gì cả nhìn Chu Khê.

“Chúng ta có thể thuận tiện bắt một chút cá về!” Mạc Thụ lập tức tiếp lời, “Nam Ca Nhi quá gầy rồi.”

“..... Không cần đặc biệt đi vì ta....”

“Chúng ta còn phải đi tham án mà.” Mạc Thụ hiềm ngang lăm lệt.

“Thật không hổ là tiên sinh.” Hạ Gia Phú sùng bái.

Nam Ca Nhi giả vờ như không thấy hai gia hỏa bại não đó.

Chu Khê co giắt khoe miệng, phát tay, “Một canh giờ, đi nhanh về nhanh.”

Hai người được lệnh, cứ như sợ lãng phí mất một giây liền như gió nhanh chóng biến mất.

Nam Ca Nhi đồng tình nhìn Chu Khê: “Tiên sinh, ngài cực khổ rồi.”

Chu Khê cảm khái mò mò đầu Nam Ca Nhi: “Tiểu Nam a, Mạc Thụ tiên sinh cái gì cũng tốt, học thức cao thâm, người cũng nhạy bén, chỉ là có chút không đáng trông cậy.”

Nam Ca Nhi cũng gật gật đầu_____ y thể nghiệm rất sâu sắc.

Không phải chỉ không đáng trông cậy, y hoài nghi Mạc Thụ căn bản không hiểu được đáng trông cậy là thứ gì.

Một canh giờ sau, Mạc Thụ bước vào huyện nha.

Hạ Gia Phú sau lưng nhảy nha nhảy nhót cầm một xâu cá lớn, vừa cười lấy lòng với Nam Ca Nhi vừa nói: “Nam Ca Nhi, người xem, Mạc Thụ tiên sinh bắt được thật nhiều cá a.”

Nam Ca Nhi đang đứng trước thùng gỗ đặt trong viện đem mấy mớ thịt ướp lòng ướp móng ướp gì đó toàn bộ đảo đảo uối thẩm kỹ hơn, ngẩng đầu, nhìn hai người đó: “A, thật tốt, cực khổ rồi.” Không có một chút thành ý cảm tạ.

Hạ Gia Phú hoàn toàn không nhận ra sự phô diễn trong đó, cười hi hi nói: “Đừng khách sáo Nam Ca Nhi, đây toàn bộ là công lao của Mạc Thụ tiên sinh, ta chỉ là giúp đỡ một chút thôi.”

“Vây cũng cực khổ người rồi.” Nam Ca Nhi co giật khoe miệng nói.

Mạc Thụ phân phó Hạ Gia Phú đem phần lớn xương cá đưa tới nhà bếp, sau đó xách mấy cái con cá nhìn đặc biệt lớn đi qua, đem dây móc đưa cho Nam Ca Nhi.

“A?” Nam Ca Nhi không hiểu nhìn Mạc Thụ.

“Đem ướp khô đi cũng rất ngon.” Mạc Thụ nhìn mớ thịt ăn dư lần trước đang được trộn, sau đó nói với Nam Ca Nhi, tay nhắc nhắc, biểu thị y nhận lấy.

Người đối với đồ ăn cũng thật là miễn cảm, Nam Ca Nhi có chút vô lực nói: “Chuyện này, phải bỏ sạch nội tạng thì mới ướp muối được.”

“A đúng nga.” Mạc Thụ rất trấn định đem sợi dây treo cá đó lấy khỏi tầm nhìn của Nam Ca Nhi, sau đó vài âm thanh ‘xẹt xẹt’ khi thịt bị rạch vang lên, ‘lộp bộp lộp bộp’ khi thứ gì đó bị rơi xuống đất.

“Cho người.” Mạc Thụ đem đồ đưa cho Nam Ca Nhi còn chưa kịp phản ứng lại.

Mắt của Nam Ca Nhi đều đã trừng thành hình tròn_____

Gia hỏa này, cư nhiên dùng tốc độ cực nhanh như vậy để rạch bụng cá, đem nội tạng bên trong toàn bộ vứt dưới đất.

Mắt mở tròn tròn nhìn mấy cổ ‘tàn thi’ đã bắt đầu tí tách tí tách nhỏ máu, chân mày Nam Ca Nhi giật giật, cổ gồng nuốt nước miếng.

Y biết, cho dù là cầm trong tay con dao bén ngọt, cũng phải cần một chút khéo léo mới có thể rạch lớp da vừa trơn vừa mềm vừa vô cùng đàn hồi của con cá, nhưng chỉ trong thời gian chớp mắt, Mạc Thụ lại giải quyết gọn, rạch bụng con cá, hơn nữa còn rút sạch sẽ nội tạng ra.

Nếu không phải thấy ngón tay Mạc Thụ vẫn còn dính máu cá nhỏ giọt, trên mặt đất vẫn còn mấy đồng nội tạng, y cũng phải hoài nghi Mạc Thụ có phải là đã xử lý xong con cá rồi mới đem lại đây ỉn không.

Trình độ mau lẹ của thủ đoạn này, khiến Nam Ca Nhi cảm thấy gia hỏa này tựa như đã từng làm rất nhiều mảnh khoe mở ngực rạch bụng....

.... Cái vuốt của người, là do đâu làm thành?

“Thế nào?” Mạc Thụ vẫn mang bộ dáng thản nhiên, tựa hồ một chút cũng không ý thức được tất cả hành vi của mình trong con mắt người bình thường có bao nhiêu kinh dị.

“Mạc Thụ...” Chu Khê đại khái nghe được động tĩnh ở bên ngoài, nên đi ra, nhìn nhìn Nam Ca Nhi phát ngốc lại nhìn nhìn Mạc Thụ vẻ mặt trấn định, đầu đầy hắc tuyến nhìn Mạc Thụ nói: “Ngài không thể dọa sợ Nam Ca Nhi nha!”

“A?” Mạc Thụ đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó nhìn sang Nam Ca Nhi vẫn nhìn thẳng vào mình, đột nhiên hiểu được cười cười, đưa tay vỗ đầu Nam Ca Nhi: “Không sao, ta chỉ là biết một chút công phu.”

“.... \$%^%” Thân thể Nam Ca Nhi cứng đờ nhỏ giọng phát ra một chuỗi âm thanh không rõ nghĩa.

“A?” Mạc Thụ không hiểu nhìn Nam Ca Nhi, còn rờ rờ tóc y. Tiểu hài tử này thân hình nho nhỏ, tuy đơn bạc, nhưng đầu rất tròn, nghe nói hài tử đầu lớn thường thông minh?

“Đem.... vuốt.... dính.... lấy...”

“Ai da.” Mạc Thụ càng dùng lực lớn để rờ rờ cái đầu rất thuận tay của Nam Ca Nhi, cười híp mắt: “Nói lớn một chút, ta không như vậy a, nhất thời quên mất, cho nên thuận tiện dùng tay rạch cá, không cần sợ, ta sẽ không tổn thương người ô.”

Thân thể Nam Ca Nhi bắt đầu run rẩy.

“Này.” Chu Khê nhú mồm, “Ngài đừng dọa người ta nữa, nhanh trở vào đi, thân thể Tiểu Nam vốn đã không khỏe, ngài còn dọa người ta.”

“Đem cái móng vuốt dơ bẩn dính máu của người lấy ra cho ta!” Nam Ca Nhi đột nhiên ngẩng đầu, thét lên. Hồn đàn a a a!

Gia hỏa này dùng tay cầm cá, cánh tay rách bụng cá dính máu tùm lum cứ vậy mà cứ nhiên thoải mái hùng hồn đụng lên đầu ta, lần này thì hay rồi, tốc nhất định là có mùi tanh của cá!

Nam Ca Nhi thật sự là muốn khóc không thôi.

Y vẫn luôn đối với dụng cụ tắm rửa ở thế giới này có oán niệm rất lớn, cho dù y lúc còn là thân vương cao quý, cũng chẳng được đến đâu, tuy độ xa xỉ thì đủ rồi, nhưng bị kịch là độ vệ sinh vẫn cách thế kỷ hai mươi mốt mà y hiểu rõ kia rất xa.

Chỉ là lúc đó luôn moi móc tâm cơ lo tranh đấu nên cũng không có lòng dạ nào quản nhiều như vậy, nhưng mà hiện tại, thời gian nhàn tản của mình dư dả một đồng, bình thường cũng sẽ rất cẩn thận không để mình bị dính thứ dơ bẩn gì mà không cách nào tẩy sạch.

Hiện tại tốt rồi, Mạc Thụ trực tiếp bôi máu cá lên đầu ta!

Y cảm thấy mình sắp tức đến muốn cuồng trào rồi.

Còn rảnh đầu mà nhớ tới tác phong giả tâm giả ý bình thường của mình, trực tiếp gào thét lên.

“Thảm rồi, cái này không biết phải mất bao lâu mới có thể gột sạch!” Thấy Mạc Thụ không phản ứng, y trực tiếp đánh rớt tay của Mạc Thụ, bức bối không thôi ôm đầu xông vào nhà bếp nhờ đại nương nấu chút nước cho y tẩy.

“Cẩn thận coi chừng bị lạnh.” Mạc Thụ ở sau lưng gọi với theo.

Hồn đàn nhà người!

Nam Ca Nhi phẫn nộ thét lên trong lòng.

Mất thấy Nam Ca Nhi chạy đi như làn khói, Mạc Thụ cuối cùng vô pháp che giấu ý cười trong mắt.

Chu Khê đứng ở trước cửa đường cũng bất đắc dĩ nhún vai, “Người thật là....”

“Nhưng là rất vui a.” Mạc Thụ cười, “Bộ dáng hài tử đó dựng lông lên thật sự rất đáng yêu.” Vừa đi về bên này, vừa tiện tay ném cá vào trong thùng gỗ.

“..... Y mà biết thì chắc chắn sẽ nhỏ nước miếng vào trà của người.”

Mạc Thụ không cho là như thế cười cười: “Tiểu hài tử thì phải có sức sống một chút.”

“Nhìn người kia, y là tiểu hài tử của nhà người sao?” Chu Khê liếc hẩn một cái.

“Bởi vì, rất vui a.” Mạc Thụ cười. “Loại thần sắc tuyệt vọng hoảng loạn nghi hoặc bình thường ban đầu của tiểu thú bị thợ săn truy bắt đến không còn đường lui đó hiện tại biến thành bộ dáng phẫn chán như vậy, ta cảm thấy ta cũng rất có cảm giác thành tựu.”

“Đúng đúng đúng, Mạc Thụ tiên sinh, ngài thật sự là rảnh rảnh không có gì làm.” Chu Khê thở dài, sau đó hỏi hẩn: “Vậy thì, cái người mà hôm nay Tiểu Hạ phát hiện thì sao?”

“Là gia hỏa không sạch sẽ.” Mạc Thụ thản nhiên nói.

Lúc này biểu tình của hẩn một lần nữa hồi phục lại sự đạm nhạt không chút quan tâm lúc bình thường, “Người còn có đường đi lại lạc đến nơi này, quả thật là tự tìm đường chết.” Biểu tình hẩn bình tĩnh nhưng lại nói ra những lời lạnh khốc.

“A, xem người kia.” Chu Khê bất đắc dĩ, “Người sẽ không phải lại đem người đó đi giết rồi đi.”

“Lần này không có.” Mạc Thụ đột nhiên lại cười, “Ta chỉ để Tiểu Hạ đem người đó đẩy trở lại sông thôi.”

“Đó còn không phải chỉ có con đường chết sao.” Chu Khê co gập khóe môi.

Mạc Thụ lại không nguyên ý tiếp tục vấn đề này nữa, cười đưa tay về phía Chu Khê, “Thật ra, cái đầu của Nam Ca Nhi rất tròn rờ rất đã.”

“Vây sao.” Chu Khê phát tay, dùng nội lực thúc động nước trà lạnh trong ly, thẳng tắp rơi vào trong lòng bàn tay Mạc Thụ.

Mạc Thụ xoa tay, một bên nói: “Ta cho rằng sau khi vết thương của y lành rồi, sẽ làm chút gì đó.”

“Kết quả cái gì cũng không có làm khiến người rất thất vọng?” Chu Khê ôm vai nhìn Mạc Thụ.

“Không có.” Mạc Thụ cười. “Ta rất cao hứng.”

“Mọi người cũng rất thích Tiểu Nam, y không có tâm tư gì khác.” Chu Khê thản nhiên nói.

“Ân, Nam Ca Nhi nhìn thì thấy ngốc, thật ra trong lòng đã biết rõ rồi.” Mạc Thụ rửa sạch tay, ngẩng đầu lên nói.

“Mọi người cũng đại khái biết rồi.” Chu Khê hừ nói, một bên nhận lại ly, “Các người cũng thật là.”

“Ân?”

“Không có gì.” Chu Khê lắc đầu, “Chỉ mong, thời đại này, không cần đến chúng ta thôi.”

“Không sao cả nga.” Mạc Thụ nhàn nhạt nói, “Giết một người hay giết một vạn người đối với chúng ta mà nói không có gì khác biệt.”

“Chắc.” Chu Khê nhíu mày, “Tà ma ngoại đạo.”

“Đi thôi, tà ma sư gia.” Mạc Thụ không cho rằng như vậy nhẹ cười, “Không phải nói còn có vụ án sao.” Bước vào trong cửa.

10. Chương 10

Đội sau khi Nam Ca Nhi trở về, nhìn thấy mấy con cá bị tùy tiện vứt vào trong thùng, trong lòng lại thêm một trận oán trách là không thể tránh khỏi.

Đương nhiên, y cũng chỉ có thể oán than vài câu rồi nhận mệnh đem mấy con cá đi xử lý, sau đó mới cầm về ướp muối, trong lúc đó vẫn thầm niệm lần sau nhất định sẽ nhỏ nước miếng vào trong ly trà của Mạc Thụ.

Đông chí vừa qua, trời bắt đầu chân chính lạnh, sau đó, không cần phải mất tới một tháng, người của toàn huyện đều bắt đầu chuẩn bị cho năm mới.

Nam Ca Nhi tuy nói là ở thế giới này đã sống tròn mười sáu năm, nhưng trên thực tế, có thể chân chính coi là cuộc sống, chỉ sợ được có nửa năm ở đây thôi.

Cho nên đối với việc chuẩn bị cho năm mới tuy không phải chả biết một chút gì, nhưng cũng hoàn toàn không giỏi.

Vẫn luôn là đám nữ nhân trong huyện nhìn không nổi, tới chỉ đạo cho y phải làm thế nào, phải mua những gì.

Thật ra đối với điểm này, Nam Ca Nhi cũng rất bực bội.

Tại sao hiện tại lại thành ra như vậy?

Chỉ tiêu gia dụng của huyện nha rốt cuộc là từ lúc nào toàn bộ đều trở thành chuyện của ta?

Rốt cuộc là bắt đầu từ lúc nào mà người làm sổ sách trực tiếp đưa tiền cho ta mà không phải đến chỗ Chu Khê lãnh?

Ngày cả đơn mua rau mỗi ngày của đại nương ở nhà bếp cũng đưa tới ỉnh xem.....

Hiện tại tốt rồi, ngay cả chuẩn bị cho năm mới cũng báo cho ta nghe....

Đây không phải rõ ràng là bắt ta quản hết sao!

Y thật sự là không có hứng thú quản vấn đề ngày thường của một gia đình như vậy, nhưng mỗi lần tìm Chu Khê bàn chuyện này, đều bị hắt nhanh gọn mượn cớ lái sang chuyện khác.

Còn về Mạc Thụ?

Được rồi đi, gia hỏa đó trừ xem công văn, khi nhân nhả lĩnh người đi lên núi bắt thứ gì đó về cải thiện bữa ăn, chính là nghĩ mọi biện pháp để chạy đi chơi, nào có thời giờ dư dả nào lo đến chuyện này.

Lại nói, với bản lĩnh phá gia của Mạc Thụ, Nam Ca Nhi cũng không dám cho hắn làm quản gia.

Kết lại mà nói, Nam Ca Nhi cũng không thể không bị bức tiếp nhận thân phận quản gia của mình.....

Có biện pháp gì đâu?

Chu Khê thật ra bình thường đã đủ bận rồi, trước khi Nam Ca Nhi tới Chu Khê là sư gia còn kiêm luôn chức tổng giám đốc vụ quản gia, thân kiêm nhiều chức, hiện tại y tới rồi, Chu Khê đương nhiên vui vẻ nhẹ nhõm, đánh chết cũng không chịu nhận mớ rối rắm này.

Càng huống hồ, có Mạc Thụ một huyện lệnh không có ý thức nguy cơ tồn tại, gia đình nhà môn này, cũng không phải dễ gánh vác.

Những người khác càng không thể trông mong, không làm mấy thứ sùng bái mù quáng đó đã tốt lắm rồi.

Còn về Mạc Thụ? Hắn không phá hoại cái gì đã là vạn hạnh.

May mà sau khi tiền từ tài vụ trực tiếp chi cho Nam Ca Nhi, nên độ tự do của Nam Ca Nhi cũng lớn hơn rất nhiều.

Nhưng là....

Cũng sẽ có chỗ phiền phức, ví dụ như:

“Nam Ca Nhi.” Mạc Thụ ở trước cửa đi tới kéo cánh tay Nam Ca Nhi đang cầm cái thùng lớn vội vội vàng vàng đi về nhà bếp. Hiện tại còn có hơn mười ngày là đến năm mới, các loại vật liệu đều chưa chuẩn bị toàn diện, cho nên mỗi ngày y đều bận rộn đến mức chân không chạm đất.

“A?” Nam Ca Nhi đang vừa đi vừa suy nghĩ có cần mua thêm chút thịt tươi để ướp không, y cứ cảm thấy hình như mớ thịt được ướp kia thiếu đi một ít.

“Ta cần năm mươi văn.” Mạc Thụ nói.

“Không phải hôm trước đã đưa cho người một trăm văn rồi sao?” Nam Ca Nhi nhăn mày.

Không sai, vấn đề hiện tại biến thành, Mạc Thụ chuyển từ chỗ Chu Khê sang mình muốn tiền.

“Hạ Gia cô nhi quả mẫu, Hà gia cũng chỉ có hai vị lão nhân, ta cho hai nhà bọn họ một chút tiền trang trải năm mới.” Mạc Thụ trả lời lý lẽ thỏa đáng, “Nhưng sau khi tặng đi ta mới phát hiện, Chu gia Trình gia ở thành nam cũng đều là quả phụ, cuộc sống rất khổ cực.”

Người cho người ta tiền là không khổ cực sao, vấn đề là người không nhìn thấy ta ở đây cả ngày tính toán chi li mà sống cũng rất khổ cực sao?

Đại gia, chút tiền đó của ngài, cũng chỉ miễn cưỡng nhét đủ miệng ngài, lại thêm một chút tiền duy trì công tác cơ bản của nhà môn....

Người còn thỉnh thoảng đi tán gia.....

Người bảo ta làm sao a!

Nam Ca Nhi oán niệm cực lớn, nhưng cũng không phản đối. “Tiền hử, không có, ta lát nữa sẽ ra ngoài đi mua vật phẩm dùng năm mới, trễ một chút cho ngài đưa đi.” Tuy y cần phải nhắc lại_____ ở Quảng Điền, cần được cứu tế nhất chính là huyện lệnh đại nhân hắn.

Mạc Thụ chỉ đợi câu này của Nam Ca Nhi, nghe vậy, hơi mỉm cười: “Nam Ca Nhi thật cừ khôi.”

“Ân?” Nam Ca Nhi ngẩng đầu, nhìn nhìn Mạc Thụ_____ cho dù người võ mông ngựa, ta cũng sẽ không cho người tiền, không thì ai biết người lại đem phát tán cho nhà ai. Ý thức được huyện lệnh đại nhân tựa hồ muốn cùng mình hảo hảo giao lưu một chút, Nam Ca Nhi chỉ đành đặt cái thùng trong tay xuống đất, nghe xem hẳn có gì muốn dặn dò với mình.

“Chỉ là bày một sạp trà vào mùa hạ, đã có thể an bài thỏa đáng nhu cầu ăn mặc của đám gia hỏa trong nha môn, thực là tài giỏi, chỉ cần công sức một mùa, đã đủ để mọi người ăn no được nửa năm, thật có bản lĩnh.” Mạc Thụ hơi híp mắt, mỉm cười, tựa hồ rất cảm kích, “Nam Ca Nhi rốt cuộc là làm sao mà làm được vậy?”

Nếu như ta nói là do nhu cầu sinh tồn, người có thể lý giải không?

Nam Ca Nhi co giật khoe môi, nhưng vẫn dùng cách nói dễ hiểu: “Ta chỉ là kiếm chút tiền, đồ mua về cũng đều là thứ có tính duy trì phát triển.” Nghĩ rồi nghĩ, cảm thấy Mạc Thụ đại khái không thể lý giải những từ này, lại hơi tỉ mỉ thuyết minh một chút, “Gà có thể đẻ trứng, sau đó nở ra gà con, gà con còn có thể tiếp tục đẻ trứng, trứng đó có thể bán đi hoặc cho nở ra gà con mới, sau đó dùng tiền bán trứng lại đi mua vịt, tiền mà sạp trà kiếm được, một phần lấy đi mua lương thực, còn có một chút đem mua mấy loại giống, giống vào mùa hạ, giống vào mùa thu, giống vào mùa đông, đều có loại thích hợp, dù sao hoa viên trong nha môn cũng không có trồng loại hoa nào, còn không bằng dùng để trồng rau, mỗi ngày chỉ cần sớm tối tưới nước hai lần là được, bón phân gì đó cũng không cần lo, cứ đến nhà bếp lấy chút tro đắp vào, không cần chiếu cố quá tỉ mỉ, lại không cần phải bội thu, dù sao đủ ăn là được, ăn không hết có thể phơi khô, sấy khô, sau đó làm thành mấy thức ăn như bánh dày các loại, sẽ có hàng xóm láng giềng đem đồ tới đổi, xử lý tốt mấy chỗ dễ hư, có thể lưu trữ lâu trong hầm, các người thỉnh thoảng cũng sẽ lên núi săn thú, xuống sông bắt cá gì đó. Lại thêm một chút bổng lộc của người, sống qua ngày cũng miễn cưỡng đủ.” Thật ra Nam Ca Nhi càng muốn nói, kỳ thật bổng lộc của người cũng không thấp, nếu như không phải đại gia ngài đi phát tán tài sản, miễn cưỡng có thể đủ cung ứng cuộc sống cho gia đình bậc trung.

Mạc Thụ tựa hồ không hiểu lắm lời của Nam Ca Nhi, chỉ là không mấy quan tâm nghe nghe, sau đó gật đầu: “Nam Ca Nhi lẽ nào không muốn kiếm nhiều tiền hơn nữa sao? Cơm ăn no rồi, áo mặc đủ rồi, đợi kiếm thêm nhiều tiền nữa, thì ở thể ở trong huyện lấy thê sinh tử thành gia lập nghiệp.”

Nam Ca Nhi không hiểu lắm tại sao Mạc Thụ lại nói mấy lời này, y bắt giác tỉ mỉ quan sát biểu tình của Mạc Thụ.

Mạc Thụ vẫn là bộ dáng thường ngày không đựng khói lửa nhân gian, xem ra tựa hồ không có gì không giống.

Nam Ca Nhi cân nhắc một chút, nói: “..... Đại nhân, ý của ngài là ngài cảm thấy ta ở lại đây không thích hợp?” Nếu như Mạc Thụ thật sự cảm thấy mình chương mất, vậy thức thời một chút tự cắt đi vẫn tốt hơn.

Tuy mình không có chỗ nào có thể đi.

Mạc Thụ trừng lớn con mắt: “Lời đó từ đâu ra?” Nhưng lập tức, hình như ý thức được lời mình nói đại khái tạo thành hiểu lầm của y, mới giải thích: “Ta chỉ là kỳ quái, mọi người không phải đều muốn ăn ngon mặc ấm sống an nhàn nhẹ nhõm sao? Ta cảm thấy người chắc rất giỏi tính toán những chuyện này.”

Nam Ca Nhi ngạc nhiên một chút, sau đó có chút thất thần nói: “..... Chỉ là sợ chết, mà thôi.” Cho dù ta có giỏi tính toán thế nào, cũng không phải đều lạc đến bước đường này sao?

“Ân.” Mạc Thụ gật đầu: “Là người đều sợ chết.”

Biểu tình tán đồng như vậy của Mạc Thụ, khiến Nam Ca Nhi lập tức bật cười: “Ta là sợ chết đói, cho nên mới tính toán mấy thứ này, ta cũng chỉ cần không đói chết là được. Hơn nữa, ta cảm thấy chỉ cần ăn no, mặc ấm là được rồi, những cái khác ta cảm thấy không tất yếu phải tính toán quá nhiều, có được rồi lại càng muốn nhiều hơn, không có, vậy đâu ra những lúc an dật gì đó?” Nghiêng đầu, cười: “Ta cảm thấy hiện tại cũng rất an dật nhẹ nhõm, nhưng nếu như phải tập trung hết tinh lực để kiếm tiền, chỉ sợ là rất cực khổ.”

Câu trả lời của Nam Ca Nhi, khiến Mạc Thụ nhướng mi: “Hài tử không chút chí khí.”

“Không chí khí thì có sao.” Nam Ca Nhi ngược lại không để ý đến lời đánh giá của Mạc Thụ, “Ta lại không làm chuyện gì thương thiên hại lý.” Ít nhất hiện tại chưa làm.

“Người chưa từng nghĩ tới chuyện dương danh lập nghiệp sáng rõ gia môn sao?”

“Chưa từng nghĩ tới.” Chuyện này, Nam Ca Nhi trả lời vô cùng dứt khoát.

Nếu như mình vẫn còn đang ở thế giới cũ kia, có song thân thương yêu, có bạn bè chí đồng tâm hợp, vậy thì, mình có lẽ sẽ có cách nghĩ như vậy.

Nhưng hiện tại vỏ bọc này không cần tồn tại áp lực như vậy.

Thế giới này, vốn không khiến cho y có cảm giác thuộc về gì lớn lao, hiện tại càng trở nên không sao cả.

Càng hướng hồ....

_____ Cái vỏ bọc này đã từng sáng rõ gia môn, không đúng sao.

Nam Ca Nhi trầm cười lạnh.

Người thân duy nhất còn sống của quốc quân thế nhưng lại ý đồ xâm chiếm vương tọa, gian thần nghịch tặc đại nghịch bất đạo, còn có gì nổi danh hơn nữa chứ?

Mạc Thụ nhìn Nam Ca Nhi mặt không chút biểu tình, tựa hồ có chút do dự.

Nam Ca Nhi không hiểu tại sao Mạc Thụ lại bày ra biểu tình như vậy, cũng theo đó tỉnh táo lại, nghi hoặc nhìn hắn: “Đại nhân, sao vậy?” Lẽ nào nam nhân không chí khí thật sự rất kỳ quái sao?

“A, thật ra cũng không có gì.” Mạc Thụ nghĩ nghĩ, sau đó đột nhiên lại cười, đưa tay, sờ sờ đầu y, “Người như vậy cũng rất tốt.”

“A?”

“Không tồi.” Mạc Thụ rất tán thưởng vỗ vỗ đầu Nam Ca Nhi_____ giống như động tác lúc coi thử dưa có chín chưa vào mùa hạ.

Nam Ca Nhi đen mặt.

“Cứ như vậy, rất tốt.” Mạc Thụ cười cười, sau đó đường nhìn lại rơi lên cái thùng dưới đất, “Cái này phải mang tới nhà bếp sao?”

“A, đúng.” Nam Ca Nhi vẫn đầu đầy sương mù, chỉ là theo bản năng trả lời y.

“Xem bộ dáng người nhắc nó lên rất tốn sức.” Mạc Thụ nói như vậy, cong lưng, nhẹ nhàng nhắc cái thùng lên: “Đi thôi.”

“Cái gì?” Nam Ca Nhi trước tiên là càng không hiểu, nhưng vừa nghĩ đến lực lao động miễn phí, y cũng lờ mờ nghĩ nhiều nữa, lập tức đi theo: “Ta lát nữa sẽ ra ngoài mua đậu, đại nhân thuận tiện đi theo khuôn một chút đi.” Hiện tại nơi bán lương thực cũng rất bận, căn bản không có biện pháp đưa tới tận cửa như trước đây, nhưng đồ cần chuẩn bị thật sự rất nhiều, dựa vào thân hình nho nhỏ của mình muốn mang toàn bộ về đương nhiên là chuyện phi thường cực khổ, nếu như thuê người khuôn, y lại tiếc phải chi tiền.

Đang rầu rĩ, Mạc Thụ lại tự giác đưa tới tận cửa.

Thật là buồn ngủ gấp chiếu manh a.

“..... Tuy vẫn gọi là đại nhân, nhưng sai sử người ta thì rất là không khách khí.” Mạc Thụ co giật khóe môi nói.

“Đại nhân, ta cũng thuận tiện mua đồ năm mới cho Chu gia và Trịnh gia đó.”

“Khi đi gọi ta.” Mạc Thụ lập tức trả lời.

_____ Đã đạt được nhân công.

11. Chương 11

Kỳ thật, nói ra, Mạc Thụ người này, đích xác là một gia hỏa kỳ quái.

Nam Ca Nhi có lúc sẽ nghĩ, trong lịch trình nhân sinh dài đằng đẵng hơn ba mươi năm gần bốn mươi năm của mình, trước giờ chưa từng gặp qua người như Mạc Thụ.

Hắn nhìn thì rất là siêu phàm thoát tục, nhưng trên thực tế, trừ mớ não nghèo nàn còn sót lại có tính đột phát, hắn cũng đích thật không có một chút thói quen hẹp hòi của người bình thường.

Ít nhất trong đoạn thời gian mà mình biết, y không biết huyện lệnh đại nhân có đi phiêu kỹ gì đó không_____

Cái này không liên quan đến chuyện không có tiền, nếu như Mạc Thụ nguyện ý, đừng nói trả tiền cho các nàng, cho dù bảo các nàng trả tiền thì chắc cũng không có ai phật lòng.

Cũng không thấy huyện lệnh đại nhân lấy quyền mưu riêng_____

Trên thực tế, huyện lệnh đại nhân không mưu riêng cũng coi như xong đi, hắn quả thật còn quá hơn nữa, có ai từng gặp qua huyện lệnh đại nhân đem bổng lộc của mình cho huyện dân, để tự mình đói bụng chưa? Làm người cũng phải có chuẩn mực chứ!

Còn những quyển sách mà Mạc Thụ xem_____ Trên giá sách cũ kỹ nhét chặt kín các sách toàn bộ đều là những loại sách có tính học thuật rất mạnh hoặc tính thực dụng mạnh, không có một quyển truyền kỳ nhân thoại càng không có mấy loại thư tịch hoan lạc như xuân cung đồ này nọ, duy nhất có thể coi là nhân thư chính là những quyển thơ từ ca phú khúc phổ hạ sách rách nát nhất.....

Mỗi quyển sách trên cơ bản tuy vẫn còn nguyên vẹn, nhưng cũng có thể nhìn ra sự cũ kỹ, tàn phá vì bị người ta lật xem vô số lần, mỗi trang đều có vài bút tích chú giải, nhận xét các loại.

Nội dung sách thì rộng rãi mênh mông, có nông điền thủy lợi, có những sách cơ bản nhân sinh kiến dưng phòng ốc, còn có.....

Thư luật hành binh đánh trận, các loại sách trị quốc an dân căn bản không thể nào được bán....

Nam Ca Nhi mỗi lần nhìn thấy những quyển sách chỉ có thể xuất hiện ở trong thư sách hoàng gia này nhưng hiện tại lại rách nát cũ kỹ bày công khai cùng với những thư sách mà gia đình bình dân có thể xem, đều sẽ trầm mặc một trận.

Còn có một điều càng kỳ quái là, Quảng Điền này, tuy nói là lệ thuộc quân quyền, nhưng từ mức sống bình thường của dân chúng trong huyện thành có thể thấy, đích xác đã được tính là một nơi rất phồn vinh, tại một quốc gia đương nhiên có thể đảm nhận vai trò khuôn mẫu, nếu đã như vậy, sao mình có thể chưa từng nghe qua, vấn đề là, trong ký ức của y thì không hề có ấn tượng về cái huyện thành Quảng Điền này.

Hơn nữa, y đã ở đây hơn nửa năm rồi, lại chưa từng nhìn thấy phủ doãn thượng cấp đến tra xét gì đó_____ Cái này lại càng kỳ quái, một nơi phú túc như thế cư nhiên không có quan viên thị sát, trừ phi là vị quân vương không muốn làm nữa.

Điều khiến người ta kỳ quái nhất chính là, người của huyện thành này rất ít bàn luận đến chuyện thời sự chính trị, được thôi, là gần như không có người nào bàn luận về vấn đề chính sách đương triều các loại_____ Điều này đối với cư dân, nông gia bình thường mà nói, quả thật là chuyện không thể tin, dù sao chính sách của một quốc gia sẽ quyết định đường sống của họ.

Còn có, huyện thành này tuy là có trường học, nhưng trước giờ y chưa từng nghe qua có bất cứ hài tử nào có chí hướng theo đuổi công danh, thậm chí phụ mẫu tiên sinh của chúng cũng không hề cảm thấy chút gì không đúng.

Ngược lại đối với đánh trận thì lại rất có hứng thú, đứa nào cũng nói trưởng thành rồi muốn làm đại tướng quân....

Quảng Điền huyện, lãnh địa huyện không lớn, nhưng vì các loại trang bị phúc lợi đều hoàn thiện mà mức sống sinh hoạt của cư dân đều khá cao, cho nên nhân khẩu nhiều, nói lợi hại một chút thì có thể tính bằng một huyện lớn rồi.

Chiếu theo cách nhìn của Nam Ca Nhi, thì không mấy khác biệt so với số dân trong một tỉnh thành.

Nói thật, nếu như không phải nhìn thấy mọi người trong huyện đều an cư lạc nghiệp, không có một chút không khí khẩn trương, y cũng muốn hoài nghi gia hỏa Mạc Thụ này có phải là muốn tạo phản hay không.

Dù sao chuyện này cũng quá không hợp lý.

Cảm giác ở Quảng Điền, đầu lĩnh duy nhất của tất cả mọi người là Mạc Thụ, đó là vương trong đô thành của họ, đối với họ tựa hồ lại không có bất cứ lực uy chấn nào.

Càng ở đây lâu, càng cảm thấy đây là một nơi kỳ lạ.

Một nơi hoàn toàn không chịu ảnh hưởng của vương quyền như vậy, vô luận đối với vị quân vương nào cũng đều là rất nguy hiểm, nhưng cư dân ở Quảng Điền chính là mất vô vương quyền sống qua từng ngày an ổn, không có ai đến quấy nhiễu.

Mà Nam Ca Nhi từ mới đầu trăm suy ngàn nghĩ không hiểu giờ đã từ từ trở thành thần nhiên_____

Tùy tiện thôi, không phải còn có vị Mạc Thụ huyện lệnh ở đây sao?

Hơn nữa, ta có thể sống sót tiếp, vốn đã là một chuyện kỳ quái rồi, cho nên mới lạc đến một nơi kỳ quái thế này.

Gặp phải những người kỳ quái như vậy.

Tỉ mỉ mà nghĩ, thật ra, Nam Ca Nhi cũng có thể lý giải sự sùng bái mù quáng của dân huyện với Mạc Thụ.

Dù sao một người lãnh đạo như vậy, trên cơ bản là nghe như không nghe, quả thật chính là đầy tớ của nhân dân.

Càng hưởng hồ Mạc Thụ cũng đích thật là học thức uyên bác, tài cao bát đẩu, cầm kỳ thi họa, không cái nào không tinh thông.

Bất cứ vị tiên sinh phu tử nào trong huyện cũng đều sùng bái hần không thôi, xưng là tài tình vô song.

Đương nhiên, đối với Nam Ca Nhi mà nói, cho dù đến thế giới này đã mười sáu năm, y cũng vô pháp tán thưởng mấy thứ văn nghệ đó.

Trước đây còn vì hoàn cảnh cần thiết mà không thể không tự ép buộc mình học mấy thứ không ít lợi này để thuận tiện cho hành động, hiện tại sống trong huyện thành này, căn bản không ai quản mình về chuyện này, thế là, y với tốc độ phi thường nhanh chóng, nhanh chóng.....

Quên biến hết.....

Cho nên trong mắt Nam Ca Nhi, chỗ đáng quý nhất của Mạc Thụ là người ta biết làm rau nấu cơm còn biết giặt y phục dọn dẹp vệ sinh.....

Thật sự có thể coi là từ trên công đường xuống tới nhà bếp....

Trừ bản tính đã nghèo còn cực thích tán tài sản thỉnh thoảng phát tác và có chút tính phúc hắc ẩn giấu ra, Mạc Thụ đại nhân thật sự là không khác biệt gì thánh nhân.

Nam Ca Nhi dám nói, nếu như Mạc Thụ không làm huyện lệnh gì đó, tuyệt đối sẽ có mức sống tốt ít nhất là gấp đôi so với hiện tại_____ Dù sao người ta là toàn tài nha, không thể nào nghèo như khi làm huyện lệnh, hần căn bản sẽ không lo đến chuyện cơm ăn, tình trạng kinh tế cũng tuyệt đối tốt hơn rất nhiều.

Đương nhiên, trước hết phải có người ở cạnh hần giúp hần kiểm tiền_____ y có lĩnh hội rất sâu về công lực tán gia sản của Mạc Thụ.

Nên nói Mạc Thụ đối với tiền tài không có chút xiu ý thức xem trọng đi?

Àn, có lẽ Mạc Thụ người ta đã hoàn toàn xem nhẹ tính quan trọng của tiền đối với một người rồi.....

Nhưng mà, cho dù khuyết điểm đồng đồng, Nam Ca Nhi cũng không thể không thừa nhận, Mạc Thụ là một nam nhân rất hoàn mỹ.

Trước khi đến Quảng Điền, y không dám tin sẽ có loại người này tồn tại.

Y tuy không phải rất hiểu những thơ khúc mà Mạc Thụ viết, nhưng từ trình độ truyền ca của mọi người, và biểu tình kích động kinh diễm của những lão tiên sinh râu dài, y cũng biết Mạc Thụ nhất định rất lợi hại.

Y từng thấy qua nét chữ chú thích sau quyển sách của Mạc Thụ, tiêu sái phiêu dật, như hành vân lưu thủy, hệt như con người hần, cho người ta cảm giác thanh tú ưu nhã lại thoát tục.

Hơn nữa, nội dung chú thích tuy chữ không nhiều, nhưng quan điểm được trình bày trong đó lại khiến người ta kinh ngạc.

Nam Ca Nhi tuy không cách nào lĩnh hội sâu sắc những thơ từ ca phú đó, nhưng dù sao từng tự mình đưa một thiếu niên lên vương tọa, ít nhất đối với uy hiếp tiềm tàng của một quân chủ, y có thể đủ miễn cảm để cảm ứng được.

Mà các loại quan điểm của Mạc Thụ, đủ để hấp dẫn bất cứ quân vương nào có ý thức nguy cơ nảy sinh cảnh giác thật lớn.

Nhìn Mạc Thụ đánh dấu bên cạnh những chú giải đó, Nam Ca Nhi cho rằng, góc độ nhìn sự vật của Mạc Thụ, hoàn toàn là xuất phát từ thân phận một quân chủ, hơn nữa tinh chuẩn sắc bén đến trình độ đáng sợ.

Nói tóm lại, nếu như thân phận của Mạc Thụ chỉ là một huyện lệnh bình thường thì tính đáng tin là bằng không.

Nhưng mà, đối với Nam Ca Nhi hiện tại mà nói, bất kể thân phận Mạc Thụ ẩn giấu là gì, huyện thành này còn có bí mật gì, y đều không có hứng thú tìm hiểu.

Dù sao, hiện tại cho dù y có biết thêm cái gì, cũng không có tác dụng gì hết.

Hiện tại y chỉ là cần sống mà thôi, trước khi biết được mục đích, cứ bình thường sống theo bản năng ở huyện thành nhỏ bé này.

Có lẽ kiếp này cũng chỉ có thể sống như khúc gỗ cho đến khi chết lần nữa thôi.

Nếu như vừa bắt đầu, khi mình vừa xuyên tới, sinh ra tại Quảng Điền, có lẽ mình thật sự sẽ tiếp nhận thân phận tại dị thể này, sau đó an tâm mà trưởng thành, sau đó tìm được nữ nhân thích hợp kết hôn rồi sinh con, an gia tại nơi này.

Nhưng là hiện tại, ta đã không có cách nghĩ như vậy nữa.

Có thể sống, chính là sống, chết thì cứ tự nhiên mà chết.

Trước đây, y không tin mấy thứ như vận mệnh gì đó, luôn có một xung lực khẳng định mệnh của mình không phải do trời, hiện tại y cuối cùng cảm thấy, thì ra vận mệnh của mỗi người đại khái từ khi bắt đầu đã có quỹ đạo được định sẵn, cho dù thử cải biến bao lần, cũng sẽ không trở nên tốt hơn____. Ví như trong vương cung hôn ám đó, quân vương vĩnh viễn là cô độc, hiện tại trong cung điện rộng lớn đó, không phải chỉ còn lại một mình người đó sao?

Ví như khi mình đến dị thể đã cho rằng linh hồn của người trưởng thành trong cơ thể hài đồng thì có thể thực hiện được giấc mộng vinh hiển chói lòa của nam nhân sao.

Kết quả hiện tại mình chỉ ở nơi này bận rộn nấu cơm làm bếp____ Đây là ông trời đại phát thiện tâm mới ỉnh có được cơ hội tạm thời sống tiếp đi.

..... Cho nên mới nói, mỗi một người đều có quỹ đạo vận mệnh của mình, mà điều y có thể làm được chính là cứ như vậy tùy tiện mà sống thôi, sau đó bình thản chết đi.

..... Nếu là như vậy, thì sẽ không có giày vò gì nữa đúng không?

Vì ta cái gì cũng không cần nữa.

12. Chương 12

Mạc Thụ đại nhân tuy không kén ăn, nhưng nếu như phải nói đến thích ăn, mọi người đều biết, Mạc Thụ tiên sinh thích ăn đồ ngọt.

Từ kẹo đường nhỏ, đến bánh ngọt lớn, không cái nào không thích.

Cho dù là kẹo đường ăn năm mới, hắn cũng không biết mất mặt mà len lén khoét vài miếng....

Nam Ca Nhi bắt đắc dĩ nhìn nam nhân không chút áy náy cầm cái miếng kẹo: “Mạc Thụ tiên sinh.” Người tốt cuộc mò vào từ lúc nào a!

Mạc Thụ quay mặt, nhìn Nam Ca Nhi, hoàn toàn không có chút chột dạ khi bị người bắt gặp, rất thản nhiên chào hỏi với Nam Ca Nhi: “Tiểu Nam, người sao lại tới rồi.” Trong tay vẫn cầm chặt cái miếng kẹo.

..... Tiểu Nam cái đầu người chứ Tiểu Nam!

Nam Ca Nhi bực bội nhìn gương mặt bình thản thoải mái kia____ người có thể nào đừng không biết giới hạn như thế không a, hình tượng của người trong lòng ta đã sụp đến điểm thấp nhất rồi a!

A không, hiện tại lại lần nữa tụt xuống điểm mới thấp hơn nữa.

“Người có vẻ sắc mặt không tốt lắm.” Mạc Thụ đột nhiên lại nhìn y, nói.

Nam Ca Nhi nhú mày, nhìn Mạc Thụ____ Không phải y muốn biểu thị rõ ràng ra sự bất đắc dĩ đối với Mạc Thụ, mà là từ sáng sớm hôm nay y đã không khỏe lắm, hiện tại nhìn người nào cũng thấy lắc lư không rõ.

Nhưng vì tình trạng thân thể luôn không tốt, tựa hồ trước giờ chưa từng thư sướng bao giờ, cho nên y cũng không mấy để ý.

Nghe Mạc Thụ nói như vậy, Nam Ca Nhi không kiên nhẫn hỏi: “Cái gì? Sắc mặt?” Ta có bao giờ có vẻ tốt đâu? Mùa đông ở đây quả thật đã sắp lấy mất cái mạng nhỏ của ta rồi có được không!

“Hơn nữa, giọng nói cũng có chút không đúng.” Mạc Thụ cuối cùng bỏ cái miếng kẹo về chỗ cũ, quay người đi tới chỗ Nam Ca Nhi, tỉ mỉ quan sát.

“Này, đừng đem cái miếng dính đầy nước miếng của người bỏ lại chỗ đó!” Tuy đã bị người liếm sạch sẽ, nhưng chỗ đó cảm đều là miếng sạch để mọi người dùng!

Nam Ca Nhi rất bực bội đi qua, tính toán đem cái miếng mà Mạc Thụ tùy tiện bỏ về ném ra.

..... Hả?

Sao vậy....

Mặt đất đang lắc lư?

A, là ta, ta.....

Tiếp đó cái gì cũng không biết nữa.

Khi mở mắt ra, chỉ cảm thấy đầu đau muốn chết, giống như trong đầu có nhét con trùng mập hiện tại đang cắn nuốt gân não. Nhưng may mà y đã có lực miễn dịch phi thường cường hãn đối với đau đớn, cũng chỉ cảm thấy rất đau, nhưng hoàn toàn không tới trình độ đau đến phát cuồng.

Nhưng thân thể cảm thấy phi thường ấm áp.

Y đã rất lâu rất lâu không có cảm giác như vậy rồi.

Ồ chần ấm áp nhất trong mùa đông, khiến người ta cực độ nhẹ nhõm.

Y có chút mãn nguyện thở dài, dùng cằm dưới sờ sờ góc chần.

..... Đây là cái gì!

Y cuối cùng chú ý được mình không phải đang ở trong căn phòng thường ngủ.

.... Đúng rồi, ta đã chết rồi, hiện tại không phải đang trong mộng.

Đây là dị thể.

Thoát khỏi cuộc sống vương thất như ác mộng, hiện tại đang lẫn lộn trong một huyện thành kỳ quái.

Vì quá mức ám áp mà tư duy có hơi trì trệ, nhưng vẫn kịp phản ứng lại.

Người bên cạnh cũng lười biếng ngáp một cái: “Người tỉnh rồi, Tiểu Nam.” Một bên còn rất tự nhiên thò tay sờ sờ trán y, “Àn, sốt lui rồi.”

Này đây là tình huống gì tại sao gia hỏa này lại ở trên giường của y không phải tại sao ta lại ở trong phòng của hắn hơn nữa còn cùng nằm trên một cái giường này rồi cuộc đời đã xảy ra chuyện gì!*

Nam Ca Nhi khẩn trương ngay cả nói chuyện cũng không ra hơi, chỉ mở mắt thật lớn trừng trừng như sắp bắn ra.

“A.” Phát giác được thân thể cứng ngắc của Nam Ca Nhi, Mạc Thụ lúc này mới dùng động tác vừa rồi thuận tiện giúp Nam Ca Nhi chỉnh lý mái tóc: “Sao rồi.”

Nam Ca Nhi mở miệng, nửa ngày không nói ra tiếng.

“Vì người nhiễm phong hàn, lại lao động quá độ, ưu tư triền thân, lại thêm vốn thể chất đã không tốt, cho nên mới bị bệnh.” Mạc Thụ hiểu rõ lòng người giải thích, “Trong phòng người hở gió, cho nên mới đem người tới chỗ này, hơn nữa hai người dù sao cũng ấm hơn.” Nhìn biểu tình Nam Ca Nhi lúc này mới từ từ hòa hoãn lại, Mạc Thụ ý thức được nên không nói ra là do Nam Ca Nhi nhất quyết kéo hắn lên giường.

“.... Ta không có làm chuyện gì kỳ quái, hay nói cái gì kỳ quái chứ?” Qua nửa ngày, Nam Ca Nhi mới có chút khó khăn, khàn giọng khàn trương hỏi.

Y biết lần này thật sự là bệnh rất nghiêm trọng, một chút ý thức cũng không còn, cũng không biết là nghĩ thông rồi, hay là thật sự cảm thấy nơi này khiến mình có thể thả lỏng.

Trước giờ y chưa từng mất đi ý thức trong tình huống có người khác biết, y sợ mình sẽ nói ra gì đó làm tiết lộ thân phận của mình.

Y không sợ chết, nhưng cũng không đại biểu là y nguyện ý bị người ta dùng ánh mắt như nhìn quái vật để đối xử.

“Lời gì kỳ quái?” Mạc Thụ vẫn lười biếng không đứng lên, nằm bên cạnh hồi tưởng.

Khẩu khẩu điều đi (mở điều hòa đi), lão mã lão đầu (lão mẹ lão cha), hàn bảo bảo (hầm bơ bơ).....

Đích xác mà nói, không có một câu nào mình có thể nghe hiểu.

“Không nói cái gì kỳ quái cả.” Mạc Thụ trả lời. Toàn bộ đều là lời mình nghe không hiểu. “Nhưng mà, người có nói rất khó chịu.” Vừa kéo y phục của ta, vừa khóc oán trách khó chịu quá, vết thương rất đau, không sống nổi nữa....

Mấy loại lời đó.

Cũng thật dễ thương a.

Vừa cho ra kết luận như vậy, Mạc Thụ lại nhin không được lại đưa tay ra sờ sờ trán Nam Ca Nhi_____ thật sự là hạ sốt rồi.

Có chút hối tiếc bỏ tay xuống.

Cho dù Mạc Thụ chỉ nói một câu như vậy, nhưng vẫn khiến Nam Ca Nhi cảm thấy có chút lúng túng_____ Dù sao mình cũng là một đại nam nhân, cư nhiên lại nói ra mấy lời yếu đuối như vậy.

“Đúng rồi, đại phu nói, sau này buổi tối vào mùa đông người tốt nhất ngủ cùng với ta.” Mạc Thụ quay mặt lại nói.

“Hả?” Nam Ca Nhi mở to mắt.

“Vì thể chất người quá kém, căn bản không được cảm nhiễm phong hàn, cho dù chỉ một chút, nếu nghiêm trọng, có thể sẽ khiến người tán mạng.” Mạc Thụ trịnh trọng như thật nói.

“A...” Nam Ca Nhi chớp chớp mắt. Y không biết cư nhiên lại trở nên chết toi thế này.

“Mùa đông ở phương nam càng rét buốt hơn, cho nên người càng phải chú ý hơn.” Mạc Thụ biểu tình nghiêm túc.

“Ân.” Thầm than nửa ngày, mới gật đầu, xong rồi lại hỏi, “Chuyện này, có thể chứ? Ngài là huyện lệnh đại nhân.” Ngủ chung giường với thượng cấp của mình, không phải là có hơi quái dị sao?

“Thường trú trong huyện nha này chỉ có hai người chúng ta.” Mạc Thụ nhắc nhở.

“... A, đúng.” Nam Ca Nhi gật đầu.

“Sau này nếu có việc gì nhọc sức, nói với ta, ta sẽ làm.” Mạc Thụ cuối cùng dự định đứng lên, một bên đè lại góc chăn phía Nam Ca Nhi, không cho gió lùa vào, một bên nói: “Cũng đừng nghĩ gì nhiều, nếu đã đến đây thì cứ an cư đi.” Thật ra, tình trạng của Nam Ca Nhi rất tệ, Mạc Thụ nói trên cơ bản đều là nguyên văn của đại phu____ Chỉ trừ chuyện yêu cầu Nam Ca Nhi dọn qua đây ngủ.

“... Ân.” Nam Ca Nhi chậm chạp gật đầu.

Đại phu nói mình ưu tư quá nặng, nhưng mà, ta rõ ràng không có nghĩ cái gì a.

“Người cứ nằm đi, một lát sẽ có người mang cháo tối cho người, hiện tại thân thể người yếu, không thể ăn cơm.” Mạc Thụ mặc xong y phục, mang giày, xuống giường, sau đó không biết từ chỗ nào moi ra nửa cái gương đồng vỡ, tay cầm cái lượt đã rách rất nhiều răng lên chải đầu, sau đó rất điều luyện buột lại.

Lấy ngoại bào móc trên móc áo mà Nam Ca Nhi đã đóng cho hắn mặc lên, cuối cùng đội mũ, dự tính xuất môn.

“Chuyện này, ta ngắt bao lâu rồi?” Nam Ca Nhi vội vàng gọi hắn lại____ Sở dĩ vội vàng gọi, đó hoàn toàn là vì vừa rồi nhìn bị ngây ra.

Chỉ là những động tác tùy tiện ngày thường, nhưng khi Mạc Thụ làm ra, lại có một âm vị phiêu sái.

“Còn có ba ngày nữa là tới ba mươi rồi.” Mạc Thụ đáp một tiếng, đẩy cửa ra ngoài, “Ông táo đã đưa đi rồi, nha môn cũng đã quét dọn rồi, thịt năm mới cũng đã chuẩn bị xong rồi, buổi chiều ta sẽ bảo người đỡ người đi tắm rửa.”

“A, ân.” Nam Ca Nhi gật đầu.

Người ta cũng đã an bài rất thỏa đáng rồi.

Dù sao trước khi mình tới đây, người ta không phải mỗi năm đều ăn tết sao.

Khi tới chiều, người tới đỡ mình đi____ quả nhiên, vẫn là Tiểu Hạ, Hạ Gia Phú.

Gia hỏa đó vừa đến liền lải nhải lắm nhảm luôn miệng không ngừng.

Nam Ca Nhi đầu muốn phồng lên, chỉ hy vọng người ta đổ nước xong, sau đó có thể tắm rửa thoải mái là mừng, không ngờ gia hỏa này đổ nước xong còn ngồi bên cạnh lải nhải không ngừng.

“Nam Ca Nhi a, người biết hay không, khi Mạc Thụ tiên sinh thấy người ngắt đi do quá mệt, thì rất hổ thẹn đó...” Hạ Gia Phú tràn đầy sùng bái, “Thật không hổ là Mạc Thụ tiên sinh, cho dù là người, hắn cũng rất lo lắng người rất quan tâm người nha.”

..... Cái gì mà cho dù là ta chứ! Ta có đến mức khiến người ta không chào đón thế không!

“Nam Ca Nhi a, người có biết không, Mạc Thụ tiên sinh mỗi ngày đều sẽ đến bồi người, còn giúp người đút cháo nữa.” Hạ Gia Phú ngưỡng mộ nói, “Nhưng mà, người sao lại không chịu mở miệng, cầm đũa thì cũng nâng không lên, cho nên rốt cuộc là làm sao mà đút được vậy? Nhưng Mạc Thụ tiên sinh không chịu cho chúng ta xem.”

.... Ta cũng rất kỳ quái! Hơn nữa không hiểu sao cảm thấy lông tơ dựng đứng a!

“Nam Ca Nhi a, người có biết hay không, Mạc Thụ tiên sinh tuy nói đã đưa ông táo đi rồi, nhưng không có dùng kẹo đường để đưa, mà là dùng mì để đưa a....”

Nam Ca Nhi mặt đen thui_____ Ta biết rồi, hỗn đản đó nhất định là ăn hết rồi nên không thể dùng được, như vậy cũng quá mức đối phó đi!

“Nam Ca Nhi a.”

“Được rồi, Tiểu Hạ ca.” Nam Ca Nhi thật sự không muốn nghe tiếp nữa, cắt lời Hạ Gia Phú_____ Y thật sự không muốn nghe tiếp nữa nha, tin tức liên tiếp ập tới đó thật sự không phải thứ mà linh hồn nhỏ bé yếu đuối của ta có thể thừa nhận, “Ta có thể tắm chưa? Ta sợ nước lạnh mất.”

“Ai da, ta quên mất.” Hạ Gia Phú vỗ đầu, đỡ Nam Ca Nhi lên, “Phải đỡ người vào trong thùng nước sao?”

“.... Không cần đâu.” Ta thật sự không có hứng thú để một nam nhân tham quan ta tắm rửa!

“Vậy được, ta lát nữa sẽ đến bãi sông bên kia dạo, xem nhật được người nào không.” Hạ Gia Phú vui vẻ đáp lời.

Này....

Cho nên mới nói a, người rốt cuộc là muốn thế nào?

.

==== =====

-Chú thích:

*Đây là do Nam Ca Nhi đang bấn loạn nên suy nghĩ không có chấm phẩy, ta tôn trọng nguyên tác nên để nguyên. Sau đây xin mạng phép phiên dịch lại: “Này đây là tình huống gì, tại sao gia hỏa này lại ở trên giường của y, không phải, tại sao ta lại ở trong phòng của hắn hơn nữa còn cùng nằm trên một cái giường, này rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì!”

13. Chương 13

Tuy Nam Ca Nhi hiện tại là người bệnh, nhưng vì huyện nha thực sự thiếu thốn nhân lực tới lợi hại, cho nên, y lại lần nữa đi vào nhà bếp....

Hơn nữa người nào đó sau khi bận rộn làm hết công sự trong nha môn xong, còn phải giặt đồ dọn dẹp phòng ốc, như vậy, cũng bận tới khuya.

Vì thế, Nam Ca Nhi hiểu được tính quan trọng của mình trong huyện nha này_____ Cứ nhìn Mạc Thụ tiên sinh đi, quả thật là bận đến không có một phút ngừng nghỉ a!

Nói đi cũng phải nói lại, Mạc Thụ mỗi ngày thời gian nghỉ ngơi ngắn như vậy, ăn cơm thì cực kỳ bình thường không quá hai bữa, cư nhiên còn có thể tinh thần phơi phới, thật không biết hắn rốt cuộc làm sao mà lớn.

Ách, được thôi, thật ra cũng có nhiều hơn hai bữa cơm của người bình thường một chút, vì hắn luôn thỉnh thoảng móc ra đồ ngọt nhét vào miệng.

Từ sau khi điều kiện cuộc sống ở nha môn trở nên tốt hơn, Nam Ca Nhi sẽ chuẩn bị một đồng lớn đồ ngọt cho Mạc Thụ làm đồ ăn vặt.

Sáng sớm ra ngoài hơi dạo một vòng, Nam Ca Nhi ngồi xổm ở nhà bếp rải đậu, nghỉ ngơi một ngày, y cảm thấy khỏe hơn nhiều.

Thế giới này không có hạt đậu phộng gì đó, cho nên Nam Ca Nhi tính làm thêm một chút đồ ngọt để ăn vào tháng giêng. Kỳ thật đậu đã nấu xong mấy hôm rồi, nhưng do y lơ đãng mất mấy ngày, y vốn còn lo lắng đậu ngâm đường nước đường lâu như vậy liệu có ngọt quá hay không.

Hiện tại rãi đậu ra xem thử thì cũng không tồi.

Đậu ngâm nước đường này trước đó Nam Ca Nhi đã len lén giấu đi____. Nếu không theo tính toán của y hiện tại chắc chắn chỉ còn cái thau trống không không còn một giọt nước đường rồi.

Loại đậu này hạt khá lớn, nhưng người bản địa rất ít khi lấy làm trà, vì không thể nhập vị, bình thường đều dùng trộn vào cơm để ăn, Nam Ca Nhi trước đó từng được ăn ở nhà cơm, tuy khi đó cũng cảm thấy có thể đổi thành phương thức ăn vặt, nhưng khi đó thật sự không có thời gian thử nghiệm, vô luận là thứ ăn ngon đến mấy, hiện tại cũng không có ấn tượng gì lớn, bây giờ nghĩ lại, nhớ rõ nhất vẫn là các loại đồ ăn vặt ở thế giới thật xa vời kia.

Trên lò đang nấu đường đỏ, hiện tại tỏa ra hương thơm ngào ngạt.

Mất thấy đường đỏ đã dẻo rồi, Nam Ca Nhi vội vàng dừng lại công việc đang làm, sau đó bưng mớ đậu đã rang xong xuôi cạnh bên đổ vào cái nồi tràn đầy đường đỏ, sau đó dùng muôi lớn ra sức trộn lên, đảo đều.

Vì việc này rất tốn sức, cho nên Nam Ca Nhi chỉ khuấy một lát, lại nghỉ ngơi một chút, không để gì mới làm tương đối ổn thỏa, rồi lại ráng sức bê cái nồi đặt ở nơi lạnh, đổi lên cái nồi khác, nấu chút nước nóng.

Y không giỏi làm cơm, tuy không đến mức là không biết chút gì, nhưng cũng chỉ có thể làm những món đơn giản, còn về cơm tét, nghe nói Mạc Thụ đã bàn xong với người ta rồi, ngày mai đại nương sẽ tới chuẩn bị.

Rãi toàn bộ đậu ra, nước đường để lại làm chút điểm tâm khác____. Y tin mình cho dù tùy tiện cho Mạc Thụ một bát nước đường hần cũng sẽ rất vui vẻ thỏa mãn mà uống....

Đang nghĩ vậy, cửa nhà bếp đột nhiên bị người đẩy mở.

Đi vào là sư gia Chu Khê.

Nhìn thấy Nam Ca Nhi ngồi bên bếp lò, Chu Khê cũng ngạc nhiên, “Tiểu Nam, tại sao không nghỉ ngơi cho tốt, ở đây làm gì?”

“Chuẩn bị đồ ăn tét.” Nam Ca Nhi cười khổ một tiếng, “Bỏ lỡ mấy ngày rồi, còn không làm sẽ không kịp.”

Nghe vậy, Chu Khê đảo mắt trắng: “Người quản nhiều thế làm gì, gia hỏa Mạc Thụ đó sẽ làm xong mà.” Đóng cửa lại, đi vào, “Trước kia không có người giúp hần cũng không phải một mình trải qua sao, cũng không thấy hần đói chết.”

“Hiện tại nha môn còn có ta mà.” Nam Ca Nhi cười. “Ta không thể có sức sống cường hãn như Mạc Thụ tiên sinh được.”

“Đó cũng đúng.” Chu Khê tỏ vẻ tán đồng, đi tới, nhìn đậu và đường đỏ đã nguội, lại nhìn đậu mật bên cạnh, “Đây là cái gì?” Một bên còn thò tay muốn chọc.

“Đừng đụng vào.” Nam Ca Nhi vội vàng ngăn cản, đứng lên. Giỡn cái gì a, bị móng vuốt của gia hỏa này chọc cho dơ rồi làm thế nào.

Kết quả hơi quá gấp, trước mắt đen đi, không tự giác ngã nhào tới trước.

“Ô!” Chu Khê vội vàng đỡ lấy.

Đồng thời, cửa bị Mạc Thụ đẩy ra.

Nam Ca Nhi chỉ hơi suy yếu, cho nên sau khi được Chu Khê đỡ, y cũng rất nhanh hồi phục lại, quay đầu nhìn ra ngoài cửa.

Trên tay Mạc Thụ cầm một thứ gì đó trắng trắng, lúc này đang trừng mắt nhìn mình____. Đích xác mà nói, là đang trừng Chu Khê.

Chu Khê nhìn biểu tình của Mạc Thụ, “Nhìn cái gì mà nhìn, muốn ăn người ta sao.”

Mạc Thụ bước nhanh tới, một phát đánh rớt tay Chu Khê, tự mình đỡ Nam Ca Nhi: “Cho dù ta có chết đói mất, ta cũng sẽ chỉ giết người chôn cùng, mà không phải là ăn người chống đói.” Một bên đem thứ màu trắng đầy lông trên tay phủ lên người Nam Ca Nhi, “Người muốn làm gì Nam Ca Nhi của ta, điểm tâm của ta?”

Thứ được vòng quanh cổ mình, là áo lông tốt nhất.

Thuần trắng vô tà không chút tạp chất, dày rộng mềm mại cực độ ấm áp.

Một chiếc áo lông trắng này, không có nặng nề gì, nhưng vừa phủ lên người, toàn cơ thể đều trở nên ấm áp, thủ cảm cực độ thoải mái, nơi tiếp xúc có tơ làm mềm, cho dù mình trước đây tựa hồ cũng chưa từng có được áo lông trân quý như vậy, có thể xưng là bảo vật vô giá.

Cho nên mới nói, toàn bộ gia sản của nha môn này đem cầm cũng không đủ cho chiếc áo này, Mạc Thụ rốt cuộc là lấy từ đâu ra?

Gia hỏa này sẽ không giết người cướp của chứ!

Nam Ca Nhi chìm sâu vào trong suy nghĩ không thể tự thoát của mình, cho nên căn bản không chú ý đến Mạc Thụ rốt cuộc là nói cái gì.

“Nam Ca Nhi của người, điểm tâm của người.” Chu Khê cười lạnh, “Trên người y có tên của người sao, mấy thứ này,” Đưa tay chỉ chỉ mấy thứ kia, “có khắc tên của Mạc Thụ người sao?”

“Trên đất của ta, chính là đồ của ta.” Mạc Thụ trả lời lý lẽ thỏa đáng, “Cho dù là người, cũng thuộc về ta.” Liếc mắt nhìn một cái, liền có một thái độ ngạo mạn khoa trương, “Lẽ nào người có thể phủ nhận?”

Nam Ca Nhi vừa tỉnh lại, liền nghe thấy mấy câu này, nhất thời bị sét đánh cho tán loạn theo gió.

..... Thì ra, hai người họ là quan hệ như vậy sao?

Khó trách Chu Khê nói chuyện với Mạc Thụ khá là tùy tiện.

Vì hắn là người của Mạc Thụ?

Trời ơi, không, không, chắc là ta nghĩ quá nhiều rồi.

Lẽ nào bình thường Mạc Thụ và Chu Khê hai người ở bên nhau là cái đó lại cái đó sau đó lại cái kia rồi cái kia?

Ách, không đúng không đúng, tuyệt đối là ta nghĩ quá nhiều rồi.

Nam Ca Nhi không tự giác lắc đầu, thầm cảnh cáo mình đừng nghĩ bậy bạ nữa.

Nhưng mà, y phát hiện mở cảnh cáo đối với tư duy đã bắt đầu chạy xa bay đó không có một chút tác dụng.....

Quả nhiên, ta đã bị tinh thần bát quái của Quảng Điền huyện truyền nhiễm rồi sao?

Nam Ca Nhi có chút tuyệt vọng trầm nghĩ.

Hai người kia sau khi tranh cãi xong xuôi mới phát hiện nguyên nhân tranh luận lúc này đang về mặt quái dị nhìn bọn họ, còn thỉnh thoảng có chút hỗn loạn lắc đầu.

“....” Mạc Thụ Chu Khê nhìn nhau một cái.

“Sao rồi?” Chu Khê không kìm được hỏi.

“.... Ách, không có gì.” Nam Ca Nhi giật mình một cái, nói.

“... Rất đáng nghĩ.” Chu Khê cẩn thận đánh giá Nam Ca Nhi.

“Thật sự không có gì.” Nam Ca Nhi nghiêm sắc_____ y cảm thấy nếu như là chuyện mình không nên biết thì vẫn giả như không biết thì tốt hơn.

Sau đó dời chủ đề đi, hỏi Mạc Thụ: “Mạc Thụ tiên sinh, cái này.” Chỉ chỉ áo lông trên người, ngẩng đầu, nhìn hắn, “Để làm gì?”

“Cho người.” Mạc Thụ trả lời ngắn gọn, sau đó quay người nói với Chu Khê, “Không có chuyện thì đi làm việc đi.”

“Thiết.” Chu Khê thái độ phi thường không tốt xì một tiếng, quay người đi ra khỏi cửa.

“Cho, cho ta?” Nam Ca Nhi kinh dị mở to mắt, “Người từ chỗ nào mà có được!” Phản ứng đầu tiên của y không phải hỏi tại sao ỉnh, mà là hỏi Mạc Thụ từ chỗ nào có được cái áo lông tốt như vậy_____ vì y quá rõ chuyện nhà của Mạc Thụ.

“Săn được.” Mạc Thụ lý lẽ thỏa đáng nói, thậm chí còn lộ ra một biểu tình ‘người không phải chính mắt thấy qua rồi sao?’ với Nam Ca Nhi.

Không đúng với vô số khả năng suy đoán trong lòng Nam Ca Nhi, Mạc Thụ trả lời như vậy khiến y ngây ngẩn ra.

“Săn được?” Ngây ngây lặp lại.

“Hôm đông chí đó, nướng thịt, còn thừa lại cái này.” Mạc Thụ giải thích, “Sau khi cắt bỏ lớp da lông đi, hôm nay mới làm xong.”

“Mớ thịt rất cứng đó!” Nam Ca Nhi nhớ lại, đối với thức ăn ngày đó ấn tượng lớn nhất chính là thịt rất cứng_____ cho dù sau đó đã được đối iếng thịt không bị rắc bột hóa cứng.

“À, thịt bị rắc bột hóa cứng.” Mạc Thụ đưa ra kết luận chính xác.

“A...” Đích thực, đó là con thú màu trắng, trước giờ chưa từng thấy qua, từ đông chí cho tới bữa nay, cũng đã gần hai tháng rồi.

Từ lúc đó đã bắt đầu chuẩn bị rồi sao?

Nghĩ tới điểm này, Nam Ca Nhi không tự giác cười cười, đưa tay nhẹ nhàng sờ sờ lớp áo lông mềm mại: “Cảm ơn.”

.... Tuy mặc áo lông hoa lệ như vậy lại chui vào bếp làm đồ ngọt, nhưng y biết trong mắt của Mạc Thụ có lẽ cái áo lông này chỉ có tác dụng giữ ấm mà thôi, hoàn toàn không cần suy tính có trân quý hay không.

Cho nên, y cũng liền hưởng ứng theo hiệu triệu của Mạc Thụ, mặc áo lông màu trắng, đi ngang bếp lò đen ngòm, sau đó bưng đậu đã được rải xong: “Muốn thử một chút không?”

Đôi mắt Mạc Thụ phát sáng, có chút vui sướng đáp: “Muốn.” Sau đó cầm đôi đũa cạnh bên gấp một hạt bỏ vào miệng, sau đó chân mày nhướng lên, lại gấp.

Lại gấp lại gấp lại gấp lại gấp.....

“Được rồi.” Nam Ca Nhi đúng lúc ngăn cản, “Còn ăn nữa, mai mốt đón giao thừa không có mà ăn nữa.”

“Đón giao thừa?” Mạc Thụ nuốt hạt đậu trong miệng xuống hơi kinh ngạc hỏi, sau đó nhìn Nam Ca Nhi, mới đột nhiên ý thức được: “.... Đúng rồi, người cũng cùng ta đón giao thừa.”

Nam Ca Nhi bị biểu tình của hắn làm cho không hiểu gì cả.

“À, để giành tới lúc đón giao thừa hắn ăn.” Lần này, Mạc Thụ ngoài ý muốn phi thường nghe lời, sáng khoái bỏ đũa xuống, sau đó đưa tay vỗ vỗ đầu Nam Ca Nhi, “Ta đi làm việc nga.”

.... Làm gì lại đột nhiên trở nên tràn đầy hăng hái vậy?

Nam Ca Nhi nghi hoặc nhìn theo Mạc Thụ đi xa.

Cửa lần nữa được đóng lại.

“A, nghĩ lại, Mạc Thụ đến để đưa áo lông, vậy Chu Khê đến làm gì?” Y lẩm bẩm một câu như vậy.

Trước cửa thư phòng nha môn, Chu Khê ai oán gầm thét: “..... Tại sao ta mới bị gia hỏa Mạc Thụ đó móc khóa liền trở về rồi, đối bụng quá a!”

14. Chương 14

Tóm lại, cứ bận rộn mù đầu như vậy, một năm cuối cùng cũng đến lúc kết thúc.

Hôm nay trời vừa sáng, đại nương ở nhà bếp đã chuẩn bị tốt tất cả thức ăn, rồi trở về nhà, nửa ngày sau, nha môn đóng cổng từ sớm cho ‘tan ca’.

Nam Ca Nhi đang ở sau hậu viện cho đám gà ăn cỏ, tiếng kêu của gà bự gà nhỏ, tiếng bê cỏ, khiến y trong nhất thời không nghe thấy tiếng bước chân của Mạc Thụ đi tới.

Đứng trước ổ gà ngừng một lát.

Mạc Thụ nhìn cái người đang cong lưng, cố gắng bê một bó cỏ bự chậm chạp di động, nhúu mày, nhanh chóng đi qua.

“Không phải đã nói để ta làm sao?” Mạc Thụ đưa tay nhẹ nhàng nhận lấy bó cỏ mà Nam Ca Nhi phải phí nhiều lực mới có thể bê được, “Người nên nghỉ ngơi đi.”

Nam Ca Nhi bị cái tay đột nhiên giơ tới dọa một phát, hơi kinh ngạc, rồi từ từ phản ứng lại: “.... A, rảnh quá thôi mà.”

Theo bản năng, Mạc Thụ không thích ánh mắt khấn trương sợ hãi vừa rồi của Nam Ca Nhi, điều đó khiến hắn bắt đầu cẩn thận quan sát Nam Ca Nhi.

Nhưng Nam Ca Nhi đã hồi phục lại bộ dáng bình tĩnh lúc thường, y tiếp tục nói: “Cho dù có bị bệnh cũng phải hoạt động một chút.” Vừa nói còn xem như không có gì đi lại nơi chất cỏ, dự định lại bê tiếp.

Mạc Thụ hơi nhúu mày, nhưng không có ngăn cản: “Người bê ít thôi, còn lại để ta làm.”

Nam Ca Nhi vừa đi, vừa thuận tiện ừ một tiếng.

Y luôn thích trong lúc làm chuyện này lại nghĩ tới chuyện khác, kết quả....

Nhưng mong là Mạc Thụ không phát giác được có chỗ nào không đúng.

Mạc Thụ rất nhanh đem bó cỏ trên tay bỏ vào ổ gà, sắp xếp xong lại đi về chỗ đồng cỏ còn lại toàn bộ bê hết sang bên này____ cho dù Mạc Thụ tiên sinh nhìn thì có vẻ không dung nạp bụi trần như thế, nhưng trên thực tế, người ta lại là người làm việc nhà tài giỏi.

Làm việc mau lẹ lại tỉ mỉ, khí lực lớn thân thể khỏe mạnh, còn có____

Tướng cao chân dài!

Nam Ca Nhi có chút ghen tỵ.

Cho dù ta có được một nửa ưu thế của hắn, hiệu quả làm việc của ta cũng sẽ cao lên a!

Sắp xếp toàn bộ gà vịt ở hậu viện xong xuôi, Nam Ca Nhi dự tính năm mới nếu như có rảnh rỗi, sẽ đến nhà Lý gia ở cuối đường bắt hai con heo về nuôi____ Nếu muốn thân thể khỏe mạnh, cải thiện cuộc sống vẫn là điều cần thiết, tuy biết kiếp này của mình đại khái là không thể nào cao lớn nữa.

Lại bận rộn gần nửa này, sắc trời dần dần tối lại.

Nam Ca Nhi đánh giá một chút hậu viện đã được chỉnh lý gần xong, có chút mệt mỏi nói: “Trước cứ để vậy đi, mấy thứ khác để mốt ta sẽ nghĩ phương pháp.” Dù sao nhất thời căn bản không thể làm hết mọi chuyện.

Mà Mạc Thụ bận rộn giúp đỡ đứng cạnh kho thoải mái nhẹ nhàng: “Hiếm khi ta có lúc rảnh rỗi, để toàn cho xong toàn bộ chỗ này đi.”

Nam Ca Nhi nghĩ nghĩ, cũng đích thật như vậy rất có lý, gật đầu, “Vậy ta đi nấu ăn, người làm xong thì đến nhà cơm đợi.” Hiệu quả làm việc của Mạc Thụ còn lâu mới theo kịp mong muốn của mình, nhưng mà

nghĩ lại hắn nói cũng đúng a! Hiếm khi có được tráng đinh làm việc miễn phí, nếu cứ bỏ qua như thế, đích thực là có chút đáng tiếc.

“Được.” Mạc Thụ ừ một tiếng. “Cứ lo nhóm lửa đi.” Nha môn thật ra cũng có đại thính dùng cơm chuyên thuộc cho huyện lệnh đại nhân, nhưng vì trong nha môn chỉ có hai người, trong đó một người lại là thần long thấy đầu không thấy đuôi, nên nơi đó quả thật không có tác dụng gì.

Nam Ca Nhi ừ một tiếng, đi nhà bếp bận rộn.

Y đối với những con cá to miếng thịt to mà thường ngày hiếm gặp này không có khát vọng gì, chỉ là cảm thấy, hai người cùng qua năm mới, có hơi, có chút cảm giác kỳ diệu.

Vô luận là kiếp nào của mình, mỗi lần qua năm mới đều có một đám người cùng qua.

Náo nhiệt và ấm áp là kiếp trước của mình, náo nhiệt mà lạnh nhạt là kiếp này của mình.

Nhưng như thế này, vội vội vàng vàng lại có chút lãnh tĩnh nhưng vẫn có cảm giác kỳ diệu tồn tại...

Vẫn là lần đầu tiên.

Y không thể nào phán đoán mình rốt cuộc là ghét hay là thích tình trạng hiện tại.

Lại bận rộn một trận, làm xong toàn bộ mọi việc mà Nam Ca Nhi phân phó, Mạc Thụ đứng thẳng dậy, đánh giá đình phòng chỉnh tề sạch đẹp, có chút đắc ý cười cười, nhảy về viện, đi tới nhà bếp.

Hắn còn chưa đẩy cửa vào, đã thông qua giấy dán có chút rách ở ô cửa sổ nhìn thấy bóng dáng bận rộn với động tác có phần không quen tay trong nhà bếp, hơi cong lên khóe môi, hắn cười.

Không ai biết, Mạc Thụ tiên sinh còn là một đầu bếp kỹ thuật inh.

Hắn cũng không tính đi vào giúp đỡ, chỉ là đứng ngoài nhìn qua khe cửa sổ ngấm bóng dáng Nam Ca Nhi.

Một lát lại bị nước canh làm phỏng một chút, một lát lại trong lúc không cẩn thận đặt chén xuống quá mạnh sau đó lại vội vã chạy đi xem chén có bể chưa, chuyện bên này còn chưa làm xong, đã lại bận rộn chạy qua bên kia coi lửa....

Tóm lại chính là luống cuống tay chân.

Tỉ mỉ nghĩ đến, Nam Ca Nhi đích thật là một hài tử khá vụng về.

Trừ có hơi biết kiếm tiền, và khá giỏi trong việc quan sát sắc mặt người khác ra, những phương diện khác chính là hài tử bình thường vụng về.

Ấn, nói ra, ta cũng chính là bị yếu kém không đủ tài ở hai phương diện kia đi?

Mạc Thụ tỉ mỉ nghĩ.

Hình như thật sự là vậy.

Cảm thấy, cũng không tồi, giống như một người đặc biệt vì sự thiếu sót của mình mà tới.

Nam Ca Nhi bận rộn trong nhà bếp, luôn cảm thấy hình như bị người ta nhìn trộm, quay người đi qua lại không thấy cái gì.

Điều này khiến y có chút kinh nghi_____ y hoàn toàn tin vào trực giác của mình, cũng nhờ vào cái này, mình mới có thể sống sót được mà đứng ở đây.

Nhưng nói ra, có thể to gan lớn mật nhìn trộm trong huyện nha, cũng chỉ có Mạc Thụ đi?

Nhưng mà, đi đến nhà cơm, phát hiện Mạc Thụ đang đoan chính ngồi đó uống trà, điều này lại khiến y không thể xác định chắc_____ vì hoàn toàn nhìn không ra một chút manh mối.

Hơn nữa, Mạc Thụ xem ra hoàn toàn không giống loại nhân sĩ có sở thích dòm trộm người khác.

Mạc Thụ nhìn Nam Ca Nhi bụng mâm tới, tuy biểu tình không có gì biến hóa, nhưng trong ánh mắt có một chút kinh nghi, vẫn khiến hắn thâm cười trong lòng_____ Thật là hiếm được nhìn thấy biểu tình nghi hoặc của hài tử này nga.

“Ăn cơm thôi.” Nam Ca Nhi bất động thanh sắc chuyển đồ lên bàn cơm_____ Lễ nào vì đang ở trong hoàn cảnh yên ổn, trực giác của ta cũng xảy ra sai lầm?

“Ăn.” Mạc Thụ cũng giả ngốc, “Ta giúp ngươi chuyển đồ.”

Ở thế giới này, cũng có cách nói quân tử cách xa nhà bếp.

Chỉ là ở đây, chỉ có hai nam nhân lại không có nữ nhân, cho dù là quân tử cũng phải ăn cơm, cho nên Nam Ca Nhi luống ca luống cuống ngay cả đồ ăn cũng không nấu rành lắm chỉ đành coi như không biết cách nói đó.

.... Đường nhiên, cho dù là nấu ăn, cũng có vài thứ khô bị cháy khét rồi....

Nhưng à, cho dù như vậy, Mạc Thụ cũng bày ra bộ dáng vui vẻ, gọi Nam Ca Nhi mau cùng ngồi, tự mình xách dây pháo chạy ra ngoài đốt, sau đó bắt đầu ăn.

_____ Hắn thậm chí ngay cả tế bái cũng không thêm tế bái, trực tiếp cầm đũa khai tiệc.

Nam Ca Nhi ngây ngốc nhìn Mạc Thụ: “Không tế tổ?”

Phong tục ở đây là vậy, khi ăn cơm giao thừa, sẽ bày đầy cơm, gấp đủ đồ ăn, trước tiên mời tổ tiên ‘hưởng dụng’_____ cũng chính là ý nghĩa đó.

Sau đó đại khái là chờ vài phút, mới chính thức động đũa.

Theo như ý biết, thế giới này không phân quốc gia, trên cơ bản đều theo tập tục như vậy, chỉ là về lễ tiết nhỏ thì có sự bất đồng.

.... Nhưng trước mặt bộ dáng Mạc Thụ, tựa hồ căn bản không tính tuân theo trào lưu....

“Tế tổ?” Mạc Thụ nhìn Nam Ca Nhi, “Tế tổ gì?”

.... Đây xem là lời thú vị gì a!

Nam Ca Nhi đen mặt: “Tổ tiên. Không cần tế bái sao?”

Mạc Thụ nhìn biểu tình Nam Ca Nhi: “Ngươi muốn bái?”

Ta hiện tại chỉ là một cô hồn dã quỷ, nào có tổ tiên gì mà tế bái?

Ta của thế giới trước kia đã chết, không có tư cách tế bái, ta của thế giới hiện tại này, căn bản không muốn được trọng sinh như vậy, không có cảm kích, cũng không muốn tế bái.

Thấy Nam Ca Nhi trầm mặc, Mạc Thụ nói: “Cái này không phải vậy rồi sao, ngươi cũng không muốn bái, ta cũng không muốn bái.” Phất tay, “Ăn cơm, không thì nguội mất.”

“Tại sao Mạc Thụ tiên sinh không muốn tế bái tổ tiên vậy?” Có lẽ là vì bầu không khí lúc này khá thân cận, Nam Ca Nhi buột miệng nói ra.

Vừa nói xong, liền lập tức hối hận_____ y không nên hỏi đến vấn đề này.

Còn Mạc Thụ, hơi ngạc nhiên một chút, sau đó mỉm cười, trả lời: “Vì tổ tiên của ta không cần ta tế bái.” Hắn rất vui vì Nam Ca Nhi cùng mình nói những thứ này.

“A?” Nam Ca Nhi chớp chớp mắt.

“Họ đều chết rồi, còn bái làm gì.” Mạc Thụ cười. “Bái hay không bái họ cũng không biết.”

..... Chuyện này, chuyện này....

Mạc Thụ lẽ nào là người khởi xướng cho thế giới không thần linh!

Lần đầu tiên nghe được trào lưu mới như vậy ở thế giới này khiến Nam Ca Nhi mở to mắt.

Mạc Thụ hiển nhiên hiểu lầm biểu tình của Nam Ca Nhi, cười giải thích: “Phụ thân của ta chính là nói như vậy, cho nên, chỗ của ta trước giờ không cần tế bái.” Gắp một miếng cá bỏ vào chén của Nam Ca Nhi, “Khi còn sống cứ tận tình mà sống, chết rồi thì cứ an tâm mà chết, như vậy mới đúng.”

Nam Ca Nhi nhìn miếng cá trong chén, không tự giác lẩm bẩm: “Như vậy, cuộc sống hiện tại của người, là cách mà người thích sống nhất sao?”

“Đương nhiên.” Mạc Thụ nhẹ cười, “Chính là vì ta thích, cho nên mới ở lại đây. Người không thích cuộc sống hiện tại sao?” Ngừng một lát, nhấn mạnh, “Ở đây, cuộc sống huyện nha, không thích sao?”

Ẩn ẩn cảm thấy lời của Mạc Thụ có chút kỳ quái, nhưng Nam Ca Nhi bận nghĩ về câu hỏi của Mạc Thụ, cho nên không nghĩ sâu nhiều, “.... Không biết.” Nghĩ rất lâu, y thành thật trả lời.

“Còn đi suy nghĩ xem là thích hay ghét, tức là không chán ghét.” Mạc Thụ cười nhẹ, rót ỉnh một ly rượu, “Người cảm thấy thế nào?”

Thâm ý trong lời nói của Mạc Thụ khiến Nam Ca Nhi trầm mặc một chút, sau đó lắc đầu: “Ta không biết.”

Biểu tình thành thật của Nam Ca Nhi, tựa hồ khiến Mạc Thụ vui vẻ, hần mím cười, “Không biết cũng không sao, dù sao, người còn rất nhiều thời gian để sống, đủ để người nghĩ cho rõ.” Bưng ly rượu lên, từ từ uống.

Luôn cảm thấy, câu nói này, khiến người ta không hiểu vì sao thấy ảm áp.

Nam Ca Nhi nghĩ nghĩ, lại lắc đầu: “Ân, ta không biết, nhưng mà, ân....” Muốn nói chút gì đó, nhưng lại không nói ra lời.

Luôn cảm thấy những lời này, hiện tại mình không cách nào nói ra miệng, sẽ khiến ỉnh vào lúc này không cách nào gánh vác.

“Ta nói rồi đi.” Mạc Thụ mặc dù uống rượu, nhưng ánh mắt lại trở nên vô cùng sáng tỏ, hần nhìn Nam Ca Nhi một cái, nụ cười như xuân phong dịu dàng thanh thoát, “Không cần gấp.”

“.... Ân.” Nam Ca Nhi gật đầu, cười cười, rồi lại giống như muốn xác nhận với chính mình, lại gật đầu, sau đó nhìn Mạc Thụ nói: “Ăn cơm ăn cơm.”

Mạc Thụ nhẹ cười một tiếng, lại rót một ly rượu.

15. Chương 15

Nam Ca Nhi tuy thân thể không tốt lắm, nhưng lại như bị quỷ thần sai khiến, mượn lúc hứng khởi, nhân khi Mạc Thụ đi khỏi liền uống một ngụm rượu_____ thật ra, đây hoàn toàn là thói quen.

Trước đây mỗi lần qua năm mới gần như mỗi năm đều uống rượu, lần này y cũng lý lẽ thỏa đáng tự nhiên mà lấy ly rượu của Mạc Thụ, rót uống một ly như vậy....

Kết quả vừa uống, liền khiến y hồi hận vô cùng....

Bề ngoài thì hoàn toàn không nhìn ra, Mạc Thụ cư nhiên lại uống loại rượu mạnh như vậy, hơn nữa uống vào liền thấy hồng bết.

Rượu vào yết hầu, Nam Ca Nhi chỉ cảm thấy toàn thân đều nóng bừng lên, đặc biệt là trong miệng, quả thật giống như nuốt vào một cây đao, làm y không nói ra tiếng, chỉ cảm thấy cay xè.

Nam Ca Nhi mặt đỏ bừng lên, vội vàng ôm ly nước liền mạng uống.

Mạc Thụ từ nhà bếp đi ra liền thấy Nam Ca Nhi vẻ mặt đỏ bừng như cái gì đang điên cuồng uống nước, trước tiên là có chút nghi hoặc, nhưng lập tức nghĩ được một chút vị rượu nhàn nhạt trong miệng, lập tức hiểu rõ.

Vội vàng đi ra ngoài.

Nam Ca Nhi cũng không có hơi sức đâu nghĩ xem Mạc Thụ rốt cuộc muốn làm gì, y lúc này còn tự lo không xong_____ quả thật muốn bốc cháy rồi!

Uống chút nước lại liều mạng mà ho_____ cay quá a!

Thật không dám tưởng tượng, Mạc Thụ cứ nhiên mỗi lần đều uống thứ này.

Rõ ràng ngửi mùi thì không có vị nồng gì lắm, tại sao uống vào lại khủng bố như vậy?

Thật khó tin khi Mạc Thụ cứ nhiên còn có thể uống nhẹ nhõm thỏa mãn đến thế, thứ này quả thật chính là rượu cồn mà!

Mạc Thụ chỉ ra ngoài một lát, lập tức quay lại, trong tay cầm một cái bát, đưa thứ đó cho Nam Ca Nhi: “Uống đi.”

Nam Ca Nhi bị cay đến trào nước mắt, trước mắt mơ hồ một mảng, mắt cũng hoa đi, tuy biết Mạc Thụ đưa thứ gì đó ỉn, nhưng chính là không tiếp được, tay run run nửa ngày đều chỉ quơ loạn.

Không dễ dàng gì mới đón được, cũng không biết là có chuyện gì, nửa ngày không đưa đúng vào miệng, mắt nửa ngày cũng chỉ là chuyện rồi lên.

Mạc Thụ dứt khoát trực tiếp đỡ cầm Nam Ca Nhi, đổ thứ trong tay vào miệng của y.

.... Là mật ong!

Uống hết nửa bát, Nam Ca Nhi mới nhận ra được mùi vị.

Không nói Mạc Thụ làm sao có được thứ mật ong mà chỉ có người có tiền mới có thể mua này, đơn giản chỉ cần biết sự thật là thứ đồ ngọt này, có thể lọt vào trong miệng mình cũng đủ khiến người ta phải kinh dị rồi.

Phải biết Mạc Thụ là cực kỳ mê đồ ngọt a!

Thấy Nam Ca Nhi xem ra cũng đỡ hơn nhiều, Mạc Thụ mới nói: “.... Hiện tại thân thể người không tốt, không thể uống thứ rượu này.” Nam Ca Nhi không ngẩng đầu, cho nên không nhìn thấy được sự lo lắng trong mắt Mạc Thụ_____ tình trạng thân thể của Nam Ca Nhi thật sự không mấy lạc quan, hiện tại còn lên uống rượu, không biết tối nay liệu có trở nên tồi tệ không.

Nam Ca Nhi mới hơi hồi phục lại, lập tức lại biến thành đỏ hồng_____ quả nhiên bị phát hiện rồi....

Quá mất mặt mà, cứ nhiên lên uống rượu_____ hơn nữa càng bị kịch hơn là còn bị phát hiện.

Bộ dáng lúng túng của Nam Ca Nhi khiến tinh thần có chút khấn trương của Mạc Thụ cũng theo đó mà thả lỏng xuống.

Đưa tay vỗ đầu Nam Ca Nhi, “Nếu như người thích, hôm khác để thím Đặng ở tiệm rượu làm chút bã rượu cho người?” Mạc Thụ nghĩ nghĩ rồi nói. “Rất không tồi, ngọt lắm.”

..... Không phải tất cả mọi người đều nhận định đồ ngọt thì luôn không tồi giống người được không!

Nếu không phải mình vừa mới mất mặt một lần, hơn nữa hiện tại tình trạng cũng không tốt lắm, Nam Ca Nhi chắc lại muốn bùng nổ lần nữa.

Nhưng hiện tại, y chỉ có thể bảo trì trầm mặc.

Y nhớ mình trước đây có chút tửu lượng, nhưng hoàn toàn quên mất đó là khi mình còn làm thân vương, bây giờ đã cách lúc đó hơn ba năm, đại khái khá lâu không rèn luyện lại thêm tình trạng thân thể kém đi, cho nên hoàn toàn không thích ứng với loại rượu này.

Hơn nữa điều chủ yếu nhất là, Mạc Thụ uống ‘rượu cồn’ mà ngay cả người bình thường cũng chịu không nổi a....

Mạc Thụ cúi đầu quan sát biểu tình của Nam Ca Nhi: “Có tốt hơn chút nào không?”

Nam Ca Nhi cúi đầu gật gật_____ y cảm thấy không có mặt mũi gặp ai.

“Được rồi, ăn cơm thôi.” Mạc Thụ nhin cười nói, vỗ vỗ đầu y, chuẩn bị ngồi xuống.

Mông còn chưa chạm vào mặt ghế, Nam Ca Nhi vẫn luôn ngoan ngoãn ở đối diện lại đột nhiên phốc một cái đứng bật dậy, sau đó che miệng lão đảo ngả nghiêng xông ra ngoài.

“Này!” Mạc Thụ vừa thấy sắc mặt khấn trương và trắng bệch đỏ của y liền biết đại khái là sự lo lắng của mình đã thành sự thật.

Mới xông ra đến ngoài cửa, Nam Ca Nhi đã ọc một tiếng, ói ra.

Vì cả người đang ở trạng thái nửa choáng váng, y phải cố sức nắm chặt cạnh cửa mới không mềm nhũn mà ngã ngựa.

Đương nhiên, đây không phải là vì uống rượu gì đó, chỉ đơn thuần là thân thể chưa hồi phục, mà dạ dày không có cách nào thích ứng với thứ kích thích như vậy nên mới dẫn tới ói mửa.

Cho dù chỉ mới uống một ngụm, cho dù độ rượu cao đến bất thường.

Đột nhiên, tay bị nắm lấy, sau đó được người đỡ lấy vỗ vỗ lưng, mong muốn y tốt hơn một chút.

Nam Ca Nhi cũng không để ý được gì nhiều, chỉ nương vào tư thế của Mạc Thụ, trọng lượng của nửa người đều tựa vào hắn, chuyên tâm đem mớ thức ăn mới nuốt được mấy ngụm kia toàn bộ ói ra sạch sẽ.

Cuối cùng, Nam Ca Nhi trong bụng trống rỗng chỉ còn ói được một trận nước chua, cảm giác buồn nôn đáng sợ đó cuối cùng cũng biến mất.

Nhưng y ngay cả sức lực để đứng lên cũng không có nữa.

Mạc Thụ dìu y, đỡ y ngồi lên ghế: “Ta đi lấy y phục.” Cho dù trên y phục không bị dính bẩn, Nam Ca Nhi cũng đã đổ đầy mồ hôi lạnh thấm ướt cả mặt trong y phục, cứ để vậy thì trước chưa kể sẽ có thể bị nhiễm lạnh, mà còn phi thường dễ dẫn đến bệnh tình thêm nặng.

“Nhưng mà...” Nam Ca Nhi dùng thanh âm khản đặc không chút khí lực nói: “Ta không có y phục khô để đổi.” Tự mình chỉ có hai bộ y phục để đổi qua lại, một bộ hiện tại còn chưa khô, còn một bộ đang bị thấm ướt trên người này...

“Thay của ta vậy.” Mạc Thụ đưa tay sờ trán Nam Ca Nhi, xác nhận đối phương không phát sốt, mới quay người đi lấy y phục.

Mồ hôi lạnh trên người vẫn đổ liên tục, Nam Ca Nhi dựa vào lưng ghế, vừa cảm thấy lạnh vừa cảm thấy khó chịu, ý thức dần dần trở nên có chút hoảng loạn, cảnh sắc trước mặt luôn lắc lư không ngừng, trong đường nhìn lúc thì tối lúc thì sáng, trong đầu một mảng trắng xóa, tiếp đó mí mắt nặng trĩu bị kéo thẳng xuống....

Không biết qua bao lâu, cảm thấy được cơ thể lạnh lẽo, sau đó có thứ gì đó sột soạt bao lấy mình, lại qua một lúc nữa, thể nhiệt ấm áp lại gần, y theo bản năng dựa vào đó, sau đó để thứ ấm áp kia bao chặt lấy mình.

Y có chút thỏa mãn chếp miệng, nỗ lực co người lại, muốn mình trở nên nhỏ hơn, để có thể co gọn vào nơi ấm áp đó.

Mệt thật, muốn ngủ rồi.

Mạc Thụ một tay ôm chặt Nam Ca Nhi đang dùng cả thân thể để đeo trên người hắn, một tay vẫn cầm ly rượu, cúi đầu nhìn gia hỏa đang không ngừng cong người lại trong lòng mình, ý đồ muốn cuộn thành một cục.

Vừa rồi hắn đã thấy, thân thể của Nam Ca Nhi thật ra không có trở ngại gì lớn, mỗi lần ngủ mê đại khái là vì thể lực không đủ, hơn nữa tinh thần thật sự căng thẳng mới dẫn tới, nghỉ ngơi một đêm đại khái sẽ không có vấn đề nữa.

Y phục có hơi lớn, cho nên khoát lên người Nam Ca Nhi tựa hồ có hơi rộng, sợ y sẽ lạnh, cho nên nhân lúc đương sự nửa hôn mê mà ôm chặt lấy.

Không ngờ, thật sự rất dễ thương mà tự co lại gần.

Lộ ra thần tình khát vọng mà lúc bình thường vĩnh viễn không cách nào thấy được, vừa rì rì co lại, khiến người ta thật sự cảm thấy, cực độ đáng yêu.

Thân thể suy nhược, sắc mặt trắng bệch, hơn nữa còn có những vết sẹo lớn nhỏ không đồng nhất, vết thương trên thân thể càng hiện rõ có phần đáng sợ, cả người nhìn đến thật ra có phần đáng sợ khó coi hơn là đáng thương khả ái.

Nhưng kỳ diệu là, mọi người tựa hồ đều cảm thấy y rất yếu đuối, cần được bảo hộ.

Đương nhiên.

Mạc Thụ uống hết rượu trong ly, lại lần nữa cúi đầu, nhìn Nam Ca Nhi đã sắp đem cả mặt mình vùi vào lồng ngực hắn, bỏ ly rượu xuống, thò một ngón tay ra, chọc chọc.

Ta cũng cảm thấy y thật sự rất đáng yêu, khiến người ta thích.

Bề ngoài thì tựa hồ không có cảm giác đang tồn tại, kỳ thực lại có một khí tức kỳ diệu làm người ta không cách nào xem nhẹ.

Có tài nhưng vụng về, mãi cảm lại chậm chạp, thông minh nhưng lại con nít, vừa như con buôn lại có lý tưởng hóa, biểu tình đao thương bất nhập nhưng lại có nội tâm đơn thuần yếu đuối khát vọng được sưởi ấm.

Mâu thuẫn, nhưng rất đáng yêu.

Hài tử trôi theo dòng nước mà tới, tê liệt tràn đầy tuyệt vọng, nhưng lại giống như lễ vật của trời cao, khiến cuộc sống của ta trở nên có ý vị.

Cho nên, ta cũng hy vọng hài tử này có thể giống ta, cảm thấy cuộc sống này có ý vị.

Gia hỏa trong lòng tựa hồ hừ ra một câu gì đó, đầu xoay xoay, tựa hồ muốn tránh khỏi ngón tay của Mạc Thụ, nhưng hiển nhiên không có hiệu quả, y căn bản không có cách nào tránh khỏi sự quấy rối của Mạc Thụ, lại không nỡ rời khỏi vòng ôm ấm áp này, chỉ đành nhả mày, vùi toàn bộ khuôn mặt vào trước ngực Mạc Thụ chùi chùi.

Mạc Thụ hơi cong khóe miệng tươi cười, rút ngón tay thon dài dang chọt chọt y ra, sau đó chầm vào rượu rồi điểm lên đôi môi khô khốc đến tróc da của Nam Ca Nhi: “Ngoan ngoan khỏe lại, sau đó....” Hắn không tiếp tục nói hết, chỉ là men theo cánh môi vẽ một đường.

Tiếp tục ôm người đó, uống rượu ăn cơm.

Hai người, yên tĩnh trải qua đêm giao thừa, nghênh đón năm mới vừa đến.

16. Chương 16

Khí tức ấm áp, có cảm giác sờn sùi khá kỳ diệu....

Nam Ca Nhi dụi dụi, đột nhiên mở mắt ra.

Xúc cảm quái dị này là cái gì!

Vừa mở mắt, liền đụng trúng ánh mắt Mạc Thụ.

Hắn vẫn đang uống rượu, lúc này đôi mắt sáng lạn như sao trời, cực kỳ chói lọi và sắc bén, quả thật giống như một cây đao bén vừa tuốt ra khỏi vỏ.

Trên đôi môi còn vương lại một vài giọt rượu óng ánh, bóng lưỡng và vô cùng mềm mại.

.... Quả thật như một người hoàn toàn khác.

Nam Ca Nhi ngậy ngậy nhìn mặt Mạc Thụ_____

Vị Mạc Thụ tiên sinh phiêu nhiên như tiên đó đi đâu rồi, hiện tại gương mặt yêu dị trước mặt mình đây là ai?

Trên đầu bị nhẹ gõ một cái: “Tỉnh rồi thì ăn chút cháo đi, đặt ở cạnh bếp lò đó, người đến lấy là được.”

Nam Ca Nhi theo bản năng đứng lên, sau đó lại theo tiềm thức nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời đã mờ lung sáng rồi, cơm rau trên bàn không được đụng đến gì nhiều, nhưng một vò rượu tràn đầy thì đã có thể thấy đáy.

Nhớ lại trước khi mình mất đi ý thức, khi đó còn chưa đến hừng đông đi!

Uống rượu uống rượu uống rượu.....

Uống một đêm!

Giỡn cái gì đây a, người cho dù là tửu lượng kinh nhân, lẽ nào không cần đi nhà xí sao!

Nam Ca Nhi dùng biểu tình như gặp quỷ nhìn Mạc Thụ đang bắt đầu nhẹ cười ha ha, “Làm gì.”

Ách....

Nam Ca Nhi lắc đầu: “Không có gì.” Cúi đầu, ý đồ che giấu gương mặt nóng hổi của mình.

Quả nhiên, nam nhân này cũng có tướng mạo phi thường xuất sắc, chỉ là bình thường khí chất quá mức thoát tục, cho nên ngoại hình hoàn mỹ bị che phủ đi, hiện tại bộ dáng của hắn người lại mê hoặc kinh người, cho dù chỉ mỉm cười nhẹ, cũng có thể khiến người ta dễ dàng ngây ngẩn....

“Ăn sáng thôi, trong bụng người trống rỗng, cần phải ăn nhiều một chút.” Mạc Thụ tựa hồ cũng không có hứng thú truy hỏi, tùy tiện chỉ vào cái nồi nhỏ đặt cạnh bếp lò.

“Ăn.” Nam Ca Nhi hít sâu một hơi, sau đó đi múc cháo.

.... Rốt cuộc là tại sao mình lại bị Mạc Thụ ôm ngủ cả buổi tối, Mạc Thụ rốt cuộc nấu cháo từ lúc nào....

Y thật sự không có dũng khí để hỏi.

Ngoài cửa, đột nhiên truyền tới tiếng pháo nổ, tiếp đó là tiếng cười đùa của tiểu hài tử: “Nam Ca Nhi, Mạc Thụ tiên sinh, nghênh thần tài gia a.”

Nam Ca Nhi hơi ngây trệ, chuẩn bị bỏ chén cháo xuống.

Y biết ở đây có một vài tập tục, nhưng mình chưa từng trải qua, cho nên khiến y có chút không biết làm sao.

“Ta đi.” Mạc Thụ đặt chén xuống, đứng lên, đi mở cửa.

“Ách....” Nam Ca Nhi càng ngưng trệ.

Nói thật, y không xác định được Mạc Thụ có phải uống say rồi không, vì gia hỏa này tuy nhìn thì hành vi vẫn vô cùng bình thường, nói chuyện cũng rất có lý trí, nhưng luôn cảm thấy được không mấy giống với Mạc Thụ lúc trước.

Gia hỏa này sẽ không làm ra chuyện gì bất thường chứ?

Vừa lo lắng như vậy, Nam Ca Nhi lập tức đứng lên, đi ra theo: “Mạc Thụ tiên....”

Hả!

“Ách...” Đây là tiếng hút lạnh khí.

“Nam Nam Nam Nam Nam...” Đây là âm thanh lấp bắp, không hiểu là đang nói Nam Nam (tên Nam Ca Nhi: nam ở đây là phía nam) hay là nam nam (con trai).

“Mạc Thụ tiên sinh!” Đây là tiếng hét khi không thể nào tin.

Ngoài cửa tụ tập một đám người, lúc này đang dùng biểu tình chán kinh để nhìn mình và cả.... Mạc Thụ.

Sao vậy?

Nam Ca Nhi có chút nghi hoặc nhìn mọi người, lại nhìn sang Mạc Thụ, trừ một chút chói lóa ra thì không có gì bất đồng, cuối cùng mới nhìn mình.

Lập tức hút khí....

Ta quên mất hiện tại mình đang mặc y phục của Mạc Thụ hơn nữa còn mang bộ dáng y sam bất chỉnh vừa thức giấc như vậy không biết sẽ khiến ọi người nghĩ thế nào không biết ta giải thích thì có người nào chịu tin là ta ngất không nhiều tình tiết kinh điển thế này sao ta lại đụng phải nếu như Mạc Thụ là nữ ta may ra còn có thể cân bằng một chút hỗn đản a vấn đề là Mạc Thụ tuy nhìn thì rất văn nhược nhưng trên thực tế lại là nam nhân còn anh tuấn hơn ta a xin lỗi ta đã quên hiện tại ta chỉ có thể coi như là khó coi thôi ta kháo đây rồi cuộc là chuyện gì a tại sao lại biến thành như vậy sau này ta làm sao mà gặp mặt người nữa a.....

Tóm lại, sau khi đầu óc Nam Ca Nhi ý thức được mình đang mặc y phục của Mạc Thụ xong, liền triệt để hỗn loạn.

Nhìn biểu tình Nam Ca Nhi chìm sau vào hỗn loạn trống rỗng, Mạc Thụ cười một chút: “Ta chỉ là uống một chút rượu.”

Lời này nói xong, tiểu bằng hữu thân mặc áo đỏ, đầu đội mào trên mép còn gắn râu giả ăn mặc theo kiểu thần tài trước mặt càng mở banh cái miệng ra to hơn, ngay cả râu dưới cằm bị rơi xuống đất cũng không có phát giác.

Những người khác thì không hện mà cùng hút khí càng lớn tiếng.

“Sau đó y phục của Nam Ca Nhi bị dơ, liền mặc của ta.” Mạc Thụ lại giải thích.

“Ồ...”

“Ngô....”

“Trời a....”

“Nga.....”

Đủ loại âm thanh kinh hô sau đó là tiếng đồ vật trên tay họ bịch bịch rơi xuống đất, hiển nhiên là vô cùng náo nhiệt.

Nam Ca Nhi cũng coi như được những tạp âm này kinh động nên lãnh tĩnh lại ít nhiều, hít sâu lần nữa, quyết định vẫn là phải giải thích một chút: “Chuyện này.”

“Xin lỗi, chúng ta sai rồi!” Tiểu quỷ rút râu giả lớn tiếng cắt đứt thanh âm ý đồ muốn giải thích của Nam Ca Nhi, cong lưng, cúi sâu như cây cung.

“A?” Nam Ca Nhi nghi hoặc nhìn đám người này.

“Mạc Thụ tiên sinh xin trông cậy vào ngài vậy, phu nhân!” Những người khác nhất tề cong lưng, lớn tiếng nói.

Nam Ca Nhi tựa hồ trượt chân, xém nữa ngã nhào.

Này, phu nhân, là, nói, á!

“Không làm phiền ngài nữa, Mạc Thụ tiên sinh!” Những người khác căn bản không giải thích, cũng không nghe giải thích, cứ như vậy sau khi nao nao một trận, lập tức chính tề quay người, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt của hai người.

Nam Ca Nhi đen mặt, tuy không rõ Mạc Thụ rốt cuộc đã nói cái gì, nhưng y cảm thấy nếu chỉ dựa vào một thân y phục này của y thì hoàn toàn không thể dẫn tới nhiều người kích động như thế.

Quay mặt nhìn Mạc Thụ_____ Ngài rốt cuộc nói cái gì!

“Ta chỉ đơn giản nói ra chân tướng sự thật mà thôi nga.” Mạc Thụ rất vô tội, rất ưu nhã rất câu nhân cười.

Ta hoàn toàn không tin!

Nam Ca Nhi hung ác trừng hấn.

Y triệt để phát hiện rồi, Mạc Thụ tuyệt đối không phải là người tốt gì.

Dưới ngoại hình phiêu dật của hấn, ẩn giấu một trái tim phúc hắc!

“Tóm lại.” Mạc Thụ không hề hấn gì cười nói: “Chúng ta tiếp tục ăn sáng thôi!”

Tôm khô, tiếp tục ở đây theo ý ngài, là ngài còn dự định tiếp tục uống rượu!

Nam Ca Nhi mở to mắt.

“Ta đi lấy rượu.” Quả nhiên, Mạc Thụ rất lý lẽ thỏa đáng nói, vừa đi về phía hậu viện.

..... Gia hỏa này quả thật chính là tửu quỷ a!

Nam Ca Nhi theo tìm thức bắt lấy góc áo Mạc Thụ.

Mạc Thụ quay đầu, nhướng mày nhìn Nam Ca Nhi.

“Đại nhân, tuy ta không biết bữa cơm sáng này ngài đã ăn được bao nhiêu rồi, nhưng ta cảm thấy ngài hiện tại nên ăn chút cháo loãng sau đó đi nghỉ ngơi đi.” Nam Ca Nhi mặt không chút biểu tình nói, đã uống cả một đêm rồi, gia hỏa này còn chưa uống đủ sao?

Vốn dĩ, y không phải là người mạo muội và xung động như vậy.

Chỉ là vào lúc này, không biết tại sao, chắc quỷ thần sai khiến, y cảm thấy mình nên ngăn cản hành vi tự tàn phá của Mạc Thụ, y cảm thấy có lẽ khoảng cách giữa mình và Mạc Thụ đã gần hơn nhiều.

Nhưng lời nói xong, y lại hơi chau mày_____ y còn cảm thấy mình chưa quản đủ chuyện thừa sao.

Nhưng Mạc Thụ, lại mỉm cười.

“Được a.” Hấn trả lời thập phần dứt khoát, “Ngủ cùng ta ta liền đi ngủ.”

“A.” Nam Ca Nhi ngây ngây nhìn Mạc Thụ, hoàn toàn không hiểu tại sao Mạc Thụ lại nói ra điều kiện kỳ quái như vậy.

Hơn nữa, mấy ngày nay vẫn luôn ngủ chung với Mạc Thụ không phải sao?

“Còn phải ngủ cùng một đầu.” Mạc Thụ tiếp tục cười nói, “Mỗi người mỗi đầu không tốt lắm.”

“Tại sao?” Nam Ca Nhi dờ dẩn hỏi theo tiềm thức.

“Vì không ôm người được.” Mạc Thụ trả lời rất nhanh gọn. Tuy trên thân thể gầy nhom của Nam Ca Nhi không có bao nhiêu thịt, hơn nữa còn là nam nhân, nhưng độ lớn vừa khéo đủ để mình ôm, còn có, ân, đầu rất tròn như trái dưa, xoa xoa rất thích.

Hấn cảm thấy đem cả người Nam Ca Nhi cuộn lại ôm chặt, là tư thế thích hợp nhất.

Cho nên, hấn rất tự tin theo bản năng trả lời.

“....” Nam Ca Nhi cảm thấy kỳ thật mình đáng ra không nên theo tiềm thức tự tìm họa thể này...

Ta là cái gì? Gối ôm sao? Mạc Thụ đại gia! Người là tiểu oa oa còn chưa tới năm tuổi sao? Cần phải ôm gối mới ngủ được sao?

Nam Ca Nhi cảm thấy trên trán mình xuất hiện rất nhiều hắc tuyến kèm theo ký hiệu hình chữ tỉnh () biểu trưng cho tình tự phức tạp.

Rất muốn đập hấn.

Nhưng vì gia hỏa cực độ thiếu bị đập trước mặt này lại là cấp trên cao nhất của mình lúc này, y chỉ có thể nhịn xuống xung động muốn đập người, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Vậy thì tùy ngài đi.” Ta cảm thấy tự mình đi lo lắng cho gia hỏa này như vậy quả thật là đầu bị lừa đá rồi.

Quay người đi vòng qua hẻm, vào nhà cơm.

Nhìn theo sau gáy Nam Ca Nhi gần như sắp bốc ra khói, Mạc Thụ nửa ngày không nói gì, đột nhiên, lại nhẹ cười.

“Tiểu hài tử, lẽ ra nên tức giận bùng bùng mới tốt mà.”

Ách, cho nên mới nói, Mạc Thụ tiên sinh, ngài chỉ là khiến Nam Ca Nhi tức giận thôi....

Ngài hoàn toàn không hiểu hàm nghĩa chân chính của cái từ tức giận bùng bùng là gì có được không!

.

==== =====

-Chú thích:

*Mạo muội phiên dịch đoạn văn không chấm phẩy trên kia cho những ai đọc không hiểu:

“Ta quên mất hiện tại mình đang mặc y phục của Mạc Thụ, hơn nữa còn mang bộ dáng y sam bất chỉnh vừa thức giấc, như vậy không biết sẽ khiến ọi người nghĩ thế nào, không biết ta giải thích thì có người nào chịu tin là ta ngất không. Nhiều tình tiết kinh điển thế này sao ta lại dụng phải? Nếu như Mạc Thụ là nữ ta may ra còn có thể cân bằng một chút, hỗn đản a, vấn đề là Mạc Thụ tuy nhìn thì rất văn nhược nhưng trên thực tế lại là nam nhân còn anh tuấn hơn ta a. Xin lỗi ta đã quên hiện tại ta chỉ có thể coi như là khó coi thôi. Ta kháo! Đây rốt cuộc là chuyện gì a, tại sao lại biến thành như vậy, sau này ta làm sao mà gặp mặt người nữa a.....”

17. Chương 17

“Nghe nói gì chưa?”

“Khụ, ân, là Nam Ca Nhi a, sau khi say rượu hai người cái này cái này....”

“Mạc Thụ tiên sinh thật là nhanh tay a.”

“Xùy xùy, hiện tại nên đổi sang gọi là phu nhân đi.”

“Nói cũng đúng, này, sao lại cảm thấy sắc mặt phu nhân đen như vậy? Thân thể không thoải mái sao?”

“.... Hắc hắc, người nghĩ sao, sống cùng với Mạc Thụ tiên sinh rồi, thân thể còn không thoải mái....”

“Nga nga, thì ra là thế, hắc hắc....”

Nam Ca Nhi đi trên đường, nghe tiếng cười thô bỉ của hai người, sắc mặt càng lúc càng đen đi.

.... Thật muốn hiện tại lập tức xông về, đâm chết cái tên mê đồ ngọt đó!

Khi ra ngoài và mừng năm tháng giêng, phát hiện đối tượng của toàn bộ chuyện bát quái ở Quảng Điền huyện đã đổi thành mình và Mạc Thụ, hơn nữa còn đem bọn họ đoán sang phương diện kia.

Điều này khiến y cực độ muốn tan vỡ.

Y không kỳ thị tình yêu giữa người cùng giới, nhưng bản thân thật sự không phải là người đồng đạo.

Khi chính y còn có tâm tình đi yêu thương người nào đó, thích một nữ sinh dễ thương nào đó trong khoa trung văn, khi tình cảm mới chớm nở, cũng từng đối với bạn học nữ trên lớp nảy sinh một số ý muốn khát khao.

Những đối tượng đó, đều là nữ cả!

Mà sau khi đến thế giới này, y cũng không phải chưa từng có kinh nghiệm thân cận da thịt, những người đó, cũng đều là nữ!

Cho nên trước giờ y chưa từng cho rằng mình có thể cùng một nam nhân nào đó kết thành đôi.

Cho dù Mạc Thụ có hoàn mỹ đi nữa.

Huống hồ, Mạc Thụ không phải có gì đó với sư gia Chu Khê sao?

Càng huống hồ, y cảm thấy mình đã mất đi nhiệt tình và yêu thương đối với nhân loại rồi, không có nhiệt tình và cần thiết với luyện ái.

Nhưng hiện tại, trước khi trở về đêm người, y phải đến phố hoa bên kia ôm con mèo về.

Vì thức ăn trong nhà dần nhiều lên, cho nên chuột cũng tìm đến làm tổ sinh tồn, lại thêm đất ở huyện nha lớn, cho nên nạn chuột càng hoành hành, Nam Ca Nhi đã nói xong với người ta để mượn mèo về dọa bọn chuột.

Thật ra, trong âm thầm, Nam Ca Nhi cảm thấy con chuột lớn nhất trong huyện nha chính là Mạc Thụ.

Vì chỉ vốn vẹn đến mừng ba, tất cả đồ ngọt tích trữ dự tính ăn suốt tháng giêng đều biến mất, tuy Mạc Thụ nói hẳn không có ăn cái gì cả, rất có thể là bị chuột ăn mất rồi.

Nhưng Nam Ca Nhi cảm thấy, đây đại khái là oan uổng ấy con chuột kia....

Tính cách của Mạc Thụ dẫn đến cho dù hẳn có nói chuyện trịnh trọng cỡ nào, cũng hiện rõ độ đáng nghi.

Tuy chuyện bát quái hiện tại tựa hồ toàn huyện đều đã biết, nhưng Nam Ca Nhi cũng biết mọi người không có ác ý, được thôi, có lẽ còn mang theo chút khẩu khí chúc phúc nữa....

Này!

Tập tục của xã hội hiện tại đã cởi mở vậy rồi sao? Thánh nhân Mạc Thụ tiên sinh của các người cùng một nam nhân tu thành chánh quả cũng không có vấn đề gì sao?

Còn có a, đã nói ta và Mạc Thụ tiên sinh của các người không có nửa phần quan hệ nhục thể nào rồi mà!

“Nam Ca Nhi a ~” Trên lầu gác, nữ tử kiều diễm vẫn còn đang trong thời gian tu nghiệp mùa xuân, còn chưa khai công đang gác lên lan can, cười mị mị gọi y.

Nam Ca Nhi ngẩng đầu, mỉm cười với nữ tử trên lầu.

Tuy nhiệt độ rất thấp, các nàng vẫn mặc rất nhiều, còn quần thêm áo bông, nhưng lại lộ ra làn da tuyết trắng và nhũ đầu như ẩn như hiện.

Đứng ở đầu đường, nhìn thẳng một mảng, đều là những nữ nhân tiểu quan yêu kiều thức dậy hơi sớm, lười biếng ngồi gác lên lan can nhìn xuống dưới, những chiếc khăn tay đủ màu đủ kiểu thính thoảng lại phát phơ.

Không sai, đã đến phố hoa ở Quảng Điền rồi.

Bảng hiệu đa dạng, những thanh lâu danh tự hương diễm, tiểu quan quán đều tập trung trên con đường này, khắp con đường đều là mùi phấn son nồng đậm.

“Thấy Nam Ca Nhi một thân như vậy từ xa tới,” Một nữ tử phong tình vạn chủng mặc áo lông cáo màu đỏ gác lên đó, cúi đầu nhìn Nam Ca Nhi, còn vừa nói chuyện với tỷ muội bên cạnh, “giống y như quả cầu lông.”

Bên cạnh là nữ nhân mặc quần tú hoa màu nâu, nàng dùng khăn tay che miệng, nhẹ cười nói: “Còn không phải sao, từ xa nhìn giống y như một quả cầu đang lăn lại vậy.”

Nam Ca Nhi ở dưới lầu nghe hai người nói chuyện, bắt giắc đen cả mặt.

Rất xin lỗi a, ta không có cách nào ăn mặc phong tình vạn chủng như các người được.

.... Không sai, thấy Nam Ca Nhi thích mặc áo màu trắng, ngay tháng giêng, Mạc Thụ lại không biết từ chỗ nào lôi ra một bộ mới cho Nam Ca Nhi.

Một thân trang phục này từ tay áo cho đến ống quần toàn bộ đều trang bị đủ, còn phối thêm những sợi lông mượt mà mềm mại không ngừng lay động theo gió.

Nhìn thì giống y như một quả cầu lông còn sống.

“Dô, Nam Ca Nhi, lên uống ly trà đi.” Một người khác tựa hồ mới đi ra, thuận tay phất phất góc áo, lười biếng chào hỏi Nam Ca Nhi.

“Hôm khác đi, ta phải đến chỗ của Thanh Kiều để mượn mèo của nàng về dùng.” Nam Ca Nhi chào hỏi cùng nữ tử đó. “Ta đã nói với nàng ta rồi.”

Không ngờ, Nam Ca Nhi vừa nói câu này ra, đám nữ nhân trên lầu đầu tiên là kinh ngạc, sau đó toàn bộ đều cười yêu kiều.

Vừa thấy bộ dáng của mấy gia hỏa này, Nam Ca Nhi liền cảm thấy không đúng, dừng chân lại, ngây ngây nhìn các nữ nhân cười đến run rẩy: “Sao, sao vậy....”

Biểu tình của Nam Ca Nhi khiến những nữ nhân này càng cười lớn tiếng hơn, khoa trương một chút là thậm chí đã bắt đầu dùng khăn tay lau nước mắt.

“Nam Ca Nhi a, ngươi không biết sao?” Một người tốt bụng một chút coi như cũng nhận được xung động cười bạo, giải thích.

“Cái gì?” Nam Ca Nhi ngạc nhiên.

“Hoa danh của Xuân Kiều gọi là Miêu Nhi a, ngươi là muốn mời nàng về nhà để bắt chuột sao? Hay là bắt con chuột đó trên người các người?” Một bên nói lời nói rất lỗ mãng đến tối bạo lực, một bên quái dị liếc nhìn hạ thân của Nam Ca Nhi, lời chưa nói xong, lại cười ha ha.

Mọi người trên lầu đều vỗ thành lan can mà điên cuồng cười.

Từ bầu trời, lẹ bẹp một tiếng, một đám hắc tuyến hung hăng phực ra trên đầu Nam Ca Nhi_____ Y rất muốn được biến mất khỏi tầm nhìn lộ liễu của những nữ nhân này.

Khó trách khi y hỏi mọi người có con mèo nào tốt, đều là biểu tình dung tục, khó trách khi y tìm Xuân Kiều để hỏi, Xuân Kiều cười khoa trương đến thế....

Từng người từng người, đều không có ai đáng tin hết!

Nam Ca Nhi tự rơi lệ âm thầm....

“Không ngờ Nam Ca Nhi và Mạc Thụ đại nhân còn giỏi về mặt này.” Mọi người cười xong, nhìn Nam Ca Nhi đang đứng ngốc ở dưới đường, một trong số đó lại đùa cợt.

“Không bằng, cũng để ta đến phủ đi.” Vừa cười vừa trêu Nam Ca Nhi, “Không cần trả tiền, ta còn có thể trả cho các người một tối hai lượng bạc nga.”

“Ai, gian xảo quá, ta cũng muốn đi, Nam Ca Nhi, ta trả ba lượng một đêm.”

“Ba lượng năm tiền.”

“Ta bốn lượng!”

“Ta năm lượng, còn lo cơm nữa.”

“Xú nha đầu các người, Nam Ca Nhi rõ ràng hẹn với ta! Các người giành cái gì mà giành!”.... Ngay cả Xuân Kiều cô nương đang ‘đi làm’ cạnh đó cũng tức giận xông ra, bịch bịch leo lên lầu, vừa lớn tiếng mắng người và không quên liếc mị nhãn phóng điện với Nam Ca Nhi....

“Người cũng nói là hẹn thôi mà, Nam Ca Nhi chọn ai là tự do của Nam Ca Nhi.”

.....

Mặt Nam Ca Nhi co giật, đơ ra đứng ngay chính giữa con đường, bị một đám nữ nhân không chút cố kỵ trêu ghẹo_____ Không khí giống như đang buồn bán này là vì sao a vì sao a?

“Làm sao vậy.” Người đi đường đi ngang qua người Nam Ca Nhi, đụng vào lớp ngoài của quả cầu lông, “Rất được hoan nghênh nha, chọn một người đi.”

“Nhìn đi, làm cho cả đầu bài của Hương Các muốn đến nhà các người làm miêu nhi a, không tồ đâu.” Không biết từ lúc nào, bên cạnh Nam Ca Nhi cũng đã vây một đám gia hỏa không có chuyện gì ra ngoài tản bộ, hiện tại thấy có náo nhiệt để coi, liền vây lại, người một câu ta một câu nói liên tục.

“Rõ ràng là cô nương ở Chu Diễm quán xinh đẹp hơn, chọn nhà các nàng cũng rất tốt nga.”

“Nói ra, vẫn là tiểu quan quán kia thích hợp hơn đi, người thấy đám tiểu quan của Dương Khuê lâu tựa hồ cũng rất cao hứng kia.”

“Nga nga, cái này không sai.”

“Chuyện này cũng rất tốt nha.”

Trong mớ miệng năm mồm mười, Nam Ca Nhi không thể động đậy dằng mây đen phủ đỉnh.

Trong ba tầng ngoài ba tầng vây kín người, các cô nương trên lầu không ngừng trêu chọc mình, đám gia hỏa của tiểu quan quán cũng không ngừng giơ khăn tay loạn thất bát tao vút sang bên này....

Hiện tại chạy cũng không chạy thoát, tránh cũng không tránh nổi.

Cho nên mới nói, hôm nay ta xuất môn không coi lịch là một đại sai lầm đi? Kỳ thật hôm nay không thích hợp xuất môn đúng không?

Nam Ca Nhi lần đầu tiên cảm nhận được sự tuyệt vọng khiến người ta muốn nổ đầu.

Cũng không biết là bị bức bách hay là thế nào, Nam Ca Nhi ấp a ấp úng lắp ba lắp bắp nửa ngày: “.... Ta, ta, ta....” Mặt trướng đỏ, có chút điên cuồng gầm lên: “.... Ta bán nghệ không bán thân!”

Xung quanh, tĩnh mịch.

Con đường thoáng chốc an tĩnh xuống.

Chỉ có tiếng vọng lại “thân thân thân....” trong lời Nam Ca Nhi vừa nói.

Có lẽ tiếng vọng lại chỉ là ảo giác của bản thân, nhưng Nam Ca Nhi đã bị thương đến sắp trào nước mắt rồi.

Y đã triệt để tuyệt vọng rồi.

Nửa giây sau, cả con đường đều bùng phát một trận cười ầm ĩ điên cuồng.

Mà Nam Ca Nhi gần như sắp rơi lệ đầy mặt kia lại ngốc ngốc đứng chính giữa đám cầu lân đó, cả người đều khốn quẩn muốn bốc khói.

Y có một cỗ xung động muốn ôm đầu che mặt ngồi xổm cho đến khi trời hoang đất lở.

Lớn như vậy rồi, trước giờ y chưa từng bị mất mặt như thế, hiện tại tốt lắm, nhiều người như vậy hơn nữa còn gia hỏa thích bát quái tới đòi mạng đó cũng đã nghe thấy cả rồi....

Được, coi như triệt để nổi danh rồi!

Đây là chỗ quỷ gì thế này, tại sao người làm việc ở phố hoa đều cần quấy như thế, tại sao mọi người không có việc gì đều không đi tìm việc làm sinh tồn mà cứ nhàn tản dạo mát trên đường như vậy? Tại sao mọi người đều thích bát quái vô vị như vậy?

Đây rốt cuộc là tại sao a!

Ta hận người, Mạc Thụ!

Oa oa oa oa!

18. Chương 18

Cho nên mới nói, mặt mũi gì đó, đều là mây bay....

Nam Ca Nhi vào ngày mừng năm đó, mắt mịt mịt đến tận nhà.

Sau đó, tại nơi có tinh thần bát quái cự độ của Quảng Điền, với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, đem chuyện xấu hổ của Nam Ca Nhi lan truyền toàn huyện....

Khi trốn trốn tránh tránh trở về nha môn, lại nhìn thấy biểu tình cười như không cười của Mạc Thụ_____ Hồn đàn, hấn nhất định biết rồi!

Oán hận vô cùng.

Tháng giêng bận bịu cuối cùng cũng qua, ngày mười lăm, trong huyện có hoa đăng, vì phải duy trì trị an, cho nên nhân viên công tác của huyện nhà đều phải ra ngoài tuần tra, đương nhiên, huyện lệnh đại nhân cũng tận tụy như Mạc Thụ, đứng mũi chịu sào an bài ca trực đầu tiên.

Mà người bị coi là nơi cung cấp đồ ngọt cho hấn_____ Nam Ca Nhi cũng bị mang theo đi tuần chung.

Trên thực tế, Nam Ca Nhi không phải rất muốn đi, vì hiện tại chuyện bát quái trong huyện liên quan tới mình và Mạc Thụ đã trở thành sự thật trong mắt của mọi người rồi_____ mà y không muốn xác thực thêm.

Nhưng Mạc Thụ tự nhiên có cách của hấn, mặt mang theo nụ cười uy hiếp một trận, Nam Ca Nhi chỉ đành đi theo.

Họ đi một vòng quanh chỗ hoa đăng, sau khi phát hiện không có gì dị thường, liền có thể trở về nha môn.

Nhưng xem ra, Mạc Thụ không có dự định trở về.

“Đại nhân, chúng ta đây là đang đi đâu?” Nam Ca Nhi đi theo Mạc Thụ có chút kỳ quái hỏi.

Bên này không phải là đường về huyện nha.

“Thả đèn a.” Mạc Thụ trả lời y.

Xin đừng đem chuyện ta hoàn toàn không biết nói một cách lý lẽ thỏa đáng như thế được không, trước đây tựa hồ người không có nói với ta phải cùng người đi thả đèn đi!

“Đại nhân, thời gian không sớm nữa.” Nam Ca Nhi co giật khóe môi nói.

“Không sao, ta không sợ.” Mạc Thụ trả lời.

Này!

Trọng điểm không phải là cái này được không, người không nghe ra được là ta không nguyện ý đi sao? Với lại, người nói ra cái câu mịt mịt như vậy mà không cảm thấy áp lực tâm lý sao!

“Người thích hình dạng nào?” Bên này, Mạc Thụ căn bản không để ý biểu tình bức bối của Nam Ca Nhi, trực tiếp đi đến trước một sạp hàng, hỏi y.

“Nga, là Mạc Thụ tiên sinh và.... Nam Ca Nhi a.” Sạp chủ cười mị mị chào hỏi.

.... Một chút ngừng lại trong câu nói của người là có ý gì!

Nam Ca Nhi chỉ cảm thấy bi ai vô cùng.

“Đến xem thử thích cái nào.” Mạc Thụ lại nói với Nam Ca Nhi, tự mình cũng thò đầu qua, tỉ mỉ nhìn những hoa đăng được treo trong sạp.

Nam Ca Nhi liếc mắt nhìn những hoa đăng tuy không tinh mỹ lắm, nhưng cũng rất dễ thương kia một cái, co giật khóe môi: “A, cái này, đại nhân, hảo ý của ngài ta tâm lãnh rồi....” Nói là để ta chọn, kỳ thật cuối cùng vẫn là ta bỏ tiền đi, ta đối với những thứ không có tác dụng thực tế này không có hứng thú.

“A, làm cảm thấy chỗ này không có chiếc nào thích hợp sao?” Mạc Thụ quay đầu nhìn Nam Ca Nhi, rất tự nhiên lý giải lời của y.

Này!

Nam Ca Nhi đen mặt.

“Đến bên này xem đi.” Chỉ là một giây không chú ý, Mạc Thụ đã xẹt một tiếng chạy đến sạp hàng phía trên.

.... Người rút cuộc mấy tuổi rồi, Mạc Thụ tiên sinh!

Nam Ca Nhi cực độ bức bối, ủ rũ đi theo.

Cứ như vậy, đi dạo vòng từng sạp từng sạp, đến khi Nam Ca Nhi hồi thần lại, phát hiện đã đi được hơn nửa con đường rồi, đã sắp tới bờ sông.

Nói đến con đường, thật ra cũng chỉ là con đê dài được tu sửa thành ở quanh sông, bán hoa đăng, mua hoa đăng, thưởng cảnh tản bộ, hơn nửa dân chúng trong huyện thành đều tụ về con đê nhỏ hẹp này.

Đối diện bờ sông cũng có một sạp hàng bán hoa đăng, trong bóng tối, ngũ màu lục sắc, đủ các kiểu dáng, kê tràn đầy bên đường.

Tiểu hài tử, thanh niên, lão nhân, hoặc cười cười nháo nháo, hoặc thò đầu thò cổ nhìn hoa đăng, hoặc tay cầm đủ kiểu đèn, nhộn nhịp nối đuôi nhau suốt con đường.

Đứng ở chỗ của Nam Ca Nhi, có thể nhìn thấy mặt sông, dòng người huyền ảo nhiệt huyết, ánh sáng đủ màu rực rỡ không chịu lẽ loi.

Ánh sáng lấp lánh theo sóng nước ánh lên tuy không chiếu sáng tỏ, nhưng màu sáng rực rỡ đó, lại toàn bộ ánh sâu vào lòng nước, tia sáng trên mặt nước như tơ, dòng người trên bờ đê như dệt, hòa làm một, phản phát như một bức họa cảnh sắc thiên nhiên không chân thật.

Nam Ca Nhi bất tri bất giác dừng lại, đứng trên bờ đê, nhìn cảnh tượng ở mặt nước đối diện.

Mạc Thụ cũng dừng lại, đứng cạnh y.

“.... Cứ cảm thấy, không thể tin nổi.” Trong thanh âm huyền ảo, trong đám người ồn ào, Nam Ca Nhi nhẹ giọng nói.

Y không cần phải có người nghe, chỉ muốn nói cho chính mình nghe, cho nên, y chỉ nhỏ giọng thầm thì, trong hoàn cảnh vui vẻ thế này, tự mình lẩm bẩm.

Trước giờ y sẽ không cho rằng trong cuộc đời của mình còn có thể nhìn thấy cảnh tượng thế này....

Trần trề sức sống như thế, nhưng lại cứ như một giấc ảo mộng.

Mạc Thụ lại có thể nghe được câu nói của Nam Ca Nhi, hần nhẹ mỉm cười, rồi cùng với Nam Ca Nhi, đều chú tâm nhìn vào mặt nước đối diện.

Trong không khí hàn lạnh, dòng người đều thở ra hơi sương, vừa oán trách thời tiết quá lạnh, vừa cười nói chuyện với người bên cạnh.

Đám tiểu quỷ chạy đuổi theo trò vui trên đường, thỉnh thoảng đụng phải người đi đường la hét chửi bới, mà đám nít ranh thì hoàn toàn không xem chuyện đó ra gì, cứ cười ha ha lớn tiếng chạy xa.

Các cô nương trẻ tuổi, trang điểm xinh đẹp nhưng lại làm như không quan tâm tán thưởng y sam của người khác thật đẹp, mà từng nhóm thanh niên trẻ tuổi lại mang ý xấu cầm hoa đăng, cố ý đi đụng vào các nàng, chọc cho các cô nương rượt đuổi mà đánh.

Lão nhân gia thì cẩn thận men theo chỗ ít người mà đi, vừa cười ha ha nhìn hoa đăng, dòng người, sóng nước.

Cũng có người, như Mạc Thụ và Nam Ca Nhi, tay chấp sau lưng, đứng trên đầu bờ đê, nhìn cảnh trí bên chỗ của Nam Ca Nhi mà mỉm cười.

Đây là, sự náo nhiệt, sự sống, thế giới.

Mà ta, hiện tại đang đứng ở đây.

Nam Ca Nhi đột nhiên có cảm nhận như thế trong lòng.

Trong lòng, tựa hồ có thứ gì đó bị băng lạnh, đông cứng đang dần dần tan ra.

Hình như, có hơi hiểu được rồi, mình tại sao lại lưu lại nơi này, mà không phải là tuyệt vọng chết đi.

“A, đây không phải là Tiểu Nam sao.” Thanh âm quen thuộc chen vào.

Nam Ca Nhi tỉnh táo lại.

Sư gia Chu Khê bị một đám bồ khoái nha dịch dồn đi tới, trong tay còn cầm đăng.

Chiếc đèn hình mèo màu đỏ cam, hình dáng ngồi xổm, đường vân trên lông, từng sợi cũng đều được vẽ ra, thật sự vô cùng dễ thương.

Nhưng mà, chiếc đèn cực kỳ dễ thương đó, lại được vị Chu Khê soái lãng anh vô này cầm....

Rõ ràng là không chút hòa hợp....

Kỳ thật, trong lòng Nam Ca Nhi, vẫn luôn cảm thấy, Mạc Thụ và Chu Khê kỳ thật hoàn toàn trái ngược.

Chu Khê nhìn thì chính là bộ dáng chính khí凛冽 cao đại uy vũ, khá giống huyệt lệnh, mà Mạc Thụ thì lại văn nhã tuấn mỹ thoát tục phiêu dật, coi ra giống như một sư gia bác học đa tài đúng hơn.

Nhưng càng bị kịch chính là, sư gia Chu Khê rất tài năng lại đi làm công việc sư gia không tiền đồ còn phải lao lực mệt nhọc này, mà vị Mạc Thụ tinh tế tú nhã....

Lại là một tên bại não sống phơi phơi a!

Ngoại hình sao lại khác biệt xa với một người nội tại như vậy!

Nam Ca Nhi thầm bi ai phát tiết trong lòng.

“Các người đang làm gì?” Sau khi bảo những người xung quanh tản ra tuần tra, sư gia Chu Khê một mình đi tới, cũng đứng bên bờ đê, hỏi hai người.

“Tấn bộ.” Mạc Thụ thản nhiên nói, một bộ thể ngoại cao nhân không ăn khói lửa nhân gian.

Chu Khê hiển nhiên khá hiểu rõ Mạc Thụ, hần hoài nghi đánh giá Mạc Thụ từ trên xuống vài lần, sau đó rất dứt khoát hỏi Nam Ca Nhi: “Tiểu Nam, xem hội đăng sao.”

“Ấn...” Nam Ca Nhi co giật khóe môi nói, “Đại nhân nhất định mua đăng cho ta.” Hơn nữa còn bắt ta trả tiền.

Chu Khê hiển nhiên là một trong số cực ít người ở Quảng Điền hiểu rõ chân diện mục của Mạc Thụ, hần hiểu được ý trong lời của Nam Ca Nhi, cũng bất giác co giật khóe môi nói: “Vậy cái gì, khụ...” Ho khan một tiếng, rồi trầm mặc.

“Đây là cái gì?” Mạc Thụ hoàn toàn không để ý, cũng không có một chút tự giác khi bị Nam Ca Nhi và Chu Khê xem thường, rất nhanh chuyển lực chú ý lên người Chu Khê.

“A...” Chu Khê tự mình hình như quên mất mớ này rồi, bị Nam Ca Nhi nhắc nhở, mới nhớ ra, cúi đầu nhìn chiếc đèn hình mèo trên tay, khóe miệng lại lần nữa nhẹ co giật: “Tặng Tiểu Nam.”

“Ta?” Nam Ca Nhi mở to mắt, y thật không nghĩ ra trừ Mạc Thụ, còn có người vô vị đến mức tặng đèn ình.

“Nhưng theo như ta tính, đợi ta nói ra nguyên do cho người nghe rồi, người có thể sẽ không nguyện ý cầm nữa.”

“A?” Nam Ca Nhi không hiểu gì cả nhìn Chu Khê.

“Khụ...” Chu Khê ấp úng nói: “Cái này, là Xuân Kiều..... đặc biệt...”

Sau đó, hần thuận lợi thấy được sắc mặt của Nam Ca Nhi, đen rồi, dưới ánh sáng hồng hồng của đèn lồng mèo càng thêm phần âm trầm.

Nam Ca Nhi giật nửa ngày, run môi nói, “Người nên giúp ta trả về đi.” Y nhớ tới ký ức bi thảm....

Chu Khê cười gượng.

Nữ nhân thật sự đáng sợ.

Nữ nhân ở Quảng Điền đáng sợ nhất!

Nam Ca Nhi từ sâu trong lòng phát ra cảm khái như vậy.

“Rất đáng yêu a.” Mạc Thụ vẫn luôn đứng bên cạnh không lên tiếng đột nhiên thò tay, giật lấy chiếc đèn hình mèo trên tay Chu Khê, còn nâng lên cao, chiếu lên mặt Nam Ca Nhi, “Cái này, không phải rất giống người sao!”

Nam Ca Nhi không nói nên lời nhìn hấn_____ Hiện tại y, rất muốn thò tay, đẩy tên quỷ này xuống khỏi bờ đê, hơn nữa y cảm thấy, cho dù hiện tại mình có nhìn được, nhưng sớm muộn cũng sẽ đem mớ xung động này làm thành hiện thực.

Giống con bà người chứ giống!

Ta có chỗ nào giống với mèo hả? Hơn nữa ta đây là đang bị nữ nhân Xuân Kiều đó trêu ghẹo được không hồn đàn!

Cuối cùng, Nam Ca Nhi vẫn không bùng phát để mặc cho Mạc Thụ cầm chiếc đèn mèo ngốc nghếch đó đi về nhà môn.

Càng khiến y buồn bực hơn là, mọi người sau khi nhìn thấy chiếc đèn mèo trên tay Mạc Thụ xong, đều không hện mà cùng chuyển ánh mắt ái muội lên người y.

.....

Ta đã nói rồi, thứ này thật sự không phải của ta mà!

Nam Ca Nhi lần nữa đẩy lên xung động muốn đập tơi tả người nào đó.

Khi sắp đến nhà môn, Mạc Thụ đột nhiên dừng lại.

Nam Ca Nhi đang âm thầm liều mạng phỉ báng hấn, nhất thời không chú ý, xém chút đụng phải, hơi nghi hoặc ngẩn đầu.

Làm gì đột nhiên dừng lại vậy?

Đột nhiên y lại khấn trương lên_____ Lẽ nào gia hỏa này lại nảy ra chủ ý quỷ quái nào nữa!

“Thiên đăng!” Mạc Thụ ngẩng đầu nhìn trời đêm, nhẹ giọng nói.

Nam Ca Nhi theo bản năng thuận theo tầm nhìn Mạc Thụ mà xem.

Từ bên bờ đê, những chiếc thiên đăng màu vàng lác lác từ từ dâng lên cao, khiến cho trời đêm trở nên ấm áp hơn.

“Cầu nguyện.” Mạc Thụ đột nhiên nói rất chân thành. “Nghe nói khi thả thiên đăng mà cầu nguyện thì sẽ thành thật.”

..... Người ngay cả tế tổ cũng không làm, hiện tại cư nhiên lại thả thiên đăng cầu nguyện!

Nam Ca Nhi lần nữa đen mặt_____ y thật sự không làm rõ được cấu tạo bộ não của Mạc Thụ.

Liếc đầu nhìn qua, lại phát hiện Mạc Thụ đứng dưới đèn lồng bên đường vô cùng chân thành nghiêm túc nhắm mắt lại, hai tay chắp lại_____ thật sự đang cầu nguyện!

Nam Ca Nhi không nói nên lời.

Mạc Thụ tịnh trọng cầu nguyện hoàn tất, hai người lại tiếp tục đi.

Nam Ca Nhi cảm thấy kỳ quái: “Người cũng có nguyện vọng a.” Dích xác mà nói, y cảm thấy, thứ nguyện vọng này là khát vọng của nhân loại bình thường, thực không thích hợp với Mạc Thụ....

Mạc Thụ mỉm cười: “Đương nhiên có.” Tại khắc này, dưới ánh đèn lồng vàng vàng bên đường, mặt của Mạc Thụ có chút mơ hồ, nhưng lại hiện rõ bộ dáng chân thật.

“Nga.” Nam Ca Nhi không tiếp tục hỏi nữa, y cảm thấy mình không có tư cách hiếu kỳ.

“Ta hy vọng, ngày mai có thể cùng nhau ăn cơm tối, người có thể nấu đậu mặt đường cho ta.” Đậu mặt đường chính là đậu ngọt đó, rất được Mạc Thụ yêu thích.

.... Nam Ca Nhi đen mặt.

Nguyện vọng này, quá không ra gì rồi đi!

Nhìn bộ dáng không nói nên lời của Nam Ca Nhi, Mạc Thụ lại chột cười: “Ân, nghe thì thấy rất ngốc, đúng không?”

Người cũng biết a đại gia!

Nam Ca Nhi nhịn không được đảo mắt trắng nhìn hắn.

“Nhưng mà, tương lai chính là do mỗi một ngày mai tạo thành.” Mạc Thụ cười nói, thò tay xoa xoa đầu Nam Ca Nhi.

Nam Ca Nhi ngốc ra.

Ý của Mạc Thụ là?

“Ngày mai, chúng ta cùng ăn cơm, ở đây.” Mạc Thụ cười nói, “Ngày mai của ngày mai, vẫn cứ như thế.”

“.... Nguyên vọng thật gian xảo!” Nam Ca Nhi có chút lúng túng, nhỏ giọng lầm bầm. Vì tất cả tương lai đều là ngày mai a!

“Nguyên vọng cụ thể, mới có động lực đạt thành.” Mạc Thụ tươi cười, xoa xoa tóc y.

“Còn không phải là gian xảo.”

Kỳ thật, Nam Ca Nhi không biết làm sao để hình dung tâm tình lúc này của mình, y chỉ là muốn tùy tiện nói gì đó, để mình có vẻ tự nhiên một chút.

“Cho nên, ngày mai sẽ nấu được không?” Mạc Thụ vẫn là khẩu khí dụ dỗ, nhưng câu hỏi nêu ra lại khiến Nam Ca Nhi đột ngột muốn diệt hắn.

Nam Ca Nhi một hơi chưa kịp lên, xém chút bị Mạc Thụ chọc cho nghẹn chết ở cửa.

Nửa ngày, mới ngẩng đầu lên, âm u nhìn Mạc Thụ: “Thật ra, cái mà người coi là cầu nguyện, là cầu với ta đi.” Cho dù ta không hỏi, gia hỏa này cũng sẽ nghĩ cách làm cho ta biết thôi.

“Nguyên vọng có thể thực hiện mới là nguyện vọng tốt đẹp mà.” Mạc Thụ cười mị mị xoa nắn đầu Nam Ca Nhi, “So với thỉnh cầu những vị thần linh không biết có tồn tại hay không kia, còn không bằng cầu Nam Ca Nhi nhà ta xem ra đáng tin hơn.” Hắn hoàn toàn không cảm thấy lời của là đang tự chọc người đánh.

.... Ta biết mà!

Xung động bạo lực lại lần nữa bùng bùng thiêu cháy trong lòng.

19. Chương 19

Sau khi hoa đăng náo nhiệt kết thúc, một năm mới cuối cùng cũng đã tới.

Dân chúng toàn huyện đều bắt đầu bận rộn.

Có thể nói, tại Quảng Điền, mùa bận rộn nhất chính là mùa xuân.

Mạc Thụ ngoan ngoãn ở trong nhà môn cả mùa đông, hiện tại tựa hồ đã có chút ngồi không yên, mỗi ngày chỉ muốn chạy ra ngoài dạo quanh.

Đương nhiên, dưới sự ngăn cấm của sư gia Chu Khê anh minh thần võ, tỷ lệ thành công vô cùng thấp.

Chu Khê đã nói, Mạc Thụ ít nhất mỗi năm phải ngồi trong nhà môn hai mùa, thời gian khác cũng không cưỡng bách hẳn nữa.

Nam Ca Nhi cũng rất bận, dạo này sáng mỗi ngày đều phải đem hạt giống rau gieo trồng vào ‘vườn rau’, còn phải đi theo học hỏi người có kinh nghiệm xem loại nào phải tưới nước xử lý thế nào, xong rồi còn phải ra hậu viện chăm sóc gia súc, cuối cùng sau khi bận một vòng trở về, đã gần đến buổi trưa.

Ăn cơm xong, lại ra ngoài cửa nhà môn kể chuyện, trong ánh mắt luyến tiếc không nỡ của mọi người, trở về cùng Mạc Thụ tùy tiện ăn chút gì đó lấp bụng, sau đó màn đêm liền buông xuống.

Mạc Thụ tiên sinh đáng thương sẽ nhân thời gian vào buổi tối thu dọn phòng ốc, quét dọn một chút, nếu như có y phục thì sẽ đem đi giặt.

Nam Ca Nhi quơ quơ tay, cũng tới giúp.

Sau giờ lên đèn một lát, hai người rửa sạch tay chân, thổi tắt đèn lên giường ngủ_____ để tiết kiệm tiền dầu.

So với những người phú túc kia, hai hài tử nghèo này không thể không sớm thổi tắt đèn.

Đương nhiên, so với Nam Ca Nhi bị ai, Mạc Thụ tiên sinh rõ ràng phi thường thoải mái.

“Hôm nay kể truyền kỳ gì?” Mạc Thụ nằm bên đầu này, Nam Ca Nhi vừa mới bận rộn cả ngày, hiện tại mệt gần chết, mơ mơ chỉ muốn ngủ.

Nam Ca Nhi thống khổ vụn phần.

Y chỉ là một nhân loại bình thường nhỏ bé, hoàn toàn không thể so sánh với tên gia hỏa có tinh lực sánh ngang với quái vật như Mạc Thụ đây được, giãy vò cả ngày, y cảm thấy đầu óc của mình đã hồ đồ cả, nào có tinh lực gì mà thuật lại câu chuyện kể ngày hôm nay a.

Thế là y chỉ tùy tiện áp ứng một tiếng: “Không nhớ nữa.” Ít nhất đầu óc bớt đặc hiện tại này là hoàn toàn mất đi năng lực tư duy.....

“Ta nghe nói, là một yêu quái có mọc cái đuôi cá.” Mạc Thụ rất muốn nói chuyện, vừa thò chân đạp đạp Nam Ca Nhi. “Có phải như vậy không?”

“A đúng.” Nam Ca Nhi cưỡng chế dậy lại tinh thần, phô diễn mơ mơ hồ hồ trả lời.

“Nói là ái mộ thái tử.” Mạc Thụ tiếp tục nói.

“A đúng.”

“Yêu quái đó còn chết nữa.” Mạc Thụ tiếp tục nói, vừa kiên trì dùng chân đá đá vào nách Nam Ca Nhi.

“....” Nam Ca Nhi cực độ bất đắc dĩ, than thở nói. “Người đã rõ ràng như vậy, còn muốn ta kể cái gì nữa?” Người dứt khoát kể cho ta nghe luôn đi, Mạc Thụ tiên sinh!

“Chính là không nghe hết a, cho nên mới cần Nam Ca Nhi kể lại một lần mà.” Mạc Thụ cười tươi.

..... Ngài có thể đừng thêm trợ từ giọng điệu vào không?

Còn ‘mà’.....

Ngài yếu điệu cho ai coi vậy, lão nam nhân!

Nam Ca Nhi triệt để bị Mạc Thụ chọc tỉnh táo_____ Được thôi, thật ra cũng có một chút là bị lời nói của Mạc Thụ làm cho....

Ồn lạnh mà tỉnh.

Nhân loại cần phải có bao nhiêu cực phẩm, mới có thể biến thành gia hỏa đầy đức hạnh này a!

“Người rót cuộc nghe được đến đâu?” Biết mình nếu như không làm theo mong muốn của Mạc Thụ, tính ra tối nay cũng đừng mong mà ngủ nữa. Nam Ca Nhi bắt đắc dĩ_____ đây là thường lệ, buổi tối khi đi ngủ, y còn phải kể lại câu chuyện một lần cho tiểu bằng hữu Mạc Thụ này nữa....

“Yêu quái đi tìm pháp sư yêu cầu được có chân của con người.” Mạc Thụ nói, xong rồi còn bình luận một câu: “Yêu quái này nhất định là đạo hành không đủ, còn phải cần người khác giúp đỡ mới biến ra đôi chân được.”

Nam Ca Nhi co giật khòe môi_____ Mỹ nhân ngư đáng thương, bị gia hỏa này phân tích ra quả thật trở thành dụng cụ ăn luôn!

“Sau đó, vị công chúa yêu tộc đó biến thành người, rời khỏi tộc đàn, đến đô thành tìm vị thái tử kia.” Thật ra mới đầu, Nam Ca Nhi nói kể chuyện cũng rất tôn trọng phương thức khẩu ngữ tường thuật của nguyên tác, nhưng bị Mạc Thụ uốn nắn một hồi, liền biến thành đạo bản của tân bạch xà truyền kỳ luôn....

“Nói ra, phương pháp suy nghĩ của yêu quái đó khiến người ta rất khó lý giải.” Mạc Thụ nghe xong thôi thì cũng được đi, còn thích thỉnh thoảng phát biểu cách nhìn. “Nếu biết thái tử đó cùng nàng ta là nhân yêu khác đường, lúc đó khi cứu thái tử thì nên giữ người lại luôn đi, vì thái tử nếu như trở về đô thành của mình, vô số giai lệ có thể cùng hưởng lạc, cuối cùng còn có thể kết thân cùng nhà trọng thần, đạt được sự ủng hộ của thần tử, có được thiên hạ. Mà thái tử khi biết đến sự tồn tại của nàng xem chừng còn sẽ phái binh tấn công lãnh thổ của các nàng, trăm sát yêu nghiệt, đạt được tiếng thơm.” Hắn rất nhân định nói ra những lời đại nghịch bất đạo, hơn nữa còn không ngừng hạ thấp nhân ngư công chúa, “Lúc đó cứu thái tử, đúng ra nên đề thái tử xuống, tại sao phải thả đi?”

Nam Ca Nhi mở miệng_____ y lần nữa mất đi dự vọng muốn kể tiếp cho Mạc Thụ.

Không sai, Mạc Thụ tiên sinh luôn sẽ phát biểu ra những cách nhìn kinh dị và hắc ám, đem mỗi một câu chuyện không hợp lý tính ra phân tích rành mạch rõ ràng.

Nhưng Nam Ca Nhi không lên tiếng, Mạc Thụ sẽ lại có ý kiến: “Sao không nói nữa?”

Người kể thành như vậy, ta còn nói cái quỷ gì nữa!

“... Đại nhân, đây chỉ là một câu chuyện mà thôi.” Y rất muốn cứ vậy ngậm miệng luôn, giả như đã ngủ rồi, nhưng nhớ tới lần giả ngủ trước đã thất bại thảm hại, y chỉ đành phiền muộn giải thích cùng Mạc Thụ, “Ngài không thể đem truyền kỳ ra_____ phân tích, lại không phải là bản án, thứ này không cần phải chính xác như vậy.”

“Thật không thú vị.” Mạc Thụ lẩm bẩm, “Nhưng cũng phải nói chút gì đó chứ.”

“Buổi tối nên ngủ chứ không phải nói chuyện.” Nam Ca Nhi co giật mặt nói.

“Vậy chúng ngủ chung một đầu đi.” Mạc Thụ yêu cầu.

Chúng ta là tri âm sao? Còn ngủ chung một đầu, người không phải là dự tính cùng ta nói chuyện bí mật gì đó chứ đại ca....

Nam Ca Nhi không có sức lực trả lời kiến nghị của Mạc Thụ nữa.

Nhưng Mạc Thụ vẫn luôn là người rất tự giác, bên này Nam Ca Nhi không có động tác gì, Mạc Thụ tự xem như là ngả lưng đồng ý, lập tức đứng lên.

“Nằm yên đừng động.” Nam Ca Nhi vừa nghe thấy động tĩnh sột soạt trong bóng tối, lập tức ngăn cản, “Hôm nay ta làm bánh rán ngọt, trừ phi ngày mai người không muốn ăn.”

Mạc Thụ lập tức nằm yên trở lại.

Nam nhân bi ai, hoàn toàn bị bản năng sai khiến a....

Nam Ca Nhi thầm cảm khái.

“Ngày mai, Quân Diệu quốc muốn chiêu binh, trong huyện có thể có người xuất hiện.” Qua rất lâu, khi Nam Ca Nhi đã sắp chìm vào trong mộng, Mạc Thụ đột nhiên nói một câu như thế.

Tuy tư duy vì buồn ngủ mà rối rắm, nhưng Nam Ca Nhi vẫn theo bản năng phát giác được hàm ý trong lời Mạc Thụ_____ Hấn nói, Quân Diêu quốc muốn chiêu binh.

.... Quá kỳ quái rồi.

Quảng Điền không phải là trong nội cảnh của Quân Diêu sao?

Y nghi hoặc thầm nghĩ.

Nhưng vì thật sự quá mệt, cho nên thần kinh cũng mất đi phản ứng nhạy bén nên có, cũng chỉ cảm thấy kỳ quái, cứ không cảm thấy khẩn trương kinh dị.

“Có vài người, có lẽ không bao giờ trở về nữa.” Mạc Thụ nhàn nhạt nói, “Người muốn đi xem không?”

..... Cách nói chuyện thật kỳ quái.

Tại sao không bao giờ trở về nữa, lẽ nào bên ngoài huyện thành có nguy hiểm gì sao? Ách, làm binh lính rất nguy hiểm, nhưng hiện tại thiên hạ thái bình, hình như không có trận chiến nào quy mô lớn đi?

Nam Ca Nhi tự nói trong lòng.

“.... Thật không thú vị.” Mạc Thụ lăm bà lăm bầm, “Hừ, đại đạo nhân nghĩa gì đó, đều là cầu thí.”

Ô a, cứ cảm thấy, Mạc Thụ nói nói câu gì đó rất trầm trọng.

“Ngày mai, Nam Ca Nhi đi không?” Mạc Thụ lại hỏi lần nữa.

Cứ cảm thấy nếu mình nói rằng không đi, đại khái sẽ khiến Mạc Thụ rất thất vọng_____ Nam Ca Nhi lại không hy vọng như vậy.

Tuy nam nhân này bất thường lại thích bị đập, y mỗi ngày đều bị tức đến muốn bùng nổ, nhưng y vẫn biết tốt xấu.

Người của huyện thành này, đều có thái độ khoan dung dịu dàng đối với mình, mà thái độ của Mạc Thụ lại càng không cần hoài nghi.

Chính là vì như vậy, cho nên, y không muốn để người này thất vọng.

Hơn nữa, Nam Ca Nhi cũng phát hiện bản lĩnh cheo kéo của Mạc Thụ tiên sinh_____ nếu mình không đưa ra câu trả lời mà hấn thỏa mãn, thì hấn sẽ nài nỉ cho được mới thôi.

Chuyện này quả thật khiến người ta tuyệt vọng.

Thế là, y mơ mơ hồ hồ ân một tiếng.

“Đúng là hài tử đáng để người thương yêu.” Tựa hồ nghe thấy Mạc Thụ cười nói như thế.

Nhưng Nam Ca Nhi bị giấc ngủ thân thiết kêu gọi, nhanh chóng vứt lại Mạc Thụ cùng đi chơi với Chu gia đại ca.

Người bên đầu kia giường hơi thở bình ổn, đã cấp bách chìm vào giấc ngủ.

Mạc Thụ sau khi xác nhận, liền ngồi dậy, cẩn thận đề chắn không cho gió lùa vào, sau đó bò sang bên đầu Nam Ca Nhi đang ngủ, mở chăn ra, chui vào trong.

Nhiệt độ có hơi mát lạnh, khiến Nam Ca Nhi trong giấc mơ chếp chếp miệng, muốn tránh ra một chút.

Nhưng Mạc Thụ nào có thể dễ dàng bị tránh thoát như vậy, đưa tay kéo lại, ôm chặt cả người kia vào.

Đại khái trong giấc mơ cũng phát giác Mạc Thụ không thể nào buông tay, Nam Ca Nhi đẩy đẩy vài cái, sau đó dường như ngại phiền phức, cả người dút khoát chui vào lòng Mạc Thụ_____ dưới sự thôi thúc của nội lực, bên đó hiện tại đã trở nên ấm áp rồi.

Mạc Thụ dương môi cười, vỗ vỗ lưng Nam Ca Nhi.

Vốn dĩ, hấn không muốn sắp lại.

Chỉ là thái độ của hài tử này, khiến người ta rất cao hứng, kiềm lòng không đành.

Biết bao mẫn cảm lại khả ái.

20. Chương 20

“Đại nhân, lần này xuất hành, không biết ngày nào mới có thể lại tương kiến cùng ngài.” Đang nói chuyện là một hài tử còn rất thiếu niên.

Trên gương mặt non nớt của hắn, lúc này hiện rõ thần sắc nghiêm túc trịnh trọng.

Hơn nữa, Nam Ca Nhi cũng chú ý thấy, lúc này, những hài tử này xưng hô với Mạc Thụ là đại nhân.

Mạc Thụ ngồi trên công đường, nhìn đám hài tử sắp trưởng thành tụ tập đầy sảnh, không nói gì.

“Xin ngài ngàn vạn lần phải bảo trọng thân thể.” Một thiếu nữ đến tuổi cập kê xấp xỉ với thiếu niên kia cũng nói, “Ngài là hy vọng và chỗ dựa của chúng tôi.”

Tuy Nam Ca Nhi ngồi cạnh Mạc Thụ rất muốn phỉ báng tên Mạc Thụ này rốt cuộc có chỗ nào đáng để làm chỗ dựa cho người khác, nhưng không khí lúc này thật sự quá mức ngưng trọng, cho nên y vẫn biểu hiện ra một vẻ lãnh tính.

“Còn nữa, đại nhân, liền giao cho ngài rồi.” Một hài tử khác gật đầu với Nam Ca Nhi, rạp đầu thật sâu.

Nam Ca Nhi vẻ ngoài vẫn là bất động thanh sắc, nhưng thực tế trong lòng đã triệt để không nói nên lời rồi. Chuyện này, kiểu cách phớt lờ người thế này là có ý gì?

Tại sao phải giao lại cho ta!

Sáng sớm hôm nay, những hài tử tròn mười ba tuổi trong huyện toàn bộ đều tập trung đến công đường nha môn, thân nhân trưởng bối của chúng lại ở bên ngoài yên lặng quan sát, không tiến vào bên trong, hiện tại đang nói chuyện với Mạc Thụ, đều là hài tử sắp trưởng thành.

Cho dù Nam Ca Nhi lại muốn giả vờ không nhìn thấy một đồng điểm quái dị của Quảng Điền này, nhưng y cũng có thể hiểu _____ chiêu binh ở những nơi khác căn bản không thể nào long trọng như thế.

Tại thế giới này, khi chiêu binh thường là những thanh niên trai tráng không có công việc thích hợp hay không có cách nào khác, mới theo lời nhập ngũ, cũng chính là tìm một công việc, mà chức nghiệp của công việc này chính là ‘binh sĩ’.

Tuy cũng có anh hùng dương danh lập vạn, tung hoành chiến trường, nhưng đó đều là số cực ít, binh sĩ bình thường chỉ lăn lộn đến một độ tuổi nhất định, lãnh một chút ngân lượng quốc gia phát cho, rồi về nhà trồng ruộng hoặc làm thứ gì khác.

_____ Đây trước hết phải nói rõ chỉ thuộc về những người còn sống sót trong quân đội.

Nói tóm lại, nhập ngũ thật ra là chọn lựa không lối về, nhưng tại Quảng Điền, tựa hồ được ban cho trách nhiệm cùng nghĩa vụ bị trắng, tất cả những người có thể tới, đều trầm mặc đứng ngoài công đường, đại môn của huyện nha cũng mở rộng, rất nhiều người đều an tĩnh đứng bên ngoài, nhìn những hài tử nhỏ bé này chân thành nói chuyện cùng Mạc Thụ.

Khi Nam Ca Nhi ra ngoài mua rau lúc sáng, cũng phát hiện không khí trầm mặc không giống với bình thường.

Hiện tại ở đây, y nghĩ y đại khái đã biết nguyên do trong đó.

Vì những hài tử này phải rời khỏi Quảng Điền, tiến nhập vào quân đội của Quân Diệu sao?

Mạc Thụ vẫn không nói gì, chỉ trầm mặc nhìn những hài tử đó nói chuyện.

Những hài tử này dù sao cũng chưa thành niên, nói cũng không bao lâu, đều trở nên nghẹn ngào, có vài đứa thậm chí còn không nói ra lời, nước mắt chảy đầy mặt.

Nhưng lại không có một hài tử nào nói mấy lời như không muốn nhập ngũ, chỉ nói, luyện tiếc song thân, luyện tiếc bạn bè, luyện tiếc phu tử, luyện tiếc hàng xóm láng giềng, còn luyện tiếc con chó con mèo nhà kẻ bên....

Đối mặt với tiếng khóc nức nở của đám hài tử toàn sảnh, Mạc Thụ vẫn không nói một lời. Còn những người ở bên ngoài, đã bắt đầu xao xao nói chuyện, còn vừa chùi nước mắt.

Nam Ca Nhi ở một bên nhìn, thật sự không biết Mạc Thụ rốt cuộc là nghĩ thế nào, hoặc nên nói, không biết thông lệ này của Quảng Điền là tại sao.

Qua rất lâu, Mạc Thụ cuối cùng mới ngẩng đầu, nhìn bầu trời sáng tỏ, nhẹ giọng nói: “Thật là thời tiết đẹp.”

Lời của Mạc Thụ tuy thanh âm không lớn, nhưng lại khiến cho tiếng nói tại đương trường lập tức an tĩnh xuống.

Nghe vậy, Nam Ca Nhi cũng quay đầu nhìn ra bầu trời bên ngoài.

Bầu trời đầu xuân có hơi chói sáng, trong không khí còn mang theo chút hàn khí chưa tan, nhưng lại khiến người ta cảm thấy_____ cực độ phấn chấn.

Có một cảm giác, tất cả chỉ mới vừa bắt đầu, tràn đầy lực bạo phát và hy vọng.

“Thời tiết thế này, rất thích hợp để làm chút gì đó.” Mạc Thụ lại nói, sau đó mỉm cười: “Các người, không phải muốn ra ngoài tạo nên sự nghiệp, mới quyết định đi sao.”

Không thể không nói, Mạc Thụ tuy không nói những ngôn từ mang tính kích động gì, nhưng kỳ lạ là, trong bầu không khí lúc này, lại khiến người ta sôi sục.

“Thân nhân, huynh trưởng của các người, bọn họ có thể làm được, các người cũng có thể làm được.” Mạc Thụ nhàn nhạt nói.

Hắn không biểu hiện ra tình tự khí khái hùng hồn nào, cũng không nâng cao thanh điệu, chỉ là bình tĩnh mà nói, yên tĩnh, tựa như, đang nói chính là sự thật.

Trong ngoài công đường, lặng ngắt như tờ.

Tất cả mọi người, đều lắng nghe lời Mạc Thụ, ngay cả Nam Ca Nhi vẫn luôn không có cảm giác bị thu hút gì, cũng không kìm được quay đầu nhìn Mạc Thụ, nghe hắn nói.

“Ra ngoài làm chút gì đó.” Mạc Thụ nói, “Đừng quên thân phận của các người.”

Cứ cảm thấy, khi Mạc Thụ nói câu cuối cùng, biểu tình rõ ràng vô cùng băng lạnh.

Không phải là băng lạnh về nhiệt độ, mà là một loại lãnh khốc không úy kỵ, cực độ tê liệt.

Nam Ca Nhi bị biểu tình của Mạc Thụ ‘đông’ cho tỉnh táo, nghi hoặc nhìn Mạc Thụ_____ ý đối với cảm giác của chính mình, vẫn rất có tự tin, y tin vừa rồi mình không hề xuất hiện cảm giác sai lầm gì.

Hơn nữa, sự trầm mặc của người xung quanh, cũng đã chứng thực cảm giác của y tuyệt đối không phải là đa nghi.

Mạc Thụ vừa rồi, đích thật đã triển lộ ra vẻ mặt phi thường lãnh khốc.

“Sau đó,” Mạc Thụ đột nhiên lại đổi sắc mặt, mỉm cười, lộ ra nụ cười ấm áp và thanh tịnh, “nhớ rõ, không có ai có thể tổn thương đến các người, trừ ta, và chính bản thân các người.”

“Mệt rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể trở về, vô luận có biến thành thế nào, nơi đây vĩnh viễn đều hoan nghênh các người. Nơi đây, mới là nhà của các người.”

“Vậy thì. Lời đến đây là hết, chuẩn bị xuất phát.”

“Các người cũng sẽ là niềm kiêu ngạo của chúng ta.”

“Vâng!” Thanh âm vẫn còn mang theo sự non nớt của đám hài tử chứa đầy hào hùng tráng khí vang lên.

Nam Ca Nhi có chút quái dị nhưng lại không hề ngạc nhiên nhìn Mạc Thụ_____ nói thế nào đây, y không hề kinh ngạc về sự xúc động của những hài tử này, cũng sẽ không cảm thấy Mạc Thụ nói ra lời như vậy có thể khiến người khác khó chịu gì, nhưng lại cảm thấy Mạc Thụ có thể nói ra những lời như vậy vốn đã là chuyện rất kỳ quái.

.....

Nhưng y đã hơi chút hiểu rõ tại sao người trong huyện đều xem trọng Mạc Thụ như thế.

Hắn chỉ vô cùng đơn giản nói vài câu, giọng điệu vẫn bình tĩnh như lúc thường.

Nhưng lại thành công khiến người tại đương trường đều bị ngôn từ của hắn tác động.

Mà đối với thần thái khí thế này, Nam Ca Nhi rất rõ ràng.

Y đã từng thấy qua trên người của những vị vương.

Nếu có gì không giống chính là, Mạc Thụ tựa hồ so với những quân vương mà y từng gặp, càng giống một vị vương hơn.

Dịu dàng, lãnh khốc, nhạy bén, chính trực.

Không có vị vương nào có thể làm tốt hơn hắn cả.

Vào lúc này, Nam Ca Nhi thật lòng nhận định.

.... Ta hình như, ần ần nhìn thấy một chút chân tướng của Quảng Điền rồi.

Y có cảm giác như vậy.

Đây rốt cuộc là tốt hay là xấu đây?

Mạc Thụ, tại sao phải để ta nhìn thấy những thứ này?

Là muốn chia sẻ cái gì với ta, hay là muốn lợi dụng ta làm cái gì....

Hoặc là, chỉ đơn thuần, đơn thuần muốn cho ta biết?

Nghĩ tới điểm này, Nam Ca Nhi có chút hoài nghi nhìn Mạc Thụ đang ngồi ở đó.

Mạc Thụ tựa hồ cũng phát giác được đường nhìn của Nam Ca Nhi, quay mặt nhìn lại, chớp chớp mắt, nói bằng khẩu hình: Lát nữa làm đậu mật đường.

Vừa nói, còn lộ ra ánh mắt mong đợi với y.

Nam Ca Nhi lần nữa hồi phục như bình thường lại phải đối diện với biểu tình của Mạc Thụ và tình tự sắp sửa bùng phát.

Ta xác định, sớm muộn cũng có một ngày, ta không thể khống chế tâm tình của mình, mà diệt tên Mạc Thụ đó!

Có lẽ hắn thật sự có thể là một gia hỏa không tầm thường, nhưng trước hết phải nói gia hỏa này tuyệt đối là tên bại nào.

Cho dù không tầm thường, cũng chỉ là tên bại nào mê đồ ngọt không tầm thường!

21. Chương 21

Đưa các sĩ binh nhỏ tuổi đi rồi, cuộc sống của Quảng Điền lại hồi phục sự bình lặng huyền ảo thường ngày.

Nam Ca Nhi cũng như trước mỗi ngày bị giày vò.

Mùa xuân, sạp trà của y lại khai trương lần nữa, tuy làm ăn không khấm khá như mùa hạ, nhưng Nam Ca Nhi dù sao cũng còn cột trụ khác_____ kể chuyện.

Hơn nữa vị trí sạp trà của y đích thực không tồi, dùng cách nói hiện đại để hình dung chính là khu vực phần hoa náo nhiệt, người đến người đi, xe cộ cũng đông đúc, thỉnh thoảng có người đi ngang, nghe một đoạn truyền kỳ, uống hớp trà nghỉ ngơi một chút, chuyện phiếm một chút.

Đương nhiên, hiện tại ở Quảng Điền, nội dung chuyện bát quái đã nhiều thêm một thứ, đó chính là_____ câu chuyện không thể không nói tới giữa Nam Ca Nhi và Mạc Thụ tiên sinh.

Đủ loại đủ kiểu lời đồn đãi không hiểu nổi lan truyền rộng rãi, thậm chí còn có người chuyên môn đi tìm vai chính của chuyện bát quái Nam Ca Nhi để hỏi xem tin tức đó có phải là sự thật.

Thân là nhân vật nóng sốt, Nam Ca Nhi rất phiền não nhưng lại không thể không bày hàng làm ăn mỗi ngày_____ không còn cách nào, nếu như không làm thêm nghề tay trái này, thu chi trong nhà sẽ không đủ, sau đó cho dù thu chi trong nhà có không đủ, y cũng không thể nào không đi ra ngoài mua đồ, cho nên...

Đã không còn chỗ trốn nữa!

Nhưng kỳ quái là, tuy Nam Ca Nhi rất bị phiền, nhưng Mạc Thụ thân là chủ sự, tựa hồ lại không có một chút ưu phiền nào, vẫn mỗi ngày sáng dậy sớm, sau đó buổi tối rất trễ mới trở về.

Nhưng, vì lý do Nam Ca Nhi và Mạc Thụ ngủ chung, cho nên hiện tại thời điểm Mạc Thụ trở về đã sớm hơn trước một chút, cố gắng sắp xếp xong xuôi sớm hơn, sau đó cùng ngủ_____ nếu không Nam Ca Nhi ngủ không mấy yên ổn rất dễ bị đánh thức, sau đó không ngủ ngon nữa.

Tuy thời tiết đã trở nên ấm áp, nhưng vì cả mùa đông không thu dọn, nên phòng của Nam Ca Nhi đã bừa bãi lộn xộn, ngay cả giường và bàn ghế đều bị hư hỏng không cách nào sử dụng nữa, vì tiết kiệm thu chi, cũng mong muốn bớt việc, cho nên hai người dứt khoát cũng cứ tiếp tục như vậy_____ dù sao hai người đều là nam, cũng không có gì lúng túng.

Còn về ánh mắt của dân huyện?

Giờn cái gì a, mọi người đều đã xem ta như là huyện lệnh phu nhân rồi, ta còn sợ cái gì nữa chứ!

Nam Ca Nhi tự nói như vậy.

Hiện tại đã là buổi trưa, y kết thúc xong công việc kể chuyện hôm nay, uống hớp nước, dự tính dọn hàng.

Hôm nay thu nhập như cũ không tồi.

Y tính toán, mùa xuân qua rồi, sang hạ có thể nghỉ ngơi một mùa, còn có thể nuôi chút gia súc, trồng thêm vài loại rau bổ sung cho gia dụng, nếu như mùa hạ còn ra ngoài bày sạp, vậy thì mùa thu và mùa đông không thể ra ngoài bày sạp nữa.

Dù sao cứ vậy đi, thu nhập một mùa thêm vào các loại rau, gia súc được nuôi bình thường, có thể trôi qua hai mùa thoải mái mà có thể dư lại một chút.

Tính ra, cuộc sống ở Quảng Điền thật sự quá mức thoải mái.

Mọi người ở đây đa phần đều phú túc, hơn nữa tựa hồ ai ai cũng thân thể khỏe mạnh, biết thư đạt lý, trị an cũng tốt vô cùng.

Nơi này, ít nhất, y cho rằng dưới chính quyền của thế giới này hiện tại, là không thể tồn tại.

Nhưng hiện tại, tự y đang sống ở đây.

“Ai, đã thu sạp rồi sao? Nam Ca Nhi.” Một thanh âm xa lạ vang lên, ngắt đứt suy nghĩ của Nam Ca Nhi.

“Cha, đều tại người.” Thanh âm trách móc của tiểu hài nhi cũng vang lên sau đó, “Đi chậm như thế, còn nói chuyện với người ta, hiện tại đã dọn sạp rồi kìa!”

“Tiểu Trân a, cha cũng rất lâu không có gặp được cố nhân mà.” Nam tử lúng túng nói.

“Cha muốn cùng cố nhân ôn chuyện cũ cũng không quan hệ, nhưng chúng ta từ sáng sớm đã bắt đầu đi rồi, cha, người ôn chuyện cũ mất cả ngày luôn, nếu không người để ta tự tối cũng có thể a.”

“Ai, đó làm sao có thể, Tiểu Trần khả ái thế này, bị tiểu tử xấu bắt cóc thì làm thế nào!” Nam nhân kinh hô.

“Cái gì chứ, các chị đều có thể tự mình đến nghe Nam Ca Nhi kể chuyện, đều tại người cả.”

Tuy thanh âm không quen thuộc gì, nhưng hiện tại mọi người trong thành đều gọi y là Nam Ca Nhi, nói thật, y đã quen rồi.

Nghe cuộc đối thoại của cặp phụ thân và nữ nhi sau lưng kia, khiến y bất giác mỉm cười, quay người: “Chuyện này... ách?”

Hai người đứng trước mặt y, một trong số đó, cư nhiên là người y quen thuộc.

“Quý tướng quân!” Y bất giác kinh hô.

Không sai, nam nhân đang bị nữ nhi nhà mình giáo huấn liên tục lắc đầu cười khổ kia chính là tướng quân nổi danh nhất của Bắc Quận quốc.

Nam nhân này chỉ mất thời gian ba năm, từ một tiểu binh nhỏ bé trở thành đại tướng quân nổi danh xa gần, đi đến đâu tan tác đến đó.

Vào lúc đó thật sự có thể coi là trên dưới Bắc Quận không ai không biết.

Chỉ vì hấn trên chiến trường có thể liệu địch như thần, nhìn xa trông rộng, bách chiến bách thắng, thậm chí còn có thần lực sánh ngang với quỷ thần, cho nên ai ai khi nhắc tới hấn, cũng đều tán thưởng một tiếng Quý tướng quân.

Nhưng vị Quý tướng quân này, sau một lần viễn chinh thắng lợi, lại trận vong tại chiến trường.

Y thậm chí còn chủ trì hạ táng di thể không hoàn chỉnh của Quý tướng quân....

Bây giờ...

Nam nhân bị Nam Ca Nhi xưng hô Quý tướng quân kinh ngạc, sau đó ngẩng đầu lên, tỉ mỉ đánh giá Nam Ca Nhi.

Nam Ca Nhi dám bảo đảm, nếu chỉ dựa vào dung mạo, hấn tuyệt đối không nhận ra mình.

Vì cho dù là chính mình, sáng sớm mỗi ngày khi rửa mặt, đều sẽ sờ những khe rãnh gồ ghề lở lõm trên mặt_____ quả thật có thể nói là hoàn toàn thay đổi, hoàn toàn không đủ hình thái ngũ quan của người bình thường.

Cũng chỉ có những người không bình thường ở trong huyện thành này, mới không cảm thấy sợ hãi.

Còn về giọng nói, y nghĩ chắc cũng không thể bị nhận ra, vì nguyên nhân bị ngược đãi nhiều năm, không ngừng rên rỉ dưới sự đau đớn, ngay cả thanh đới cũng bị nứt, khi nói chuyện luôn mang theo một chút khàn khàn, nghe có cảm giác rất thô ráp.

Còn về khí chất hay gì đó....

Bị giam cầm ba năm, còn có thể có khí độ gì đáng nói nữa?

Hoặc nên nói, y dù vốn dĩ là thân vương, cũng chỉ là một gia hỏa âm trầm, giỏi về tâm kế, căn bản không tồn tại khí độ gì cả.

Hơn nữa, hiện tại thân phận của y chỉ là một tạp dịch trong huyện nha....

Được thôi, hiện tại còn kiêm thêm vô số hậu tố, ví dụ như ông chủ sạp trà, người kể chuyện nổi danh trong huyện, đối tượng mà cư dân phổ hoa thích trêu ghẹo nhất, chuyện bát quái nóng hổi của mọi người, đối tượng tai tiếng của huyện lệnh đại nhân....

Nam Ca Nhi cảm thấy khá là kỳ diệu.

Bản thân hiện tại cư nhiên có thể suy nghĩ tới những chuyện trước đây một cách nhẹ nhàng như vậy, sau đó, mang theo chút tâm tình chê cười nghĩ tới tình trạng hiện tại của mình.

Tiếp đó, y nói ra một câu mà ngay cả chính y cũng có chút ngoài ý muốn: “Ta là Bắc Mạc Ly.” Y nói rõ thân phận của chính mình ra.

Quốc tính của Bắc Quận là Bắc, quốc tính của Quân Diệu là Quân, quốc tính của mỗi nước là dùng chữ đầu tiên trong quốc danh, đây cũng xem như là một quy định mà thế giới này ước định nên.

Quý tướng quân đối diện lộ ra biểu tình như gặp quỷ.

Nam Ca Nhi cảm thấy buồn cười vì biểu tình của nam nhân này_____ người mà rõ ràng y nhìn thấy đã ‘chết’ giờ lại xuất hiện trước mặt y thì y mới nên thét lên là gặp quỷ đó được không!

“Đã lâu không gặp.” Dù sao nam nhân từng oai phong sa trường, vào sinh ra tử, hần chỉ kinh ngạc trong một thoáng như thế, sau đó mới cong miệng cười.

“Cha, ngài lại gặp được cố nhân rồi sao?” Tiểu nữ hài bên cạnh có chút bất mãn nhăn mày, nhấn mạnh âm điệu của chữ ‘ngài’.

Khí độ tiêu sái của nam nhân lập tức biến mất tựa ảo giác....

“Cái gì a, Tiểu Trân, người biết đó, cha đây.”

“Cha, ngài không cần giải thích nữa.” Tiểu nữ hài trấn định ngắt lời nam nhân, “Không quan hệ, Tiểu Trân quen rồi, ngài mỗi ngày đều sẽ gặp được cố nhân.”

Nói ra, Quý tướng quân tựa hồ là người hào sảng, giao du rộng rãi....

Nam nhân lúng túng nhìn Nam Ca Nhi: “Tiểu nữ, chuyện này, khụ....”

Nam Ca Nhi cũng mỉm cười theo.

“Nói ra, nếu như cha và Nam Ca Nhi là cố giao, vậy thì sau này mỗi ngày có thể đến nghe Nam Ca Nhi kể chuyện rồi.” Tiểu nữ hài chưa đủ năm tuổi lại tinh ranh khéo léo nói.

Người cũng biết tính toán quá chứ...

Quý tướng quân có chút bất đắc dĩ nói: “Tiểu Trân!”

“Vậy thì, cha cùng cố giao cứ ôn chuyện cũ đi.” Tiểu Trân cười lè lè lưỡi, “Ta đi chơi ở gần đây một chút.” Sau đó co chân chạy biến ra ngoài.

“Tiểu Trân a, cẩn thận những tên tiểu tử có bộ dáng đơn thuần đó, mấy thứ xấu xa sau này sẽ dụ người rời khỏi cha đó nga!” Vị luyện nữ nhi cuồng vẫn còn ở đằng sau dặn với theo.

Đội bóng dáng của Tiểu Trân biết mất rồi, Quý tướng quân vẫn có chút lo lắng nhìn theo bóng lưng của Tiểu Trân.

“Tiểu hài gần đây ta đều quen biết.” Nam Ca Nhi mỉm cười, “Đội lát ta sẽ giúp người đi tìm, không sao đâu.”

“Ta biết là không sao.” Quý tướng quân phiền muộn tùy tiện tìm một cái ghế để ngồi, “Nhưng mà, những tiểu tử đó quen biết Tiểu Trân nhà ta rồi nhất định sẽ muốn đến nhà ta đề thân a, Tiểu Trân khả ái như thế...”

.... Ta nói này, cho dù Tiểu Trân nhà người có khả ái thế nào, nó cũng chưa được năm tuổi, người bảo người ta làm sao mà tới nhà người đề thân đây....

Nam Ca Nhi đen mặt.

Vừa rót một ly trà, đặt trước mặt Quý tướng quân: “Uống trà.”

“Đa tạ.” Quý tướng quân cuối cùng chính lý lại tâm tình, bưng ly trà trên bàn lên, uống một ngụm, sau đó ngẩng đầu nhìn Nam Ca Nhi: “Ta không biết, người cư nhiên sẽ ái mộ nam nhân.”

Nam Ca Nhi co giật khóe môi đáp: “Ta cũng không biết.” Hồn đàn a, quả nhiên, dân chúng toàn huyện đều biết rồi!

Quỷ tướng quân cười cười, không tỏ ý kiến gì: “Người...”

Trong giọng điệu tựa hồ có ngàn câu vạn lời, cuối cùng, lại chỉ có thể phun ra một từ, rồi không nói gì nữa.

Nam Ca Nhi cũng có thể hiểu được tâm tình phức tạp của đối phương, cười cười: “Cách biệt năm năm, ai cũng đều thay đổi.”

Quỷ tướng quân cười: “Không, ta không thay đổi, thay đổi chính là người. Ta vẫn luôn, là người ở nơi này.”

“Nga.” Nam Ca Nhi nhướn mày.

Y không để ý Quỷ tướng quân có phải là dự tính nói cho y nghe nguyên nhân không, dù sao cũng không quan trọng. Chỉ là theo quán tính cười một cái: “Thật là một nơi tốt đẹp, người đã chết cũng có thể sống lại.”

Quỷ tướng quân cười: “Ta không hề chết, chỉ là sau khi nội tử (vợ) bị bệnh, cảm thấy đã không có gì lưu luyến, liền trở về gia hương của mình.” Hắn không chút che giấu.

“Nơi này?” Nam Ca Nhi vốn cho rằng Quỷ tướng quân chỉ là lưu lạc đến đây, không ngờ nơi này vốn dĩ chính là gia hương của hắn.

“Nơi này.” Quỷ tướng quân gật đầu, tỏ vẻ khẳng định, “Trừ nơi này ra, ta không thể nào nghĩ ra nơi nào trên khắp thiên hạ này có thể khiến ta an phận.”

“Người là Quỷ tướng quân.” Nam Ca Nhi nói. Muốn cái gì không cái gì? Tại sao đột nhiên trở về đây?

“Nơi này, mới là nhà của ta.” Quỷ tướng quân mỉm cười. “Đủ để cho ta an phận mà sống, chấm dứt lưu lạc. Chúng ta sinh tại nơi này, cũng sẽ trở về nơi này, đây là số mệnh của chúng ta.”

“Tại sao?”

“Thế gian không dung chứa chúng ta.” Quỷ tướng quân cười, “Bất luận có đi đâu.” Uống hớp trà, nhìn Nam Ca Nhi: “Thân vương điện hạ, lẽ nào không có những cảm xúc này sao?”

Nam Ca Nhi trầm mặc.

“Chỉ có người ở đây, mới sẽ trở về đây, chỉ có người không còn lối về, mới sẽ lưu lại đây.” Quỷ tướng quân cười, “Đó là quy củ của nơi này.”

“Mỗi một hài tử ở đây, từ khi sinh ra thứ được học tập không phải là thơ từ ca phú, mà là hành quân bộ binh nhập trận giết địch, không phải nhân nghĩa đạo đức, mà là đao thương võ nghệ.” Quỷ tướng quân mỉm cười, “Đến tuổi, có thể chọn lựa ra ngoài rèn luyện, cũng có thể chọn lưu lại đây sinh sống, chuyện này, người chắc đã từng thấy qua rồi.”

“Những hài tử đó, là dự tính tiến vào quân đội của Quân Diệu sáng tạo ra một sự nghiệp?” Đã nói đến mức độ này, Nam Ca Nhi nếu còn cho rằng Quảng Điền là nơi lệ thuộc vào thế lực Quân Diệu, thì y mới thật sự là kẻ hết thuốc chữa.

“Đúng.” Quỷ tướng quân mỉm cười. “Cho nên, thiên hạ không thể dung chứa chúng ta, chỉ có nơi này, mới là nơi trở về sau cùng của chúng ta.” Cười cười, “Ta chỉ là sử dụng thủ đoạn nào đó, để trở về đây.”

Nam Ca Nhi suy nghĩ: “Tại sao lại nói với ta chuyện này. Theo lý mà nói, chuyện này nên là đại bí mật của Quảng Điền chứ, nói ột người ngoài như ta không có vấn đề gì sao?”

Quỷ tướng quân đột nhiên lại cười: “Người cảm thấy, người còn là người ngoài sao?” Cười một tiếng, lại nói: “Hoặc nên nói, người cảm thấy, người còn có nơi khác để đi sao?”

Nam Ca Nhi ghen hờn không nói nên lời.

Trầm mặc nửa ngày, Quỷ tướng quân đột nhiên đứng lên: “Ta phải đi tìm Tiểu Trân nhà ta, đám tiểu tử hỗn đản đó.” Vị luyện nữ nhi cuồng lại lần nữa phát tác.

Nam Ca Nhi co giật khốc liệt: “Ta giúp người tìm vậy.” Đứng lên chuẩn bị đi, chợt hỏi Quỷ tướng quân: “Nguyên nhân các người tồn tại.” Một thế lực to lớn, ẩn mật, đáng sợ như vậy, rốt cuộc là vì cái gì mà tồn tại?

Hiện nay xem ra, quân chủ các nước căn bản không biết gì cả, rốt cuộc là bọn họ muốn làm gì?

Có một vị Quý tướng quân, tất sẽ có vị thứ hai, những khí tức thuộc về cường giả mà mình gặp qua, cảm nhận được, lại tập trung đông đảo ở đây đến thế.

Quý tướng quân quay đầu nhìn Nam Ca Nhi, cười: “Muốn biết?”

Phí lời.

“Đi hỏi Mạc Thụ tiên sinh a, ngài sẽ nói cho người biết.” Quý tướng quân lia miệng cười, “Chúng ta thuận tùng mệnh lệnh của ngài, nghe theo hiệu triệu của ngài, ngài là ý chí và người chỉ phối tại nơi này.”

22. Chương 22

Cuối cùng, Nam Ca Nhi vẫn chưa đi hỏi Mạc Thụ chuyện này.

Y không có ý gì khác, chỉ là cảm thấy, có lẽ Mạc Thụ không nhất định hy vọng mình sẽ biết, nếu như Mạc Thụ thật sự cảm thấy mình cần phải biết, vậy thì cho dù mình không có hứng thú, hẳn cũng sẽ cưỡng chế nói cho mình nghe...

Hướng hồ, y cảm thấy cho dù mình biết rõ được bí mật của Quảng Điền này, đối với cuộc sống hiện tại cũng không có bất cứ thay đổi nào, thế nên rất dứt khoát bỏ qua kiến nghị của Quý tướng quân.

Đương nhiên, sau đó trong số người hâm mộ của y lại nhiều thêm một tiểu cô nương tên Tiểu Trần là không cần phải bàn.

Cuộc sống sau đó, lại lần nữa quay về nhịp điệu bình thường____ đương nhiên, Quý tướng quân giao du rộng rãi sau đó lại dần tới không ít cố giao từng quen ở Bắc Quận tới đây tham quan ‘huyện lệnh phu nhân’...

Khụ, thôi tạm thời cũng không nhắc nữa.

Tóm lại, thời gian cứ vậy bất tri bất giác trôi đi, chớp mắt, mùa xuân đã qua, mùa hạ sắp tới.

Nam Ca Nhi đã quen bận rộn lo sợ một khi nhân hạ thì không còn tâm tư mà tiếp tục mở sạp nữa, thế là sạp trà cũng vẫn tiếp tục mở, Mạc Thụ tiếp tục làm thần long thấy đầu không thấy đuôi chơi trò mất tích.

Có lẽ biết mấy ngày vui vẻ sắp kết thúc, nên thời gian Mạc Thụ ở trong nha môn càng lúc càng ngắn, Nam Ca Nhi chỉ có thể gặp Mạc Thụ lúc trước khi đi ngủ, sáng sớm hôm sau có thể cảm giác được Mạc Thụ rón ra rón rén thức dậy, đợi khi y tỉnh táo lại, đồ ăn biến mất một chút, đồ ngọt biến mất một đồng thậm chí toàn bộ trống rỗng...

Cho dù Mạc Thụ có luyện tiếu mùa hạ thế nào, thì mùa mà hẳn phải ngoạn ngoạn ở trong công đường đã sắp tới rồi____ mùa thu gần ghé thăm.

Hai mùa thu đông tiếp theo, Mạc Thụ nhất định phải ở trong nha môn phê công văn gì đó, không thể ra ngoài du ngoạn.

Đối với việc này, người quen chạy quanh như Mạc Thụ tỏ vẻ rất thống khổ rất xoắn xuýt, Chu Khê thì tỏ vẻ vui sướng trên tai họa của người khác giữ vững lập trường, Nam Ca Nhi tỏ vẻ...

Y rất nhàn định.

Tuy là nếu Mạc Thụ ở trong nha môn, số lượng đồ ngọt biến mất sẽ tăng lên, nhưng nếu nói ngược lại, rất nhiều chuyện y không giỏi làm đều có thể toàn bộ đùn đẩy cho tiên sinh vạn năng Mạc Thụ đại nhân này làm, cứ như vậy, số lượng công việc của y bớt đi không ít.

Nhưng ảnh hưởng phụ lớn nhất chính là, mỗi ngày sẽ bị Mạc Thụ tóm lấy trên chộc không ngừng....

Thuận tiện nói một câu, y đã vô pháp tự khống chế mà đem đậu ngọt dành cho Mạc Thụ nấu thành đậu muối mặn đến chảy nước mắt, bỏ hạt tiêu vào trong nước trà của Mạc Thụ, ‘không cẩn thận’ rảy nước bắn trên tay lên người Mạc Thụ, ‘vô ý’ đẩy Mạc Thụ ngã vào vũng sình....

Nói cách khác, Nam Ca Nhi sau vô số lần bị trêu ghẹo đã phát cuồng mất đi lý trí.

Nhưng cho dù như vậy, Nam Ca Nhi cũng cảm thấy không cách nào đè nén dây thần kinh ngày càng gắt gỏng suốt ngày nhảy vọt ra huyết thái dương...

Y cảm thấy, Mạc Thụ vẫn không ngừng hạ thấp cực hạn làm người của chính hắn trong lòng y...

Đối với việc này, y cũng phải bày tỏ sự sùng bái đối với người vô tri vô kỷ như Mạc Thụ, đồng thời, y đã không cách nào khống chế tình trạng bùng nổ, ngày càng tăng nhanh.

Trên thực tế, cơ hội cho y có thể ám toán Mạc Thụ không ít, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến y càng thêm bi phẫn....

Trung thu năm nay, vẫn là hai người cùng trôi qua.

Nam Ca Nhi chỉ ăn nửa cái bánh trung thu, toàn bộ phần còn lại đều do Mạc Thụ hưng phấn cắn nuốt...

Y rất muốn hỏi thử Mạc Thụ_____ người thân là một nam nhân lại yêu thích đồ ngọt như vậy có phải hơi kỳ cục không?

Nhưng cuối cùng, y cũng rất rõ trình độ mặt dày của Mạc Thụ, bực bội bỏ ra ngoài.

Muối và tiêu trong nhà đều đã ‘dùng’ hết rồi, y tính lại đi vay một chút, để hôm nay có thể hảo hảo ‘thăm hỏi’ Mạc Thụ tiên sinh cả ngày ăn không ngồi rồi này.

Vừa ra đến cửa nha môn, đã thấy ba nam nhân tỏ vẻ cực đáng thương ngồi xồm trước cửa.

Dừng chân lại, nhìn sang bên phải: “... Tiểu Niên a.”

Cái người đang vùi đầu vào đầu gối đó rất đáng thương nhăn mày nhíu mặt ngẩng đầu lên: “... Nam Ca Nhi ~”

“Hôm nay lại sao vậy?” Nam Ca Nhi bắt đầu nhìn hắn.

“Cha ta thấy ta móc túi tiền của người ta.” Người tên Tiểu Niên rầu rĩ nói, “Bị truy hết ba con đường, giờ lạc không biết đường về...”

Nam Ca Nhi đen mặt.

Gia hỏa trước mặt này, là tên trộm chuyên nghiệp ở Quảng Điền, là một trong những gia hỏa thường xuyên đến nha môn ‘la cà’, thậm chí là, cha của hắn là nha dịch, huynh đệ của hắn đều là bồ khoái nha môn....

Càng bị kích hơn là, cảm giác phương hướng của gia hỏa này kém đến kỳ lạ, chỉ cần vượt ra khỏi phạm vi hoạt động của mình một con đường liền không biết bản thân đang ở đâu nữa...

Nam Ca Nhi thở dài, quay đầu nhìn sang bên trái: “A Cư a...”

Nam nhân bên trái càng khổ sở: “Nam Ca Nhi, ta khổ quá a...”

“Người lại sao nữa rồi?”

“Tiểu Thuần thật quá phận mà...” Nam nhân chỉ còn thiếu chút đã trào nước mắt, “Nàng đem túi tiền ta tân tân khổ khổ mới trộm được đem trả đã không nói rồi, còn bảo ta đi tự thú...”

Tiểu Thuần là bà xã thân yêu của nam nhân này, lão nương, nữ nhi nhà hắn, toàn bộ đều là nhân sĩ phản chế, mỗi lần hắn trộm tiền tài của người ta đều bị trả về không nói, còn bị lão tiểu trong nhà cường ép đi đầu thú....

Nam Ca Nhi lại thở dài, ngẩng đầu, nhìn nam nhân ngồi xồm trên cành cây: “Tuấn Nhi a, người lại sao nữa rồi?”

“Nương ta nói đã quên mua gạo, nàng tới nhà thím ăn cơm, bảo ta tự lo giải quyết, nên ta tới đây.” Người trẻ tuổi mi thanh mục tú sắp xỉ tuổi với Nam Ca Nhi, nhưng lại có chút ngốc ngốc đó lằng lằng nói.

Nam Ca Nhi càng bị thương.

Phi thường bất đắc dĩ thở dài một hơi, cúi đầu: “Đi vào đi, ta làm bánh ngọt, nếu như các người có thể ở trước mặt Mạc Thụ...” Lời còn chưa nói xong, ba tên đó lướt nhẹ như cái bóng sượt qua, “.... giành được để ăn.” Người đã xông vào bên trong.

Nam Ca Nhi chỉ cảm thấy nhân sinh này sao lại khiến người ta co giật như thế chứ?

Tuy không ai có thể nhìn thấy, y vẫn tiếp tục thở dài.

Y không chỉ cảm thán vì cuộc sống hết nói như thế, mà còn than thở cho ba tên nít ranh xui xẻo đó.

Đã đến mức này rồi, còn không bằng dứt khoát chậu vàng rửa tay cáo biệt cho rồi, ba người bọn họ đều không thích hợp với công việc kẻ trộm cần hàm lượng kỹ thuật cao này, việc này không phải võ công cao cường là có thể đảm nhiệm được a!

Không sai, ba vị này chính là tội phạm tái phạm thường xuyên ở huyện nha.

... Hoặc, nên đổi thành người phụ trách cung ứng thức ăn...

Chắc hợp lý hơn đi.

Dù sao toàn bộ đều là ăn không phải trả tiền...

Chợ rau hiện tại khẳng định đã tan, không biết nhà người khác còn có chút rau nào thừa lại không? Nếu thực không thể thì nấu vài trái trứng phối với đậu phụ rồi cho họ ăn vậy...

Vừa nghĩ, Nam Ca Nhi lại thở dài quay người đi vào chuẩn bị cơm tối_____ vì Mạc Thụ hiện đang bận rộn ở nha môn, cho nên Nam Ca Nhi cũng không có gì để làm, y không tiện làm phiền nữ nhân trong thành, cho nên tự mình nhóm lửa nấu cơm.

Thời gian trước, Mạc Thụ mang người lên núi bắt được một con thỏ mẹ đang mang bầu, nửa tháng trước nó sinh, sống được bốn con, vừa khéo hai đực hai cái.

Đến trước nhà bếp, y theo thường lệ ra hậu viện nhìn bốn con thỏ, vừa đứng lúc nhìn thấy bốn người đang xì xào nói chuyện ở đó.

“Mạc Thụ tiên sinh, thỏ có ăn cái này không?”

“Đương nhiên là ăn, không thấy con thỏ đó đang ăn sao, Mạc Thụ tiên sinh có thể sai sao?”

“Mạc Thụ tiên sinh thật tài giỏi!”

“Đậu đậu đậu đậu đậu đậu đậu đậu!”

Nam Ca Nhi giật thót, xông tới.

“Này, bốn người các người!” Hét lên, “Mạc Thụ, người dừng tay cho ta!”

Chỉ thấy Mạc Thụ đem đậu mận được ướp muối kia đưa vào miệng con thỏ, bốn con thỏ ngốc bị hương đậu hấp dẫn, người chen ta chen đến cạnh tay Mạc Thụ...

Thỏ hoang rất khó thuần hóa, Nam Ca Nhi mỗi ngày bắt thỏ mẹ vắt sữa cho thỏ con mới miễn cưỡng còn sống được bốn con, hiện tại Mạc Thụ cư nhiên dám giầy vò như vậy.

Điều này khiến y gần như muốn đem đậu trong tay Mạc Thụ nhét hết vào miệng ẶN CHẾT HẮN.

“Sư gia!” Y nộ khí bừng bừng hướng ra ngoài gào lên, “Mạc Thụ tiên sinh chạy ra hậu viện này!”

“Mạc Thụ, người tên hỗn đần!” Ấy, đây là tiếng gầm của Chu Khê từ thư phòng truyền tới.

“Chuyện này, Mạc Thụ tiên sinh, tiểu nhân đáp ứng giúp Nam Ca Nhi đi hái rau.” Ba người kia mắt thấy không tốt, nhất thời chuẩn bị chạy đi.

“Ta cũng vậy.”

“Đậu, ta cũng vậy!” Tên này cứng rắn kiêu chể ham muốn ăn uống, lập tức thay giọng.

Ba người chuẩn mất dạng.

Mạc Thụ nhìn biểu tình nghiêng răng nghiêng lợi của Nam Ca Nhi, nửa ngày, âm u nói: “... Tiểu Nam, người thật quá phận.”

Nam Ca Nhi siết chặt thứ cầm trên tay, nhịn rồi lại nhịn, nhưng vẫn không nhịn nổi, vút thứ trong tay lên đầu Mạc Thụ: “Nam mẹ người chứ Tiểu Nam, thỏ con chết rồi thì người làm sao mà bồi thường cho ta a hồn đàn!”

Đó là một đám rơm, Nam Ca Nhi vừa vút, đầy đầu đầy cổ Mạc Thụ đều là rơm.

“Mạc Thụ tên hồn đàn không có trách nhiệm kia!” Bên này, Chu Khê cũng đuổi giết tới, gào thét bay qua. Mang theo khí thế và oán khí như bị Mạc Thụ chơi đùa rồi vút bỏ.

Cuối cùng, Chu Khê xách Mạc Thụ đi vào.

Khi đi qua người Nam Ca Nhi, y đang muốn thử banh miệng thỏ ra, xem thử đám thỏ con rốt cuộc đã ăn bao nhiêu thứ kỳ quái rồi.

“Nam Ca Nhi.” Mạc Thụ đột nhiên gọi y.

Nam Ca Nhi không vui ngẩng đầu nhìn hắn.

Trên đầu Mạc Thụ còn vương mấy cọng rơm, có chút khô hài, mỉm cười với y.

Nụ cười rất ấm áp.

23. Chương 23

Mùa thu năm nay, Nam Ca Nhi không có bày sạp trà, còn Mạc Thụ cũng không có ra ngoài tuần tra gì đó, thế là, thời gian hai người ở chung nhiều hơn gấp bội lần hai mùa trước.

Điều này đối với người mỗi ngày đều ở bên ranh giới bùng nổ như Nam Ca Nhi mà nói, quả thật chính là khảo nghiệm to lớn cho lý trí của y.

Phải biết là không phải mỗi người đều có thể chịu đựng gia hỏa Mạc Thụ bại não đến cực điểm đó....

Cho dù mỗi ngày trôi qua bị ai như vậy, năm thứ hai khi y tới nơi này cũng đã trôi qua.

Trước năm mới, Nam Ca Nhi lại bệnh nặng một trận, nguyên nhân là vì y thực sự không chịu nổi Mạc Thụ nữa, dọn về phòng mình ở, kết quả, ngày hôm sau liền nhiễm lạnh ngã quỵ.

Mê mê mờ mờ sốt một tuần, xem chút nữa ngay cả chuẩn bị cho ngày tết cũng không thể làm.

Bản thân y bị tình trạng nghiêm trọng này dọa nhảy dựng, cũng nhiều lần xác định mức độ tồi tệ của thân thể này, mà Mạc Thụ tựa hồ cũng bị tình trạng bất tỉnh nhân sự của Nam Ca Nhi dọa không nhẹ, nghiêm khắc nói rõ không cho phép Nam Ca Nhi tự tiện trở về phòng mình ngủ.

Nam Ca Nhi phiền muộn một đồng, cũng không thể không thỏa hiệp____ dù sao Mạc Thụ là vì tốt ỉnh, hơn nữa thân thể nhược khí này của mình thật sự không chút lực, chỉ đành nghe theo cảnh cáo của Mạc Thụ.

Tóm lại, tuy trước năm mới hai người bị giày vò một trận, nhưng năm nay, vẫn thuận lợi trôi qua.

Nam Ca Nhi ngồi bên bếp lò tính toán thu chi của năm nay, Mạc Thụ ngồi bên cạnh nhìn Nam Ca Nhi tính toán, vừa thỉnh thoảng liếc nhìn sách trong tay, trên cái bàn cạnh đó còn bày sẵn một đĩa đầy đậu đường.

Tổng khoản thu chi của nha môn đương nhiên vẫn do Chu Khê chủ trương, Nam Ca Nhi tính đây cũng chỉ là tính phí cần dùng trong cuộc sống hằng ngày của hai người tại huyện nha. Tính ra, năm nay đã tốt hơn nhiều so với năm ngoái, Mạc Thụ sẽ thảnh thơi ra sông bắt rất nhiều cá về, còn lên núi săn thú hoang gì đó, lại thêm đã có giống gieo trồng và gia súc nuôi dưỡng từ đầu năm, làm ăn của sạp trà cũng không tồi, hơn nữa còn bày liên tục hai mùa, tuy Mạc Thụ vẫn loay loay tiền không kế hoạch, nhưng hiện tại lương bổng của hắn là do Nam Ca Nhi nắm giữ, cho nên sau khi hết năm, trong tay vẫn dư không ít.

Thấy Nam Ca Nhi nhăn mặt, Mạc Thụ hỏi: “Sao vậy? Thu chi năm nay không đủ sao?”

Nam Ca Nhi chuyên tâm tính toán cũng không để ý đến hắn.

Thấy Nam Ca Nhi trầm mặc, Mạc Thụ nói: “Vậy ta đi săn vài con thú đem bán?”

Nam Ca Nhi lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt Mạc Thụ bị ánh lửa hun đỏ bừng có vẻ sáng tối bất định____ y phát thệ mình nhìn ra biểu tình tung tăng trên gương mặt nhàn nhàn của gia hỏa này.

Hung hăng co giắt khoe môi, nói: “Không cần.” Tuy là mùa thu mùa đông Mạc Thụ vẫn thảnh thơi lên trốn ra ngoài mấy ngày, nhưng dù sao cũng bị cấm túc rất rõ ràng, gia hỏa này bị nhốt đã hai mùa, thực sự không chịu nổi nên muốn chạy ra ngoài? “Còn có mười mấy ngày, ngài chịu đựng đi đại nhân.”

Mạc Thụ gục đầu, tiếp tục không chút để tâm nhìn sách trên tay, một bên oán trách nói: “Tiểu Nam a, người biết thống khổ của ta không?”

“Không muốn biết.” Nam Ca Nhi vô tình trả lời. Hoàn toàn không có dự tính nghe lời oán than của Mạc Thụ.

“...” Mạc Thụ hiếm khi bị ghen không thể tiếp lời.

Qua một lúc sau, Mạc Thụ lại không an phận nói: “Tiểu Nam a, người có cảm thấy năm nay thân thể người khỏe hơn không?”

Cái này thật là có cảm thấy, tuy trước năm mới có bệnh nặng một trận, nhưng bình thường nếu như bảo dưỡng cẩn thận, tựa hồ không có hiện tượng thân thể khó chịu xuất hiện____ ít nhất so với bản thân năm ngoái, đã khỏe hơn nhiều.

Nhưng Nam Ca Nhi đương nhiên sẽ không thành thật thừa nhận, y chỉ hừ hừ: “Vậy sao?”

“.... Tiểu Nam, ta phát hiện người đối với ta thật lạnh nhạt.” Lần này giọng nói của Mạc Thụ đã không còn u oán, mà là oán hận rồi.

“A, vậy sao.” Nam Ca Nhi một chút cũng không chột dạ phô diễn.

“Tiểu Nam.” Bóp một cái, Mạc Thụ đột nhiên nhào tới, một tay đè chặt sổ sách, làm cho Nam Ca Nhi không thể không đem lực chú ý ném lên mặt hắn.

Bực bội, nhàm chán, ai oán, bị phản... long lanh đáng thương

“Làm gì.” Mặt không chút biểu tình.

“... Người thấy biểu tình ta như vậy mà không cảm thấy hổ thẹn sao.” Mạc Thụ mở to mắt, vẻ mặt không tin nổi.

“Ta tại sao phải thấy hổ thẹn.” Nam Ca Nhi liếc xéo hắn một cái.

“... Người là nam nhân lãnh khốc vô tình.” Mạc Thụ làm ra vẻ thương tâm.

Nam Ca Nhi co giắt khoe môi, không muốn phí lời cùng gia hỏa này, vì y cảm thấy nếu để thời gian tiếp xúc dài thêm, chỉ số thông minh của mình tựa hồ đang vô hạn tiếp cận với số không...

Hơn nữa, điều đáng oán thán nhất chính là, cho dù Mạc Thụ nói ra những lời, làm ra những hành động không phù hợp với ngoại hình tướng mạo của hắn như thế, nhưng đại gia hắn vẫn có thể biến những hành động quấy rối không thể hiểu đó thành sự ai thương thâm sâu trầm lắng, rõ ràng chỉ cần một cái bánh nướng lại làm đến mức như đang thưởng thức mỹ vị nhân gian hiếm có, khi uống nước đường mật lại bày ra cử chỉ như đang uống mỹ tửu...

Tóm lại chỉ một câu, những gì Mạc Thụ làm, Mạc Thụ nói, và cả nội tâm của con người hẳn hoàn toàn tương phản với ngoại hình, hoàn toàn không ăn khớp.

Nam Ca Nhi thật sự khó có thể lý giải, gia hỏa da mặt dày vô hạn như thế chập mạch như thế tại sao có thể trưởng thành ra cái dạng không nhiễm khói bụi nhân gian, cho dù mỗi ngày lặp đi lặp lại hành động bại não, cư nhiên còn có thể tỏ ra phiêu dật như thế!

Quấy rối không hiệu quả, Mạc Thụ an phận được mấy phút, ăn thêm mấy hạt đậu, lật vài trang sách_____ Thuận tiện nói một câu, tốc độ xem sách của Mạc Thụ cực nhanh, gần như một cái liếc mắt liền đọc được mười dòng, mới đầu Nam Ca Nhi còn cho rằng gia hỏa này đang lật chơi cho vui, lướt một trang rồi một trang.

Không ngờ người ta cư nhiên thật sự đang coi, hơn nữa còn đáng chết là hể xem qua sẽ không quên...

“Ta nói, Tiểu Nam.” Mạc Thụ lại lên tiếng.

Nam Ca Nhi giả vờ không nghe thấy.

“Năm mới rồi, có muốn cùng ta đi tuần gì đó không.” Mạc Thụ nhẹ giọng hỏi.

Động tác tính toán của Nam Ca Nhi chậm mấy phút.

Tuy trước đây y từng là người của thế kỷ hai mươi mốt, cũng hiểu biết phương pháp kế toán tiên tiến, nhưng vì phối hợp với người xung quanh, y vẫn học theo phương pháp không những không tiến bộ mà còn rườm rà của thế giới này.

Y vốn không phải là người có nhuệ khí gì đó, càng không cần nói tới dã tâm, hơn nữa tại Bắc Quận từ một tiểu hài tử trưởng thành làm một thân vương, trong hoàn cảnh như vậy, y đã rất sâu sắc hiểu được, chỉ có bình thường bình phàm, mới là căn bản để một người tiếp tục tồn tại.

Cho nên, y xem như vô cùng bình thường, vô cùng tự nhiên, giống như y trời sinh đã nên là người ở đây rồi.

Nỗ lực học hỏi phương thức sống, kỹ xảo sống ở đây, cho dù những kỹ xảo đó lạc hậu lại không đủ, nhưng y biết đa số mọi người đều sử dụng như vậy.

Trước giờ y chưa từng nghĩ sẽ dùng tri thức ở thế kỷ hai mươi mốt của mình thay đổi cái gì, cũng chính là vì như vậy, mới có thể sống sót.

Kết quả, ngàn tính vạn tính, ta không phải vẫn bị biến thành thế này sao?

Nam Ca Nhi nghĩ tới những điều quá khứ, bất giác có chút hốt hoảng.

“Người cũng cảm thấy chủ ý này không tồi đi, vậy thì cứ năm mới thì cùng ra ngoài đi!” Mạc Thụ rất tự giác thay Nam Ca Nhi quyết định.

Nam Ca Nhi tỉnh táo lại, đen mặt nhìn Mạc Thụ_____ y đã phát hiện, sở trường lớn nhất của Mạc Thụ chính là tự nói tự nghe!

“Ta căn bản ngay cả chi cũng không có chi một tiếng nào hết được chưa!” Nam Ca Nhi đen mặt nhìn nam nhân trước mặt. (Chi: từ tượng thanh, một tiếng kêu thôi)

“Chi.” Mạc Thụ lại lần nữa rất hiểu lòng người phát ra âm thanh.

Nam Ca Nhi không nói nên lời.

Không, không phải y bị Mạc Thụ thuyết phục rồi, mà là....

Người có nhận định sai lầm không a, người chi một tiếng liền có thể nói là ta đã chi sao? Hơn nữa, trọng điểm căn bản không phải ở chỗ ta có chi hay là không chi, cho dù ta có chi cũng không thể nói là ta đã đáp ứng chứ.

Vốn là không có quan hệ với việc chi hay không chi, càng đừng nói tới chuyện người thay ta chi, người chi là liền có thể đại biểu là ta chi sao!

Nam Ca Nhi đầu óc cũng đều là chi chi chi chi chi chi chi....

Nam Ca Nhi cả người đều bị chính mình xoay cho choáng váng ngậy ra nửa ngày, mới lảng lảng nói: “Tại sao đột nhiên muốn ta đi?”

Đến Quảng Điền lâu như vậy, y cũng biết Quảng Điền tuyệt đối sẽ không chỉ là một huyện thành đơn giản, nhưng y cũng coi như an phận thủ thường, chuyện mà y không nên biết thì y tuyệt đối sẽ không hiểu kỳ.

Tuy hằng ngày đều tiếp xúc với dân huyện, nhưng đó chỉ là bề ngoài thôi.

Nói sâu vào bản chất, y cũng chưa từng đi sâu vào trung tâm Quảng Điền.

Đây cũng là nguyên nhân là y không đem cuộc đối thoại với Quỷ tướng quân vào hôm đó ra hỏi Mạc Thụ.

Y cảm thấy, mình vẫn chưa thể được coi là người của Quảng Điền, nên không đủ tư cách để tìm hiểu những điều đó.

Nhưng hôm nay Mạc Thụ đột nhiên đề nghị như vậy hình như đã nói rõ cái gì đó.

Tuy trong lòng ẩn ẩn có chút minh bạch, nhưng vẫn không tự giác hỏi ra miệng.

Mạc Thụ nhướng mày, cười: “Người cảm thấy thế nào?”

Nam Ca Nhi trầm mặc.

“Người thích cuộc sống ở đây chứ?” Mạc Thụ lại hỏi vấn đề cũ năm ngoái.

Nam Ca Nhi ngậy ra, sau đó mới lắc đầu: “Hiện tại ta, vẫn không biết.” Mỉm cười, bộ dáng khá là bất đắc dĩ.

Nhìn biểu tình của Nam Ca Nhi, Mạc Thụ không nhịn được thò tay ra vỗ vỗ đầu y: “Không cần gấp, còn rất nhiều thời gian.”

Vẫn là câu nói tương tự năm ngoái, tựa hồ khi nghe, không có gì thay đổi.

Nhưng hai người đều biết, thật ra, đã có chút gì đó không còn giống nữa.

24. Chương 24

Nói là cùng Mạc Thụ đi tuần tra, thật ra Nam Ca Nhi cũng không thể nào thường xuyên cùng Mạc Thụ ra ngoài, dù sao nha môn còn một đồng việc cần phải làm.

Nhưng so với trước đây, cũng đã bận rộn hơn nhiều.

Ít nhất không còn nhàn chán đến mức làm chuyện điền rồ.

Xuất môn trên cơ bản đều sẽ có người nói cho Nam Ca Nhi biết hành tung của Mạc Thụ, mà Nam Ca Nhi chỉ cần đi theo hướng đó tìm kiếm thì hết tám chín phần mười là không sai lầm.

Hôm nay cũng như vậy, sau khi xử lý hết mọi chuyện trong nha môn, lại tưới chút nước cho cây mai mua về hồi năm mới, hẩn trong tay cầm một túi đồ ngọt, nghênh ngang xuất môn.

Cũng không biết vì sao, bổng lộc của Mạc Thụ đột nhiên được tăng lên, tuy Mạc Thụ tiên sinh vẫn tiêu tiền không tiết chế, nhưng dù sao tiền lương hiện tại đều do Nam Ca Nhi quản, cho nên, năm nay y chỉ bày sạp trà vào một mùa xuân, hai mùa kia đều rất thanh nhàn, trước mắt đã sắp tiến vào mùa thu, Mạc Thụ sắp tới phải ngồi thủ trong huyện nha, cho nên hẩn đang cố gắng hết sức tiến hành lêu lổng sau cùng....

Khi đi đến cửa, mấy tên trộm chuyên nghiệp đang đi dạo bên ngoài thấy Nam Ca Nhi, nói: “Mạc Thụ tiên sinh đã đến chỗ Xuân Kiều ở phố hoa rồi.”

Nam Ca Nhi co giật khóe môi: “A Phát, ta thấy Cao bổ khoái đang đi về bên này đó.”

Người được gọi là A Phát cùng mấy kẻ trộm nghe thế đều kinh hô một tiếng, co chân chạy về hướng ngược lại...

Cao bổ khoái đang rón ra rón rén đi lại gần đây vừa thấy bộ dạng của mấy tên kia liền biết là chuyện gì, khi chạy ngang qua Nam Ca Nhi, oán trách nói: “Nam Ca Nhi, giữ mặt mũi cho ta đi, mọi người đều đang lẫn lộn kiếm cơm, ngươi làm gì mà lại thông tri báo tin cho họ mà không giúp chúng ta a.”

Nam Ca Nhi nói đúng thực tế: “... Gạo trong nhà đã không đủ rồi.” Còn để mấy tiểu tử đó đến nha môn ăn cơm chùa, ta lại phải đi mua gạo nữa đó.

Cao bổ khoái nghẹn lời, cuối cùng quay sang nói với mấy thuộc hạ sau lưng: “Mấy tiểu tử đó đi bên đó, nhanh đuổi theo.” Quay sang nói với Nam Ca Nhi: “Mạc Thụ tiên sinh vừa rồi phải người đến hỏi người sao còn chưa đi đó, nhanh đi đi.” Vừa nói, vừa thét to truy theo hướng mấy tên trộm đuổi theo.

Nam Ca Nhi không tài nào nói nên lời.

Chưa từng thấy ai đi phố hoa còn khoa trương như vậy, cư nhiên còn phái người đến hỏi...

Một bên tự khinh thường huyện lệnh đại nhân nhà mình, Nam Ca Nhi một bên bắt đắc dĩ đi về hướng phố hoa.

Phố hoa vẫn rất náo nhiệt, người đến người đi rất nhiều, từ ngoài cửa mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong nữ tử mặc áo lộ liễu và hoa mỹ cười híp mắt dựa vào khách nhân, vừa chuốc rượu nói gì đó, tư thế hết sức khiêu gợi mỹ miều.

Đi đến Xuân Lâu nơi Xuân Kiều ở, chào hỏi với tú bà, hỏi phòng của Xuân Kiều, cầm đồ ngọt trên tay đi lên lầu.

Đẩy mở cửa, thấy Xuân Kiều mềm như không xương cả người dán lên mình Mạc Thụ, Mạc Thụ mặc không đổi sắc tim không đập mạnh ăn bánh kem trên bàn, vừa nói gì đó với Xuân Kiều.

Thấy Nam Ca Nhi đi vào, Xuân Kiều cười hi hi chào hỏi với Nam Ca Nhi, vẫn tiếp tục như chốn không người dán sát vào Mạc Thụ: “Nam Ca Nhi, ngồi xuống uống rượu đi.”

“Không cần.” Nam Ca Nhi đen mặt trả lời_____ ai không biết thân thể y không tốt không thể chạm vào thứ mang tính kích thích này?

Cũng chỉ có những nữ nhân này mới quá phận mời mình uống rượu thôi.

“Ngươi lại đưa điểm tâm cho Mạc Thụ tiên sinh?” Xuân Kiều liếc mắt phượng, nhẹ di một tiếng, đứng lên, nhận lấy túi giấy trên tay Nam Ca Nhi.

Nam Ca Nhi bắt đắc dĩ đáp một tiếng: “Cũng không thể để hần ăn hết bánh ngọt ở chỗ của các người được, tiêu phí ở chỗ của các người rất cao.”

Xuân Kiều vừa giúp Mạc Thụ mở dây cột trên gối, vừa cười duyên: “Nam Ca Nhi, ngươi nếu như chịu cùng ta trải nghiệm xuân tiêu, ăn cái gì cũng có thể tính vào cho Kiều tỷ tỷ nga.”

Nam Ca Nhi đen mặt: “.... Không cần.” Y thực không hiểu, bộ mặt lồi lõm của mình, và cả thân thể đầy vết sẹo, rốt cuộc là có cái gì thu hút những nữ nhân đó, đến mức ai ai cũng muốn kéo mình lên giường.

Ách, có lẽ là vì ma lực của Mạc Thụ? Yêu nhà yêu cả ngói chẳng?

“Ta thương tâm quá a.” Xuân Kiều bị phản ứng của Nam Ca Nhi chọc cười đến cảnh hoa run rẩy: “Nam Ca Nhi thật không biết thương hương tiếc ngọc mà.” Cầm một miếng đồ ngọt đặc chế của Xuân Lâu, đưa tới miệng Mạc Thụ: “Tiên sinh, thử nếm một chút bánh Xuân Kiều tự tay đúc ngài đi.”

Mạc Thụ không có một chút sức đề kháng nuốt gọn.

Nam Ca Nhi đen mặt: “Này, đã nói rồi, đừng đút cho hần đồ của nhà người, đợi lát nữa không có tiền trả ta không quản đâu.”

“Không sao hết.” Xuân Kiều cười xinh tươi: “Lấy thân gán nợ là được rồi mà.”

Nam Ca Nhi co giật khóe môi, đi tới, đem điểm tâm của mình thô bạo nhét vào trong miệng Mạc Thụ: “Nhanh ăn xong rồi đi, không thì ta bỏ người ở đây để gán nợ đó.”

“Trước kia gọi người ta là Tiểu Thụ Thụ, hiện tại chán ghét ta ăn nhiều sao.” Mạc Thụ cái miệng nhai không ngừng, lại còn lải nhải.

Nam Ca Nhi cảm thấy sợi gân thường xuyên, liên tục bị Mạc Thụ chọc tức giật nảy lên trong đầu kia, lại lần nữa sục sôi...

“Không ngờ quan hệ của Mạc Thụ tiên sinh và Nam Ca Nhi lại tốt như vậy.” Xuân Kiều nhẹ cười .

Nam Ca Nhi hít sâu một hơi, sau đó mở banh mắt, trừng nhìn Mạc Thụ, nói với Xuân Kiều: “Xuân Kiều tỷ, người cảm thấy có thể sao?” Tuy biết giải thích không hiệu quả, tuy biết những nữ nhân này rất thích chọc người ta phát cuồng, nhưng y vẫn không chịu được mà nói rõ một chút.

“Làm sao lại không thể chứ.” Xuân Kiều cười nhẹ, rót cho Nam Ca Nhi một ly trà: “Ở nơi này, không có chuyện gì không thể cả.”

Xem đi...

Nam Ca Nhi cảm tạ, nhận lấy ly trà từ Xuân Kiều, uống một hớp.

Mạc Thụ thỉnh thoảng cũng sẽ đến phố hoa làm việc, nhưng phố hoa ở Quảng Điền, so với những nơi trước kia y từng đi qua hoàn toàn bất đồng.

Tuy khí tức phấn son của nữ tử vẫn rất nồng đậm, nhưng nói thật, mỗi một nam nhân đến phố hoa tựa hồ đều rất là....

Sao nhỉ, giống như không hề có tâm tình mà một người khách phiêu kỹ nên có.

Bọn họ là quang minh chính đại, đường đường chính chính mà đi tới phố hoa, cùng những người ở phố hoa nói chuyện.

Hơn nữa càng anh dũng chính là, một lần kia Nam Ca Nhi đến nhà thím cách vách tìm ông chồng của bà học hỏi kỹ thuật nuôi trồng, kết quả người không ở đó, khi hỏi đi đâu rồi, đại thím rất tự nhiên đáp là đã đến phố hoa.

Nam Ca Nhi nhất thời kinh ngạc ngậy ra_____ nữ nhân ở Quảng Điền thật cường hãn, biết phu quân nhà mình đến phố hoa cư nhiên còn nhàn định như vậy.

Nhưng lâu dần, Nam Ca Nhi cũng phát giác được điều quái dị trong đó.

Nữ nhân tại phố hoa ở Quảng Điền tựa hồ hoàn toàn không vì thân mình ở vị trí này mà cảm thấy nhục nhã gì đó, mọi người cũng sẽ không vì vậy mà xem thường các nàng, ngược lại còn xem đó như là một công việc bình thường.

“Hôm nay là Tiểu Nha đi nga.” Xuân Kiều vẫn mềm như bún dụi vào người Mạc Thụ: “Ta cảm thấy a, vẫn là nhà mình tốt hơn.” Nàng có chút bất mãn nói, “Quả nhiên nam nhân bên ngoài đều không tốt bằng Mạc Thụ tiên sinh.”

Mạc Thụ chỉ cười cười, cũng không trả lời.

“Mạc Thụ tiên sinh, ngài dự tính khi nào thì đi?”

Các nữ nhân và nam nhân ở phố hoa của Quảng Điền tựa hồ cứ cách một khoảng thời gian sẽ rời khỏi Quảng Điền một lần, bao gồm cả Mạc Thụ cũng như tuyệt đại đa số người ở Quảng Điền, đều sẽ có lúc đi ra ngoài.

Có một số là đi mua đồ, một số là ra ngoài du ngoạn, còn phần lớn là...

Không biết đi làm gì nữa...

Tóm lại, Quảng Điền chính là nơi như thế.

Trần đầy những điều kỳ dị, nhưng lại cực kỳ an tĩnh.

“Đợi qua một thời gian đi.” Mạc Thụ cười cười, “Dù sao cũng không có tin gì.”

“Cũng đúng.” Xuân Kiều nói mấy câu với Mạc Thụ xong, lại cười hi hi quay qua trêu Nam Ca Nhi: “Nam Ca Nhi, nghe nói, người cùng Mạc Thụ tiên sinh đã ngủ chung một giường rồi, không biết có chuyện gì đó vui vẻ muốn kể không, ví như là chuyện làm người ta xấu hổ đó?”

Nam Ca Nhi không nói nên lời ngắc đầu nhìn nữ tử yêu kiều hơn người trước mắt ____ Ta cảm thấy, trong từ điển của người chắc không có cái từ nào liên quan tới xấu hổ đâu.

Người ở cả con phố này đều không có!

“Xuân Kiều, người đừng trêu chọc y.” Mạc Thụ cuối cùng tốt bụng phát hiện, nói một câu.

Nam Ca Nhi còn chưa kịp tỏ ý cảm ơn, Mạc Thụ lại nói tiếp: “Nam Ca Nhi sao có thể nói cho người biết chứ, y coi vậy chứ rất dễ xấu hổ đó.”

... Nam Ca Nhi lại lần nữa muốn bùng nổ.

Xấu hổ cái đầu người, chúng ta căn bản không có gì cả được không!

Việc cách đã lâu như vậy, Nam Ca Nhi cũng biết người trong huyện đã đem chuyện của mình cùng Mạc Thụ xem như chuyện phiếm nhảm chán không đáng nhắc, trên cơ bản không có bao nhiêu người coi là thật.

Chỉ là khẩu khí này của Mạc Thụ, khiến Nam Ca Nhi thật sự không cách nào bình tĩnh.

Nhìn bộ dạng ánh mắt phần nộ, mặt tức đến đỏ bừng của Nam Ca Nhi, Mạc Thụ cười nói: “Nhìn đi, mới đó đã đỏ mặt rồi.”

Nam Ca Nhi không thêm nói gì nữa, vì y rất thống hận tài ăn nói không ra sao của mình, y chỉ áp dụng một phương án ____ nắm lấy đồ ngọt trong gói giấy liệu mạng nhét vào cái miệng đáng chết đang không ngừng nói ra những ngôn từ đáng sợ đó.

Câm miệng câm miệng câm miệng câm miệng câm miệng!

Xuân Kiều bên cạnh thấy thế vô cùng vui sướng, cười càng lúc càng không chút thực nữ...

Ta chán ghét nơi này!

Khí độ bất động như sơn, nắm chắc phần thắng, tính toán trước mọi chuyện của ta đi đâu mất rồi!

25. Chương 25

Một ngày khi mùa thu sắp kết thúc, Mạc Thụ đột nhiên hưng phấn bừng bừng từ công đường đi thẳng tới tiền viện gặp Nam Ca Nhi: “Đi.”

“Đi?” Nam Ca Nhi đang nhổ cỏ dại cho thửa rau xanh, thấy điệu bộ của Mạc Thụ, không hiểu gì cả nhìn hẩn.

“Lên núi.”

“Cái gì?” Nam Ca Nhi càng không hiểu nhìn hẩn.

“Đúng vào lúc tốt để săn thú, Chu Khê phê chuẩn rồi.” Mạc Thụ cười mị mị nói.

“Săn thú?” Nam Ca Nhi ngây ngẩn lặp lại.

“Đi thôi.” Mạc Thụ kéo Nam Ca Nhi dậy, lôi ra ngoài.

“Này.” Nam Ca Nhi một tay dính bùn một tay dính cỏ lại bị Mạc Thụ lôi kéo, “Người còn chưa nói rõ ràng, làm gì mà đi a.”

“Lên núi săn thú a.” Mạc Thụ lộ ra bộ dáng có phần nghi hoặc, “Không phải đã nói rồi sao?”

“Người lên núi thì có nửa cọng lông nào là liên quan tới ta chứ.” Nam Ca Nhi không vui nói, thuận tiện chùi chùi cái tay đầy bùn lên y phục Mạc Thụ. Khi Mạc Thụ ở nhà, đều là do hắn tự giặt y phục, cho nên Nam Ca Nhi mới không chút cố kỵ chùi cho dơ.

Mạc Thụ không để ý nên không thấy được động tác nhỏ của Nam Ca Nhi, hắc ho một tiếng, nói: “Chu Khê nói, nếu người chịu đi cùng ta, ta mới có thể lên núi.”

Nam Ca Nhi co giắt khoe môi: “Cho nên?”

“Cùng đi thôi.” Mạc Thụ cười đáp, “Lên núi rất vui nga, tiểu hài tử trong huyện đều rất thích lên núi, nhưng bọn nó không có nghe lời như người, cho nên ta không muốn dẫn chúng đi.”

Nam Ca Nhi không hảo khí nói: “Vậy phải cảm tạ sự khen ngợi của người rồi.” Người mới là đồ con nít, toàn gia các người đều là đồ con nít lão toét!

“Không cần cảm tạ.” Mạc Thụ cười: “Nhanh đi thôi.”

Nam Ca Nhi giãy vài cái, không giãy thoát, chỉ đành đứng yên: “Ta không đi.”

“Tại sao?” Mạc Thụ cũng không lộ ra biểu tình kinh ngạc gì, mỉm cười nhìn y.

“Rất phiền phức.” Nam Ca Nhi nhú mày.

“Rất vui.” Mạc Thụ cười, “Người không muốn đi coi những thứ tuyệt vời sao?”

“Không muốn.” Nhân lúc Mạc Thụ phân tâm, Nam Ca Nhi dùng sức rút cánh tay về.

Ta chỉ cần có thể sống là được rồi, những thứ khác không phải là tất yếu của sinh tồn, mấy chuyện vui vẻ gì đó, ta không muốn nhìn thấy chi lắm.

“Dùng sức dữ vậy làm gì.” Mạc Thụ có phần không tán đồng nhăn mày, “Tay người không đau sao?”

“Không.” Nam Ca Nhi liếc mắt nhìn tay mình, nhàn nhạt nói, đi vòng về, tiếp tục xới đất. Thật ra là có hơi đau, nhưng chút xiu đó đối với y mà nói, không tính là gì cả.

“Tiểu Nam.” Mạc Thụ giọng điệu không vui gọi sau lưng y, “Ta không thích thái độ người như vậy.”

Nam Ca Nhi không thèm quay đầu, tiếp tục làm việc của mình.

“Người sẽ không hy vọng thấy ta tức giận đâu.” Thanh âm Mạc Thụ có phần thấp trầm hơn thường ngày, lộ ra mùi vị nguy hiểm.

Nam Ca Nhi dứt khoát đưa lưng ra.

Nói đến nói đi, y nhận định Mạc Thụ không phải là loại người một khi không được như nguyện liền giận cá chém thớt, cho nên mới giả lơ hắc như vậy.

Cho dù Mạc Thụ muốn giận cá chém thớt...

Nói thật, y cũng không còn cách nào.

Y là theo bản năng mà muốn sống, cũng hy vọng được sống, nhưng lại không có chấp niệm nhất định phải tiếp tục sống.

Y chỉ có thể làm hết sức, chứ không thể nào liều mạng nỗ lực như trước kia.

Tóm lại mà nói, chính là, y cảm thấy mệt mỏi, lười.

Mạc Thụ nhìn cái lưng đưa về phía mình, bóng lưng phòng bị như con nhím lại có chút yếu đuối, không biết tại sao lại cảm thấy chỗ nào đó trong lòng hơi hơi phát đau.

Đứng tại chỗ nửa ngày, cuối cùng vẫn không tính toán thái độ lạnh nhạt của Nam Ca Nhi, thở dài, lại gần.

Nghe tiếng bước chân Mạc Thụ đi lại gần, Nam Ca Nhi theo bản năng co chặt thân thể.

“Người như vậy, khiến chúng ta đều không dễ chịu.” Mạc Thụ chỉ nói một câu như vậy, sau đó đi tới cạnh Nam Ca Nhi, cùng ngồi xổm xuống, “Đi cùng ta đi, ta muốn mùa đông năm nay lại làm một chiếc áo lông cho người, nếu không ta sợ người bị lạnh.”

Động tác của Nam Ca Nhi hơi ngừng, không nói gì.

“Chu Khê cũng biết chỉ có người mới có thể ngăn cản được ta, cho nên mới muốn người đi cùng ta.” Mạc Thụ nhẹ giọng nói, “Người không chịu đi cùng ta, năm nay ta không cách nào lên núi nữa.”

Nam Ca Nhi vẫn trầm mặc.

“Người chỉ cần đi theo ta lên núi là được, những chuyện khác đều không cần làm.”

Động tác của Nam Ca Nhi dừng hẳn lại.

“Cho nên, đi cùng ta đi, àn?” Khẩu khí của Mạc Thụ mang theo chút lấy lòng và chút an ủi.

“... Tại sao...”

“Cái gì?” Mạc Thụ không nghe rõ câu nói ngậm trong miệng của Nam Ca Nhi.

“Tại sao phải đối tốt với ta?” Không có đạo lý a, ta lại không có giá trị gì để lợi dụng cả, người như ta thế này, thêm một người không nhiều, bớt một người không ít, bất cứ người nào ở Quảng Điền đại khái đều tốt hơn ta nhiều.

“Không biết.” Mạc Thụ hơi ngạc nhiên, sau đó cười nhẹ, sờ đầu Nam Ca Nhi, “ Nhất định phải có lý do sao?”

“Ta không biết.” Nam Ca Nhi thấp giọng nói.

“Người cũng không biết, cho nên mới nói, không cần phải có lý do.” Mạc Thụ rất vô đoán hạ hết luận, sau đó cười, “Ta muốn làm như vậy, thì cứ làm như vậy, trước giờ luôn là như vậy.”

“Thật là phương pháp sinh tồn theo bản năng.” Nam Ca Nhi nhỏ giọng lẩm bẩm.

Mạc Thụ cười nhẹ, “Có lẽ đi, tại sao đột nhiên lại mềm giọng rồi?” Từ ngữ điệu của Nam Ca Nhi, có thể nghe ra y đã nguyện ý đi cùng Mạc Thụ lên núi.

Điều này khiến Mạc Thụ vốn cho rằng phải nói rất nhiều lời hay, hẹn định vô số điều khoản bất bình đẳng mới thuyết phục được, cảm thấy có chút quái lạ.

“Gia mẫu từng nói với ta, người nguyện ý thỏa hiệp trước mặt ta, người không biết phải làm sao với ta, mới là người chân tâm muốn tốt cho ta.” Nam Ca Nhi thấp giọng nói.

Đây là lời người mẹ kiếp trước của y nói cho y, thời kỳ thiếu niên y phản nghịch lại táo bạo, mẫu thân lo lắng mỗi ngày đều đi tìm y, lúc đó y chỉ lo lang thang không chịu lên lớp, tìm được rồi liền không ngừng giáo huấn y, không ngừng ngồi nói chuyện với y, sau đó y vẫn cứ ngỗ nghịch đi chơi, một lần mẫu thân sau khi tìm được y, đã nói câu đó.

Vì xem trọng, thương yêu, cho nên không muốn tổn thương, nhưng lại không cách nào vứt bỏ, chỉ có thể bất đắc dĩ thỏa hiệp.

“Thật là một nữ tử thông tuệ.” Mạc Thụ cười nhẹ.

“Ta cho rằng, sẽ không bao giờ, còn người như thế nữa.” Khi đến thế giới này, người như thế sẽ không bao giờ có nữa.

Nam Ca Nhi chỉ hàm hồ nói thế, nên Mạc Thụ không nghe rõ mấy, hắn có phần hiểu kỳ hỏi lại.

Nhưng Nam Ca Nhi lại tiếp tục trầm mặc.

Mạc Thụ thấy y trầm mặc, cũng không nói gì nữa, cùng ngồi xổm đó với y.

“Ta không biết.” Qua rất lâu, Nam Ca Nhi mới nhỏ giọng nói.

Y không biết tại sao Mạc Thụ lại đối xử với mình như vậy, dung túng mình, nhường nhịn mình, thỏa hiệp mình.

Điều này khiến y cảm thấy không hiểu nổi, thậm chí có chút bất an.

“Ta cũng không biết.” Mạc Thụ trả lời vô cùng thản nhiên, “May mà chỉ có một mình người, đại khái không thể tạo thành vấn đề gì lớn.” Hắn tỏ ra cực kỳ nhẹ nhõm.

“Người không làm rõ trọng điểm đó.” Nam Ca Nhi bực bội lắm bầm, “Hoàn toàn không làm rõ ràng.”

“Rất nhiều chuyện không hề rõ ràng như ngươi nghĩ.” Mạc Thụ cười nhẹ, vỗ vỗ đầu y, “Người quá mức nghiêm túc, sẽ sống rất mệt mỏi.”

“So với cuộc sống theo bản năng của ngươi, ta công lực không đủ thật xin lỗi rồi.” Nam Ca Nhi nâng mắt lên nhìn hắn một cái.

Mạc Thụ một chút cũng không cảm thấy lúng túng, cười hi hi đáp: “Không sao, ta sẽ không chán ghét ngươi.”

“Ta chán ghét ngươi.” Nam Ca Nhi nghiêng răng nghiêng lợi.

“Đừng quản nhiều như vậy nữa, chúng ta đi thôi.” Mạc Thụ mới không thèm quản Nam Ca Nhi còn vướng mắc cái gì, đứng lên, thuận tiện kéo Nam Ca Nhi đi.

Kết quả vì ngồi xổm quá lâu, Nam Ca Nhi vốn thân thể đã yếu nên bị tê chân, ngã đầu vào lòng Mạc Thụ.

.... Đoạn phim biết bao sến súa a.

Nam Ca Nhi bị ai oán niệm trong lòng.

Nếu như ta là tiểu gia bích ngọc đại gia khuê tú gì đó, vậy thì chính là rất hoàn mỹ.

Hiện tại lại biến thành phiên bản kịch tình cảm của nam và nam...

Vai nam số một lại rất nhập vai rất thức thời: “Tê chân sao? Ta xoa cho ngươi?”

Vai nam số hai không chút lưu tình phun ra một chữ: “Cút.” Đẩy vai nam thứ nhất ra, lão đảo tránh đi.

“Đi đâu? Cửa ở bên kia mà.” Mạc Thụ nói với theo sau lưng Nam Ca Nhi.

Nam Ca Nhi quay lại cho hắn một ánh mắt trắng mỹ lệ: “Ta không sấm rền gió cuốn bằng ngươi, ta phải đi sắp chút đồ mang theo.” Thật ra, y càng muốn mang là tên khốn ngu si.

Nếu đã lên núi thì khẳng định trong ngày không thể về, vậy phải chuẩn bị đồ đạc ngủ đêm dã ngoại là đương nhiên, y là người yếu nhược bình thường, không thể so với cao thủ võ lâm bay tới bay đi được.

Tại sao thời gian duy trì của tâm tình cảm động ảm áp vừa rồi lại ngắn như vậy chứ?

Suy cho cùng vẫn là trình độ của tên bại não Mạc Thụ không thích hợp với những cảnh tượng cùng tình tự đầy nội hàm như vậy chăng?

Ta thật ngốc, lại cứ luôn ôm niềm ảo tưởng cùng chờ đợi không thực tế đối với gia hỏa này.

Ta thật ngốc, ta không phải sớm nên hiểu rõ bản chất của gia hỏa này sao? Tại sao còn bị làm cho cảm động chứ? Ta thật ngốc, thật sự...

Một đường trở về, Nam Ca Nhi oán niệm ngập trời, không ngừng vang lên câu đó trong lòng.

Nam Ca Nhi hóa thân thành bà thím Nam.

26. Chương 26: Chương 26

Thu xếp đồ đạc xong, Nam Ca Nhi đi theo Mạc Thụ lên núi.

Đương nhiên, những thứ vật tư này toàn bộ đều do Mạc Thụ tiên sinh nhẹ nhàng vác.

Nam Ca Nhi đi theo sau, ba bước lại thở dốc chậm rì rì đi lên núi.

Nghe nói mục tiêu săn bắt lần này của bọn họ sinh sống ở sườn núi, cho nên không cần cư trú trong núi quá lâu, nếu vận may tốt, đại khái ba ngày là có thể săn được thú về nhà.

Mạc Thụ để Nam Ca Nhi nghỉ ngơi trong một sơn động, rồi đi tìm kiếm tông tích của dã thú.

Khi sắp đi, còn bắt một cặp thỏ và một cặp cáo đến ‘chơi với y’, cuối cùng dần tới dần lui Nam Ca Nhi không được tùy ý ra khỏi động, đến khi Nam Ca Nhi chịu hết nổi cầm đá ném ra, hắn mới hốt hoảng chạy đi.

Gần tối trở về, Mạc Thụ nhìn thấy ‘bầu bạn’ mà hắn sắp xếp cho Nam Ca Nhi đã biến thành bữa cơm tối đang nằm phía trên đồng lửa cháy mờ.

Nam Ca Nhi cố gắng nhai cái đùi thỏ dai nhách, vừa hàm hồ nói với Mạc Thụ: “Thủ nghệ không tinh dừng chán ghét, cứ lấp bụng trước đi.” Cạnh bên còn bày một quyển sách đã được lật một nửa.

Được thôi, tiểu hài tử nhà ta hoàn toàn không cảm thấy ở một mình là cô đơn.

Mạc Thụ vớt con thú vừa bắt được xuống, đi tới, sử lý gia công lần hai đối với mớ thịt nướng dai không tả nổi kia.

Rạch lỗ ra, nhét vào mấy loại dịch thực vật, sau đó từ lồng ngực lấy muối ra rắc lên, lại lật tới lật lui nướng, cho đến khi miếng thịt tỏa ra mùi thơm mê người, mới cắt xuống một miếng, đưa cho cái vị Nam Ca Nhi không biết từ khi nào đã ngừng nhai đùi thỏ mà còn không phát giác ra kia, “Ăn đi.”

Vì thường ngày lực ghi nhớ của Mạc Thụ không tốt, cho nên khi Nam Ca Nhi nhận lấy thứ trên tay Mạc Thụ, có hơi ngừng lại một chút.

Nhưng y cảm thấy chắc không đến nỗi bị độc chết, nên cẩn thận cắn một miếng, bắt đầu nhai.

Tiếp đó, động tác nhai chậm chậm dần tăng nhanh, có chút quái dị nhìn Mạc Thụ, sau đó lại cắn tiếp.

Mạc Thụ không cần hỏi Nam Ca Nhi rốt cuộc là cảm thấy thế nào, phản ứng của y đã là câu trả lời tốt nhất.

Càng hưởng hồ, hắn tin vào tài nghệ bếp núc của mình, ít nhất tốt hơn Nam Ca Nhi nhiều.

Cười cười cầm cái đùi thỏ Nam Ca Nhi đã bỏ xuống vừa nãy, tiếp tục gia công.

Nhìn Mạc Thụ động tác thuần thục, Nam Ca Nhi suy nghĩ rồi tung, vẫn hỏi: “Người hình như rất giỏi cái này.”

Mạc Thụ ngẩng đầu, nhìn Nam Ca Nhi, cố ý kinh ngạc: “Ta không nói với ngươi sao? Kỹ năng làm bếp gì đó, ta khá là giỏi.”

Nam Ca Nhi hơi ngừng lại, sau đó trừng hắn: “Hoàn toàn không nói!”

Sớm biết Mạc Thụ tinh thông làm bếp như vậy ta còn mỗi ngày chui vào nấu cơm gì đó làm chi! Để tự hắn làm không tốt hơn sao!

Vừa nghĩ vừa bực mình, đột nhiên nhớ tới có rất nhiều lần, y đã đặc ý hỏi Mạc Thụ bữa tối hôm đó y làm có ngon hay không...

Rồi lại so sánh thịt mình nướng và thịt đã được Mạc Thụ gia công thêm, bất giác thẹn quá hóa giận: “Trêu chọc ta rất vui đi!”

Mạc Thụ nghiêng đầu, nhìn bộ dáng bùng nổ của Nam Ca Nhi, cười cười: “Ân.”

“Ngươi!” Nam Ca Nhi tức trào máu họng_____ Thật sự, y hoài nghi mình sắp thổ huyết rồi.

“Nhưng mà, ta không làm cơm tối không phải là vì muốn chê cười khả năng làm bếp của người gì đâu.” Mạc Thụ cười giải thích: “Tuy cách nghĩ của người khác ta không biết, nhưng ta cảm thấy cơm người làm rất không tồi.”

“Nói hươu nói vượn!” Nam Ca Nhi càng tức giận, nện miếng thịt trong tay lên người Mạc Thụ, “Dựa vào kỹ thuật làm bếp này sao?” Y không để ý sự trêu chọc bình thường của Mạc Thụ, đó là vì y cũng không xem nó là thật, nhưng làm cơm gì đó, hoàn toàn là do y vì muốn làm chút gì đó cho Mạc Thụ mới quyết định như thế, bây giờ lại bị người ta lấy ra làm trò cười, như vậy bảo y làm sao không tức giận.

“Kỹ thuật gì đó hoàn toàn là thứ yếu.” Mạc Thụ cầm lấy thức ăn Nam Ca Nhi ném lại, tiếp tục nướng cho chín nóng, “Chỉ là cảm thấy một mình làm cơm một mình ăn không có chút tư vị gì, cho nên ta rất ít khi xuống bếp.” Nhìn Nam Ca Nhi đối diện tuy tức giận bưng bưng, nhưng vẫn nghe hắn nói: “Cá nhân ta vẫn thích cơm người khác làm cho ta ăn.”

“Vậy làm gì đột nhiên lại đi nướng thịt!” Còn bất động thanh sắc đả kích ta!

“Vì đột nhiên quyết định sau này cứ để ta làm cơm.” Mạc Thụ cười nói.

“Cuối cùng cũng ngán ăn rồi sao?” Nam Ca Nhi hừ nói, y biết khả năng làm bếp của mình thực sự không thể coi là tốt, nhưng bị người ta triệt để chán ghét như vậy, vẫn khiến mình có chút không vui.

“Không phải.” Mạc Thụ mỉm cười.

Sắc đêm dần dần phủ xuống, chỉ sót lại đám lửa nhẹ nhàng nhảy múa, gương mặt Mạc Thụ bao trùm một tầng đỏ nhạt mông lung, khiến gương mặt hắn càng tăng thêm mấy lần diễm sắc, biểu tình thanh đạm bình thường tựa hồ cũng trở nên dịu dàng ấm áp rất nhiều.

“Chỉ là đột nhiên quyết định làm món ngon cho người.”

“Hả?” Nam Ca Nhi ngạc nhiên, sau đó lại chớp mắt, “... Nga.” Y không rõ lắm Mạc Thụ rốt cuộc có ý gì, chỉ có thể phát ra đơn âm tiết như vậy coi như trả lời.

“Người quá gầy.” Mạc Thụ nói tiếp.

“... Nga.” Ta gầy thì lại liên quan gì tới đại gia chứ? Hay là tiếp đó người muốn nói là dưỡng cho ta mập lên để chờ qua năm mần thịt chẳng!

“Vết thương tâm hồn, ta không cách nào chữa khỏi, ít nhất hy vọng làm ra thứ người thích ăn, để người đối với từng ngày đều có chút chờ đợi.” Mạc Thụ nhẹ giọng nói, ngẩng đầu nhìn Nam Ca Nhi: “Người không chờ đợi gì vào ngày mai, sẽ rất dễ dàng chết đi.”

Ánh mắt Mạc Thụ lúc bình thường, đều là đáng vẻ rất trong suốt rất sạch sẽ, trừ lúc uống rượu mới hiện ra khí thế sắc bén rõ ràng.

Hiện tại ánh mắt của Mạc Thụ lại trầm trầm, phản phát như bao hàm sự tang thương vô biên trống rỗng vô tận.

Lúc này ánh mắt của Mạc Thụ khiến Nam Ca Nhi không thể nào xem như không thấy, y nghiêng đầu qua.

Cứ cảm thấy lúc này y không thể che giấu bất cứ thứ gì trước mặt Mạc Thụ.

“Đừng chết.” Mạc Thụ nhẹ giọng nói, sờ sờ đầu Nam Ca Nhi.

Nam Ca Nhi cảm nhận được sự tiếp cận của hắn, hơi co lại, nhưng vẫn không tránh đi.

“Mọi người rất thích người, ta cũng vậy. Hiện tại.” Mạc Thụ nói, “Cho nên, không thích người chết.”

Chú ý thấy Mạc Thụ thêm vào phần hậu tố ‘hiện tại’, ngược lại khiến Nam Ca Nhi có chút muốn tin tưởng.

Y không tin từ mới đầu Mạc Thụ sẽ đối tốt với mình, không tin người của Quảng Điền vừa bắt đầu sẽ nói ra bí mật nơi này ỉn.

Cũng đã sống ở đây sắp ba năm, mới từng chút từng chút hiểu biết về Quảng Điền này.

Người không phải cây cỏ làm sao có thể vô tình?

Càng huống hồ y vốn cũng không phải là người lòng dạ sắt đá gì.

Tàn khốc trước đây là vì có lý do y cần phải tàn khốc, hiện tại ở Quảng Điền, chuyện gì cũng không cần y phải kiên trì miễn cưỡng, đương nhiên khó tránh nảy sinh sự ràng buộc đối với nơi này.

Nam Ca Nhi cuối cùng gật đầu: “... Ân, ta, không ghét nơi này.”

Hai năm trước, Mạc Thụ hỏi y, y đều chỉ có thể trả lời là không biết.

Hiện tại y đã có thể nói, không ghét.

Vẫn không rõ là có thích hay không, vì hắc ám lâu dài đã làm cho y quên mất bản thân rốt cuộc khát cầu cái gì, thích cái gì, nhưng ít nhất có một điều, là y nguyện ý ở lại nơi này.

Điều này, đã chứng minh, ta chắc không ghét nơi này.

Một nơi kỳ quái, cư dân ồn ào lại siêu việt lạ thường, còn có vị huyện lệnh thường xuyên chọc người ta phát cuồng bùng nổ...

Nhưng mà, không ghét.

Không ngờ được Nam Ca Nhi vào lúc này lại nói với mình chuyện này, Mạc Thụ kinh ngạc mất một lúc, sau đó nhẹ cười.

“Ngoài ra.” Khẩu khí Nam Ca Nhi rất bình tĩnh, nhưng ẩn ẩn có thể nghe ra được gió bão được bao hàm trong sự bình tĩnh đó.

“Ân?” Mạc Thụ nhẹ cười, tiếp tục rờ đầu Nam Ca Nhi.

“Dem cái tay dính đầy mỡ dơ bẩn của ngươi tránh ra!” Tiếng thét vang vọng nơi sơn dã.

27. Chương 27

Vì vậy, nấn ná trên núi ba ngày, quả nhiên, khi gần tới ngày thứ ba, Mạc Thụ tha về một con dã thú đồ rục. Quyển sách Nam Ca Nhi xem cũng sắp xong rồi.

Ngẩng đầu lên vừa khéo nhìn thấy Mạc Thụ bày ra tư thế phiêu dật của thể ngoại cao nhân, từ từ tung tăng đi vào____ Nếu như bỏ qua con dã thú bị kéo trên tay hắn như cái giẻ lau kia.

Nam Ca Nhi nhìn lớp da thú đỏ như lửa, chỉ cảm thấy có phần quen mắt, nhưng lại không nói ra điều đó, chỉ là chau mày trầm suy nghĩ rốt cuộc là cái gì.

“Sao vậy?” Mạc Thụ đi vào hang động, thấy Nam Ca Nhi trầm tư, thuận tiện hỏi, sau đó cắt đứt chân trước của con thú, xẻ thịt, rửa sạch, ướp đồ phụ liệu, bắt lên giá nướng.

Nam Ca Nhi đương nhiên sẽ không trả lời câu hỏi buột miệng của Mạc Thụ, chỉ là cùng Mạc Thụ đi vào trong hang động, ngồi một bên nhìn hắn bận rộn, rất nhanh, tất cả tư duy đều bị mùi thịt nướng thơm phưng phức hấp dẫn.

Tay nghề của Mạc Thụ đương nhiên không cần bàn cãi, hắn đã nói bản thân khá giỏi, kỳ thật là phi thường giỏi, Nam Ca Nhi cảm thấy tay nghề của gia hỏa này so ra thì ngự thiện phòng ở Bắc Quận đại khái cũng không sánh bằng.

Nam Ca Nhi ăn xong một miếng thịt lớn, Mạc Thụ liền không chịu cho thêm nữa____ dù sao thân thể Nam Ca Nhi yếu, không thể một lần ăn quá nhiều.

Hôm trước cũng chính vì để Nam Ca Nhi ăn một lúc quá nhiều, kết quả không tiêu hóa được, nửa đêm đau bụng nên cả đêm mất ngủ.

Hôm qua chỉ chừa lại một miếng thịt nhỏ ỉnh, cũng khiến người này nửa đêm không thoải mái.

Cho nên hôm nay dưới ánh mắt long lanh của Nam Ca Nhi, Mạc Thụ ăn thản nhiên tự đắc.

Nam Ca Nhi nhìn nửa ngày, ước đoán lần này đại khái không cách nào giành được miếng thịt khỏi miệng Mạc Thụ, nên chuyển tầm mắt lên mình con thú bị tỳ tiện chất đống trong hang.

Là cái gì nhỉ, cứ cảm thấy, rất quen mắt.

Vừa nghĩ, Nam Ca Nhi đứng lên, đi về bên đó.

“Đi đâu?” Mạc Thụ sau lưng hỏi.

“Ta cảm thấy, con này rất quen mắt.” Nam Ca Nhi nghi hoặc ngồi xổm trước con thú tí mĩ đánh giá.

Dã thú này không tốn, cỡ khoảng con ngựa, toàn thân lông đỏ rực, trên trán có một cái sừng đỏ sậm, có cái đầu như con hổ, hai chiếc răng nanh lóe hàn quang nhô ra ngoài, cho dù đã bị Mạc Thụ giải quyết rồi, vẫn lộ rõ sự hung hãn uy vũ phi thường.

“A.” Y nghĩ ra rồi.

“A?” Mạc Thụ ngừng ăn, nhìn nhìn Nam Ca Nhi đã ngậy ra.

“Mạc Thụ...” Nam Ca Nhi cũng tự phát hiện âm thanh của mình đang run rẩy.

“Àn?” Mạc Thụ nhìn nhìn Nam Ca Nhi thấy không có gặp phải nguy hiểm gì, thế là tiếp tục ăn.

“Thả tay, đừng ăn nữa a...” Nam Ca Nhi đơ mặt ra, thấp giọng nói.

“Tại sao?” Mạc Thụ rõ ràng không hiểu.

“Đây là vân thú a!” Nam Ca Nhi cuối cùng thét lên.

“Vân thú?” Mạc Thụ mơ mơ hồ hồ.

“Là thánh thú độc nhất vô nhị trên cả đại lục này, là động vật mà tất cả quốc gia đều coi như trân bảo mà bảo hộ a!” Nam Ca Nhi vừa nhào trở về, ý đồ đoạt lấy miếng thịt trên tay Mạc Thụ.

Mạc Thụ nhẹ nhàng tránh đi: “Không được nga, hôm nay không thể cho người tùy tính được, người ăn nhiều bụng sẽ đau.”

Khẩu khí an ủi tiểu hài tử này của người là sao đây!

Nam Ca Nhi đen mặt: “Ai muốn ăn thịt của người chứ.”

“Thì ra người là muốn ăn ta a.” Mạc Thụ đột nhiên cười vô cùng tà ác, sau đó giang tay làm ra vẻ đại nghĩa thản nhiên: “Đến đi, ta không kháng cự.”

Tới phổ hoa nhiều như vậy, Nam Ca Nhi làm sao có thể không nghe ra được mình đã bị tên Mạc Thụ không lương tâm này trêu chọc, nhưng lúc này y cũng không quan tâm chuyện trả đũa, chỉ nắm chặt móng vuốt của Mạc Thụ: “Là vân thú a!”

“Vân thú thì sao?” Mạc Thụ tóm lại cho Nam Ca Nhi đang kinh ngạc một đáp án nhất định.

Lục địa của thế giới này được thống nhất xưng là Vân Lộ đại lục, nghe nói mới đầu là một quốc gia hoàn toàn, sau đó mới từ từ phân thành bốn nước, vân thú là dị thú cực kỳ trân quý hiếm thấy ở đại lục, nghe nói nó hung hãn dị thường, là tượng trưng cho vương quyền từ cổ chí kim, cho dù là người bình thường phát hiện một con vân thú, cũng có thể đạt được sự khen thưởng của quốc gia, phần thưởng cao nhất có thể đạt được là huân tước thân vương.

Vì vân thú sinh sôi đặc biệt khó khăn, cho nên quân vương các nước đều đem nó và những loại thú khác giao phối với nhau, từ đó mới sinh ra những nhược thú huyết thống lai tạp. Màu sắc không đủ đẹp là thứ yếu, quan trọng hơn là đều chưa trưởng thành đã chết yếu, cho dù tại Bắc Quận quốc, cũng chưa từng thấy qua vân thú lông đỏ rực, thân hình khỏe mạnh thế này.

Cũng chính là vì như thế, cho nên Nam Ca Nhi nhất thời không nghĩ ra được bữa tối hôm nay cư nhiên lại là vân thú...

Hiện tại trình độ chẩn kinh của y có thể so sánh với tâm trạng của người thể kỷ hai mươi mốt sau khi ăn một bữa tiệc thịt nướng thỏa mãn, đột nhiên lại được người ta nói cho biết cái thứ mà hắn rất hạnh phúc ăn đó chính là thịt gấu mèo.

Được thôi, nếu như không nhớ sai, Mạc Thụ dự định lấy da của con vân thú này làm y phục ỳnh...

Nam Ca Nhi mở tròn con mắt, ngây ngây nhìn Mạc Thụ vẻ mặt không có sao hết: "... Đây là vân thú a, vân thú!" Y giờ chỉ biết ngốc nghếch lặp lại.

"Ân." Mạc Thụ gật đầu, "Chất thịt khá tươi non, chủ yếu nhất là lớp da lông giữ ấm hiệu quả không tồi, cũng không nặng." Nghĩ rồi nghĩ, lại nói: "Hơn nữa khá dễ bắt được, cho nên coi như là đối tượng săn bắt thích hợp."

"Không, không phải như vậy!" Nam Ca Nhi không cách nào không chế thét lên, "Cái này, cái này..." Ngón tay y run a run chỉ vào vân thú, cơ hồ muốn ngắt đi.

Trời ơi, ta vừa rồi, cứ nhiên ăn vân thú, mà Mạc Thụ, thì giết động vật mà toàn đại lực bảo hộ!

"Bình tĩnh chút đi." Mạc Thụ nhìn Nam Ca Nhi hiềm khi lại kinh hoảng luống cuống như vậy, vừa buồn cười vừa rối rắm, "Tuy ta không biết người tại sao lại để ý một con thú như vậy, nhưng giết cũng đã giết rồi, người còn muốn thế nào?"

Giết cũng đã giết rồi, giết cũng đã giết rồi giết cũng đã giết rồi...

Trong đầu Nam Ca Nhi bị mấy chữ đó toàn bộ lấp kín.

Mạc Thụ tiếp tục nhàn tản ăn xong miếng thịt trên tay, sau đó ngẩng đầu, nhìn Nam Ca Nhi: "Người rất thích thú này sao? Nếu như người thích ngày mai ta lại bắt một con cho người đem về nhà nuôi, nhưng con thú này không dễ thuần phục, có thể nuôi không sống nổi." Ngừng một lát lại nói: "Nhưng mà, thú này con nhỏ da khá mềm mại, chất thịt cũng non, nuôi không sống nổi thì có thể ăn, cũng được."

Nam Ca Nhi mở to hai mắt_____ y thật không dám tin chính tai mình nghe thấy.

Cứ nhiên có người to gan lớn mật nói muốn ăn thánh thú của Vân Lộ đại lực như vậy, ăn con lớn xong còn muốn ăn con nhỏ!

"Sáng ngày mai đi bắt?" Mạc Thụ còn đang suy nghĩ, "Nhưng bắt ấu thú đích thực là có chút không thích hợp."

Nam Ca Nhi thực sự nghe không nổi nữa, nhào tới nắm chặt tay Mạc Thụ, chân chính nhìn thẳng hắn: "Không cần đâu, thật đó, đừng đi bắt nữa, ngài cứ để người ta sống tốt đi, ngài hại cha người ta rồi, còn đi hại nhi tử nữa, thật sự là không đạo đức a."

"Nói cũng đúng." Mạc Thụ rất đồng tình gật đầu, "Săn bắt ấu thú thực sự không hợp quy củ."

Không phải dã thú bình thường mà!

Nam Ca Nhi rất muốn gầm lên như vậy, nhưng mắt thấy Mạc Thụ vô cùng nhàn nhã như vậy, y chỉ cảm thấy đau đầu.

.... Bỏ đi, đoán chừng với người Quảng Điền huyện này thì không quảng có phải là thánh thú hay không

Chỉ có phân ra thú thịt ngon và thú thịt dở thôi.

Chỉ là, đã rất lâu chưa từng thấy thánh thú xuất hiện ở Vân Lộ đại lực rồi, tại sao nó lại xuất hiện trên ngọn núi ở huyện thành Quảng Điền nhỏ nhỏ này?

Hơn nữa theo như giọng điệu của Mạc Thụ, tựa hồ còn không ít?

Khi Nam Ca Nhi vẫn đang theo đuổi những suy nghĩ này, Mạc Thụ mở miệng nói: "Cái này a, kỳ thật con này là con cái đó, cho nên, chắc là mẹ, ta sát hại con mẹ."

Nam Ca Nhi mặt không biểu tình ngồi xổm xuống, nhặt những khúc xương rơi vãi trên đất ném vào đầu Mạc Thụ, sau đó rất thần nhiên mở mắt nói láo: "Xin lỗi, bị tuột tay." Cho dù ném cho Mạc Thụ một đầu

đầy xương, y cũng hoàn toàn không có cảm giác được người giận, chỉ cảm thấy cả người đều bị một chữ thay thế.

Người có thể nào dừng nhân lúc ta đang nghiêm túc suy nghĩ mà chạy tới đem chuyện đã trôi qua, hoàn toàn không dính liếu gì ra làm phiền không!

Mạc Thụ rờ đầu bị ném trúng cười khỏ nói: “Tiểu Nam người thật thích làm nũng.”

Nam Ca Nhi lại tiếp tục ngồi xổm xuống, nhặt xương.

“Xin lỗi, ta cái gì cũng không có nói.” Mạc Thụ lập tức nói.

Nam Ca Nhi không ngừng lại, nhặt những khúc xương lớn hơn, ném lên đầu Mạc Thụ.

“Tại sao?” Mạc Thụ có chút ai oán hỏi y.

“Ta muốn làm như vậy thì làm như vậy.” Cho dù Mạc Thụ không tránh, nhưng Nam Ca Nhi cũng chỉ cảm thấy đầu đầy hắc tuyến, lòng đầy buồn bực.

“Tiểu hài tử học hư rồi.” Mạc Thụ nhiều chuyện nói.

Nam Ca Nhi ngồi xổm xuống.

“Ta sai rồi.” Mạc Thụ rất dứt khoát xin lỗi, thuận tiện cuộn ống tay áo một cái, cuốn hết móng xương trước mặt Nam Ca Nhi đi.

“Cho người nhiều chuyện cho người nhiều chuyện!” Nam Ca Nhi bị dồn nén đến mức muốn bùng phát cuối cùng phát điên, nhặt đá vụn đầy đất ném loạn lên người Mạc Thụ.

“Cho người giết thánh thú cho người giết thánh thú!”

“Đó là động vật trân quý a người hiểu hay không người cái tên bại não không có ý thức bảo vệ thiên nhiên!”

“Ai làm nũng hả ai làm nũng hả!”

“Tiểu Nam, Tiểu Nam, dừng tức giận dừng tức giận, cẩn thận phát bệnh đó! Như vậy được rồi, ta đứng đây không động, người dừng tức giận nữa, đừng chạy loạn, sẽ bị ngã đó, được rồi được rồi, xương này cho người đó, ui, người cũng quá nhẫn tâm rồi đi!”

Đêm nay, sơn lâm tịch mịch vẫn rất náo nhiệt.

28. Chương 28

Sáng sớm hôm sau, hai người kéo di thể thánh thú đáng thương về nhà môn.

Không bao lâu, người lóc da được truyền tin tới, cùng Mạc Thụ hai người đem con thánh thú khó có thể thấy trên Vân Lộ đại lục ra cất xé, lớp da lấy đi xử lý, thịt thì bị người lóc da chia nhỏ ra, những phần khác được đem đi cùng thịt heo thịt cá ướp muối làm đồ trữ...

Vô luận trong mắt người trên Vân Lộ đại lục, thánh thú có hiếm quý thể nào, thì người ở Quảng Điền vẫn thoải mái xem nó như là loại thú thịt ngon lông mượt dễ săn bắt mà xử sạch...

Hai tháng sau, Nam Ca Nhi mặt áo lông dài do lớp da của thánh thú tạo thành_____ tuy liên tục nhắc nhở bản thân phải bình tĩnh, nhưng y thực sự vô cùng rối rắm.

Y rất muốn bào trì sự bình tĩnh, nhưng vấn đề là, đây là vân thú đó, các quân vương ở Vân Lộ đại lục hẳn có được một con vân thú huyết thống lai tạp cũng trân trọng cùng cực đem nuôi trong viên lâm hoa mỹ, đồ ngon mỹ thực đều dân cho vân thú a!

Hiện tại, lớp da của vân thú này lại trở thành ngoại y của y....

Nói ra, cái áo lông trắng muốt của con cự thú trước kia Mạc Thụ cho y hình như cũng chưa từng gặp qua...

Lẽ nào lại là dị thú sắp sửa tuyệt chủng nào đó?

Đừng nha!

Ta cảm thấy áp lực rất lớn!

Hiện tại Nam Ca Nhi cảm thấy mình hóa ra cũng đã man như vậy.

Thôi thì ít nhất mấy chiếc áo này đều là đồ trân bảo hiếm thấy.

Được thôi, mặc trân bảo quý hiếm, nhưng lại sống những ngày bình dị như vậy, mỗi ngày không phải chi li tính toán chi phí gia dụng, thì chính là bận rộn xử lý gạo muối dầu cùi...

Ta cũng coi như là người đầu tiên trên thế giới này a.

Qua hết năm, lập tức sẽ kết thúc ngày tháng bị bó buộc tại huyện nha, trưa hôm nay, Mạc Thụ làm cơm xong, ngồi trên lò ấm, mấy đĩa đồ ăn, một bình rượu, nhìn những đóa mai ít ỏi bên hòn giả sơn vừa ăn vừa uống rượu.

Cây mai được trồng vào mùa xuân này hiện tại tuy đã mọc được vài đóa nhỏ, nhưng dù sao vẫn còn nhỏ, chưa thể mọc um tùm, cho nên hoa nở được cũng ít ỏi hiếm hoi.

Nam Ca Nhi cùng ngồi đó ăn chút đồ, bỏ đĩa xuống, cùng Mạc Thụ ngồi trong lò ấm ngây ngốc.

Tuy mở cửa sổ, nhưng vì mặc áo lông vân thú, cho nên cực kỳ ấm áp, trừ trên mặt có hơi bị đông ra, chứ ngay cả dưới chân cũng được lò nhỏ sưởi, thân thể cũng ấm áp cực kỳ.

Mạc Thụ quả nhiên từ sau lần đó xuống núi liền nhận việc ở nhà bếp, mỗi ngày cho dù là rau xanh gạo thô, đã được Mạc Thụ làm ra, thì luôn sẽ có một mùi vị khác, điều này cũng khiến cho Nam Ca Nhi có được thêm chút thịt, tình trạng thân thể cũng trở nên tốt hơn xưa rất nhiều.

Hơn nữa điều hiếm thấy nhất chính là, một năm vừa qua, Nam Ca Nhi gần như không bị bệnh gì cả, điều này khiến Mạc Thụ cực kỳ tự hào kiêu ngạo, mỗi lần khi ở chỗ lang trung nhắc tới chuyện này, rõ ràng đều cực kỳ khoa trương.

Mạc Thụ đang nhìn ngắm hoa mai chợt thấy Nam Ca Nhi buông đĩa, nói: “Sao không ăn nữa.”

“... Ăn không nổi nữa.” Nam Ca Nhi rờ bụng nói.

Hiện tại lương thực ở nhà môn so với khi y vừa tới đã cải thiện rất nhiều, tỷ lệ các loại thịt trên bàn cũng gia tăng, hơn nữa Mạc Thụ hiện tại đã xuống bếp, cũng khiến Nam Ca Nhi mỗi ngày đều ăn nhiều hơn trước một chút, nhưng dù sao thân thể sau khi sống sót khỏi ba năm trong thủy lao căn bản đã không thể nào so sánh với người bình thường, y trở nên dễ ăn cũng cực kỳ dễ no.

Mạc Thụ cũng biết thân thể này của Nam Ca Nhi trong nhất thời không cách nào điều dưỡng tốt được, cũng không cưỡng ép y ăn nhiều thêm, chỉ hỏi: “Ta nhu nhu cho người nha?”

Gọi là nhu nhu, đương nhiên là nhu bụng, vì lương thực tốt hơn, lượng cơm gia tăng, cho nên mỗi lần Nam Ca Nhi ăn xong đều không dễ tiêu hóa, y tự mình nhu thường thì không có hiệu quả gì, nhưng Mạc Thụ đại khái chắc là vì hiểu rõ công năng khí quan của thân thể người lại thêm có nội lực, nên mỗi lần đều có thể khiến Nam Ca Nhi trở nên thoải mái một chút.

Đối với việc này Nam Ca Nhi đã hình thành thói quen, gật đầu kéo áo ra.

Mạc Thụ thò tay ra khỏi lớp chăn mỏng phủ lên lò ấm bắt đầu bận rộn nhu nhu bụng của người nào đó.

Vì vừa ăn no, lại bị lò nhỏ hun chân, trên bụng còn có Mạc Thụ đang giúp tiêu hóa, nương theo động tác tỉ mỉ của Mạc Thụ, khí tức nhàn nhạt ẩn ẩn truyền lên y phục, có tư vị như rồi gõ đón gió, Nam Ca Nhi rất nhanh cảm thấy buồn ngủ.

Y híp mắt lại ngáp dài.

“Muốn ngủ một chút?” Mạc Thụ thấy động tác của Nam Ca Nhi, cong miệng cười.

Nam Ca Nhi miễn cưỡng mở mắt, liếc nhìn Mạc Thụ: "... Bàn ăn..." Mạc Thụ làm cơm, y cũng không thể ngồi không, cho nên sẽ thu dọn bàn rửa chén này nọ.

"Ta ăn xong sẽ dọn." Mạc Thụ cười.

"Ngô." Nam Ca Nhi lại ngáp một cái.

"Người cần nghỉ ngơi nhiều." Mạc Thụ nói.

Để ta ăn no rồi ngủ...

Người đang nuôi heo a!

Nam Ca Nhi rất muốn đáp trả một câu như vậy, nhưng thực sự là quá mức thoải mái, y rất nhanh nghiêng đầu, ngủ mất.

Mạc Thụ thấy bộ dáng buồn cười của Nam Ca Nhi nằm nghiêng trên lò ấm, kiềm không được lại cong miệng cười, vừa tiếp tục nhu bưng cho người nào đó.

Nghe nói, loài mèo khi muốn biểu thị tín nhiệm với chủ nhân, thì sẽ cho đối phương nhìn thấy bụng của mình.

Hiện tại, gia hỏa này biểu tình rất thoải mái, vẻ mặt thỏa mãn lười biếng tản mát, không phải chính là một bộ dáng an tâm sao?

Thật thú vị.

Thật vui.

Thật...

Mạc Thụ nhìn rồi nhìn, cứ cảm thấy bộ dáng của đối phương thật sự là rất đáng yêu, liền cảm thấy có cảm giác thành tựu phi thường.

Phải biết là, người làm gia hỏa này biến thành bộ dáng hiện tại, chính là ta.

Gương mặt xấu xí, rạch nát ngang dọc, cũng chỉ khiến hắn cảm thấy có chút đau đớn trong lòng.

... Rõ ràng là một người khá ái như vậy.

Tại sao lại có người nữ tổn thương y tới mức đó chứ?

Rồi lại cảm thấy có phần may mắn.

Nếu không phải bị tổn thương nhập cốt, y làm sao lại không còn nơi muốn quay về, chỉ có thể dừng lại nơi đây?

Nếu như y không tới.

Vậy thì, ta lại sẽ sinh sống thế nào?

Cô đơn, hay là ngay cả cô đơn cũng không tự biết được?

Rốt cuộc là vì điều gì khiến ánh mắt ta dừng lại nơi này?

Rõ ràng là bình thường bình phàm như vậy.

Nhưng lại cảm thấy...

Vừa nghĩ như vậy, động tác trên tay hơi dừng một chút, cúi người, giống như không tự phát giác, lại giống như tự nhiên mà đến, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng hạ một ấn ký lên đôi môi mỏng manh mang sắc nước kia.

... Thật đáng yêu.

Khiến người ta thích đến mức hận không thể thời thời khắc khắc đều ôm chặt.

Hôn một cái xong, Mạc Thụ tựa hồ cũng có chút quái dị.

Dừng thẳng người dậy mà kinh ngạc.

Trên bụng thiếu mất sự xoa bóp quen thuộc, người dưới cánh tay có chút không thoải mái uốn éo thân thể. Mạc Thụ hồi thần.

Nhìn động tác nhỏ bé khi người này đem cái bụng cọ cọ vào tay mình, hắn lại không kìm được bật cười.

Thật là...

Quá đáng yêu.

Thật muốn chọc y tỉnh, để hung hăng ôm chặt, dùng sức mà hôn y.

Nhưng hắn không làm như vậy, chỉ cúi người, hôn lần nữa lên đôi môi hơi tái đó, sau đó tiếp tục nhu bụng cho y.

Còn về sự thực bản thân cư nhiên hôn một nam nhân, hắn không hề cảm thấy có gì đáng để mình khổ sở.

Mạc Thụ cho rằng, hôn chính là hôn, chỉ cần sau khi hôn cảm thấy thật tốt, rất muốn hôn tiếp, vậy tức là mình đang làm đúng.

Cho nên, hắn không có một chút xíu mâu thuẫn nào mà thần nhiên tiếp nhận phát hiện này.

Ta thích y.

Đại khái so với ta nhận định còn thích hơn.

Ngoài cửa sổ, một trận gió thổi qua, đóa mai nhỏ bé nghiêng theo hướng gió, rồi bị thổi rụng xuống.

Hiện tại là khởi đầu của năm thứ tư, tất cả đều tốt đẹp.

29. Chương 29

Nam Ca Nhi phát hiện, rất không đúng!

Chuyện không đúng này không phải là tình trạng trong huyện thành có gì không đúng, mà là thái độ của Mạc Thụ đại gia đối với mình, có chút bất đồng dĩ vãng.

Cụ thể như hiện tại, Mạc Thụ trở nên rất nhiệt tình cùng hành động chung, hơn nữa cự tuyệt bất cứ ai tiến hành các loại tiếp xúc đụng chạm da thịt với y, còn sẽ thỉnh thoảng tiến hành các loại quấy rối sờ sờ đụng đụng với y...

Tuy vẫn tỏ ra rất khinh thường Mạc Thụ, nhưng Nam Ca Nhi phát hiện bản thân không chán ghét sự đụng chạm của Mạc Thụ_____ nếu như hắn có thể đừng muốn bị đánh như vậy thì càng hoàn mỹ.

Năm nay vẫn rất yên tĩnh, Nam Ca Nhi lại nhờ người đi mua mấy cây mai.

Vẫn như cũ bày sạp trà, khi rảnh sẽ cùng Mạc Thụ đi khắp nơi, sau đó thỉnh thoảng bị Mạc Thụ chọc tức đến phát cuồng, bị người của Quảng Điền chọc cho dở khóc dở cười...

Vẫn là mỗi ngày rất bình thường yên tĩnh.

Một ngày mùa thu, Tiểu Hạ tới tìm y, nói tìm y cùng đi chơi.

Mạc Thụ vì phải xem những công văn bị tích lũy lại cho nên không thể nào đi cùng, thế là dặn tới dặn lui Nam Ca Nhi không được cho phép Tiểu Hạ đụng chạm y, lại minh thị ám thị Nam Ca Nhi là người của hắn, yêu cầu Tiểu Hạ đừng chắm mứt gì đó.

Cuối cùng bị Nam Ca Nhi không thể nhịn nổi triệu hoán Chu Khê ra mới chịu thôi.

Mạc Thụ đành long lanh đáng thương nhìn hai hài tử tuổi tác sắp xỉ chạy về phía bờ sông.

Chu Khê càng mát lạnh vút lại một câu: “Lão đầu tử, người ghen tỵ cũng vô dụng, bọn họ mới là người đồng trang lứa.”

Gia hỏa bình thường luôn chọc giận người cuối cùng bị người chọc tức đến nói không nên lời, về mặt thất vọng lo lắng nhìn hai người kia đi khỏi đại môn nha môn.

Hạ Gia Phú tiểu bằng hữu luôn thích chạy ra bờ sông nhặt người, đương nhiên, hôm nay hắn vẫn sẽ tới bờ sông, vẫn, nhặt được người.

Nam Ca Nhi ngồi xổm trước mặt nam nhân mất đi ý thức, về mặt không nói nên lời nhìn Tiểu Hạ.

... Người rốt cuộc có từ trường gì vậy!

Tiểu Hạ một chút cũng không thấy quái dị, vui vẻ ngồi xổm xuống theo, không biết từ đâu biến ra một cành cây, khều khều: “Lại một người.” Biểu tình của hắn nhìn rất hạnh phúc.

Điều này càng khiến Nam Ca Nhi đơ ra.

“Người tính xử lý thế nào?” Suy nghĩ nửa ngày, Nam Ca Nhi hỏi.

“Xử lý thế nào?” Tiểu Hạ tựa hồ cảm thấy vấn đề của Nam Ca Nhi rất kỳ quái, ném một ánh mắt quái dị cho y, “Đương nhiên là đẩy lại.”

“Đẩy lại?” Nam Ca Nhi không hiểu.

“Quảng Điền không cần người ngoài.” Tiểu Hạ cười vô cùng vui vẻ.

“... Ta mới đầu cũng là người ngoài.” Nam Ca Nhi nhắc nhở.

“Ân, nhưng là bộ dáng đó của ngươi, so với người chết không khác gì.” Tiểu Hạ cười, “Nghĩ tất trước kia người người gặp phải không chỉ hy vọng người chết, mà còn muốn giày vò người đến chết.”

Nghiêng đầu nhìn Nam Ca Nhi, “Cho nên, cho dù cứu sống người, người đối với thế giới bên ngoài đã mất đi hứng thú rồi.”

Tuy biết rõ thảm trạng của mình lúc đó, nhưng bị Tiểu Hạ nói thẳng ra như vậy, y vẫn cảm thấy có chút đè nén.

... Thì ra, ta lúc đó, đã bị bức bách thành bộ dáng cho dù có sống tiếp cũng mất đi ý chí sao?”

Y vẫn nhớ bản thân là vì nguyên nhân gì mới tới nơi này, vẫn nhớ rõ ngày tháng không thấy ánh mắt trời trong thủy lao âm lạnh ẩm ướt đợi tròn ba năm, thậm chí còn nhớ mình từng là thân vương của Bắc Quận, chỉ nhớ ngày tháng lúc đó đều cực kỳ hắc ám khó chịu, nhưng dần dần đã không còn nhớ sự thống khổ tuyệt vọng khi đó nữa.

Có lẽ là bản năng không nguyện ý nhớ tới hoàn cảnh đáng thương lúc đó cho nên đại não đã đem những ký ức đó chôn vùi đi.

“Cho nên, Nam Ca Nhi là người thuộc về Quảng Điền.” Tiểu Hạ cười nói, sau đó khép mắt nhìn nam nhân hôn mê bên bờ sông: “Người này, trên thân thể tuy rằng có ngoại thương, nhưng cũng không chí mạng, tuy hôn mê, nhưng cũng không có nội thương gì, lưu lại, sẽ không tốt cho Quảng Điền.”

“Sẽ đem sự tồn tại của Quảng Điền nói ra ngoài?” Nam Ca Nhi hỏi.

Tiểu Hạ mỉm cười: “Nam Ca Nhi quả nhiên biết rồi.”

“Ân.” Nam Ca Nhi gật đầu.

Thật ra, y sớm đã đoán được sự tồn tại của Quảng Điền đại khái là bốn quốc gia trên đại lục này không biết tới, nếu không mọi người ở Quảng Điền không thể sinh sống an dật như thế, vì thực lực tàng giữ của Quảng Điền thực sự không phải là nơi có thể khiến cho các quân chủ yên tâm.

Đại khái bờ sông này là nơi duy nhất có thể tự do thông ra ngoài, cho nên Tiểu Hạ mới chuyên môn phụ trách mảng này, mỗi ngày đến đây tuần tra.

Tiểu Hạ suy nghĩ, sau đó lấy ngón tay chọt chọt Nam Ca Nhi: “Người thích nơi này không?” Tiểu Hạ hỏi y, “Thích chúng ta không?”

Nam Ca Nhi ngừng trệ một lát, sau đó hỏi: “Nếu như ta nói không thích thì sao? Người sẽ đẩy ta xuống sông sao?”

Tiểu Hạ mở to mắt: “Làm sao có thể.” Cười nói, “Vì chúng ta thích người a, cho nên nếu như người nói không thích, vậy thì điều đó nói rõ là chúng ta còn chưa phần đầu đủ, cần phải cố tốt với người hơn nữa, để người thích nơi này, thích chúng ta mới thôi.”

“Hả?” Nam Ca Nhi ngạc nhiên.

“Lẽ nào không phải chính là đạo lý này sao?” Tiểu Hạ hỏi y, “Thích một người, liền muốn chiều chuộng người đó. Nương ta chính là nói với ta như vậy.”

Nam Ca Nhi trầm mặc một lúc, sau đó cười: “Àn.”

“Àn là ý gì?” Tiểu Hạ vẫn là một tiểu oa chậm chạp, câu trả lời của Nam Ca Nhi càng khiến hắn nghi hoặc.

“Ta là nói, ta cũng thích nơi này, thích Quảng Điền, thích các người.” Nam Ca Nhi nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó cười trả lời.

Bắt đầu từ hiện tại, ta đã có thể hiểu rõ rồi.

Cũng may, còn chưa muộn.

Hoặc nên nói, vì sự chiều chuộng của mọi người, cho nên ta mới có thể hiểu được những điều này.

Đứng thẳng dậy, sau đó nói với Tiểu Hạ: “Vậy thì đẩy xuống thôi.”

Tiểu Hạ ngạc nhiên một lúc, nói: “Ta cho rằng người sẽ không đồng ý chứ.”

“Tại sao?” Nam Ca Nhi buồn cười hỏi hắn.

“Khi người nhìn thấy người này, ánh mắt mở to mắt một lúc, ta nghĩ hắn đại khái là người quen của người.” Tiểu Hạ nói.

Nam Ca Nhi gật đầu: “Đã từng.” Cười cười, “Hiện tại người quen của ta chỉ có các người thôi.” Nam nhân này là một quân quan của Bắc Quận, y đã từng gặp qua.

Ngay cả quan viên cao cấp cũng bị thương trôi dạt tới đây, có thể thấy, Bắc Quận tựa hồ quân sự khẩn cấp?

Tiểu Hạ cũng đứng lên, thò tay sờ đầu Nam Ca Nhi: “Nam Ca Nhi đáng thương, nhớ tới những ký ức chết tiệt rồi.” Hắn cao hơn Nam Ca Nhi một chút, cho nên rất dễ sờ đến đầu Nam Ca Nhi.

Nam Ca Nhi đen mặt: “Ta một chút cũng không hiểm lạ sự đồng tình của người.” Bị một gia hỏa không bình thường đồng tình, ta rốt cuộc còn chịu bao nhiêu khổ sở đây!

Tiểu Hạ một cước đạp gia hỏa xui xẻo kia rút lại xuống sông, “Được rồi, chúng ta đi thôi.” Thái độ dứt khoát nhanh gọn, khiến người ta vừa nhìn đã biết hắn rất quen thuộc với việc này...

Chỉ là, một cước đó, đại khái lực đạo không nhẹ, có thể sẽ tăng thêm trọng thương....

Nam Ca Nhi hí mắt nhìn gia hỏa đang trôi trong dòng sông, nghĩ nghĩ, nói: “Kéo hắn lên.”

“Hả?” Tiểu Hạ đã đi được hai bước, nghe Nam Ca Nhi nói như vậy, có chút quái dị quay đầu.

“Vừa rồi ta nhìn thấy đầu ngón tay hắn cử động.” Nam Ca Nhi nhàn nhạt nói.

Tiểu Hạ ngạc nhiên một chút: “Giết hắn?”

“Àn.” Nam Ca Nhi không chút chậm trễ.

“Được không?”

“Đương nhiên.” Nam Ca Nhi lộ ra nụ cười, “Quyết định như vậy ta đã làm rất nhiều rồi.” Năm đó khi ở Bắc Quận, không biết có bao nhiêu người đều vì một lời sai khiến của ta mà chết dưới dao mổ, hiện tại ta cũng có thể làm được.

Nếu như sự tồn tại của Quảng Điền bị lộ ra ngoài, thì sự bình lặng hiện tại sẽ bị thổi bay, thậm chí sẽ có người vì thế mà chết.

Người nói thích ta, vì sự lơ là của ta mà chết.

Tuyệt đối không thể dễ như vậy.

Ta không biết hẳn có thể sống sót không, nhưng ta không dám cược, ta vẫn luôn không phải người giỏi đánh cược, trước giờ đều không làm chuyện gì không nắm chắc.

Bất luận là vương cung hay Quảng Điền, điểm này ta sẽ không có bất cứ thay đổi nào.

Nghe Nam Ca Nhi nói như vậy, Tiểu Hạ không còn nói gì nữa.

Trực tiếp nhảy lên không, đập qua mặt nước, nhắc hàn đao trong tay, đâm đao xuống, nam nhân đã bắt đầu giãy dụa đó chỉ trong thoáng chốc đã bị trảm thành mấy đoạn, thậm chí ngay cả kêu thét cũng không kịp phát ra nửa chữ, chỉ có dòng máu bị nước sông cuốn đi.

Tiểu Hạ thu đao, không nhiễm một giọt máu, đập nước đi về.

Thấy biểu tình ngưng trọng như vậy của Tiểu Hạ, Nam Ca Nhi có chút bất đắc dĩ cười một tiếng: “Có phải là cảm thấy, ta và Nam Ca Nhi yếu đuối trong tưởng tượng của người không giống lắm? Rất đáng sợ?”

Tiểu Hạ đi tới đựng vai Nam Ca Nhi, nghiêng đầu nhìn y.

Tuy trên y phục vẫn sạch sẽ, nhưng vì vừa mới giết người, cho nên khó tránh nhiễm lên khí tức máu tươi.

“Không có.” Tiểu Hạ lắc đầu, “Chuyện như vậy, ta làm rất nhiều rồi.” Nghĩ rồi nghĩ, lại nói: “Thật ra ta cũng nhận ra người đó tỉnh rồi, khí tức của hắn ta cảm nhận được, ta vốn muốn chờ người trôi tới hạ du mới giết.”

“Không muốn ta nhìn thấy?” Nam Ca Nhi cười hỏi.

“Àn.” Tiểu Hạ gật đầu, nhét đao vào thắt lưng, sau đó giơ tay sờ đầu Nam Ca Nhi: “Trước đây Nam Ca Nhi nhất định gặp phải rất nhiều chuyện chết tiệt, cho nên mới giống chúng ta.”

Nam Ca Nhi ngây ra.

“Muốn bảo hộ gì đó, mới sẽ trở nên tàn khốc, kết quả còn bị trôi dạt tới đây?” Tiểu Hạ mang theo chút cảm thán nói.

Tuy Tiểu Hạ không tình tường nói ra, nhưng đích thực đã đoán được tám chín phần.

Nam Ca Nhi cười cười, không nói.

“Sau này, không cần làm chuyện như vậy nữa.” Tiểu Hạ sờ sờ đầu Nam Ca Nhi, cười, “Chúng ta sẽ làm, người không cần làm nữa.”

Thân thể Nam Ca Nhi chấn động, có chút ngốc nghếch nhìn Tiểu Hạ.

“Ta nghĩ, mọi người đều hy vọng như vậy.” Tiểu Hạ cười, “Người chỉ cần yên tâm sống ở đây, bầu bạn cùng Mạc Thụ tiên sinh, sau đó đến nhà hàng xóm láng giềng tán doc, khi nhàn rỗi đến nha môn kể chuyện, như vậy là được rồi.”

“Những chuyện này, không phải chuyện người cần làm, người yếu như vậy, thân thể cũng không tốt, không thích hợp làm chuyện này, người cần chiếu cố tốt bản thân.”

“Chuyện khác thì không cần lo lắng nữa, chúng ta đều sẽ làm tốt.”

“Nam Ca Nhi có thể yên ổn sống ở đây, chính là kỳ vọng của chúng ta.”

Nam Ca Nhi ngây ngây ngẩn đầu, nhìn gương mặt non trẻ của Tiểu Hạ, tầm mắt từ từ trở nên mơ hồ.

Có lẽ, ta vẫn luôn mong đợi có người có thể nói với ta như vậy.

Không cần phải liều mạng như vậy vì muốn làm chút gì đó, người muốn thế nào cũng được, chỉ cần tự do tự tại mà sống, là được.

“Cho nên mới nói a, người thích thế nào thì cứ thế nấy, không cần lo nghĩ tới chúng ta đâu, vì chúng ta mới là người nên bảo hộ người a.”

“Người muốn sống như thế nào cũng được, chúng ta cũng cảm thấy Nam Ca Nhi thích hợp với cuộc sống bình thường, thích hợp cười híp mắt chào hỏi cùng mọi người.”

“Àn, chính là như vậy, cho nên... Hả? Đây! Tại sao lại khóc!”

“Ô a, đừng khóc a, ta vừa rồi không có ức hiếp người mà, người đừng khóc a!”

“Chết rồi chết rồi, Mạc Thụ tiên sinh nhất định sẽ tìm ta tính toán đó!”

“Đây đây, Nam Ca Nhi đừng khóc a, ta sai rồi, không thì sau này cái gì, ta cũng không giành đồ ăn với người nữa, được không?”

“A, ta, ta, ta nghe nói người thích ăn cá, ta lập tức xuống sông bắt, đợi nha, đừng khóc đừng khóc a, đại gia!”

“Hồn đàn, con sông mới giết người, cá đó ta ăn nổi sao?” Nam Ca Nhi chảy nước mắt ào ào như cuồng phong, nhưng vẫn đen mặt.

30. Chương 30: Chương 30.

Thời tiết hôm nay thật tốt.

Nam Ca Nhi ngồi trước bàn tùy tiện cầm một quyển sách lật xem.

Ánh mặt trời ngày xuân từ ngoài cửa sổ chiếu vào, ánh lên mặt bàn, cây mai trước cửa sổ đã mọc rất nhiều lá, khiến ánh mặt trời bị chia cắt ra từng mảnh, hễ gió thổi, tia sáng đó cũng sẽ từng mảnh nhảy múa.

Trên người mặc y phục ấm áp, vừa rồi lại ăn bữa sáng mỹ vị do Mạc Thụ làm, còn được tắm ánh sáng mặt trời, Nam Ca Nhi cảm thấy tâm tình rất tốt.

Hiện tại đã là cuối xuân.

Hôm nay Mạc Thụ dự định đến một chỗ nào đó khá xa, sợ Nam Ca Nhi không chịu được đường dài, cũng không cho y cùng đi. Chuyện trong nha môn thì từ sáng sớm Mạc Thụ đã làm xong phần lớn, Nam Ca Nhi chỉ giải quyết hết những chuyện vặt vãnh còn lại xong, thì không còn gì làm, thế là vui sướng nhẹ nhõm chạy tới đây tìm sách đọc.

Thư phòng của Mạc Thụ y cũng có thể tùy tiện ra vào, chỉ là phần lớn sách trong đó đều là nội dung mang tính học thuật, là thứ mà cả đời này Nam Ca Nhi đều không muốn lại nhìn đến, thế là y tìm sang nhà hàng xóm mượn quyển truyện kỳ về giết thời gian.

Thuận tiện nói một câu, vì mỗi ngày đều kể chuyện, nên nhiều năm như vậy, các loại tiểu thuyết phim truyền hình mà Nam Ca Nhi nhớ được đã không còn lại cái nào, từ mùa thu năm ngoái y đã bắt đầu tự biên soạn ra truyện mới.

Cũng không biết có phải do chính mình biên soạn ra nên càng lưu loát tự nhiên, ngôn ngữ càng dễ hiểu hơn không, mà ngược lại đạt được đánh giá rất tốt của người ở đây....

Lại thêm y cũng đã đem câu chuyện của mình dung hợp từ cổ chí kim, kết hợp những cảnh sến súa đông tây, danh tiếng kể chuyện của Nam Ca Nhi càng thêm được toàn huyện biết đến.

Vì thế, Nam Ca Nhi cũng sẽ thỉnh thoảng tìm vài quyển truyện kỳ xem, để bổ sung thêm đề tài.

Xem một hồi, cảm thấy câu chuyện trong sách thật sự không có chút hứng thú nào, thế là Nam Ca Nhi bỏ xuống, nằm bệt ra bàn, nhìn cây mai ngoài cửa sổ ngầy ngẩn.

Đã năm năm rồi sao.

Tựa hồ mỗi ngày đều bận rộn tít bụi, nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, thì lại phát hiện chẳng qua mỗi ngày chỉ lặp lại những sinh hoạt bình thường, chứ không hề có gì khác.

Mà thời gian, cứ như thế nhanh chóng trôi đi, sau đó đợi đến khi mình tỉnh táo lại, phát hiện cư nhiên đã được năm năm rồi.

Một năm càng nhanh hơn so với một năm.

Y phát hiện, bản thân đã dần dần bắt đầu không còn tưởng niệm tới cuộc sống ở thế giới kia nữa.

Chuyển biến này, rốt cuộc là vì sao?

Y cũng không nghĩ ra được nguyên do.

Gió ngoài cửa sổ thổi vào, thổi mái tóc lất phất lên mặt, có chút ngứa ngáy, nhưng lại rất thoải mái.

Trong gió mang theo khí tức đặc trưng của mùa xuân, là loại khí vị mang theo mùi hương của hoa cỏ lá cây, mùi tanh của đất, và không khí ẩm ướt.

Y ngồi đó, bất giác bắt đầu khe khẽ ngâm nga.

Không có giai điệu đặc trưng gì, chỉ là nghĩ tới đâu ngâm tới đó.

Loạn cao cao, không có chút âm luật nào đáng nói.

Mà y lại vui sướng tự đắc.

Nhưng chỉ ngâm nga được mấy câu, liền cảm thấy cổ họng có chút sưng lên nhói đau, hát cái gì cũng không suông.

Y ngừng ngâm nga, chậm chạp sờ cổ họng.

Sau đó đột nhiên nghĩ tới, bản thân tựa hồ rất lâu rất lâu rồi, không hề ngồi ở một nơi nào đó, không có việc gì làm như thế này, an tâm thoải mái ngâm nga.

Cứ luôn không ngừng suy nghĩ muốn bảo vệ cái gì, trông nom cái gì, kết quả, ngay cả chính mình cũng không biết đã thất lạc ở đâu.

Ngay cả chuyện tự ngâm nga cơ bản này cũng đều đã quên.

Trước đây, khi mình còn là một học sinh hạnh phúc, bên cạnh có người thân yêu thương, có bạn bè, cũng sẽ luôn đột nhiên bắt đầu khe khẽ hát như vậy.

Ta đại khái, kỳ thật, vẫn là ta đúng không.

Y tự nói với mình như vậy.

Mạc Thụ vì có chuyện nên lại quay về, đứng ở bên bậc cửa, nhìn người đang ngồi giữa ánh mặt trời mang theo biểu tình chậm chạp có phần vụng về, đột nhiên cảm thấy nội tâm một mảng ấm áp, lại có chút ần ần đau.

Hắn không bước vào làm phiền người đang tự ngâm nga đó, chỉ đứng ngoài cửa lặng lẽ nhìn y.

Còn Nam Ca Nhi, sau khi ngâm nga khe khẽ ngầy ngẩn xong, cuối cùng cũng phát hiện Mạc Thụ đang đứng ngoài cửa, quay đầu nhìn hắn, chớp mắt: “Sao lại quay về rồi?”

Mạc Thụ cười cười, đi vào: “Có chút chuyện, nên về trước.”

Nam Ca Nhi gật đầu, sau đó tiếp tục ngầy ngẩn nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Người đang hát cái gì.” Mạc Thụ đi ra sau lưng y, hỏi.

“Không biết a.” Nam Ca Nhi trả lời rất đương nhiên____ Trên thực tế, y cũng chỉ tùy tiện ngâm mà thôi.

“Rất có ý nghĩa nha.” Mạc Thụ cười, sau đó lấy cái gì đó ra từ chiếc tủ đằng sau.

“Đừng lấy hết như vậy, đây là phần cho hôm nay và ngày mai của người.” Nam Ca Nhi không cần quay đầu cũng biết Mạc Thụ đang lấy đồ ngọt trong tủ ra.

“Ngày mai lại làm thêm đi.” Mạc Thụ không lưu tâm.

“Đồ ngọt ăn nhiều sẽ bị đau răng, còn sẽ mập lên.” Nam Ca Nhi phô ra khẩu khí ‘ta là vì tốt cho người’.

“Không sao, ta không sợ.” Mạc Thụ rất nhàn định trả lời.

“... Hôm qua ta bị nước nóng làm phỏng.” Nam Ca Nhi cũng rất nhàn định vớt ra một chiếc sát thủ. Cho nên ngày mai không cách nào cung ứng đồ ngọt cho người.

Quả nhiên, Mạc Thụ lập tức quay lại, đi tới trước mặt y, “Sao lại không cẩn thận như vậy. Tay.”

Nam Ca Nhi giơ tay ra.

Ngón trỏ có một vết bỏng, nổi lên một bóng nước to, bị Nam Ca Nhi lấy kim chích chảy ra rồi, nhưng cũng không phải là phi thường nghiêm trọng, chỉ là khi nhìn thì có hơi chút dọa người.

Mạc Thụ nhăn mày: “Sao lại dễ thế này? Không phải ta đã bảo người đừng tùy tiện vào nhà bếp sao.” Hắn có chút lo lắng nhìn rồi lại nhìn, “Thân thể người không tốt, lại luôn làm việc mà không chịu nghỉ ngơi. Bôi thuốc chưa? Lang trung nói thế nào?”

Trước khi mùa xuân này trôi qua, Nam Ca Nhi lại bị bệnh một trận, hơn nữa không có nguyên nhân, đột nhiên liền phát sốt, ớn lạnh, không ăn được cái gì, bệnh so với lần đầu tiên còn nghiêm trọng hơn, chút thịt không dễ dàng gì mới được ăn liền teo hết, nguyên cả lúc mừng năm mới đều trải qua trên giường, lang trung nói Nam Ca Nhi nếu không phải đang ở Quảng Điền, nếu không phải được ông trị bệnh cho thì đã chết chắc rồi, dọa cho Mạc Thụ không bao giờ dám để mặc Nam Ca Nhi tự mình hành động nữa, chỉ hận không thể đem y đặt lên điện thờ dâng cúng, cái gì cũng không làm mới tốt.

“Không khoa trương như thế đi.” Nam Ca Nhi dở khóc dở cười. Chỉ bị phỏng một chút, người cần gì phải làm như ta bị gãy xương không bằng.

“Không phải khoa trương, tình trạng thân thể của chính người người tự mình còn không rõ ràng sao!” Mạc Thụ hiếm khi rất nghiêm túc trừng mắt nhìn y một cái, sau đó tiếp tục cẩn thận nghiên cứu vết bỏng của Nam Ca Nhi.

Nam Ca Nhi không nói gì nữa.

Ánh mặt trời rọi lên mặt Mạc Thụ, khiến làn da trắng ngà đó gần như trong suốt, mày mắt lưu chuyển một khí sắc thoát tục tuyệt trần, bờ môi bình thường luôn mang theo rất nhiều ý cười nhàn tản hiện tại cũng bị dùng sức vung lên, cứ như người bị phỏng là hắn vậy.

“... Mạc Thụ, người nói xem, có phải ta ngày mai sẽ chết không.” Cho dù không có ai nói, bản thân y cũng hiểu rõ tình trạng thân thể của mình, hoàn toàn là dựa vào vị lang trung y thuật giỏi ở Quảng Điền này treo lại, tuy không biết bình thường thuốc được kê đơn rất cuộc có thành phần gì, nhưng y biết thân thể này của mình với thuốc bình thường thì căn bản không có chút tác dụng nào.

Không có ai mới đi đường được năm phút đã thở dốc không ra hơi, cũng sẽ không có ai vào đêm xuân mà còn mặc y sam dày kín, càng sẽ không có ai ăn mới nửa chén cơm đã không tiêu hóa được, thậm chí còn ới ra.

Toàn bộ thân thể này cứ luôn ở trong trạng thái vô cùng kiệt quệ, ngủ không ngon, lại còn ngủ không đủ.

Y thậm chí hoài nghi mình có thể nào sang ngày hôm sau sẽ không còn mở mắt được nữa.

“Sẽ không.” Mạc Thụ chém đinh chặt sắt trả lời.

“Trước đây rõ ràng là dưới tình huống hồng phúc đó mà còn có thể sống được, hiện tại sao lại trở nên yếu ớt hơn được.”

Nam Ca Nhi có phần bất đắc dĩ than thở.

Có phải con người thì đều như vậy. Sống gay go thì không có vấn đề, nhưng một khi được an ổn, ngược lại đủ mọi bệnh tật đều đổ tới.

Mạc Thụ đột nhiên lại cười: “Đây là chuyện tốt.”

“Sinh bệnh là chuyện tốt?” Nam Ca Nhi liếc hắt một cái.

“Vì hoàn cảnh sống gay go, cho nên cả người đều ở trong trạng thái căng cứng, bản năng sẽ điều tiết các cơ năng cố gắng cung ứng cho nhu cầu sinh tồn, như vậy mới có thể sống tiếp được, nhưng nếu đã vượt qua cực hạn, thì sẽ nhảy mất vỡ nát, và không còn cách nào vãn hồi.” Sau khi xác nhận tay của Nam Ca Nhi chỉ đơn thuần bị phồng, không phải chuyện lớn gì, Mạc Thụ mới yên tâm, thả lỏng lực đạo đang nắm chặt tay y, giải thích: “Hiện tại người vì được sống trong hoàn cảnh nhẹ nhõm, cho nên cơ năng của thân thể đang từ từ hồi phục, cho dù có bị bệnh cũng đều có thể điều chỉnh được, sẽ không thể dễ dàng chết đi như thế.”

“Nhưng nếu như không phải ở Quảng Điền, ta nhất định đã chết rất lâu rồi đi.” Nam Ca Nhi lại không dễ dàng bị cho qua như thế, trực tiếp nói.

Mạc Thụ ngưng trệ một chút, nói: “Ân.”

“Kỳ thật, ta cũng không cảm thấy chết rồi có gì không tốt.” Nam Ca Nhi trầm thì.

Mạc Thụ có phần dùng sức nắm lấy tay y.

Cánh tay bị siết đến phát đau nhắc nhở Nam Ca Nhi hiện tại móng vuốt của y đang nằm trong tay người nào đó, thế là y rất thức thời bồi thêm một câu: “Nhưng mà, hiện tại ta cảm thấy chết rồi sẽ có chút đáng tiếc.”

Mạc Thụ không nói gì.

Nam Ca Nhi ngẩng đầu lên, nhìn Mạc Thụ cười nói: “Cho nên, ta không muốn chết.”

Mạc Thụ nhìn nụ cười của Nam Ca Nhi, mới chậm rãi thả lỏng lực đạo trong tay.

“Còn nữa,” Nam Ca Nhi dùng cánh tay rảnh rang, chỉ chỉ vào tay đang bị Mạc Thụ nắm: “Sẽ đau.”

Mạc Thụ ngạc nhiên một lúc, sau đó giãn ra cười: “Biết cảm thấy đau, không phải rất tốt sao?”

Nam Ca Nhi suy ngẫm, cũng cùng cười theo.

Luôn cảm thấy, được rồi, ân, Mạc Thụ hiện tại không còn như thường lệ dễ dàng khiến người ta tức giận nữa rồi sao?

Đại khái đã quen với vị Mạc Thụ bại não rồi?

Tính thích ứng thật đáng buồn a!

31. Chương 31

Một ngày nào đó khi mùa hạ sắp tới, Xuân Kiều cô nương đột nhiên nhờ nha dịch ở nha môn đưa tin, nói muốn mời Nam Ca Nhi đi một chuyến.

Vì Mạc Thụ thường xuyên tới phố hoa, cho nên Nam Ca Nhi cũng đã rất quen thuộc với người tại phố hoa, thế là sắp xếp vài thứ ở nha môn xong, y liền đi tới đó theo lời mời.

Xuân Kiều cô nương hôm nay không có khách, ngồi bên bàn cầm kim đang thêu gì đó.

Thấy Nam Ca Nhi đi tới, cười híp mắt vẫy tay: “Nam Ca Nhi, nhìn thử uyên ương ta thêu này.”

Nam Ca Nhi thò đầu lại nhìn một cái, nhất thời trầm mặc.

“Đẹp không?” Xuân Kiều tràn đầy chờ đợi nhìn y.

“Ách, đẹp.” Nam Ca Nhi nghĩ một đằng nói một nẻo.

Xin lỗi, y thật sự không nhìn thấy yên ương, chỉ thấy một đám đường thêu xanh xanh đỏ đỏ...

“Ta nga, chuẩn bị gả cho người ta rồi.” Xuân Kiều cười hi hi, có chút xấu hổ nói.

“Hả!” Nam Ca Nhi mở banh mắt.

“Người cũng quen biết đó, là A Phương ca ở tiệm vải đường bắc.” Xuân Kiều cười, “Vừa rồi hần đã mời thím Chu tới đây đề thân rồi.”

Thím Chu là mẫu thân của Chu Khê, cũng là bà mối nổi danh nhất trong huyện thành này.

Nghe nói các đôi phu thê được kết hợp trên tay bà không tới hàng ngàn cũng tới hàng trăm.

Nhưng, trọng điểm không phải là cái này, mà là, Xuân Kiều nói, đề thân!

Nếu như không nhớ sai, nơi làm việc của Xuân Kiều là phố hoa mà, người của phố hoa muốn bước ra, lẽ ra không phải dùng từ đề thân mới đúng, chắc phải gọi là cái gì mà...

“Chuyện này, Xuân Kiều tỷ, A Phương ca muốn chuộc thân cho người sao?” Nam Ca Nhi tỉ mỉ ngẫm nghĩ, nói.

Xuân Kiều ngậy người.

Hả?

Nam Ca Nhi cũng ngậy người.

Chết rồi, sẽ không phải là không có đi!

“Chuyện này, ách, ta là nói, ách...” Rốt cuộc đây là chuyện gì a!

Nam Ca Nhi muốn giải thích lại không nói nên lời.

“Phụt...” Xuân Kiều đột nhiên vui đầu, cười lớn.

“Hả?” Nam Ca Nhi mắt càng banh bự, sẽ không phải là chịu kích thích quá lớn, nên phát cuồng rồi chứ?

“Ngốc nghếch Nam Ca Nhi a a ha ha ha!” Xuân Kiều ngẩng đầu lên, điên cuồng cười lớn, vừa dùng sức vỗ lên vai y.

“Hả!” Nam Ca Nhi suy tính hình như mình đại khái, lại nhận định sai chỗ nào rồi, hai mắt càng banh ra tròn thêm.

“Trời ơi, sao lại có một hài tử như ngươi vậy a!” Xuân Kiều cười điên cuồng, gần như ngay cả nước mắt cũng muốn trào ra.

Trong lòng Nam Ca Nhi có dự cảm bất hảo, nhưng y vẫn giả như can đảm hỏi: “Có phải là ta lại nhận định sai chuyện gì rồi không?”

Xuân Kiều một bên nín cười không thôi, một bên còn đang dùng sức vỗ vai Nam Ca Nhi: “Ta nói a, ngươi thật sự cho rằng xuân lâu này của chúng ta chính là bán nghệ lẫn bán thân sao?”

“A?” Đây, lẽ nào thanh lâu không phải là nơi có tính chất công việc như vậy sao?

Được thôi, ta coi như đã hiểu rồi, tại sao các thanh lâu trong Quảng Điền này đều mở rộng cửa làm ăn, tuy cũng có tiếp xúc cơ thể chút ít, nhưng lại không hề có thanh âm bị kìm nén nào xuất hiện.

Đây hoàn toàn là vì mọi người căn bản không phải đang làm chuyện đó a!

Xuân Kiều không dễ dàng gì mới ngừng được cơn cuồng tiếu kia, mang theo nét cười sáng rỡ vuốt mặt Nam Ca Nhi: “Mặc dù cho rằng chúng ta là người trong chốn phong trần, người cũng không hề xem thường chúng ta, không phải sao?”

“Ách, chuyện này, ngươi không tức giận?” Bình thường mà nói, nếu như bản thân không phải là người làm công việc đó, nếu bị người ta hiểu lầm thì đại khái sẽ rất tức giận đi.

Được thôi, hiện tại y đã biết, từ trước tới giờ, mình vẫn luôn hiểu lầm rất xa...

“Tại sao lại tức giận?” Xuân Kiều vẫn không kìm được cười, “Cho dù chúng ta là người phong trần, cũng không hề bị người xem thường, càng không cần phải nói gì khi chúng ta không phải.”

“Ách...” Nam Ca Nhi co giật khóe miệng, “Vậy các người làm gì.”

“Cũng là làm ăn thôi.” Xuân Kiều cười nhẹ, “Bán tin tình báo gì đó, người biết ở nơi thế này, tình báo rất dễ nắm được.”

“Nhưng, nhưng mà...” Đây không an toàn lắm mà? Dù sao gia hỏa tới đây đều là những nam nhân có mục đích khác.

“Tại Quảng Điền, mọi người đều đến đây mua tin tình báo gì đó, cho nên không tồn tại vấn đề gì.” Xuân Kiều cười, “Nếu ở bên ngoài,” Chớp chớp mắt, “Người không biết sao, không ăn được mới là thứ tốt nhất, nam nhân nữ nhân ở Quảng Điền đi ra ngoài đều là hoa khôi đó.”

Nam Ca Nhi ngạc nhiên, rồi lại nghĩ, cũng đích xác như thế, phố hoa ở Quảng Điền, trên cơ bản nam tử nữ tử y gặp đều có tướng mạo xuất sắc, ở bên ngoài căn bản không thể nào nhìn thấy chất lượng cao như vậy.

“Vậy nếu như người khác dùng sức mạnh cường thì sao?”

Xuân Kiều lộ ra nụ cười âm trầm, tay hướng về dưới chém qua: “Ai dám ức hiếp người Quảng Điền?”

... Thật đáng sợ.

Nữ nhân mới là tồn tại đáng sợ nhất ở Quảng Điền đi!

“... Người biết võ công?” Nam Ca Nhi vô cùng cẩn thận hỏi.

“Đương nhiên.” Xuân Kiều mỉm cười, “Người ở phố hoa trên cơ bản đều biết võ.”

Trời a!

“Vậy, rất lợi hại phải không?”

“Tại Quảng Điền thì cũng coi như tạm được đi, không thể so nổi với Mạc Thụ tiên sinh.” Xuân Kiều thần nhiên cười, “Dù sao phải thường xuyên ra ngoài dò thám tin tức mà, không có năng lực tự bảo vệ thì làm sao mà được.”

Người của cả con đường này cư nhiên đều là cao thủ võ lâm!

Người của Quảng Điền đa số đều biết võ, hơn nữa tựa hồ trình độ bình quân không hề thấp, hiện tại, Xuân Kiều nói với mình, phố hoa tính ra là nơi có võ công cao nhất...

Bản thân cư nhiên không hề nhìn ra!

Quả nhiên là do trình độ cách biệt quá lớn, cho nên hoàn toàn không phát giác ra sao?

.... Quả nhiên ta là người yếu nhất.

Nam Ca Nhi bị sự thật này đã kích.

“Thì ra Nam Ca Nhi thật sự cái gì cũng không biết a.” Xuân Kiều buồn cười nói, “Mạc Thụ tiên sinh không nói gì với người sao?”

“... Không có.” Hoặc nên nói, ta căn bản không tỉ mỉ suy nghĩ.

“Vậy tỷ tỷ tới nói cho người nghe.” Xuân Kiều cười híp mắt nói: “Trên cơ bản đều là chuyện liên quan tới vấn đề phòng vệ tại Quảng Điền, mọi người đều có chuyện của riêng mình, sau đó lại lo phòng vệ, nghe ngóng tin tức đồng thời cũng phải phân tích tin tức thật giả này nọ, có người tuần tra, còn có người ra ngoài vận chuyển vật tư, ăn, đứng rồi, không phải mỗi năm đều có tiểu hài tử ra ngoài sao? Cho nên, còn có người bên ngoài tiếp ứng, nếu như muốn trở về, có lúc còn cần đến Mạc Thụ tiên sinh đích thân ra ngoài đón.”

“Muốn Mạc Thụ ra ngoài?” Nam Ca Nhi ngạc nhiên.

“Đúng a, nếu như người đó có thân phận tương đối vương chân.” Xuân Kiều cười.

Tuy vẫn là Xuân Kiều tuyệt điểm, nhưng trong nụ cười lại mang theo sự lạnh lùng khinh bỉ không nói nên lời: “Người của Quảng Điền, ở bên ngoài đa số đều là đối tượng mà các quốc quân tranh đoạt, đạt được rồi, sẽ lo lắng không cách nào khống chế, không đạt được, sẽ lo lắng trở thành thanh kiếm kề cổ, tóm lại, đều không tránh khỏi cảnh ngộ thảm thương, nên mọi người cuối cùng đều trở về, nhưng những người có thân phận tương đối lợi hại, chỉ có Mạc Thụ tiên sinh có thể đích thân đón người.”

Lời nói của Xuân Kiều có chút mơ hồ, nhưng Nam Ca Nhi là người từng trải thì ngược lại rất rõ ràng, gật đầu: “Mọi người ở Quảng Điền, thật lợi hại.”

Đại khái ai cũng là những nhân tài khó có được, cho nên mới khiến người ta vừa muốn vừa sợ tiếp cận.

Xuân Kiều có chút quái dị nhìn Nam Ca Nhi: “Người không phải cũng là người Quảng Điền sao?”

Nam Ca Nhi ngạc nhiên, sau đó ngậy ngậy nói: “Nhưng ta không có lợi hại như các người.”

“Gi?” Xuân Kiều tỏ vẻ không tán đồng, “Ta cảm thấy một Nam Ca Nhi có thể khiến nha môn rực rỡ như mới, còn có thể có cơm ăn no mỗi ngày, sau đó còn cung ứng đồ ngọt cho Mạc Thụ tiên sinh mới là người lợi hại nhất đó.”

Nam Ca Nhi trầm mặc nửa ngày, sau đó trầm trọng nói: “... Đó đều là bị bức ép thôi.”

Xuân Kiều đồng tình an ủi.

“Nói ra, ta mời Nam Ca Nhi đến, là muốn để Nam Ca Nhi giúp ta coi thử giá y mà ta thêu như thế nào.” Xuân Kiều đột nhiên nhớ ra, đứng lên, lục lọi trong tủ đồ bên cạnh lấy ra một bộ y sam màu đỏ.

“Tại sao không nhờ mọi người ở phố hoa xem giúp?” Nam Ca Nhi không hiểu lắm, dù sao họ vẫn là tỷ muội của nàng, vậy mà lại nhờ một nam nhân như ta đến thưởng thức giá y thì giống cái gì chứ.

“Những nữ nhân đó, ai ai cũng đều không giỏi nữ công.” Xuân Kiều tỏ vẻ khinh thường, “Tay chân vụng về lại còn hung hãn hơn cả nam nhân. Ta còn sợ các nàng làm hỏng giá y của ta kìa.”

Nam Ca Nhi không nói nên lời nhìn những đường thêu chỉ vàng loạn cào cào nhìn không ra được là thứ gì trên chiếc giá y đồ thẫm này, trong lòng thầm phỉ nhổ: Ta không cảm thấy nữ công của người giỏi giang gì cho cam Xuân Kiều tỷ a.

“A Phương ca đối với ta rất tốt.” Nhìn Nam Ca Nhi đang ‘thưởng thức’ giá y của nàng, Xuân Kiều vui hơn hở cười nói: “Hắn nói với ta, sau này thành thân rồi, mấy việc thủ công gì đó, đều không cần ta phải làm, sợ tay ta bị thô.”

... Ta nghĩ A Phương ca chỉ không muốn mặc y sam theo trường phái trù tượng ra ngoài thôi, Xuân Kiều tỷ.

“Không cần ta làm cơm.”

Sợ bị người độc chết đó!

“Không cần ta quét dọn.”

Sợ người làm nát hết gia cụ trong nhà đó!

“Ngay cả chén bát cũng không cần ta phải rửa nữa kìa.”

Sợ người đem chén bát trong nhà đập bể không sót cái nào đó tỷ tỷ!

Nam Ca Nhi không thốt nên lời phỉ nhổ nửa ngày, cuối cùng rất thâm trầm nói: “Xuân Kiều tỷ, ta cảm thấy, A Phương ca thật sự rất thích người, mới mời thím Chu tới đề thân đó.”

Phải là tình yêu sâu nặng thế nào, mới dám hy sinh đến như vậy a!

A Phương ca, người cực khổ rồi!

Xuân Kiều rất vui vẻ, “Đó là đương nhiên,” Cười vỗ vỗ đầu Nam Ca Nhi: “Đúng rồi, Nam Ca Nhi, mấy ngày trước ta nhờ người ra ngoài mua chút điểm tâm kiểu mới, mời người ăn nga, đợi chút.” Vừa nói vừa

uốn lượn đi ra khỏi phòng, thuận tiện đóng cửa lại, để tiện cho Nam Ca Nhi ‘chuyên tâm’ ‘thường thức’ giá y tử mĩ thêu nên của nàng...

32. Chương 32

Nam Ca Nhi nhìn nửa ngày, thực sự vô pháp từ trong những đường thêu theo trường phái trù tượng này nhìn ra được đồ án thích hợp nào, chỉ thấy cả người đều đầu văng mắt hoa, sắp trở thành nhan hung muỗi. Vì để không ngược đãi con mắt của mình, y quyết định bỏ thứ trong tay xuống, nghỉ ngơi dưỡng mắt, nằm bệt ra bàn, nhìn phong cảnh đối diện.

Thời tiết đang lúc ẩm áp, từ ngoài cửa sổ có thể nhìn thấy con chim nhỏ đang không ngừng nhảy nhót hót vang trên cành cây, trên căn lầu đối diện còn có thể nhìn thấy có người đang cùng các cô nương nói gì đó_____ách, quả nhiên, hoàn toàn không giống như khách đến phiêu kỹ!

Ta rốt cuộc có lé mắt hay không mà tự cho rằng những gia hỏa dũng mãnh này là người trong chốn phong trần!

Đột nhiên ngoài cầu thang truyền tới tiếng bước chân.

Nam Ca Nhi chỉ nghĩ là Xuân Kiều đi rồi trở về, nhưng tử mĩ lắng nghe, lại phát hiện có hai tốc độ bước chân không giống nhau, hơn nữa không hề giống với tiếng bước chân nhỏ nhẹ của một nữ tử như Xuân Kiều.

“... Nghe nói chuẩn bị phải trở về... đón...” Tiếng nói thấp thoáng truyền tới.

“... Biết... đi?” Là hai người quen thuộc.

Nam Ca Nhi vừa nghe liền biết là tiếng bước chân của Mạc Thụ, nghe giọng nói thì bên đang nói chuyện với hắn là Chu Khê.

Tiếng bước chân của Mạc Thụ rất nhẹ, nhưng lại rất ổn trọng, từng bước từng bước, cảm giác giống như không có một chút xú do dự nào.

Tiết tấu hai người bước đi không tính là nhanh, giọng nói cũng thấp, bộ dáng không nhanh không chậm.

Nam Ca Nhi hí mắt lại nghe, lại cảm thấy có chút buồn ngủ.

Bên tai lơ mơ nghe thấy hai người tựa hồ đi đến trước cửa phòng Xuân Kiều, nhưng lại không bước vào, chỉ đứng trước cửa nói chuyện, tựa hồ là Mạc Thụ phải đi tiếp vì có chuyện tìm Nha Nhi, nhưng Chu Khê chỉ là đang thương lượng gì đó với hắn, rồi còn phải đi làm việc khác, cho nên hai người liền đứng ở trước cửa phòng Xuân Kiều tùy tiện nói vài câu.

“... Tiểu Nam... khỏe?”

“A, cũng vậy.”

Ân? Nói tới ta rồi?

Nam Ca Nhi hơi nỗ lực mở to mắt, lơ đãng lắng nghe hai người nói chuyện.

Cuộc đối thoại của hai người, dần dần rõ ràng hơn.

“Lang trung đã xem nói là cần từ từ tĩnh dưỡng.” Đây là lời Mạc Thụ.

“Vậy sao.” Giọng của Chu Khê, “Cái này cũng không cách nào.”

Đang nói tới tình trạng thân thể của ta sao?

Vừa nghe tới đây, Nam Ca Nhi gần đây trở nên khá quan tâm tới tình trạng cơ thể mình mới hơi dậy được chút tinh thần để lắng nghe.

“Nói ra.” Chu Khê nhẹ cười, “Người không dám nói sao?”

“Cái gì?”

Cái gì?

Bên này Nam Ca Nhi cũng có chút hiếu kỳ dựng lỗ tai lên nghe ngóng.

“Toàn Quảng Điền đều biết rồi, chỉ có Tiểu Nam là không biết mà thôi.”

“Rõ ràng đến thế sao?” Mạc Thụ lẩm bẩm, “Tự bản thân ta cũng là gần đây mới phát hiện ra đó.”

Phát hiện cái gì vậy?

“Người trong cuộc mê mụ.” Chu Khê trêu đùa, “Hơn nữa, người vốn là bất đồng so với người thường, làm sao mà hiểu được thất tình lục dục của người bình thường.”

“Ta sao lại bất đồng với người thường.” Mạc Thụ nhẹ cười, “Chỉ có người nói như vậy.”

“Chỉ có lập trường của ta bất đồng, mới hiểu được người là người thế nào.” Chu Khê nhàn nhạt nói, “Không chuẩn bị nói với y sao?”

“Àn?”

“Giả ngốc cái gì.” Chu Khê bắt mẫn, “Người không phải rất tâm duyệt y sao?” (Tâm duyệt: yêu thích, thương mến)

Nam Ca Nhi ở trong phòng, nghe câu nói của Chu Khê, lập tức ngây dại.

Tâm duyệt?

Không phải chứ!

Nhưng mà, hình như cảm thấy cũng đúng.

Tổng hợp lại tất cả những biểu hiện của Mạc Thụ trước đó, tựa hồ cũng có chút là thật.

Nhưng mà, ta có cái gì đáng để Mạc Thụ yêu thích chứ?

... Cứ cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng hình như lại không ngạc nhiên gì lắm.

Rốt cuộc là chuyện thế nào đây?

Nam Ca Nhi âm thầm nghiên cứu nửa ngày, cũng không nghĩ ra cái gì thỏa đáng, mà đến khi tỉnh táo lại, cuộc đối thoại của Mạc Thụ và Chu Khê đã muốn kết thúc.

“Tự người tìm cách đi.” Chu Khê hừ cười, “Khó thấy được người sôi nổi như vậy, ta không có hứng giúp đỡ.”

“Không cần.” Mạc Thụ cười nhẹ, “Không cần làm cái gì, để tự y từ từ đến đi. Bất luận đợi chờ bao lâu đều đáng giá.”

“Nhìn không ra người cư nhiên lại có sự nhẫn nại như vậy.”

“Chỉ vì một người mà thôi.” Mạc Thụ nhàn nhạt nói, “Cho dù người khác vứt bỏ như miếng giẻ rách, ta vẫn xem như là trân bảo.” Ngừng một chút, lại nói: “Tiểu Nam của ta, đã chịu quá nhiều tổn thương, ta không nỡ tiếp tục bức ép y, không muốn gia tăng thêm một chút không vui nào cho y.”

“Không ngờ Mạc Thụ tiên sinh cư nhiên lại là người si tình như thế.” Chu Khê không chút lưu tình trêu chọc.

“Chúng ta không có kết quả đâu.” Mạc Thụ rất nhàn định nói, “Người tán thưởng ta cũng vô dụng.”

Chu Khê tựa hồ bị câu nói của Mạc Thụ làm ghen tức thở không nổi.

Nửa ngày, mới nhẹ gầm: “Mạc Thụ, người có tin là ta sẽ lập tức đẩy người xuống lầu không?”

“Vì yêu sinh hận cũng vô dụng.” Mạc Thụ tiếp tục nhàn định, “Dưa hấu xanh không ngọt, không ngờ sư gia cư nhiên là người si tình như thế.” Đem nguyên xi lời của Chu Khê vứt trả lại.

“Mạc Thụ!” Lần này, sư gia Chu Khê đã không thể tiếp tục nhẫn nhịn cái tên gia hỏa bại não đến cực điểm mà lại luôn trưng vẻ mặt nhàn định này ra nữa, gầm thét, “Lão tử phải chém chết người!”

“Ta nói rồi, sư gia, chúng ta không có kết quả đâu.” Mạc Thụ rất thản nhiên một lần nữa ‘cự tuyệt’ Chu Khê.

Kèm theo tiếng bước chân vang lên là tiếng quyền cước va chạm của hai người_____ đoán chừng là vừa đánh vừa chạy xa rồi.

Để lại Nam Ca Nhi đỏ mặt, ngồi trong phòng Xuân Kiều, đủ loại tâm tình phức tạp trào lên.

Kinh ngạc, cảm động, đen mặt, ...

Y từ Bắc Quận, theo dòng nước trôi tới đây, tràn đầy tuyệt vọng, toàn thân thương tổn, tựa như kẻ chết rồi dạt tới Quảng Điền này.

Vốn cho rằng cả thế giới này đều đã vứt bỏ mình, cũng có lẽ mình bị cả thế giới ghét bỏ.

Nhưng không ngờ, ở đây, mắt thấy một cõi nhân gian khác, hoàn toàn bất đồng so với những gì mình thấy trước kia.

Cuộc sống bất đồng, phong cảnh bất đồng, con người bất đồng.

Linh hồn đã phân thành từng mảnh nhỏ, cũng từng chút từng chút từ từ được sự ấm áp dung hóa, sau đó từ từ ngưng đọng lại tạo thành một hình dạng mới, một màu sắc mới.

Không phải cố ý, cũng không chút giả vờ.

Sự chân thật, huyền ảo, sau đó là dịu dàng, làm bản thân được dung nhập vào đây.

Sau đó, hiện tại, có người nói, bất luận chờ đợi bao lâu đều đáng giá.

Cho dù muốn đem những vết thương trước kia làm cho khép miệng thì cần rất nhiều thời gian, hắn cũng nói là đáng giá.

Hắn nói, cho dù người khác vứt bỏ như miếng giẻ rách, hắn vẫn xem như là trân bảo.

Tuy là một tên gia hỏa không thể dựa vào, cá tính cũng rất có vấn đề, nhưng mà, hắn đã rất chân thành mà nói.

Ta cảm thấy, rất vui.

Nhưng cũng có chút, muốn khóc.

Ta không biết ta có phải cũng thích hắn không, nhưng mà, ta cảm thấy rất cao hứng.

Có người, trân trọng ta như thế.

Ở nơi mà ta không phát giác, cẩn thận tỉ mỉ bảo hộ ta, chỉ sợ ta lại bị một chút tổn thương.

Xem ta như bảo vật quý hiếm trên thế gian, cẩn thận chăm sóc ta, không nỡ để ta có chút nào khó xử.

Sau đó, mọi người xung quanh đều dùng ánh mắt đơn thuần nhìn sự trân trọng này, cảm thấy rất thỏa đáng mà cười.

Ta...

Ta không biết.

Nhưng, ta nghĩ, có lẽ, ta sẽ càng nỗ lực để bảo vệ thân thể của mình, sau đó tiếp tục mà sống.

Nam Ca Nhi ngơ ngẩn, sau đó mặt càng lúc càng nóng.

Giống như sợ người khác nhìn thấy, y nằm sấp lên bàn, vùi đầu xuống.

Mặt đỏ hồng, tươi mới, sáng ngời như chiếc giá y.

33. Chương 33

Xuân Kiều vào trung tuần mùa hạ, cuối cùng cũng gả đi, giá y đỏ thắm giống như sự nhiệt tình của mùa này, rõ ràng vô cùng náo nhiệt.

Nam Ca Nhi cũng đến tham gia hỷ yến của Xuân Kiều.

Quảng Điền không giống những chỗ khác, tân nương tử đầu độ châu hoa, mặc giá y xinh đẹp, nâng ly, cười vui sướng kính rượu tân khách, trong hành động mang theo anh khí sáng khoái, nhưng lại cực kỳ yêu kiều xinh đẹp.

Nam Ca Nhi cảm thấy bộ dáng của Xuân Kiều, là đặc biệt xinh đẹp.

Giống như đóa hoa kiều ngạo nở rộ, không có bất kỳ loài hoa nào có thể tươi diễm mỹ lệ, và tràn đầy sinh khí như nàng.

Đương nhiên, nếu như bỏ qua những đồ án theo trường phái trừu tượng trên chiếc giá y của Xuân Kiều, thì sẽ là hoàn mỹ.

Chỉ có ở Quảng Điền, những nữ hài tử mới có thể sáng lạn mà lộ ra nụ cười hạnh phúc như thế, vui vẻ không cố kỵ, không có cái gì có thể che giấu được hào quang của các nàng.

Thật xinh đẹp.

Nam Ca Nhi quay sang vị A Phương ca cũng đang rất hạnh phúc tỏ vẻ kính nể, ăn cơm xong, liền theo Mạc Thụ trở về.

Vì tâm tình không giống, lại thêm đang là mùa hạ, Nam Ca Nhi kiên quyết phản đối ngủ chung với Mạc Thụ. Y không biết gia hỏa đó liệu có nhân lúc mình ngủ mà động tay động chân không.

Tỉ mỉ mà nghĩ, kỳ thật hoàn toàn ngược lại đi!

Mạc Thụ tướng mạo tuấn mỹ bất phàm, mà bản thân lại là bộ mặt bị hủy dung, thân thể loạn cào cào, rốt cuộc có cái gì đáng để Mạc Thụ dòm ngó?

Nhưng suy nghĩ rất lâu, dựa trên những biểu hiện thỉnh thoảng động tay động chân của Mạc Thụ, Nam Ca Nhi vẫn thông minh mà chọn lựa tạm thời cách Mạc Thụ một chút.

Y không ghét Mạc Thụ, nhưng, cũng không biết mình có phải thích Mạc Thụ không.

Đích xác mà nói, y không biết mình hiện tại có còn năng lực để thích một người hay không.

Càng hướng hồ đối với y mà nói, thích nam nhân chính là một sự khiêu chiến mới, y cảm thấy mình căn bản không có tâm lý chuẩn bị như thế.

Thế là, trong sự oán niệm của Mạc Thụ, mùa hạ trôi qua, mùa thu cũng trôi qua.

Ngày lập đông, Mạc Thụ cực kỳ kích động cực kỳ phơi phới.

Đợi xử lý công sự xong hết, gần như phi tới trước mặt Nam Ca Nhi đang chỉnh lý hầm rau: “Tiểu Nam, thời tiết lạnh rồi, đại phu nói người ngủ một mình không thích hợp.”

Nam Ca Nhi quay đầu nhìn bộ dáng của Mạc Thụ.

Mặt của hắn, rất thần nhiên, nhưng ánh mắt sáng lấp lánh, nhãn thần rất kỳ vọng.

Tỉ mỉ suy nghĩ, kỳ thật Mạc Thụ đây cũng là thuộc loại mặt tê liệt đi.

Chỉ là bình thường mặt liệt đều theo thói quen diện vô biểu tình nên mới cảm thấy rất băng lạnh, còn vẻ mặt liệt của Mạc Thụ thì lại tuấn dật xuất trần nên nhìn thì thấy rất có tiên phong đạo cốt?

Xem cái ánh mắt mong đợi của hắn kia...

Giống y như con chó con đang đòi cục xương vậy.

Thấy Nam Ca Nhi chỉ nhìn nhìn mình, chứ không trả lời, Mạc Thụ lại tiếp tục cố gắng: “Người không hy vọng sẽ lại sinh bệnh chứ? Sinh bệnh rất khó chịu đúng không? Người không hy vọng năm nay lúc qua năm mới vẫn không kịp chuẩn bị đồ dùng chứ đúng không?”

Điều này, đối với Nam Ca Nhi mà nói, không kịp chuẩn bị đồ dùng qua năm mới mà dẫn tới một năm đạm nhạt thật sự là chuyện khó có thể chịu đựng.

Mắt thấy nhân thân Nam Ca Nhi đã có chút buông lỏng, Mạc Thụ lại vội vàng nói: “Ta có nội công.” Ý trong đó chính là, ta có nội công, cho nên thời tiết có lạnh thế nào cũng có thể tỏa nhiệt, thuận tiện còn có thể nhu bụng cho người, có thể chuẩn bị ổ chăn ấm cho người, lại thêm lò sưởi ấm loại lớn không bao giờ tắt, đây là đạo cụ mà những vị đi lữ hành hay kẻ sát nhân phóng hỏa tất phải chuẩn bị.

Nam Ca Nhi nhin không được bật cười, “Được thôi, nhìn người thành ý như thế mà.”

Mạc Thụ thấy được thỏa nguyện, thế là cũng vui vẻ, thò tay sờ sờ đầu Nam Ca Nhi: “Hôm nay làm tôm hương cay mà người thích.”

Nam Ca Nhi không đáp lời, chỉ cười một cái, tỏ vẻ đã biết.

Mạc Thụ cũng không để ý phản ứng của Nam Ca Nhi, tự mình vui vẻ vội vàng chạy đi làm chuyện của mình.

Cho nên mới nói a....

Bất kể ta muốn thế nào, hấn chính là cứ như vậy đi?”

Vô luận ta phản ứng hay không, Mạc Thụ sẽ không vì điều đó mà thay đổi đúng không.

Ta nên nói hấn quá mức chuyên chú, hay là nên cảm thán hấn căn bản chính là quá mức tự kỷ đây?

Người này, thực sự là, biết sùng người quá mức?

Nếu như hấn bắt đầu nghiêm túc, không nói tới ta, tùy tiện là ai cũng sẽ bó tay với hấn.

Quả nhiên cao thủ chính là không giống người thường!

Nam Ca Nhi thở dài một tiếng, tiếp tục tự làm việc của mình.

Ở Quảng Điền này càng lâu, y càng hiểu rõ Quảng Điền hiện tại này đã cần phải bỏ ra nỗ lực lớn bao nhiêu mới có thể đạt được cảnh tượng hiện có.

Không phải chỉ là người một thế hệ, cũng không phải nỗ lực của riêng ai là có thể đạt thành.

Khẳng định là đã trải qua sự nỗ lực của vô số người Quảng Điền, mới có thể bảo toàn sự mỹ hảo nhất trên thế gian, mảnh đất thanh tịnh cuối cùng.

Mà trong đó, sự cực nhọc của Mạc Thụ, hoặc nên nói, sự cực nhọc của các lãnh đạo Quảng Điền, là không thể nào chôn vùi.

Tùy tiện đi trên một con đường ở Quảng Điền, tùy tiện gặp một người qua đường, người bán rau, thậm chí là kẻ trộm, đều có thể là nhân tài xuất sắc mà các quân vương bên ngoài cầu cũng không được.

Mà bọn họ, đều an tâm, yên tĩnh sinh sống ở đây.

Hưởng phú quý không có gì là khó, thanh tịnh không tham mới là đáng quý.

Nói thêm, bọn họ tự mình ai cũng đều có năng lực riêng, biết cách nhờ vào năng lực bản thân để đạt được biết bao vinh hoa phú quý.

Đây, chính là Quảng Điền.

Họ tự ẩn giấu chính mình, không phải là vì nhỏ bé, mà là vì lớn mạnh.

Mà Nam Ca Nhi cũng dần dần cảm thấy kiêu ngạo vì bản thân mình sống ở đây.

Y cũng hiểu rõ tại sao khi nhắc tới mình là người Quảng Điền, mọi người đều vô pháp che giấu sự kiêu ngạo của họ, và trước giờ cũng không bao giờ có ý định che giấu.

Vì chúng ta đều là người ưu tú nhất thế gian, cho nên, chúng ta mới có thể ở bên nhau, xây dựng nên, một đào hoa nguyên tốt đẹp nhất.

Buổi tối khi đi ngủ, Mạc Thụ sớm đã đem bản thân thu xếp thỏa đáng, ngồi lên giường, vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình: “Tiểu Nam.”

Nam Ca Nhi đang cời tim đèn, quay đầu nhìn Mạc Thụ, co giật khóe miệng: “Ta hình như không có nói là muốn ngủ chung một đầu với người đi.”

“Lẽ nào người không dự tính ngủ chung một đầu với ta sao.” Mạc Thụ hơi mở to mắt, dường như Nam Ca Nhi đã nói cái gì không thể tin tưởng nổi.

“Phí lời.” Nam Ca Nhi đen mặt, “Ta tại sao phải ngủ chung đầu với người.”

“Nhưng mà, hiếm khi có thể ngủ chung.” Mạc Thụ hơi có chút bất mãn.

“Còn cả mùa đông.” Nam Ca Nhi nổi sấm a nổi sấm riết cũng nổi quen rồi, y dần dần càng lúc càng trấn định.

“Nhưng ai biết người lúc nào đó lại làm mình làm mẩy.” Mạc Thụ nhỏ giọng lẩm bẩm.

Nam Ca Nhi không đáp lời, chỉ gờ ngọn đèn lên.

“Ta sai rồi.” Mạc Thụ lập tức nói.

“Câm miệng.” Nam Ca Nhi bị giày vò cả ngày, cũng mệt rồi, không muốn nháo loạn cùng hắn, trực tiếp thổi tắt đèn, mò mẫm đi về phía giường.

Kết quả...

Mò được một vật gì đó rất có tính đàn hồi, xúc cảm khá tinh tế.

Nam Ca Nhi lần nữa trấn định nói: “Dịch cái đầu bự của người ra cho ta, nếu không ta liền cầm cây đèn dầu tới chào hỏi với người.”

“Đừng nhỏ nhen như vậy mà.” Mạc Thụ cười nói, một tay thì kéo Nam Ca Nhi lại, cuộn vào trong chăn: “Đứng ở bên giường không biết lạnh sao?”

“Hoàn toàn không biết.” Nam Ca Nhi hừ hừ, “Người không biết người ta nếu như tức giận đến phát cuồng thì sẽ phát nhiệt sao?”

“Tức giận không tốt đâu.” Mạc Thụ ôm chặt Nam Ca Nhi, để tránh gió lùa qua khe hở trên chăn mà thổi lên người y, “Thân thể người không tốt, nếu như cứ mãi tức giận, sẽ giảm thọ.”

“Nếu như ta đoản thọ, thì đó nhất định là nhờ công lao của người.” Nam Ca Nhi không khách khí nói.

Nhiệt độ của nhân loại là tốt nhất, ấm áp nhất.

Nhiệt độ của lửa quá mức nóng cháy, nhiệt độ của nước quá mức băng lạnh, nhân loại là tốt nhất.

Là vì trong thân thể đang dâng tràn dòng máu ấm áp nhất sao?

Hay là vì được ôm, cho nên mới sẽ không cảm thấy được hàn lạnh?

Thân thể nằm trong trong hoàn cảnh ấm áp, Nam Ca Nhi rất nhanh chóng chìm vào trạng thái ngủ, không đến một khắc, ý chí đã trầm sâu.

“Nói cho người nghe một bí mật.” Mạc Thụ chặt chẽ ôm lấy Nam Ca Nhi, nhẹ giọng nói.

Vì giọng nói của Mạc Thụ rất nhẹ nhàng, mà vốn giọng của hắn vô cùng dễ nghe, cho nên nghe vào tai Nam Ca Nhi không khác nào khúc ru ngủ.

Y mơ mơ màng màng lắng nghe, mí mắt lại rất trực tiếp mà buông rũ xuống.

“Ta chỉ nói với một mình người.” Mạc Thụ cười nhẹ.

Giống như làn gió, trong lành mát mẻ và cũng rất dịu dàng.

Nam Ca Nhi mơ hồ suy nghĩ như vậy.

“Cho nên, người phải tỉ mỉ lắng nghe.”

Thật âm áp, thật buồn ngủ...

“Nhưng, tốt nhất vẫn là đừng nghe thấy.”

.... Ngủ, ngủ ngon....

Cảm giác được người trong lòng đã ngủ say, trong bóng tối, Mạc Thụ nâng khóe môi, có chút bất đắc dĩ, lại có chút thư thái.

Sau đó, cúi đầu, hôn lên trán Nam Ca Nhi.

34. Chương 34

Có lúc, không cần phải cố ý suy nghĩ xem muốn làm cái gì, chỉ là bất tri bất giác trải qua mỗi ngày, sau đó, vào một ngày, lại đột nhiên phát hiện, tất cả những gì mình đã trải qua, hữu tâm hoặc vô tâm, toàn bộ đều là vì giờ phút này.

Sáng sớm một ngày hàn đông, Nam Ca Nhi bị tiếng reo kinh hãi của Mạc Thụ đánh thức, vẫn còn mơ màng mở mắt ra.

“Tiểu Nam, hoa mai nở rồi.”

Hả?

Nam Ca Nhi còn chưa hiểu rõ, chỉ theo bản năng quay đầu, nhìn về phương hướng trồng mai ở bên ngoài cửa sổ.

Lập tức liền mở to mắt.

Chỉ trong một đêm, tất cả hoa mai, giống như được hẹn trước, toàn bộ nở rộ.

Từ bên này nhìn qua, giống như đã rơi vào tầng tầng lớp lớp tuyết trắng.

Cánh hoa dày nặng, um tùm, xây đắp lên một cánh rừng nhỏ.

Làn gió nhẹ thổi, liền thật sự tựa như tuyết rơi, hao hức rầm rộ phiêu bay.

Gió cuốn hoa mai tuyết trắng, giống như cảnh tượng phong hoa tuyết nguyệt trong ảo mộng.

“Đi thưởng mai đi.” Mạc Thụ vui vẻ không thôi.

“Được.” Lần này, Nam Ca Nhi rất phối hợp, dù sao phải mất mấy năm mới có thể đạt được thành quả lao động này, hơn nữa trong một lúc lại tới phong phú như vậy, cho dù là một Nam Ca Nhi luôn luôn lãnh tính, cũng không tự giác được mà vui sướng kích động.

Hôm nay vừa khéo lại không có gió lớn, Nam Ca Nhi bọc trong một tấm trường bào trắng tuyết, đứng dưới cây mai, ngẩng đầu nhìn lên ngày ngẩn.

Mạc Thụ bê một tiểu án ra, còn cầm theo một chai rượu, một đĩa điểm tâm, gọi Nam Ca Nhi: “Qua bên này đi, ta cần gió cho, đứng dưới cây cũng hơi lạnh đó.”

Nghĩ tới hiểm khi mới được thưởng mai, nếu lại sinh bệnh, vậy chuyện tốt liền biến thành chuyện xấu rồi.

Nam Ca Nhi nghe vậy liền ngồi xuống phía dưới Mạc Thụ.

Mạc Thụ rót một ly rượu, thấy Nam Ca Nhi đang nhìn mình, nâng đầu: “Muốn sao?”

Nam Ca Nhi lắc đầu, năm đó uống rượu đã dẫn đến hậu quả nghiêm trọng khiến y không bao giờ dám tùy tiện chạm vào cái thứ mang tính kích thích này nữa.

“VẬY ăn bánh đậu.” Đẩy đẩy đĩa điểm tâm trên bàn.

Nam Ca Nhi gắp đầu, lấy một miếng, nghĩ rồi nghĩ, bản thân lại không yêu thích đồ ngọt như Mạc Thụ, thế là bẻ một nửa miếng bánh đậu đó đặt trở về, lại nghĩ tiếp, xong liền bẻ đôi một nửa còn lại bỏ lại vào đĩa.

Mạc Thụ uống một ngụm rượu, nhìn động tác của Nam Ca Nhi, nhin không được cong môi cười.

Nam Ca Nhi chuyên chú đem miếng bánh đậu tỉ mỉ chia ra, không muốn để rớt quá nhiều vụn bánh, thế nên cũng không nhìn thấy nụ cười của Mạc Thụ.

Cuối cùng, cầm một phần tám miếng bánh đậu, bỏ vào trong miệng.

Vì gió đã được Mạc Thụ chắn lại, lại thêm y phục trên người cũng cực kỳ ấm áp, Nam Ca Nhi cho dù ngồi trong gió bẻ bánh mất một lúc, cũng không bị lạnh tay chân.

“Muốn lò ấm không?” Mạc Thụ lại hỏi.

Nam Ca Nhi suy nghĩ, ngậm miếng bánh trong miệng, lắc đầu, sau khi nuốt xuống, mới nói: “Lửa không thể đến gần hoa mai, hơn nữa, thưởng mai phải hơi lạnh một chút, mới có thể ngửi được hương thơm.”

Ngồi trong một phiến rừng mai nhỏ, lỗ mũi ngửi rõ được hương thơm thanh nhã của mai, khiến Nam Ca Nhi cảm thấy mình trở nên tao nhã hẳn lên.

Y không giống Mạc Thụ, cho dù y từ nhỏ đã học đủ loại lễ nghi quý tộc, cũng mang theo cả ký ức tiền thế, nhưng trong xương cốt lại không phải là người tao nhã gì, cho nên mấy năm ở Quảng Điền, y rất nhanh đã từ một thân vương biến thành bách tính bình dân mà không một chút áp lực nào.

Ngược lại Mạc Thụ, ngồi nghiêm chỉnh uống rượu trong rừng mai, mi mục như họa, bạch y tựa tuyết, tóc đen như mực, góc áo bay bay, sau lưng thỉnh thoảng lại có cánh mai trắng rơi xuống, thật sự là một cảnh đẹp đặc biệt.

Thấy Nam Ca Nhi không biết tại sao, lại bắt đầu phát ngốc, Mạc Thụ nghiêng đầu, nhìn y, “Sao vậy?”

Chỉ có lúc này, ánh mắt Mạc Thụ mới sáng rực như lợi đao vừa tuốt khỏi vỏ, vô cùng sắc bén.

Bị nhìn chăm chú như vậy, giống như bị thanh kiếm mang sức mạnh to lớn kề vào cổ, khiến người run rẩy, nhưng lại khiến người không cách nào chuyển tầm nhìn.

“Mạc Thụ, tựa tựa như hoa mai trắng.” Nam Ca Nhi bất giác nói ra cách nghĩ trong nội tâm.

Mạc Thụ trước tiên là kinh ngạc sau đó mỉm cười: “VẬY sao.”

Đích xác, cảm giác Mạc Thụ gây ra cho y giống như những đóa mai trắng nở rộ trong thời tiết hàn lạnh này.

Tuy nói kỳ thực hoàn toàn là những vật bất đồng, nhưng Nam Ca Nhi chính là cảm thấy như vậy.

Có lẽ, là vì cả hai đều tỏa ra sự siêu phàm thoát tục? Hoặc là cả hai đều trong sáng phiêu dật như nhau? Hay có lẽ, bản thân Mạc Thụ rất xứng với hoa mai trắng?

Bản thân Nam Ca Nhi cũng không thể làm rõ tại sao lại thốt ra được lời đó.

“Đẹp không?” Mạc Thụ uống ngụm rượu, hỏi y.

“Ân.” Không biết Mạc Thụ hỏi là hoa mai đẹp, hay hỏi người đẹp.

Nhưng vào phút này trong mắt Nam Ca Nhi, cả hai đều là mỹ cảnh.

Nam Ca Nhi chân thành trả lời, khiến Mạc Thụ rất hưởng thụ, mỉm cười càng sâu.

Gió nhẹ thoảng qua, cành mai nhẹ run, cánh hoa trắng tuyết phiêu phiêu rụng xuống, y sam trắng thuần và mái tóc đen nhánh của Mạc Thụ cũng phất phới theo.

Khi nhìn, quả thật thanh thuần ưu mỹ như bức tranh thủy mặc.

“Tay hơi lạnh đó.” Không biết từ lúc nào Mạc Thụ đã thò tay qua, sờ sờ tay Nam Ca Nhi, hơi chau mày, “Lạnh không?”

Nam Ca Nhi lắc đầu.

Kỳ thật cũng vì nguyên nhân thân thể không tốt cho nên mới dễ bị lạnh tay chân, nhưng trên thực tế, thân thể vẫn ấm áp.

“Cũng không biết phải điều dưỡng bao nhiêu năm.” Mạc Thụ than nhẹ, thò tay tới sờ đầu y, “May mà người chẳng bao giờ oán trách.”

Nam Ca Nhi chỉ cười, “Ta có cái gì cần phải oán chứ.” Hiện tại mỗi ngày đều trôi qua rất tốt, ta nếu còn oán trách, vậy không phải quá mức đòi hỏi sao.

“Tiểu Nam thật là hài tử biết nghe lời.” Mạc Thụ cười vuốt tóc y, sau đó thay y kéo áo sát lại.

“Ta không phải là hài tử gì hết.” Nam Ca Nhi không nói nên lời nhìn hành động cứ như đang chăm sóc cho tiểu hài tử của Mạc Thụ.

“Đúng đúng đúng.” Hiển nhiên, Mạc Thụ hoàn toàn không đem kháng nghị của Nam Ca Nhi để vào mắt.

Không cách nào, Mạc Thụ bình thường bại não thì Nam Ca Nhi có thể không chút chậm trễ mà giày vò hấn bằng ngôn ngữ một trận, nhưng nếu như Mạc Thụ dùng biểu tình hơi mang chút sủng nhược này nói chuyện, Nam Ca Nhi lại hoàn toàn bế tắc.

Y thật sự không có cách nào áp dụng thủ đoạn phản kháng mạnh bạo với người đang áp dụng chính sách dịu ngọt.

Huống hồ hiện tại thời gian mà Mạc Thụ như thế này càng lúc càng nhiều....

Vừa nghĩ, trong lòng Nam Ca Nhi ẩn ẩn có dự cảm những ngày sau đại khái không tốt chút nào, than thở nói: “Sau này, chỗ của chúng ta cũng có hoa mai rồi, vậy không cần ngắm sang cây mai tọc lóc của nhà kế bên mà phát gốc nữa.” Ta đã trồng mấy năm rồi đó.

Lời vừa nói xong, Mạc Thụ còn chưa đáp lại cái gì, Nam Ca Nhi đã tự mình phát gốc trước.

Di?

Thì ra, những cây mai này, đều là do bản thân ta mỗi năm mỗi năm giúp Mạc Thụ gom về, trồng xuống.

Là bắt đầu từ lúc nào đã làm chuyện thế này rồi?

Ta lại bắt đầu từ lúc nào bắt đầu để tâm đến câu nói đó của Mạc Thụ rồi? Có thể là vẫn luôn ghi nhớ, sau đó mới quyết tâm vì hấn làm chút gì đó?

Thì ra, cây mai mỗi năm ta trồng vào mùa xuân, đều là vì người này.

Nhưng mà, bản thân ta lại không hề phát hiện.

Nam Ca Nhi vừa cảm thấy quái dị, vừa cảm thấy có niềm vui diệu kỳ, liền quay đầu nhìn Mạc Thụ.

Này, người có phát hiện chưa?

Chuyện ta làm.

Mạc Thụ chỉ mỉm cười, không nói gì.

Ngây dại nhìn Mạc Thụ nửa ngày, Nam Ca Nhi cảm thấy bản thân có chút nghi hoặc, nhưng tựa hồ lại có chút hiểu rõ.

“Phát gốc cái gì?” Mạc Thụ nhẹ cười, nhặt cánh mai rơi trên đầu Nam Ca Nhi xuống.

Có lẽ Nam Ca Nhi tự cho rằng mình hiện tại có thể trở nên phong nhã, nhưng trong mắt Mạc Thụ, chỉ nhìn thấy một quả cầu trắng tròn vo ngồi đối diện mình, đám lông màu trắng toàn thân còn nhẹ phiêu bay theo gió, bộ dáng rõ ràng cực kỳ buồn cười mà....

Khả ái.

Nam Ca Nhi nhăn mặt, không nói gì, y cảm thấy có chút hỗn loạn, thế là nghĩ muốn mượn việc ăn để bình tâm một chút, cúi đầu cầm một miếng bánh nhỏ mà vừa rồi mình đã bỏ ra.

Trong đĩa cũng bị hoa rơi che kín một màu trắng, tản phát ra hương thơm thoang thoảng.

Y trân trân nhìn những cánh hoa màu trắng đỏ, nửa ngày, đột nhiên đặt miếng bánh đậu xuống.

Sau đó nhặt một đóa trong đó lên, đặt bên môi, nhẹ nhàng chạm vào, sau đó cong người, nằm úp lên bàn, nâng đóa mai lên, đặt lên môi Mạc Thụ.

Môi bị cánh hoa dịu mềm lại mang xúc cảm non mịn nhẹ chạm một cái, Mạc Thụ trước tiên là kinh ngạc, nhất thời còn chưa kịp phản ứng với ý tứ của Nam Ca Nhi. Nam Ca Nhi nhìn nhìn hắn, mở lòng bàn tay ra, đặt đóa mai trắng đã được hai người hôn vào lòng bàn tay, sau đó đỏ mặt, mỉm cười có chút lúng túng với hắn.

Nụ cười của Nam Ca Nhi giải khai ma chú đang làm Mạc Thụ ngưng trệ, hắn nhìn nụ cười xấu hổ đỏ của Nam Ca Nhi, ánh mắt dần dần càng lúc càng sáng rực, nhưng lại trở nên dịu dàng như nước.

Vào giờ phút này trong mắt Mạc Thụ, cánh mai bay đầy trời cũng không bắt mắt bằng vẻ mặt phơn phớt hồng của người trước mắt.

Hoặc nên nói, cả thế giới này đều chỉ có một mặt hồng này, mới có thể thu hút tầm mắt của hắn.

Cẩn thận thu chặt cánh tay vẫn chưa rời khỏi lòng bàn tay, nhẹ nhàng kéo nó về.

Gió thoảng chưa từng ngừng thổi, cuốn những cánh mai trên cành phiêu phiêu như cơn mưa màu trắng.

Cách một chiếc bàn đá, nam tử tuyết trần thoát tục như hoa mai trắng, thân hình thon dài, bạch y phiêu lượng hơi hơi khom người qua, cánh môi phớt đỏ còn vương lại chút rượu, nhẹ nhàng chạm vào bờ môi sắc nước, luôn luôn trắng bệch của người đối diện.

Kỳ thực, ta vẫn không mấy rõ ràng, nhưng hiện tại đã rất tốt, rất tốt rồi.

35. Chương 35

Mạc Thụ tiên sinh gần đây tâm tình đặc biệt đẹp dễ, nói chuyện đặc biệt hòa hợp, nhân khí càng lúc càng thịnh vượng.

Tuy gương mặt thần nhiên như không đó nhìn không ra một chút gì khác biệt, nhưng khi đang nói lại bắt giác xuất thần, lộ ra ánh mắt mang theo ý cười dịu dàng, nên không lừa nổi ai.

Nam Ca Nhi gần đây tâm tình đặc biệt ủ ê, nói chuyện đặc biệt chán nản, khí thế càng lúc càng...

Khiến người tiếc thương?

Sự tung tăng của Mạc Thụ hoàn toàn có thể lý giải, vì hắn coi Nam Ca Nhi như là vật phẩm tùy thân của mình, ví như dây thắt lưng, ví như nhẫn kiếm ở thắt lưng, ví như một túi hương chứa đầy hoa mai.

Một ngày trọn hai mươi bốn giờ tùy thân mang theo, một khắc không rời.

Mà Nam Ca Nhi dưới tình huống bình thường, đều luôn ở trong nha môn không hề ra ngoài, nên đã gián tiếp dẫn tới Mạc Thụ tiên sinh cũng liền ngoan ngoãn ở lại trong đó không còn nhắc tới chuyện muốn đi.

Đương nhiên, tác động tiêu cực vẫn có một ít.

Ví dụ, Mạc Thụ tiên sinh nhất định cứ cách một phút là phải nhìn Nam Ca Nhi một cái, nhìn xem y đang làm gì, xem y có lạnh hay không, xem y có chiếu cố tốt bản thân hay không...

Vô số đủ điều, đều giống như vậy.

Nam Ca Nhi, Chu Khê, toàn bộ đều bị làm cho rối tinh rối mù.

Chu Khê rất bức bối, vì tuy Mạc Thụ vốn thích lười biếng len lén trốn đi, nhưng hiệu suất vẫn không tồi.

Vậy mà hiện tại tuy thành thành thật thật chịu ở lại nha môn, nhưng vẫn lười biếng, hơn nữa mức độ còn phi thường nghiêm trọng, việc công đã trở thành việc riêng, công việc chủ yếu là đưa mắt di chuyển theo Nam Ca Nhi...

Nam Ca Nhi càng buồn bức.

Gặp được một người quen, liền không kìm được than khổ: “Ta khổ a....”

Ai có thể bị người khác nhìn chăm chăm suốt hai mươi bốn tiếng mà còn hành động tự tại được? Ai có thể chịu đựng mỗi một phút liền bị kéo qua rờ rờ đầu rờ rờ tay thử độ ẩm? Ai có thể tiếp nhận cho dù là đi nhà xí cũng bị người ta ngồi xổm ngoài cửa mà chờ? Ai có thể chịu đựng khi ăn cơm người đối diện cầm muống a a đòi đút trong khi bên cạnh là một đám người đang nhin cười đến mức muốn phế công?

Y đã sắp phát cuồng lên rồi!

Sao lại là sắp?

Vì y vẫn luôn ở trong trạng thái muốn bùng nổ này.

Gần đây y bị kích rồi, gần đây y phát hiện bản thân đã bó tay với Mạc Thụ, gần đây y phát hiện sự yêu thích của Mạc Thụ đã thay đổi rồi...

Hiện tại đồ ngọt là sở thích đứng thứ ba của Mạc Thụ, sở thích đứng đầu chính là nhìn y ngây ngẩn, cuối cùng mỉm cười dịu dàng như nước, sở thích thứ hai chính là thỉnh thoảng lại kéo y tới hỏi han ân cần thuận tiện sờ sờ ôm ôm...

Bại não dễ đối phó, đứt dây cũng không khó nhằn, vấn đề là, người ta đối với người yêu thương quyến luyến, người có thể tát qua một bạt tai được không?

Ít nhất Nam Ca Nhi làm không được.

Nếu như Mạc Thụ ngứa tay ngứa chân thì cũng được a, vấn đề là người ta chân thành biết dừng đúng chỗ, các hành vi quan tâm tiêu chuẩn đến mức không thể tiêu chuẩn hơn, quy cách đến mức không thể quy cách hơn, tiếp xúc cơ thể nghiêm chỉnh tới mức không thể nghiêm chỉnh hơn...

Y phát hiện, trước mắt bản thân coi như triệt để hết cách.

Hơn nữa, việc chấp nhận hết cách này, có lẽ sẽ còn duy trì thời gian khá dài...

... Kỳ thật ta sai rồi.

Ta thật sự là sai rồi!

Tại sao ta lại cho rằng gia hỏa này là tên bại não chứ?

Nam Ca Nhi lại lần nữa oán niệm.

Không phải bại não a, hoàn toàn không phải!

Kỳ thực tên khốn này là hoa si mà!

Vì Mạc Thụ hiện tại đang mang triệu chứng hoa si cực kỳ nghiêm trọng, Chu Khê nghiêm túc cẩn thận tìm Nam Ca Nhi nói chuyện một lần____. Đương nhiên, bên cạnh vẫn có một vị hoa si tình nhân hể một phút không nhìn thấy người liền không có tâm tư làm việc ngồi nghe.

Thuận tiện nói một câu, chỉ cần là nơi có Nam Ca Nhi, sự tồn tại của những người khác, họ nói, thanh âm họ phát ra, hoàn toàn bị Mạc Thụ bỏ lơ.

Mắt của hắn chớp cũng không chớp, nhu tình như nước nhìn Nam Ca Nhi phát si...

Nội dung cụ thể mà Chu Khê tìm Nam Ca Nhi nói chuyện là liên quan tới hai mùa xuân hạ, vấn đề công vụ của Mạc Thụ tiền sinh.

Hiện tại bên này, hoa si tình nhân không thể tách khỏi Nam Ca Nhi trên một phút, xuân hạ Mạc Thụ tuần tra trong thành còn tốt, mang y đi cùng là được, vậy vạn nhất đi tới thôn trấn xa một chút thì sao? Vậy vạn nhất quãng đường điều kiện không tốt thì sao?

Với tình trạng thân thể này của Nam Ca Nhi khẳng định là không thể chịu nổi giày vò, cứ như vậy, Mạc Thụ khẳng định cũng không thể đi.

Như thế, kẻ bận rộn xui xẻo đương nhiên là sư gia hẳn rồi.

Chu Khê cùng Nam Ca Nhi trình trọng phân tích tính trầm trọng của tình huống trong tương lai, sau đó nghiêm túc nói: “Tiểu Nam, ta cảm thấy hiện tại ngươi nên nhìn vào sự việc khẩn cấp, mau bảo Mạc Thụ dừng phát ngôn nữa.”

Nam Ca Nhi đen mặt: “Cho dù ngươi nói với ta như vậy, ta cũng không có cách nào khác a.” Ta có thể ngăn cản người nào đó bại não, nhưng là ta vô pháp khống chế tên hoa si.

“Ngươi cũng không có biện pháp, vậy chúng ta phải làm sao đây.” Chu Khê càng sầu não, “Hiện tại ta vừa nghĩ tới ngày tháng trong hai mùa xuân hạ, ta liền ngay cả ngủ cũng ngủ không được.” Hẳn rất ai oán chỉ khéo mắt: “Có nhìn thấy không, đây là cái gì?” Hai mắt lộ ra một vòng đen thui a!

Nam Ca Nhi tiến sát lại.

Còn chưa tỉ mỉ nhìn rõ, Mạc Thụ đã một tay kéo Chu Khê lùi lại, ngăn cản hai người tiếp cận trong vòng một mét.

...Trong lúc này người lại hồi thần rồi?

Nam Ca Nhi và Chu Khê cùng ném ánh mắt khinh bỉ về phía Mạc Thụ.

Đương nhiên, Mạc Thụ vẫn chọn lựa bỏ lơ sự tồn tại của Chu Khê, cũng bỏ lơ sự khinh bỉ trong mắt Nam Ca Nhi, cười mỉa mỉ nói: “Bụng đói rồi chưa, muốn ăn cái gì.”

“Chúng ta một canh giờ trước đã ăn điểm tâm rồi.” Nam Ca Nhi đen mặt nhắc nhở.

“Đúng a, Tiểu Nam trí nhớ thật tốt.” Mạc Thụ mỉm cười rờ rờ đầu Nam Ca Nhi, “Có lạnh không?”

Nam Ca Nhi đã triệt để không nói nên lời.

Đích xác mà nói, chính là y ngay cả chữ cũng vô lực rồi.

Nhìn lại Chu Khê đang đứng bên ngoài một mét.

Rất tốt, hẳn so với ta càng không nói nên lời, cảm tạ thiên cảm tạ địa, tóm lại người đã hiểu ta cũng không thể thay đổi tình trạng hiện tại, vì ta càng ủy khuất hơn cả....

Nam Ca Nhi và Chu Khê hai người trầm mặc rất lâu.

Vẫn là vị sư gia có tố chất tâm lý tốt nhất là người đầu tiên tỉnh táo lại trong không khí vô lực này, nhẹ ho một tiếng: “Chuyện này, Mạc Thụ, ngươi còn nhớ chuyện mấy ngày nữa phải đi đón người chứ?”

Khi nói đến chuyện chính đáng, Mạc Thụ cũng coi như bình thường, gật đầu, sau đó lại nhìn Nam Ca Nhi.

Chu Khê nhìn biểu tình của Mạc Thụ, hơi nhăn mày, nhưng cũng không nói gì.

Nam Ca Nhi nhìn phản ứng hơi kỳ diệu của hai người, có phần khó hiểu nhìn họ.

“Ta cáo từ trước.” Chu Khê tựa hồ than thở một chút, sau đó phát tay đi lấy người.

Nam Ca Nhi càng không hiểu.

Mạc Thụ bên này, tựa hồ cũng chậm chạp một chút, nói: “Tiểu Nam.” Vô vô bên cạnh mình: “Qua đây ngồi.”

Nam Ca Nhi thấy biểu tình Mạc Thụ tựa hồ như có chuyện gì muốn nói với mình, suy nghĩ một chút, đi tới, ngồi xuống.

“Trước năm mới có thể ta phải ra ngoài một chuyến.” Mạc Thụ cân nhắc một chút, cuối cùng vẫn quyết định cứ nói đúng sự thật.

Mạc Thụ sẽ thỉnh thoảng ra ngoài đã không còn là chuyện gì kỳ quái nữa, Nam Ca Nhi không hiểu tại sao lần này hẳn lại phải nói với mình, thế là không hiểu lắm nhìn hắn.

“Nơi phải tới là Bắc Quận, thời gian có lẽ sẽ tương đối dài, có thể phải qua năm mới ở bên ngoài...” Mạc Thụ vừa tỉ mỉ nhìn biểu tình của Nam Ca Nhi, vừa một hơi nói hết toàn bộ những gì mình muốn nói: “Tuy đường đi mệt nhọc, nhưng ta hy vọng người có thể đi cùng.”

Dưới tình huống bình thường, Mạc Thụ trước giờ đối với Nam Ca Nhi không có yêu cầu gì, cũng không nói mấy lời như là ‘ta hy vọng người như vậy’.

Hắn đích thực làm được như đã nói với Chu Khê ngày đó, trước giờ chưa từng bức ép gì y, vẫn để tùy ý y làm tất cả mọi chuyện theo sở thích của mình.

Nhưng hiện tại hẳn lại yêu cầu như thế.

“Kỳ thật, chuyện lần này, cũng không nhất định phải do đích thân ta đi một chuyến, nhưng ta hy vọng cùng đi với người.” Mạc Thụ lại nói, “Cho nên mới nói với Chu Khê là ta sẽ đích thân đi đón người về.”

Nam Ca Nhi nội tâm hỗn loạn, nghe Mạc Thụ nói như vậy, chỉ theo bản năng ngẩng đầu lên, hỏi: “Tại sao?”

“Tuy nhìn thì người tựa hồ rất không tồi, nhưng ta biết tâm kết của người chưa tiêu.” Mạc Thụ rờ đầu y, nói: “Cho nên, muốn cùng người đi.”

Nam Ca Nhi tuy không nói ra thân thế của mình, nhưng y nghĩ người ở Quảng Điền này đại khái đều ít nhiều biết được, càng huống hồ, mỗi một quốc gia có khẩu âm khác nhau, y từ lúc bắt đầu đã không cố ý che giấu cái gì.

Cho nên, đối với việc Mạc Thụ tự nhiên nói như thế, y cũng không lấy gì làm kinh ngạc ngoài ý muốn.

Y chỉ là không muốn đi lắm thôi.

Thấy Nam Ca Nhi do dự, trên mặt lộ ra vẻ không cam nguyện, Mạc Thụ cười cười: “Kỳ thật, nếu như người thật sự không muốn đi, ta cũng sẽ không cưỡng ép người đi, chỉ là, như vậy được không?”

Nam Ca Nhi ngẩng mắt nhìn hắn.

“Không phải đã quyết định lưu lại Quảng Điền sao, lưu lại bên cạnh ta sao?” Mạc Thụ mỉm cười, “Nếu đã như thế, giải quyết hết những chuyện trước đây vẫn tốt hơn.”

“Ức chế kìm nén sẽ chết rất nhanh, ta không hy vọng người sẽ chết trước ta.”

“Càng huống hồ, ta sẽ cùng đi với người, không có gì đáng phải sợ hãi cả.”

“Chỉ là sự cáo biệt cuối cùng.”

“Sẽ không bao giờ có gì thay đổi nữa.”

“Chúng ta hai người cùng đi, sau đó, hai người cùng trở về.”

“Thế nào?”

Nam Ca Nhi cuối cùng ngẩng đầu, câu môi, cười: “Da mặt thật dày, ta lúc nào thì nói muốn lưu lại bên cạnh người.”

Mạc Thụ thấy Nam Ca Nhi cười, cũng liền nở rộ tiểu dung mỹ lệ, duỗi ngón tay ra, đặt lên lồng ngực Nam Ca Nhi, nhẹ nhàng đâm chọc: “Nơi này, thông qua nụ cười của người, đã nói cho ta biết rồi.”

36. Chương 36

Nếu đã quyết định phải đi Bắc Quận, Nam Ca Nhi liền lập tức hành động, chuẩn bị cái này chuẩn bị cái kia, tối đó, khi đang rửa mặt, đột nhiên có chút ngưng trệ nhìn sang vị Mạc Thụ hoa si đang ngồi dưới đèn: “Cái kia, mặt của ta.”

“Àn?” Sau một chút xiu nghiêm chỉnh, Mạc Thụ lại tiếp tục si dại, thấy Nam Ca Nhi nói chuyện với hắn, liền cười dịu dàng nhìn y.

Được rồi được rồi, ta biết ngài là người nội hàm, ngài xuyên qua vẻ ngoài đáng sợ của ta nhìn thấy linh hồn ta...

Ách, nhưng mà, ta cảm thấy linh hồn này của ta cũng không thể tính là mỹ lệ gì hết được không!

Đợi đã, suy nghĩ lạc đề rồi....

Nam Ca Nhi lập tức lôi kéo tư duy càng lúc càng đi xa kia về: “Cái này, Mạc Thụ a, mặt của ta, đi ra ngoài có thể nào sẽ có chút... dọa người không.” Y không thường nhìn gương, nhưng dù sao thường nói chuyện với người khác, cho dù nhìn vào con người của họ, y cũng có thể nhìn thấy gia hỏa có bộ mặt xấu xí trong đó thật sự là không xứng với đám đông.

Lại thêm ngay cả khi rửa mặt cũng có thể mò thấy những khe rãnh đặc biệt rõ ràng, y mà còn không hiểu bộ dáng của chính mình đáng sợ thế nào mới là lạ.

Mạc Thụ nhìn mặt Nam Ca Nhi, hoàn toàn không cho rằng như vậy: “Không có dọa người a.”

Ta biết dọa không được ngài, vấn đề là người bình thường sẽ bị dọa đó, hướng hồ....

Liếc mắt nhìn khuôn mặt mỹ mạo như ngọc dưới ánh đèn.

Ta và đại gia ngài ra ngoài, gương mặt đó của ngài phối với gương mặt này của ta, ngài muốn những người đi đường phải điều chỉnh tâm lý chênh lệch như thế nào?

“Có cái gì có thể thay đổi gương mặt này của ta một chút không?” Nam Ca Nhi lười thảo luận chuyện nội hàm ngoại hình gì đó với Mạc Thụ, trực tiếp hỏi.

“Có thể.” Quả nhiên, nếu trực tiếp hỏi vấn đề, Mạc Thụ ngược lại rất nhanh chóng trả lời mà không phải lê la dài dòng không rõ nghĩa, “Người muốn biến thành bộ mặt như thế nào?”

Hả? Loại bộ mặt này mà còn có thể thay đổi?

Nam Ca Nhi mở banh mắt, “Cái này, còn có thể chọn lựa nữa sao?”

Mạc Thụ dường như vừa nghe Nam Ca Nhi nói cái gì kỳ quái, nhìn y một cái: “Đương nhiên có thể, người muốn vẽ ngoài giống như Chu Khê hay là Tiểu Hạ? Giống ta cũng có thể.” Nghĩ một chút, lại nói, “Kiểu như Xuân Kiều cũng có thể, chỉ là cần một chút thời gian, có thể sẽ không kịp. Hơn nữa, nếu các người có tướng mạo quá giống nhau, A Phương và ta thì không sao hết, nhưng người khác đại khái sẽ có chút phiền toái.”

“Ai muốn bộ dáng giống như Xuân Kiều chứ!” Hắc tuyến đã lâu không xuất hiện cuối cùng lại lần nữa trở về trên mặt Nam Ca Nhi, y cắt đứt tư duy đang phát tán của Mạc Thụ: “Ta chỉ muốn bình thường một chút là được rồi.” Y cuối cùng cũng biết phương thức tư duy càng lúc càng trì trệ của mình rốt cuộc là do ai ảnh hưởng rồi.

“Bình thường?” Mạc Thụ nhìn mặt Nam Ca Nhi: “Người hiện tại rất bình thường mà.”

“Chỗ nào bình thường hả!” Nam Ca Nhi đen mặt, “Ta bây giờ là quái vật tháp chuông* có được không!” Thăm mý quan của người rốt cuộc là méo mó thế nào vậy!

(*Thằng gù nhà thờ Đức Bà)

“Quái vật tháp chuông?” Danh từ này khiến Mạc Thụ không hiểu, “Người gõ mõ?” (Là mấy người hay gõ mõ báo canh giờ để phòng củi lửa trong phim cổ trang đó)

Nam Ca Nhi vô lực lắc tay: “Cái này, người có thể giúp ta thay đổi sang bộ dạng khác, sẽ không phải là người chứ.” Nếu như là do ngài động đao, ta sẽ nhanh chóng thoát chí, ai biết ngài sẽ thay đổi ta thành bộ dáng như thế nào. “Ta chỉ muốn làm cho những vết thương trên mặt bằng phẳng một chút, đừng để rõ ràng như thế này là được.”

“Thì ra là ý này a.” Mạc Thụ cuối cùng tỏ vẻ đã lý giải, “Chuyện này rất dễ, đại khái một tuần là được, ngày mai ta mời lang trung tới nha?”

.... Rất dễ... chỉ cần một tuần...

Gương mặt nát của ta đã tồn tại năm năm rồi đó!

.... Người ở đây so với bệnh viện chỉnh hình còn muốn khoa trương hơn a!

Vị lang trung duy nhất của Quảng Điền, nội thương ngoại thương rành rẽ, giờ còn kiêm thêm chức chỉnh dung tạo hình sao!

Thật đáng để coi là ngôi sao sáng của giới y học, nhân tài khoa học kỹ thuật cao a!

Ngâm trong thủy lao ba năm, ngay cả ngự y cũng đoán định là chết chắc, thuận theo dòng nước trôi không biết bao lâu, lại được lang trung của Quảng Điền trị khỏi, hiện tại nhảy nhót bình thường, còn càng lúc càng có xu hướng Khang kiện...

Chỉnh hình tính là gì, xóa sẹo tính là gì!

Nam Ca Nhi đã tê liệt với những chuyện không thể tin nổi ở Quảng Điền, y thâm hung hăng phỉ nhổ một chút, sau đó vô lực đáp ứng: “Được...”

Lang trung ngày hôm sau bị kéo tới, hỏi Nam Ca Nhi: “Người muốn chỉnh thành bộ dáng nào?”

Ngài nếu như thật sự xuyên tới thế kỷ hai mươi mốt, những cái khác ta không nói, nhưng nhất định là đối tượng mà vô số đàn bà con gái truy đuổi a, lão bá.

Nam Ca Nhi âm thầm lặng lẽ nghĩ nhảm, miệng thì gượng gạo nói: “...Bình thường, bình thường là được.”

Hoa si tình nhân ở bên cạnh bổ sung, “Tiểu Nam nói là chỉ cần làm những vết sẹo này bằng phẳng là được.” Một bên còn lẩm bẩm một tiếng, “Kỳ thật ta cảm thấy như vậy đã rất tốt rồi. Nếu như chỉnh cho đẹp lên, đi ra ngoài làm sao đây...” Trong khẩu khí đã ẩn ẩn có chút ý lo lắng, “Liệu có bị những kẻ không mang ý tốt ngắm trúng không a...”

Nam Ca Nhi rất rất vô lực, liếc xéo sang Mạc Thụ.

Đại gia, ngài vẫn là lo lắng bản thân ngài đi.

Ta bên này chỉ là bình thường thôi, còn bộ mặt như ngài mà đi ra ngoài, thì mức độ người quay đầu mới cao đó.

Khi y quay lại, nhìn thấy hắc tuyến trên đầu vị lang trung_____ Được thôi, ta biết rồi, trừ Chu Khê và ta, tại Quảng Điền này còn có ngài là nhân sĩ thanh tỉnh thứ ba.

Trao đổi một ánh mắt bất đắc dĩ với vị lang trung, Nam Ca Nhi nói: “Có thể thêm một chút thay đổi vào, để không nhìn ra được diện mạo trước khi ta bị rạch là được.”

Lang trung gật đầu, “Cái này thì không khó, gương mặt của con người chỉ cần hơi chút thay đổi ở những chi tiết nhỏ thì liền vô pháp nhìn ra diện mạo cũ nữa. Chỉ là.” Ngừng một lát, nhìn Mạc Thụ, rồi cầm cây viết, viết ra: “Nếu Mạc Thụ tiên sinh trên đường có chỗ nào quá khích, vậy nhờ Nam Ca Nhi giúp ràng buộc một chút.”

“Hả?” Nam Ca Nhi không hiểu lắm nhìn lang trung.

Y không hiểu rõ lời của lang trung.

“Mạc Thụ tiên sinh, cái này.” Bộ dáng lang trung nói chuyện tựa hồ có chút khó xử, chậm chạp nửa ngày, nhất bút, “Hơi hơi có chút, cuồng sát.” (Nguyên văn là ‘thị sát’: nghĩa là ham thích giết chóc)

“A?” Nam Ca Nhi bất giác quay đầu nhìn sang Mạc Thụ đang hơi chau mày, không biết còn đang lẩm bẩm cái gì kia.

Mạc Thụ = cuồng sát?

Y thực sự không có cách nào đem hai thứ này liên hệ với nhau.

Trước đây, y cảm thấy.

Mạc Thụ = bại não.

Hiện tại, y cảm thấy.

Mạc Thụ = hoa si.

Nhưng bất luận thế nào, đều không có cách nào liên hệ Mạc Thụ với cuồng sát.

Vì hoàn toàn không có dấu vết.

Người cuồng sát, đều nhìn có vẻ hơi điên cuồng, hoặc hơi thần kinh.

Nhưng khí chất bao quanh Mạc Thụ thì cực kỳ sạch sẽ, căn bản không giống, hay nên nói, không thể tưởng tượng.

Thấy Nam Ca Nhi kinh ngạc, lang trung cười khở, viết: “Tuy mọi người đều rất vui vì ngươi và Mạc Thụ tiên sinh cuối cùng đã thành chính quả, nhưng thực tế lại không nguyện ý để ngươi và Mạc Thụ tiên sinh cùng ra ngoài.”

“Tại sao?” Khó trách trước đó phản ứng của Chu Khê lại kỳ quái như thế.

“Vì sẽ nhìn thấy một bộ mặt khác của Mạc Thụ tiên sinh.” Lang trung tiếp tục viết: “Mà ngươi, có lẽ sẽ vì vậy mà sợ hãi hấn, rời xa hấn.”

“Nhưng mà...” Nam Ca Nhi cũng bị làm cho khấn trương theo, liếc sang Mạc Thụ, nhỏ giọng nói: “Hấn tựa hồ hoàn toàn không phát giác.”

“Vì không cảm thấy cuồng sát có gì không tốt.”

Nam Ca Nhi nhìn Mạc Thụ, trầm mặc, không nói gì.

“Không cần lo lắng, nếu ngươi không thể tiếp nhận, ở chỗ ta có một thang thuốc, có thể khiến ngươi và hấn quên hết quá khứ. Chỉ là từ nay về sau không thể nào rời khỏi Quảng Điền.” Lang trung cho rằng Nam Ca Nhi đang do dự, thế là lại viết, “Sinh mẫu của Mạc Thụ tiên sinh chính là như thế, hơn nữa sau đó cũng gả đi rồi sinh con, sinh sống an khang.”

“Mẫu thân của Mạc Thụ còn sống sao?” Nam Ca Nhi mở to hai mắt, xem chút nữa hét lên, vội vàng cầm viết viết cho lang trung xem.

“Đúng, cũng vì không thể tiếp nhận những gì đã nhìn thấy, cho nên chọn lựa uống thang thuốc này.” Lang trung trả lời.

Thấy Nam Ca Nhi và lang trung càng lúc càng tiến sát lại nhau, Mạc Thụ liền bắt mắt, “Tiểu Nam, ngươi còn chưa quyết định xong sao?” Cho dù là một lão đầu, cũng không thể nào chấp nhận hấn dựa lại gần Nam Ca Nhi của ta như thế được.

Lang trung chớp ngay lấy tờ giấy.

Trong chớp mắt, tờ giấy viết này giờ hóa thành bột phấn, rớt lên bàn.

“Động thủ đi.” Nam Ca Nhi bày ra trạng thái đại nghĩa lẫm liệt, “Nhanh chóng chinh xong, chúng ta đi sớm về sớm.”

Lang trung một bên đáp ứng chuẩn bị dụng cụ, một bên chậm chạp nhìn Nam Ca Nhi, trong mắt viết mấy chữ: Câu trả lời của ngươi đầu Nam Ca Nhi ngươi không thể làm lơ lời của ta rồi cứ tính như vậy đi người quá không phúc hậu rồi ngươi rốt cuộc là muốn thế nào a muốn thế nào!

37. Chương 37

Một tuần sau, Mạc Thụ dắt Nam Ca Nhi tới bên bờ sông.

“Từ nơi này đi ra, chính là Quân Diệu.” Chu Khê ở sau lưng nói.

Lang trung quả nhiên chỉ mất một tuần, đã tu sửa gương mặt của Nam Ca Nhi đâu ra đó, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của Nam Ca Nhi, một bộ mặt bình thường và phổ biến, so với bộ dáng trong ký ức của Nam Ca Nhi, đã hoàn toàn khác nhau.

Tiểu Hạ dắt ngựa, chậm chậm đi theo sau.

Chỉ có hai người họ đưa tiễn.

Nam Ca Nhi chỉ có chút hiểu kỳ rờ rẫm mặt của mình, hoàn toàn không chú ý tới biểu tình vương mắc của họ.

Mạc Thụ cho rằng hai người kia chỉ là không nỡ để Nam Ca Nhi đi, thế là nói: “Sẽ nhanh trở về thôi. Hai người các ngươi không cần phải bày ra bộ mặt như vậy chứ.”

Nam Ca Nhi rờ mặt, trong lúc bận rộn vẫn không quên khinh bỉ nhìn Mạc Thụ một cái ____ Đại gia, người ta là đang sợ bộ mặt đáng sợ của ngài bị ta nhìn thấy, rồi từ đó chúng ta coi như xong, oanh yển chia lìa, đường ai nấy đi.

Mạc Thụ vừa thấy Nam Ca Nhi nhìn mình, nhất thời lại hướng về phía y nở nụ cười.

Được, nhìn cái bộ mặt một chút cũng không tự giác kia, ta còn có thể nói cái gì.

Cảng khẩu bờ sông nơi thông ra bên ngoài Quảng Điền có bốn người đang đi tới lui tuần tra, thấy bọn Mạc Thụ liền nhất tề đi tới, gật đầu, rồi tiếp tục cảnh giới.

Mạc Thụ nhận dây cương từ Tiểu Hạ, nhẹ nhàng nhảy lên ngựa, sau đó vươn tay với Nam Ca Nhi.

Sau khi kéo Nam Ca Nhi ôm vào lòng, Mạc Thụ mới nói với hai người kia: “Chúng ta rất nhanh sẽ trở về, nhưng mà, đại khái phải ở bên ngoài ăn năm mới.”

Chu Khê và Tiểu Hạ đều có chút ảm đạm gật đầu.

“Không nỡ rời xa người sao?” Mạc Thụ cười nhu nhu đầu Nam Ca Nhi.

Nam Ca Nhi vút cho hấn một cái liếc mắt, sau đó nhích nhích, muốn tìm một nơi tránh gió và ấm áp để làm tổ.

Quay đầu nhìn bộ dáng có phần lo lắng của hai người đưa tiễn, vẫn không nhịn được cười nói: “Đừng lo lắng, không sao đâu.”

Hai người đó miễn cưỡng cười với họ.

Thấy không có hiệu quả, Nam Ca Nhi cũng lười nói tiếp, quay người, ngồi yên.

Ta đã nói rồi, các ngươi còn thích lo lắng, để tâm dữ vậy làm gì.

Y có chút vô trách nhiệm nghĩ.

Mạc Thụ kéo dây cương, con ngựa chậm rãi động chân.

Vốn Nam Ca Nhi còn chuẩn bị rất nhiều hành lý, nhưng bị Mạc Thụ nói một câu liền bỏ hết.

Người Quảng Điền ở bên ngoài rất nhiều, người cầm nhiều như vậy không phiền toái sao? Hễ ra ngoài là có chỗ để đặt chân rồi.

Nam Ca Nhi vô pháp tiếp nhận nhất chính là sự khinh bỉ của Mạc Thụ.

Vì tuy hiện tại hắn là một tên cuồng sát (đang hoài nghi), còn là một hoa si (đã chứng minh), nhưng đều vô pháp ngăn cản tên khốn này vẫn đang không ngừng cất bước trên con đường của kẻ bại não.

Bị một tên bại não khinh thường, còn có gì đáng để mất mặt hơn nữa?

Cho nên Nam Ca Nhi dứt khoát đem hành lý trên tay ném lên đầu Mạc Thụ.

Mạc Thụ nói đường bờ sông có thiết lập trận pháp, giống như phương pháp che đây, cho nên người bên ngoài căn bản không cách nào nhìn thấy được thông đạo bên này.

Đi qua sơn khẩu của Quảng Điền, quay đầu nhìn, quả nhiên, chỉ thấy một phiến rừng xanh um, đã không còn thấy sơn khẩu cao xa đó nữa.

Mạc Thụ không cần cúi đầu, cũng cảm giác được động tác của Nam Ca Nhi trong lòng, cười nói: “Đã sớm nói rồi, ra khỏi sơn khẩu, cái gì người cũng không thấy được nữa.”

“Là trận pháp sao!” Nam Ca Nhi tỏ vẻ kính ngưỡng, “Thì ra là thật sự tồn tại.” Cái gọi là vô lâm cao thủ, trận pháp, đúng rồi...

Rờ rờ mặt.

Còn có dịch dung...

Đây chắc là dịch dung... đúng không?

Hay kỳ thật vẫn là chính dung?

“Quảng Điền thật sự là một nơi không thể ngờ.” Nam Ca Nhi chân tâm nói.

“Sự tán thưởng của người nhất định sẽ khiến họ rất cao hứng.” Mạc Thụ nhẹ cười, “Muốn ngủ một chút không, hôm nay dậy sớm hơn bình thường.”

“Có hơi mệt.” Nam Ca Nhi không quá thoải mái lắm lắm.

Tuy cái yên ngựa là Mạc Thụ đặc biệt dùng da của dã thú có bộ lông dày săn được làm nên, nhưng dù sao cũng là trên ngựa, vẫn không thể so với mặt đất.

“Nhấn nại một chút.” Mạc Thụ thò tay sờ trán Nam Ca Nhi, “Trước buổi trưa là có thể đi tới địa điểm nghỉ ngơi rồi.”

“Ngô.” Nam Ca Nhi than vãn một chút, sau đó tiếp tục dựa vào lòng Mạc Thụ, nhìn phong cảnh dần trôi qua trước mặt mà ngây ngẩn.

Gió nhẹ thổi qua mặt có chút se lạnh, nhưng Mạc Thụ đã chuẩn bị lò sưởi không hiểu là dùng chất liệu gì làm nên, nghe nói có thể dùng cả một ngày.

Cho nên mới nói a, sự tồn tại của Quảng Điền căn bản là rất nghịch thiên có được không!

Ai có thể tưởng tượng một lò sưởi có thể sử dụng cả một ngày?

Vừa nghĩ tới điểm này, lại lần nữa nghĩ tới vấn đề chính dung, sau đó là những người cường đại của Quảng Điền.

Cuối cùng vẫn kết luận: không thể nào tin, không thể nào ngờ.

Nam Ca Nhi trầm mặc rất lâu, nhưng nghe nhịp độ hơi thở là biết vẫn còn tỉnh, Mạc Thụ cho rằng y đang lo lắng khi tiếp theo đây phải đối diện với quá khứ.

Vì vậy nhẹ giọng nói: “Không cần lo lắng, tất cả có ta rồi, nhất định sẽ bảo vệ người chu toàn.”

Nam Ca Nhi ngạc nhiên, sau đó nhẹ cười: “Ta không lo lắng.” Nghĩ rồi nghĩ, lại nói: “Nếu đã quyết định cùng ra ngoài với người, tự nhiên phải tin tưởng người rồi. Ta chính là người như vậy.” Quyết định tin tưởng, thì sẽ không chút chậm trễ đi theo.

Mạc Thụ tựa hồ nghe ra được ý nghĩa dưới lời nói đó, cười: “Thật sự là hảo hán tử.”

“Ta mới không phải là hảo hán tử.” Nam Ca Nhi hừ nói.

Lò ấm được túi da dày bọc ngoài đặt trong ngực, Nam Ca Nhi thò tay vào sưởi ấm.

Ngẩng mắt lên lại thấy tay Mạc Thụ đang cầm dây cương, liền thò tay qua, đặt lên mu bàn tay hắn: “Ấm không?” Làn da dưới tay là một mảng băng lạnh.

Mạc Thụ hơi cúi đầu, cười: “Ấn.”

Nam Ca Nhi suy nghĩ một chút, rồi lại so sánh y phục trên người của y và Mạc Thụ.

Tuy Mạc Thụ tựa hồ là võ nghệ cao không sợ lạnh gì đó, cho nên chỉ khoát một áo lông trắng cùng màu với của y, trên người vẫn là bạch y như bình thường, nhưng y vẫn cẩn cẩn dực dực quay người.

“Làm gì?” Mạc Thụ thả một tay cầm cương, ấn lên vai Nam Ca Nhi, để tránh y nhảy xuống.

Không dễ dàng gì xoay người xong, sau đó ôm phần thắt lưng của Mạc Thụ để cố định lại mình, ngồi ổn rồi, mới đem lò ấm trước ngực cống hiến ra, đặt giữa lòng ngực hai người, ngẩng đầu lên, hỏi Mạc Thụ: “Ấm không?”

Nhưng vì mặt y đã dán sát vào trước ngực Mạc Thụ, cho nên chỉ có thể nhìn thấy cánh môi đang nhướn lên: “Ấn, rất ấm.”

“Hắc hắc.” Nam Ca Nhi nhẹ cười, sau đó ủ trước ngực Mạc Thụ: “Người phải bảo vệ ta nga, nếu không ta sẽ rơi xuống đó.”

“Đương nhiên sẽ không để người rơi xuống.” Mạc Thụ cười đáp.

“Còn nữa, cái móng bị gió thổi, có hơi lạnh.” Vì lưng đang đón gió, cho nên Nam Ca Nhi bắt đầu báo oán.

Mạc Thụ vòng áo lông trên người mình ra cuộn lại, bao chặt lấy cả hai người: “Thế nào.”

“Ấn.” Ngồi trước ngực Mạc Thụ, Nam Ca Nhi có chút buồn ngủ chớp chớp mắt. Rất ấm áp.

Tuy cái móng vẫn đang bị lắc lư.

Nhưng là Chu gia ca ca đang kêu gọi.

Thế là ngáp một cái.

“Ta muốn ngủ...” Y nhỏ giọng thì thào, “Bảo vệ ta a...” Vừa giao phó.

“Được.” Mạc Thụ cười đáp ứng.

Thế là Nam Ca Nhi nhắm mắt lại, mơ mơ hồ hồ đánh một giấc.

Có lẽ là ngủ không yên ổn, y bắt đầu nằm mơ, một hồi là song thân rất lâu về trước, một hồi lại là bản thân bị thiêu sống trong ngọn lửa, một hồi lại là vị ấu đệ với nụ cười không chút tà tâm nào đang chạy về phía mình, một hồi lại là thủy lao tắm tới băng lạnh không thấy ánh mặt trời...

“...Nam... Tiểu Nam...” Giọng nói dịu dàng, kéo y ra khỏi mộng cảnh hôn hôn trầm trầm.

Nam Ca Nhi chỉ cảm thấy đầu óc đều choáng váng, mở mắt ra.

Vừa đúng lúc nhìn thấy ánh mắt có chút khản trương của Mạc Thụ.

“... Mấy giờ rồi.” Hai mắt nhất thời vẫn chưa thể khôi phục lại cự ly, y chớp mắt mấy cái, mới nhìn rõ người.

“Sắp tới trưa rồi.” Mạc Thụ đáp, “Vào trấn rồi.”

“A.” Nam Ca Nhi lúc này mới phát giác bên ngoài đã không còn yên tĩnh như lúc mới vừa ra khỏi sơn đạo nữa, đường cũng không còn chòng chành thế nữa, hơi động một chút, chui ra khỏi lòng Mạc Thụ, thò đầu ra nhìn bên ngoài.

Lúc này vừa đúng lúc đi tới một tiểu trấn náo nhiệt.

Trên đường là hàng người đông đúc đi qua đi lại, trong các cửa tiệm ven đường, tiếng rao hàng cũng không ngừng vang lên, cờ của quán rượu đón gió phất phơ, những vãn sĩ trên lầu cao cùng bạn hữu đối ẩm...

“Không tốt như Quảng Điền.” Nam Ca Nhi nhỏ giọng lầm bầm.

Mạc Thụ cười cười, mò đầu Nam Ca Nhi: “Bọn họ đang nhìn người.”

“Đang nhìn người mới đúng, Mạc Thụ tiên sinh.” Nam Ca Nhi bực tức nói.

Nam Ca Nhi đích thực cảm giác được đại đa số mục quang đều rơi trên người Mạc Thụ và mình.

Có lẽ bản thân Mạc Thụ không hề phát giác, nhưng Nam Ca Nhi lại phi thường rõ ràng dung mạo của Mạc Thụ đối với người bình thường mà nói, có lực hấp dẫn tới mức nào.

Mỹ nhân trên thiên hạ không phải là không có, nhưng khí độ cao khiết như Mạc Thụ, cho dù là Nam Ca Nhi cũng chưa từng thấy qua.

Hơn nữa hiện tại Mạc Thụ đang một thân áo lông trắng ngần quý giá, con bạch mã đang cưỡi ở dưới lại có tứ chi khỏe mạnh, lớp lông sáng óng, tựa như tuyết không chút tạp chất, tư thái càng thêm thanh quý vô tà.

Trong một tiểu trấn thế này, lúc nào thì từng thấy qua nhân vật đặc sắc như thế?

Cho nên, Nam Ca Nhi rất thấu hiểu ánh mắt lảng lảng ngây dại của người đi đường.

Y thò đầu ra, đảo mắt một vòng.

Chỉ vì trên người y cũng là áo lông trắng, chỉ là không tiêu sái như khi Mạc Thụ mặc, mà là quanh thân từ trên xuống dưới toàn bộ đều bao lại, cho nên trong lúc cái đầu di động, chỉ thấy trên cực lông tròn màu trắng xuất hiện một gương mặt hao gầy tú khí, con mắt đen óng đảo đảo, rõ ràng đặc biệt linh động khả ái.

“Nhìn đứa nhỏ kia kìa.” Quả nhiên lập tức, liền có phụ nhân cách vách quán rượu nhìn thấy Nam Ca Nhi rồi bật cười, “Về ngoài... ách...”

Nam Ca Nhi còn chưa kịp phản ứng lại, chỉ thấy trước mắt một đám huyết dịch đỏ tươi từ trong lồng ngực của người phụ nhân đó bắn ra.

Đầu người thật to từ trên không rơi xuống, lăn mấy vòng trên mặt đất.

Thân thể không đầu ngã xuống, huyết dịch đặc sệt chảy lai láng trên mặt đất, rất nhanh cái đầu cũng thấm đỏ.

Trên đường tịch mịch tựa như toàn bộ đã chết.

Chốc lát sau, tiếng kêu thét của nữ tử vang lên, nhưng lập tức biến thành phân nửa, cái đầu cùng với dòng máu đỏ tươi bắn lên không trung.

Đợi khi Mạc Thụ giết tới người thứ ba, người trên đường mới như vừa được thức tỉnh, kêu thét, kinh hoảng luống cuống, mất khống chế chạy loạn tứ phía, có vài người trực tiếp hôn mê, có vài người toàn thân run rẩy đứng yên tại chỗ, cũng không biết nên cần phải chạy, chỉ mở mắt trân trân nhìn từng khối di thể không đầu ngã xuống, có vài người thậm chí đã bị dọa ồm nhồm trên mặt đất, đứng quần chạy ra dịch thể ô uế.

Đối mặt với thực lực cường đại, bất cứ kháng cự nào cũng đều là vô lực.

Mạc Thụ giống như đang cắt dưa thái rau, rút nhuyễn kiếm ở thắt lưng ra, từng người từng người cực kỳ gọn gẽ trảm sát.

Đợi đến lúc Nam Ca Nhi phản ứng lại, dưới móng ngựa đã ngã xuống mười mấy người, không phân nam nữ già trẻ, đều thân đầu hai nơi, không ai may mắn tránh khỏi.

“Mạc Thụ!” Nam Ca Nhi cao giọng hét lên: “Người đang làm cái gì!”

“Bọn họ cản đường chúng ta.” Mạc Thụ đưa ra câu trả lời một cách không đáng kể như vậy, nhưng lại khiến người ta rợn tóc gáy.

Chỉ trong một thoáng, liền từ một công tử phiêu dật biến thành vị tu la cuồng sát.

38. Chương 38

Không kịp suy nghĩ quá nhiều, Nam Ca Nhi chỉ liều mạng ôm chặt tay Mạc Thụ: “Dừng tay, đừng giết người nữa.”

Không có bất cứ dự báo nào trước, cũng không hề có một chút sát khí, chỉ trong vài phút ngắn ngủi như vậy, Mạc Thụ cư nhiên mất cũng không chớp giết hơn mười người bình thường tay trói gà không chặt!

Đây quả thật chính là....

Nam Ca Nhi không biết phải làm sao hình dung sự chấn kinh vào lúc này.

Nam Ca Nhi không để hấn giết, Mạc Thụ cũng không kiên trì, phát tay, nhuyển kiếm trong tay được giữ sạch sẽ tất cả vết máu trên thân nó, sau đó kiếm lại quán về thắt lưng, thò tay sờ đầu Nam Ca Nhi: “Làm sao vậy? Lạnh?” Vừa kéo áo lông của mình bao lại cho Nam Ca Nhi.

Những người trên đường vẫn đang ở trong trạng thái hoảng loạn kinh sợ cực độ, tất cả đều đang thét chói tai không chút ý nghĩa, rồi hoảng loạn chạy đi.

Nam Ca Nhi mở miệng, nhưng vô pháp phát ra âm thanh, y chỉ cảm thấy toàn thân đều đang run rẩy.

Mạc Thụ không nghe được Nam Ca Nhi nói gì, thế là lại lần nữa rút kiếm ra, tay nhắc kiếm rơi, máu quang lại hiện.

“Câm miệng.”

Hắn chỉ dùng giọng nói bình thường nhẹ gầm lên một câu.

Nhưng cảnh tượng một kiếm chém đứt liên tiếp ba cái đầu lại khiến cho con đường một lần nữa chìm vào tịch mịch.

Tử tịch.

Tất cả mọi người, tựa hồ ngay cả thở cũng đều quên, chỉ kinh sợ nhìn nam tử thanh dật xuất trần tựa như hoa mai trắng đã giết hơn hai mươi người rồi mà ngay cả tọa kỵ cũng không nhiễm một chút vết bẩn.

Thật đáng sợ.

Nam Ca Nhi co rút trong lòng Mạc Thụ, chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Y cũng từng giết người, nhưng mà trước giờ chưa từng tự tay chém đứt sinh mệnh, hơn nữa kẻ mà y giết, đều là kẻ không thể không giết, mà Mạc Thụ giết người, lại lý lẽ thỏa đáng đến vậy.

Tự nhiên như thể đang ăn cơm, uống rượu mà thôi.

Hắn thậm chí không có một chút sát khí, chém đứt đầu người mà giống như chặt thịt làm cơm mỗi ngày.

Nam Ca Nhi không thể nào khống chế thân thể mình đừng run rẩy.

Hiện tại y đã hiểu rõ tại sao lang trung lại nghiêm túc tìm mình nói tới chuyện này như thế, Chu Khê và Tiểu Hạ tại sao lại lo lắng như thế.

Vì Mạc Thụ căn bản không hề có chuẩn mực hành vi bình thường mà một con người nên có.

Chỉ đơn giản là vì những người đi đường này cản lối hắn, hắn liền có thể không chút kỵ húy giết người ta, lý do nhỏ nhặt như vậy, lý do lãnh khốc như vậy.

Có lẽ, hắn chẳng phải vì người ta cản đường hắn gì cả, lý do vô vị như vậy.

Có lẽ chỉ đơn giản vì hắn muốn giết người, cho nên mới giết người mà thôi.

Vì thế, lang trung mới nói hắn cuồng sát.

Vì cảnh tượng này quá đáng sợ, cho nên lang trung mới nói phải phối đơn thuốc kia ỉn sao?

Lúc đó thật sự cảm thấy lang trung này làm việc dư thừa, hiện tại lại cảm thấy đó thật sự là việc trong tình lý.

Không phải đơn giản chỉ là cuồng sát, mà là xem nhẹ sinh mạng của con người, thậm chí là không thèm nhìn tới, mới có thể dễ dàng huơ kiếm như thế.

Tự nhiên, khinh miệt như thể nhân loại đang nghiền nát một con kiến.

Sự run rẩy của Nam Ca Nhi khiến Mạc Thụ cực kỳ khản trương, hấn lo lắng sờ trán Nam Ca Nhi: “Sao vậy?”

Cắn chặt môi mới có thể không chế ý muốn thét lên khi nhìn vào mặt hắn_____ Mạc Thụ thậm chí hoàn toàn không cho rằng bản thân có chỗ nào quái dị.

Cúi đầu, khàn giọng nói: “... Ta không thích không khí nơi này.” Mùi huyết tanh đã lan tràn, tỏa khắp không gian, khiến y sắp ói ra.

Nghe vậy, Mạc Thụ cẩn thận ôm Nam Ca Nhi, kéo đầu y vùi vào ngực mình: “Chúng ta lập tức đi.”

Rõ ràng vừa mới giết người, tại sao lại không nhiễm một chút vị huyết tanh nào?

Vẫn là khí tức như cây tùng mà ta quen thuộc, khí tức sạch sẽ, thuần tịnh.

Rõ ràng đã giết nhiều người như thế.

Nam Ca Nhi chỉ cảm thấy nội tạng trong lồng ngực đều sắp sửa nhảy ra, khiến y vừa buồn nôn lại vừa sợ hãi, thân thể như mắc phải bệnh sốt rét, run rẩy càng lúc càng dữ dội.

Nhưng lại giống như bị ám ảnh, sống chết dán dính vào nam nhân khiến y run rẩy sợ hãi từ tận linh hồn.

Thật đáng sợ thật đáng sợ thật đáng sợ.

Muốn khóc muốn khóc muốn khóc muốn khóc.

Mạc Thụ Mạc Thụ Mạc Thụ....

Cho đến khi Mạc Thụ nhẹ giọng đáp một tiếng, Nam Ca Nhi mới ý thức được bản thân đã gọi tên của Mạc Thụ lên.

“Mạc Thụ.” Y cố sức xiết chặt thắt lưng Mạc Thụ, y cảm giác chính mình khi gọi tên của Mạc Thụ, giọng nói cũng run rẩy.

Người liệu có giết ta không? Giống như vừa rồi vậy, mắt cũng không chớp chém về phía ta?

“Ta lập tức mang người tới đại phu.” Mạc Thụ cho rằng y không thoải mái, thế là xoa xoa đầu y, an ủi.

Sự đụng chạm của Mạc Thụ khiến Nam Ca Nhi theo bản năng co ro lại một chút, trên tay càng thêm dùng sức ôm hắn.

Ta không sợ chết, thật đó.

Ta trước giờ đều không sợ hãi cái chết.

Nhưng mà, điều ta sợ hãi là, người ta chân tâm đối đãi, lại chĩa mũi kiếm sát bén vào ta.

Ai cũng có thể giết ta, nhưng người thì không thể.

“Ta sợ.” Nam Ca Nhi cuối cùng không cách nào khống chế, run rẩy giống như thân thể sắp rã ra, ngẩng đầu nhìn Mạc Thụ, đường nhìn dần dần trở nên mơ hồ.

“Ta sợ, đừng đánh ta, ít nhất đừng là người phái người tới đánh ta, đừng giết ta, ta sợ, rất đau, rất đau rất đau...” Y có phần mất khống chế, đau khổ trước đây đã khắc sâu vào trong linh hồn hiện tại trộn lẫn vào cảnh tượng lúc này, khiến y chìm sâu vào trong nỗi sợ hãi cực độ.

Mạc Thụ ngây người.

“Lạnh, rất lạnh, nội tạng đau đến mức nổ tung.” Ánh mắt Nam Ca Nhi không có tiêu cự lắm bầm, “Đừng giết ta, đừng giết ta, ta sợ, ta sợ...” Miệng vẫn hàm hàm hồ hồ, không biết là đang nói cái gì, lắm bầm một lúc, giọng nói dần trở nên bén nhọn: “Ta sợ đau, ta làm sai cái gì, đau a, tại sao phải tới chỗ này, ta muốn trở về, ta muốn trở về, ta hận người, ta hận người.” Cứ như phát cuồng vươn tay tới cào cổ Mạc Thụ, “Ta ghét lửa, ta ghét màu đen, đau, đau, ta không muốn tiếp tục sống nữa, ta không muốn sống nữa, rất đau rất đau!” Giọng nói bén nhọn giống như tiếng kêu thảm khi người ta đau đến cực hạn, cực độ chói tai.

Cổ của Mạc Thụ bị Nam Ca Nhi cào rách ra mấy vết thương chảy máu, y lại xoay tay về tự bóp cổ mình.

Mức độ dùng lực điên cuồng này, giống như phải khẳng khẳng bóp chết chính mình.

“Ta không muốn sống nữa, cầu xin người, để ta chết, để ta chết.” Kích động cào cào cổ chính mình, miệng không ngừng lắm bầm.

Ta đã chết hai lần rồi, đừng để ta lại sống sót tiếp nữa, ta đã không muốn tiếp tục gánh chịu nỗi đau khổ này sự tuyệt vọng này.

Mạc Thụ đại kinh thất sắc, kéo tay Nam Ca Nhi, không để y tiếp tục tự gây tổn thương.

Nam Ca Nhi liều mạng giãy dụa, phản phát như y muốn bóp chết kẻ thù của mình.

Không thể làm gì hơn, Mạc Thụ chỉ đành cầm cán đao, gõ cho Nam Ca Nhi hôn mê.

Đợi đến lúc Nam Ca Nhi cuối cùng cũng ngất đi, Mạc Thụ mới phát hiện bản thân đã bị dọa đổ một thân mồ hôi lạnh.

Hắn biết Nam Ca Nhi đã chịu không ít khổ sở, nhưng chưa từng nghĩ hôm nay mình giết người lại khiến y chịu kích thích như vậy.

Nhìn thấy những dấu vết xanh đỏ chói mắt li ti trên cổ, Mạc Thụ chỉ cảm thấy trong lòng đau đến cực điểm.

Rốt cuộc là nỗi đau đớn thế nào, mới có thể khiến y làm ra hành động như vậy?

Tuy trước giờ hắn chưa từng cảm thấy sinh mạng của người bên ngoài có giá trị tồn tại nào, nhưng lần này phản ứng của Nam Ca Nhi, khiến hắn từ bây giờ trở đi sẽ không bao giờ dám giết một người nào trước mặt Nam Ca Nhi nữa.

Trong năm ngày tiếp theo, Nam Ca Nhi vẫn chìm trong trạng thái bán hôn mê, bất luận chút cái gì cũng đều ỏi ra toàn bộ, cho dù là nước, cũng phải dựa vào Mạc Thụ mớm cho nửa ngụm, nuốt nhiều một chút cũng ỏi.

Cả ngày giống như bị mộng quỷ vây khốn, lẩn lộn trong ác mộng, kêu thét không ngừng, khí tức dần yếu đi.

Chỉ có năm ngày, tâm huyết cực nhọc nấu cơm làm đồ ăn hơn nửa năm nay của Mạc Thụ toàn bộ đều bỏ phí, Nam Ca Nhi gầy đến mức không ra hình người, so với bộ dạng khi mới trôi đến Quảng Điền cũng không tốt hơn mấy phần.

Mỗi mấy chục đại phu tới chẩn, đều nói ưu tư quá nặng, khó có thể chống qua kiếp này.

Mạc Thụ vừa gấp vừa đau, gần như lại sắp phiền não tức giận giết luôn những vị đại phu đó để tiết giận.

May mà người Quảng Điền ở nơi này liên tục khuyên can an ủi, cuối cùng phái người đón lang trung tới đây, quán được, mới cứu về được cái mạng nhỏ của Nam Ca Nhi.

Khi Nam Ca Nhi lần nữa thanh tỉnh lại, đã là buổi chiều, bên mép giường có người khoác áo lông trắng đang gục đầu.

Bên này Nam Ca Nhi vừa tỉnh, Mạc Thụ phát giác thấy hơi thở hơi có phần bất đồng cũng liền tỉnh lại ngay, nhìn Nam Ca Nhi.

Bệnh nặng một trận, lúc này tâm tư của Nam Ca Nhi cũng coi như đã bình tĩnh rất nhiều, cũng không còn sợ hãi như lúc ban đầu nữa.

Càng hưởng hồ, nhiều ngày không được tiếp bao nhiêu nước, cũng không có sức lực để kích động.

Mạc Thụ thấy Nam Ca Nhi tỉnh lại, cũng không nói gì, chỉ đưa tay ra, vén những sợi tóc rũ xuống trước trán y, hết nửa ngày mới nhẹ giọng nói: “Về sau, không bao giờ giết ai trước mặt người.”

Nam Ca Nhi chớp mắt, coi như là nghe thấy.

“Dọa chết ta rồi.” Mạc Thụ lại nói.

Vì ngày đêm canh chừng, cũng không có tâm tư ăn uống, Mạc Thụ cũng ốm đi một vòng lớn, càng hiện rõ nét hao gầy thanh tú, cứ như sắp mọc cánh bay đi.

Nam Ca Nhi chớp mắt, nước mắt cũng theo đó rơi xuống.

“Mạc Thụ.” Y nhỏ giọng, khàn khàn gọi hắn.

Mạc Thụ vuốt đầu y.

“Sống, khó quá.” Nam Ca Nhi chảy nước mắt, suy yếu nói, “Cực khổ quá.”

Mạc Thụ giúp y lau nước mắt, chuyên chú nhìn y.

“Người đừng giết ta, đừng thương tổn ta, nếu không, ta sống tiếp cũng không có ý nghĩa nữa.”

“Người thương ta, ta mới có thể sống tiếp.”

Trầm mặc rất lâu, Mạc Thụ mới nhẹ giọng nói: “Được.”

39. Chương 39

Mạc Thụ chỉ nghĩ Nam Ca Nhi không thích mình giết người, nhưng lại không biết Nam Ca Nhi chỉ sợ hãi thần tình thần nhiên lý lẽ khi hắn giết người.

Vì Nam Ca Nhi hai lần đều giãy dụa giữa ranh giới sinh tử, tựa hồ như phải đau đớn tới chết, cũng nhờ tính cách y so với người khác cứng cỏi dai dẳng hơn, chứ nếu đổi lại, chỉ sợ sớm đã tan vỡ.

Kiếp thứ nhất, bị lửa thiêu chết, cái loại tư vị đáng sợ khi thân thể bị ngọn lửa thiêu đốt phát ra mùi kích mũi, thở không nổi, y đã nếm qua.

Sau đó, năm năm trước, bị người giầy vò ba năm, roi quất sắt nung kim châm khắc cốt đều thử qua, trong bụng trống rỗng khiến người ta phát cuồng, ngay cả cặn dơ trong nước y cũng có thể ăn, dòng nước băng lạnh, khiến linh hồn y cũng sắp ngưng kết thành băng.

Mỗi giờ mỗi khắc đều tiếp cận với sự tử vong như thế.

Điều khiến y tuyệt vọng nhất chính là, tất cả đều là ý của người mà y đã bảo vệ từ nhỏ.

Khi rơi xuống vách núi, y chỉ cảm thấy được giải thoát.

Con người, có thể an nhiên chết đi, là sự từ bi của trời cao, thương người cả đời bôn ba khổ nhọc, cuối cùng khiến họ được chết nhẹ nhõm, nếu là chết không toàn thân chịu đựng giày vò, đó là sự trách phạt của trời cao, khiến người đó chịu sự khổ sở sau cuối, ăn năn cho tội nghiệp của tiền thế.

Nhưng chung quy là trời cao xót thương.

Bất luận chết nhẹ nhõm hay ác báo, chung quy cũng chỉ là chết, từ đó sẽ không cần phải chịu đựng khổ sở nữa, cũng không cần lo lắng con đường phía trước mờ mịt, chỉ cần yên tâm nhắm mắt ngủ giấc ngủ dài là xong.

Nhưng nếu không có cách nào chết nhẹ nhõm, sau khi chết một lần lại phải chịu giày vò, kết quả không khác gì chưa từng chết thì sao?

Thực sự có thể coi là sự cảm hận của trời cao.

Y thật sự không biết bản thân mình rốt cuộc đã làm sai cái gì, phạm phải tội nghiệt gì không cách nào tha thứ, mới khiến cho vận mệnh này chán ghét y đến vậy.

Vì chung quy, cũng đã chết một lần, lần này trước khi chết, không biết lại phải chịu đựng bao nhiêu đau khổ.

Cho nên, y muốn chết, dù sao cũng đều là chết, còn không bằng nhân lúc sớm một chút, khi bản thân còn có thể tỉnh táo, sạch sẽ nhanh gọn chết đi, cũng tránh được những đau khổ giày vò ở tương lai chưa biết.

Nói đi nói lại, y chỉ là con người, cũng sợ hãi đối với sinh mạng mình, sợ hãi một ngày mai còn chưa kịp đến. Chỉ thế mà thôi.

Nhưng mà, chung quy vẫn chọn lựa tiếp tục sống.

Nhân sinh thống khổ, nhưng ta vẫn nguyện ý tiếp tục sống.

Lần này liệt giường, vẫn là hơn nửa tháng, năm mới quả nhiên trải qua trên giường bệnh.

Vốn là ước định muốn đi đón người, giờ cũng đã an bài nhân thủ đón về Quảng Điền rồi, Mạc Thụ ở trong tiểu trấn của Quân Diệu này cùng Nam Ca Nhi yên tĩnh qua ngày.

Thân phận của người Quảng Điền cư trú trong tiểu trấn này là một người buôn bán, cũng không biết hẳn đã dùng thủ đoạn gì, những ngày tạm trú ở đây, không hề có người của quan nha đến thẩm vấn về chuyện hơn hai mươi mạng người kia.

Sau khi lang trung hết lần này đến lần khác bảo chứng Nam Ca Nhi thật sự đã không còn trở ngại gì, mới được Mạc Thụ thả về_____ tuy Quảng Điền có đồ đệ của ông phụ trách, nhưng dù sao cũng không an tâm bằng tự mình trông chừng.

Tiếp tục ở lại bồi dưỡng cho Nam Ca Nhi một tuần, tháng giêng đã qua hơn một nửa.

Tuy mạng đã cứu về, nhưng gương mặt đã ốm hốc hác đi đó, nhất thời không cách nào dưỡng cho tròn trịa lại.

Điều này khiến Mạc Thụ lại lo lắng thêm một trận.

Nhưng sự vụ ở Quảng Điền không thể nào bỏ mốc quá lâu, thế là đợi Nam Ca Nhi hơi tốt lên một chút, hai người lại tiếp tục khởi hành tiến về Bắc Quận.

Mạc Thụ quả nhiên làm như đã hứa với Nam Ca Nhi, suốt đường đi, không còn động thủ giết người nữa.

Chỉ là Nam Ca Nhi thấy được Mạc Thụ khổ cực áp chế thật sự là có chút không đành lòng.

Nhưng nếu như để Mạc Thụ phóng tay giết chóc, chỉ sợ quãng đường từ Quân Diệu tới Bắc Quận đều nhiễm đỏ máu tươi mà thôi.

Nói tới nói lui, y chẳng qua cũng chỉ là người bình thường, không cách nào xem nhẹ sinh mạng như Mạc Thụ được.

Đặc biệt là sinh sống ở Quảng Điền nhiều năm như thế, Nam Ca Nhi phát hiện lòng mình càng lúc càng trở nên mềm yếu, có lẽ, nên nói là đã trở nên mềm yếu.

Hôm nay, vẫn cứ như vậy, hai người cùng cưỡi một con ngựa, hành tẩu trên con đường của thành trấn phồn hoa_____. Hôm nay nơi bọn họ nghỉ chân, là biệt uyển của một vị phú thương, nghe được tin Mạc Thụ sắp đi ngang nơi này, nên đã phân phó hạ nhân an bài nơi ăn chốn ở cho hai người.

Nếu không phải ở cùng Mạc Thụ, thì chỉ sợ cả đời này Nam Ca Nhi cũng không thể ngờ được vị thương nhân giàu mạnh có tiếng trên bốn nước này cư nhiên cũng là người của Quảng Điền.

Nhưng mà, ý niệm xoay chuyển, thì cũng cảm thấy không có gì kỳ quái cả.

Người Quảng Điền, có lúc nào lại làm việc kém cỏi hơn người bên ngoài chứ?

Ai ai cũng là nhân trung long phụng, không có một kẻ bất tài.

Tuy thành thị này so với thành trấn trước đó mà họ đi qua, đích xác lớn hơn không ít, y phục của người trên đường cũng phong phú tươi diễm hơn tiểu thành trấn đó không ít, nhưng hai nam nhân cùng cưỡi một con ngựa thì vẫn hấp dẫn vô số ánh mắt.

Càng khỏi nói đến hai người này ăn bận bất phàm, Mạc Thụ lại có gương mặt gây nên không ít chuyện.

Có vài người thậm chí còn kẻ đầu kẻ tai với người bên cạnh bắt đầu nhỏ giọng nghị luận.

Nam Ca Nhi không biết công phu, cho nên cũng không nghe rõ bọn họ nói cái gì, chỉ là công lực của Mạc Thụ thì rất cao, cho nên thính lực thị lực cũng đều tốt, vừa nghe thấy những lời bấn thủ đó, liền cảm thấy không được thoải mái.

Chiếu theo thói quen trước đây của hắn, chỉ cần không phải là người Quảng Điền, cho dù chỉ cản đường của hắn, hắn cũng sẽ không chút do dự trăm sát lập tức, có lúc thậm chí còn không có nguyên nhân cũng liền động thủ.

Đối với hắn mà nói, giết một gia hỏa yếu ớt như vậy thì cũng không phí sức bao nhiêu so với việc đâm chết một con kiến, cho dù là ba bốn ngàn người, cũng chẳng qua là lãng phí thêm một chút thời gian mà thôi.

Hiện tại mấy thứ này nói những lời khó nghe như vậy, chỉ sợ có mười cái đầu cũng không đủ hắn chém.

Bất giác mò tay vào thắt lưng.

Nam Ca Nhi dựa vào lòng Mạc Thụ, cho nên đương nhiên phát giác được động tác của Mạc Thụ, nghĩ tất chắc hắn lại muốn hươu kiếm giết người rồi.

Nâng tay chặn lại cổ tay Mạc Thụ. “Đi thôi.”

Người Quảng Điền sinh sống trong những người bình thường này, muốn ẩn giấu bản thân chắc hẳn phải phí khá nhiều công sức, nếu như Mạc Thụ lại loạn sát nữa, chỉ sợ sẽ gia tăng thêm lo âu cho bọn họ thôi.

Có lẽ lúc đó lang trung nói muốn y bó buộc Mạc Thụ chính là chỉ cái này đây.

Mạc Thụ buông tay, đổi thành mò mò đầu Nam Ca Nhi: “Ân.” Một tay quất dây cương, điều khiển con ngựa tiếp tục đi thẳng.

Nam Ca Nhi từ trong lòng Mạc Thụ, thò đầu ra nhìn những kẻ miệng rộng lưỡi dài kia.

Vì vừa bệnh nặng một trận lại không có thời gian bồi bổ, hiện tại gương mặt của Nam Ca Nhi chỉ lớn cỡ khoảng một bàn tay, con mắt đen nháy đặt trên gương mặt nhìn tới đặc biệt lớn, trong lúc chuyển động có một chút linh hoạt vận vận.

Nhưng phàm là những ai chạm trúng đường nhìn của y, đều cảm thấy lông mao toàn thân dựng đứng lên.

Y có một đôi mắt phi thường lãnh mạc, giống như băng tảng.

Bộ dáng khi nhìn người khác, cứ như thể đối phương đã là người chết.

Trên thực tế, bọn họ không hề biết nếu như không phải có Nam Ca Nhi bên cạnh, có lẽ họ đích thực đã biến thành người chết rồi.

Mạc Thụ nói sẽ không giết người trước mặt Nam Ca Nhi nữa, Nam Ca Nhi không phản đối, đó chỉ là vì y không nguyện ý thấy bộ dáng lãnh khốc của Mạc Thụ khi giết người trước mặt mình, còn về những lúc khác, y cảm thấy mình không quản nổi.

Nhưng y cũng không nói suy nghĩ của mình cho Mạc Thụ nghe, vì theo bản năng y cũng không hy vọng Mạc Thụ biết mình sợ hãi hắn như vậy.

Rõ ràng là chuyện mà Mạc Thụ coi là lý lẽ đương nhiên, mà bản thân lại cảm thấy sợ hãi, y không nguyện ý để Mạc Thụ vì thế mà cảm thấy lo lắng.

Tuy Mạc Thụ không nói rõ với Nam Ca Nhi, nhưng Nam Ca Nhi cũng ít nhiều đoán được Mạc Thụ không nghĩ rằng những hành động của hắn có bất cứ chỗ nào không thỏa đáng.

Mà đây, lại là chỗ không thỏa đáng nhất.

Nhưng y lại không biết phải làm sao nói rõ được điểm này, cho nên chỉ đành để Mạc Thụ cứ tiếp tục hiểu lầm như vậy.

Chính là vì biểu tình của Mạc Thụ quá mức lý lẽ thản nhiên, y mới không biết phải làm sao nói cho rõ.

Cũng chính là vì Mạc Thụ tuy hoàn toàn không hiểu tại sao y lại đột nhiên mất khống chế, nhưng vẫn không chút chậm trễ quyết tâm khắc chế dục vọng muốn động thủ, y mới không nguyện ý để Mạc Thụ biết sự sợ hãi của mình.

Thà cứ để hấn hiểu lầm, cũng không muốn để hấn phát giác được sự hoảng sợ của mình.

Ta hiện tại, có được không bao nhiêu, cho nên, ta không nguyện ý mất đi cho dù là một chút.

Bạch mã chở hai người, lộc cộc lộc cộc đi đến trước đại trạch ở cuối con đường.

Trước cửa sớm đã có người chờ đợi.

Một lão phu nhân đứng đầu, đằng sau là các nam tử trẻ tuổi khỏe mạnh, sau đó là gia quyến thân thuộc của họ, nô bộc lớn nhỏ, đứng đầy ắp tựa như sắp nhét nghẹt cả con đường.

“Tiên sinh, ngài cuối cùng đã tới rồi.” Lão phu nhân đại khái chừng sáu mươi tuổi, nhìn rất có uy nghiêm, sắc mặt hồng nhuận, giọng nói vang dội: “Đi đường cực khổ rồi.”

Mạc Thụ cười ngựa tới trước mặt lão phu nhân, xuống ngựa, sau đó ôm Nam Ca Nhi xuống, dìu y đứng vững.

“Chúng ta muốn nghỉ ngơi một chút.” Mạc Thụ chống vững thân thể đứng hơi bất ổn của Nam Ca Nhi, sau đó cười nói với lão phu nhân: “Chi Nương, chắc đã an bài thỏa đáng.”

Nam Ca Nhi phát hiện khi ở trước mặt người Quảng Điền, Mạc Thụ chính là Mạc Thụ tiên sinh dịu dàng hòa ái bình thường, một khi đứng trước mặt người bên ngoài, hấn liền cuồng bạo không còn sót lại chút nào, biến thành ác quỷ thị huyết_____ bất cứ lý do nhỏ nhặt nào đều đủ để khiến hấn động thủ giết người.

“Đương nhiên,” Lão phu nhân tên là Chi Nương đáp, “Lần này Trữ Nhất đang ở đây, tiên sinh liệu có muốn gặp mặt một lần.” Vừa nói, vừa quay người dẫn đường.

Đám người phía sau không lên tiếng tách ra nhường đường.

“Trữ Nhất.” Mạc Thụ dìu Nam Ca Nhi đi theo sau, nghe Chi Nương nói như vậy, tựa hồ suy nghĩ một chút, sau đó nói: “Xin Chi Nương sắp xếp đi.”

“Vâng.”

Trữ Nhất? Đây lại là ai?

Nam Ca Nhi đầu đầy sương mù.

40. Chương 40

Sau khi cùng Nam Ca Nhi ngủ một chút, hai người đến nhà ăn dùng cơm tối.

Vừa bước vào cửa, đã ngửi được vị thơm của thức ăn ập tới.

“Đói chưa?” Mạc Thụ nhẹ cười, giúp Nam Ca Nhi vuốt tóc, thấp giọng hỏi y.

Nam Ca Nhi lắc đầu.

Đói bụng gì đó y không cảm thấy, chỉ cảm thấy đầu nặng chân nhẹ.

“Không đói không tốt lắm đâu.” Mạc Thụ có chút khó xử nhìn Nam Ca Nhi, “Biết cảm thấy đói mới là chuyện tốt.”

Nam Ca Nhi ngẩng đầu lên, cười cười, cùng ngồi xuống với Mạc Thụ.

Trên bàn bày đầy thức ăn, nhưng chỉ có một mình Chi Nương cùng bồi, những người khác đều cung cung kính kính đứng một bên hầu hạ.

“Tiên sinh.” Chi Nương mỉm cười chào hỏi cùng hai người, lại nhìn Nam Ca Nhi ở bên cạnh: “Vị này, chắc là Nam Ca Nhi đi.”

Nam Ca Nhi mỉm cười với bà một cái.

“Đúng.” Mạc Thụ để Nam Ca Nhi ngồi bên cạnh hẳn, sau đó trả lời Chi Nương.

Có thể phát giác ra, phương thức đối thoại của Chi Nương và Mạc Thụ tựa hồ có chút bất đồng với những người Quảng Điền khác. Tựa hồ thân thiết và hòa hợp hơn một chút.

“Hôm nay được tin tiên sinh sẽ tới, Chi Nương mới đặc biệt vội tới đây để hội họp cùng tiên sinh.” Chi Nương nhẹ cười, nhìn Nam Ca Nhi, sau đó mang theo thâm ý nói: “Hiện tại thấy tiên sinh vẫn phong thái hùng vĩ, Chi Nương đã an tâm rồi.”

Mạc Thụ tựa hồ không hiểu hàm ý trong lời nói của Chi Nương, ngạc nhiên một chút, mỉm cười nói: “Đã nhọc lòng Chi Nương lo lắng rồi.”

Chi Nương cười cười, đáp: “Hôm nay ta đặc biệt phân phó nhà bếp làm những món mà tiên sinh thích ăn, mời dùng thiện.” Rồi lại quay sang cười với Nam Ca Nhi, “Chi Nương đặc biệt tìm người hỏi về sở thích của Nam Ca Nhi, cũng không biết hôm nay an bài đồ ăn này có hợp khẩu vị của Nam Ca Nhi không.”

Nam Ca Nhi nhìn xuống thức ăn trên bàn. Một nửa là đồ ngọt, còn một nửa là những thức ăn có hương liệu hơi nặng mà mình khá thích, dầu mỡ lấp lánh, khiến người ta vừa nhìn đã muốn động khẩu.

“Tiểu Nam thân thể không tốt.” Mạc Thụ rất nhanh tiếp lời, “Chỉ có thể ném sơ một chút.”

Nam Ca Nhi nhanh chóng liếc nhìn Mạc Thụ một cái. Hiếm khi ta có khẩu vị lại, không cần người phải vậy a!

Người đây là đang chăm sóc tiểu hài tử sao.

Mạc Thụ sờ đầu Nam Ca Nhi: “Ngoan, đợi dưỡng tốt lên rồi thì có thể tùy tiện ăn.”

Ngoan cái đầu người!

Nam Ca Nhi đánh rớt tay Mạc Thụ, đen mặt.

Chi Nương ngồi bên cạnh nhẹ cười: “Thế sao, vậy Nam Ca Nhi cứ tùy ý đi.”

Tuy nói có Chi Nương cùng dùng cơm, nhưng trên thực tế, bà gần như không nhắc đĩa, chỉ cười tươi nhìn Nam Ca Nhi và Mạc Thụ hai người ăn cơm, nhìn rất dịu dàng.

Ăn cơm xong, ba người đến đại thính nói chuyện, tiếp đó có người tới nói đã sắp xếp xong, có thể đi gặp vị Trữ Nhất kia rồi.

Mạc Thụ hỏi Nam Ca Nhi có muốn đi hay không.

Đối với người không quen biết, Nam Ca Nhi đương nhiên không có hứng thú.

Y ngồi trên giường lò, động cũng không muốn động, thoải mái đến mức sắp ngủ tới nơi.

Thế là Chi Nương cùng đi với Mạc Thụ đang thất vọng.

Qua một lúc sau, tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên.

Nam Ca Nhi đang nghiêng người vô cùng lười biếng đọc lướt quyển sách liền ngẩng đầu lên, nhìn Chi Nương cười nhẹ.

“Nam Ca Nhi thật là người tinh tế.” Chi Nương cười, vẫy lui hạ nhân trong thính.

“Chi Nương có lời muốn nói, tiểu tử đương nhiên phải rửa tai cung thính.” Nam Ca Nhi cười.

Chi Nương ngồi lên giường, rót ly trà, thổi hơi nóng, nhàn nhạt nói: “Chi Nương đã biết chuyện trên đường tới đây thân thể Nam Ca Nhi không thoải mái rồi.”

Gương mặt mỉm cười của Nam Ca Nhi, cứng lại.

Y không phải rất nguyện ý nhớ lại chuyện đó, nó sẽ khiến y nhớ lại sự mất khống chế của mình và ánh mắt lạnh lùng của Mạc Thụ khi đó.

“Người ở bên ngoài chúng ta, hiểu rất rõ tính cách của tiên sinh. Dù sao phải thường xuyên thu thập tàn cục mà.” Chi Nương cười nói, “Người Quảng Điền, đại khái chỉ có lang trung sư gia, và thêm vài người thường xuyên ra ngoài cùng tiên sinh là biết mà thôi.”

Nam Ca Nhi trầm mặc nhìn Chi Nương.

“Kỳ thật, cũng không thể trách Nam Ca Nhi sẽ bị chấn kinh.” Chi Nương nhẹ giọng nói: “Người bình thường, chỉ sợ nhìn thấy liền chịu không nổi rồi.”

“Năm đó, mẫu thân của tiên sinh cũng vì chuyện này chịu kinh sợ quá nhiều, xem chút dễ non.” Chi Nương nhẹ than: “Nếu Nam Ca Nhi và tiên sinh đã lưỡng tình tương duyệt, chắc lúc rời khỏi Quảng Điền, bọn sư gia cũng đặc biệt lo lắng đi.”

Trầm mặc nửa ngày, Nam Ca Nhi gật đầu: “Ân.”

“Dù sao cũng lo lắng chuyện của phụ bối của tiên sinh lại lặp lại trên người tiên sinh.” Chi Nương nhẹ giọng nói: “Chúng ta nhận được sự che chở của tiên sinh, tự nhiên sẽ hy vọng tiên sinh có thể sinh sống an khang vui vẻ, hơn nữa...”

“Hơn nữa, tiên sinh đã đánh mất quá nhiều.” Chi Nương lẩm bẩm.

Nam Ca Nhi không hiểu rõ lắm nội hàm trong lời nói vòng vo loanh quanh của Chi Nương, đương nhiên, tâm tình hỗn loạn cũng là một nguyên nhân, cho nên, y hoang mang ngắc đầu, nhìn Chi Nương, “Ta không hiểu lắm.”

“Trữ Nhất mà hôm nay tiên sinh đi gặp, người có biết là có thân phận gì không?” Chi Nương nhẹ cười, hình như dự định chuyển chủ đề.

Nam Ca Nhi lắc đầu, ta không hề quen biết, làm sao biết là có thân phận gì.

“Là huyện lệnh tương lai của Quảng Điền.” Chi Nương cười, nghĩ một chút lại nói, “Được thôi, hiện tại trước mặt người nói huyện lệnh thì không mấy thích hợp. Chắc nên nói là người được đề cử làm lãnh đạo tương lai của Quảng Điền.”

Nam Ca Nhi gật đầu, y nghĩ cũng biết, năng lực của Mạc Thụ tuyệt đối không thể nào là trời sinh, nhất định là thông qua một sự huấn luyện nào đó mới có thể khiến hắn trên rất nhiều phương diện đều có thể vượt lên sự hoàn mỹ.

“Còn có Trữ Nhị, Trữ Tam vân vân...” Chi Nương cười cười, “Tổng cộng có bốn người được đề cử.”

Nam Ca Nhi muốn hỏi chút gì đó, nhưng nghĩ lại nếu Chi Nương đã nói với mình rồi, vậy thì cũng không cần mình nghi vấn, bà nhất định sẽ nói cho rõ.

“Phụ thân của tiên sinh là người lãnh đạo tiền nhiệm, cho nên, tiên sinh cũng nhất định là người được đề cử. Đây là quy củ, hậu đại của những người lãnh đạo trước đây đều phải có một người trở thành người ứng cử. Mà tiên sinh không có huynh đệ tỷ muội, cho nên chỉ có thể do tiên sinh đảm nhận. Ba người còn được lựa chọn trong những hài tử mất phụ mẫu, căn cốt đều tốt dưỡng dục nên.”

“Mỗi một người lãnh đạo của Quảng Điền, khi biết chạy cũng liền biết giết người, giống như dã thú được nuôi dưỡng trưởng thành,” Chi Nương giống như đã chìm sâu vào trong hồi ức, hơn nữa, không phải là hồi ức hoàn mỹ gì.

“Sau đó sẽ dạy dỗ như quân giáo dã thú, phóng túng cho dã tâm và cuồng vọng, bó buộc bạo nộ và xung động, tranh đấu lẫn nhau, cuối cùng, cho người thắng đảm trách, người bại vinh hiển, mà tiên sinh không phụ kỳ vọng của mọi người trở thành người ưu tú nhất.”

“Đây chính là con đường mà Mạc Thụ tiên sinh đã đi qua.”

“Từ nhỏ bị giáo dưỡng như thế, cho nên tiên sinh mới làm như vậy.”

“Đây là quy củ của các đời tổ bối lưu lại, cũng là cơ sở để người Quảng Điền có thể an lạc sinh sống.”

“Là sự hy sinh của tiên sinh, bộ phận tiên sinh bị thiếu, cái giá bù vào, là chúng ta cho tiên sinh sự tôn trọng cao nhất, sự trung thành tuyệt đối.”

“Trừ người của Quảng Điền, tất cả kẻ khác trong mắt tiên sinh, đều là con kiến, tiên sinh từ nhỏ chính là bị giáo dưỡng như thế.” Chi Nương than nhẹ nói.

“Cho nên, ta sẽ không thỉnh cầu người đừng sợ hãi tiên sinh, ta chỉ muốn nói, đừng vì sợ hãi, mà bỏ đi....” Sau đó có chút khổ sở cười nói: “Ta chính mắt thấy phụ thân của tiên sinh u buồn mà chết, không hy vọng tiên sinh cũng bước trên vết xe đổ đó.”

Nhìn biểu tình của Nam Ca Nhi, Chi Nương lại bắt đầu nói một số chuyện huấn luyện khi Mạc Thụ còn nhỏ, lại kể vài chuyện sau đó Mạc Thụ đã gặp phải, thông qua những nội dung khảo nghiệm tỉ mỉ nào.

Nam Ca Nhi vẫn trầm mặc ngồi nghe Chi Nương nói tới quá trình trưởng thành của Mạc Thụ, cuối cùng, mỉm cười: “À, ta sẽ không nói với hần, ta sợ hần, sẽ không để hần khó xử đến mức để ta uống thứ thuốc quên ký ức kia.”

“Cảm tạ.” Chi Nương rất trịnh trọng, rất chân thành nhẹ gật đầu với Nam Ca Nhi: “Cảm tạ người.”

Nam Ca Nhi chỉ cười, không trả lời.

Còn có rất nhiều rất nhiều chuyện, ta đều chưa từng thấu hiểu nha, Mạc Thụ.

Nhưng, may mà, còn có ngày tháng rất dài để trải qua.

Sẽ có cơ hội, sẽ có thời gian.

Y không tính thay đổi cái gì, vì y biết Quảng Điền có thể bảo trì sự bình lặng hiện tại, những quy định nghiêm ngặt tới hà khắc này là thứ nhất định không thể thiếu, có được sẽ có mất, Mạc Thụ gánh vác mọi chuyện của Quảng Điền, mà những người Quảng Điền đang phấn đấu ở bên ngoài này, cũng không phải nhẹ nhõm gì cả.

Quảng Điền có thể biến thành diện mục như ngày hôm nay, không biết phải tích lũy nỗ lực của bao nhiêu thời đại, cho dù trong nội tâm cảm thấy có phần không ổn, y cũng sẽ không nguyện ý phá hoại một chút nào.

“Nghỉ ngơi cho tốt.” Sau một cuộc nói chuyện chân tâm thành thật, sự xa cách trên mặt Chi Nương đã nhạt đi rất nhiều, bà vỗ vỗ tay Nam Ca Nhi: “Qua thành này, là đến Bắc Quận rồi.”

Nam Ca Nhi gật đầu: “Àn.”

Chi Nương cười, xuống giường: “Nam Ca Nhi muốn ăn gì không?”

“Không cần đâu.” Nam Ca Nhi lại lười trở lại, tiếp tục lật quyển sách, “Dù sao bị Mạc Thụ nhìn thấy lại phải nghe cần nhần.”

“Ngoan đó.” Mạc Thụ mang theo khá nhiều hàn phong bước vào, đi tới trước giường, thò tay sờ đầu Nam Ca Nhi: “Đội thân thể người tốt lên rồi, ta sẽ làm cho người.”

Nam Ca Nhi đánh rớt tay hần: “Trừ Nhất là hài tử như thế nào?”

Mạc Thụ ngạc nhiên một chút, sau đó cởi áo khoác ra, lên giường, ngồi cạnh Nam Ca Nhi: “Chi Nương nói với người rồi?”

“Àn.”

“Thật tốt a.” Mạc Thụ cười nhẹ, sáp lại cọ cọ mặt Nam Ca Nhi, “Tiểu Nam đang từng chút từng chút hiểu rõ thế giới của ta.”

“Cường ép trúng thưởng.” Nam Ca Nhi lẩm bẩm.

“Hài tử đó phản ứng rất nhanh.” Mạc Thụ cười nhẹ, “Ta cùng hắn chơi mất một lúc.”

Chơi....

Là người đơn phương chơi đùa người ta đi!

Liên tưởng tới những nội dung huấn luyện và trình độ tàn khốc mà vừa rồi Chi Nương đã nói, Nam Ca Nhi ngây ngây ngẩn đầu nhìn Mạc Thụ.

“Àn?” Mạc Thụ nói cả buổi, phát hiện Nam Ca Nhi chỉ đang nhìn mình phát ngốc, bất giác nghiêng đầu, nhìn lại.

“Mạc Thụ.”

“Sao vậy?” Mạc Thụ nhú mày, nhìn biểu tình có vẻ không mấy cao hứng của Nam Ca Nhi.

Mạc Thụ trước mặt vẫn là bộ dáng nhân tản bình thường, giống như một công tử thanh tú nhân nhã mà chỉ khi từ nhỏ được sống trong hoàn cảnh tốt đẹp mới có thể tạo nên.

.... Bị giáo dưỡng như dã thú, dạy dỗ như quân giáo dã thú.

Hắn không hề biết đúng không.

Hắn cho rằng cuộc sống như vậy là lý lẽ đương nhiên.

Cũng giống như hắn cho rằng không phải là người Quảng Điền thì đều không có giá trị tồn tại.

Nhưng đó chỉ là vì nhân sinh của Mạc Thụ bị uốn éo.

Không biết phải làm sao hình dung sự nhói đau từng chập trong nội tâm này.

Lặng lặng nhìn Mạc Thụ nửa ngày, cho đến khi ngón tay đối phương vuốt lên gương mặt mình, đối diện với ánh mắt mang theo sự lo lắng, Nam Ca Nhi mới hồi thần.

“Không, không có gì.”

Y cười cười, sau đó lại cười rồi cười.

Suy nghĩ một chút, vươn tay ôm thắt lưng Mạc Thụ, dựa vào bờ vai hắn.

“Không có gì, không cần lo lắng.”

Không cần khó xử, cũng không cần lo lắng, người cứ lý lẽ đương nhiên như vậy mà sống tiếp, sau đó, nhân sinh bị uốn éo này, hãy để ta cùng người đi tiếp đi.

41. Chương 41

Cho dù biết Mạc Thụ trưởng thành khác so với người thường, nhưng lập tức không còn sợ hãi, đó là điều không có khả năng, nhưng nếu như vì vậy mà xa cách Mạc Thụ, khả năng đó cũng không lớn.

Đầu tiên không nói đây vốn không phải là vấn đề của Mạc Thụ, Nam Ca Nhi cũng tự cảm thấy mình không cách nào rời khỏi Mạc Thụ mà đi tới nơi khác sinh tồn.

Không phải không có cách, mà là không nguyện ý.

Nếu như y thật sự muốn rời khỏi Quảng Điền, ẩn nấp trên đại lục này sinh sống tiếp tại nơi không ai biết, đương nhiên, đây cũng không phải là chuyện khó khăn lắm.

Nhưng y cũng hiểu rõ, điều khiến cho bản thân đã không còn ý nghĩa này tiếp tục sống, là Quảng Điền.

Sẽ không còn nơi nào giống như Quảng Điền có thể khiến y yên tâm sinh sống, sinh ra cảm giác thuộc về.

Thế giới lớn như vậy, mà con người lại nhỏ bé như vậy.

Từ góc độ vật lý mà nói, hoàn cảnh sinh tồn mà một người cần có không cần phải quá lớn, vì, con người dù sao cũng là sinh vật quần cư, không ai có thể cô độc một mình sinh sống trong thời gian dài.

Y trước giờ không nghĩ tới chuyện làm nên đại sự nghiệp gì, trước giờ cũng chính là một người không ôm chí lớn, chỉ cần có một nơi để mình hể nghĩ tới liền nở nụ cười là được rồi.

Ở bên ngoài dù có khó chịu hơn nữa, nhưng hể nghĩ tới nơi giản dị đó liền cảm thấy nội tâm ấm áp, là được.

Con người thường sẽ gọi nơi đó là.

Nhà.

Cho nên mới nói.

“Hiện tại ta có hơi nhớ nhà rồi.” Nam Ca Nhi co mình trên giường, trong tay ôm lò ấm, nhỏ giọng lẩm bẩm.

Hiện tại bọn họ đã tới đô thành của Bắc Quận được ba ngày, càng đi về phía bắc, thì liền cảm thấy hàn lạnh, Nam Ca Nhi vốn thân thể đã không tốt gần như cất bước càng gian nan, hận không thể không lúc nào không ôm lò ấm nằm trên giường lò.

Mạc Thụ ngồi trước bàn, cầm bút viết gì đó, nghe vậy, quay người cười với Nam Ca Nhi: “Mấy ngày nữa liền trở về.”

Nam Ca Nhi gật đầu.

Nhìn nhìn cái cầm nhón nhọn của Nam Ca Nhi, Mạc Thụ bỏ bút xuống, đi tới, cũng lên giường, ngồi bên cạnh Nam Ca Nhi: “Lạnh?”

Nam Ca Nhi lắc đầu.

Mạc Thụ thò tay, sờ mặt y.

Quả nhiên vẫn băng lạnh.

Vươn tay kéo người vào lòng: “Tại sao lạnh cũng không nói?”

Nam Ca Nhi co ro một chút, sau đó lại thả lỏng thân thể: “Ta không cảm thấy lạnh.” Vì thân thể vẫn luôn không tốt, cho nên nếu chỉ hơi không thoải mái liền bị bỏ qua.

Y vẫn sợ hãi Mạc Thụ, nhưng đồng thời, y cũng biết Mạc Thụ đại khái sẽ không tổn thương mình.

Cho nên dẫn tới hiện tại khi Mạc Thụ dựa gần, y sẽ theo bản năng khấn trương một chút, sau đó mới thả lỏng.

Mạc Thụ không nói gì, chỉ cầm lấy bàn tay đang ôm lò ấm của Nam Ca Nhi: “Sớm xử lý xong mọi chuyện, chúng ta liền trở về, ở đây quá lạnh, người chịu không nổi.”

Trong giọng điệu của hắn, có sự thương yêu đau lòng thẳng thắn không chút che giấu.

“Ngô.” Nam Ca Nhi mơ hồ đáp một tiếng.

Trên người Mạc Thụ rất ấm áp, được dịu dàng ôm lấy, Nam Ca Nhi rất nhanh liền cảm thấy buồn ngủ_____ quãng đường bốn ba lại thêm khí hậu không thoải mái, y vẫn luôn tinh thần không tốt.

“Tiên sinh.” Ngoài cửa vang lên tiếng gõ nhẹ, có người cầu kiến.

Nam Ca Nhi hơi giãy ra, thoát khỏi vòng tay của Mạc Thụ.

Đồng thời, Mạc Thụ cũng hướng ra ngoài đáp: “Vào đi.”

Văn sĩ đi vào cung cung kính kính cong lưng hành lễ với Mạc Thụ, sau đó lại gật đầu mỉm cười với Nam Ca Nhi.

“Không cần đa lễ, chuyện ta muốn người làm thế nào rồi.” Tuy vòng tay bị Nam Ca Nhi giãy ra, nhưng cánh tay dưới chiếc chăn đơn vẫn được nắm lấy cung cấp độ ấm.

“Đã xong rồi.” Văn sĩ trả lời, “Tùy thời có thể tiếp hành bước tiếp theo.”

“VẬY ĐƯỢC, CÓ THỂ LIÊN LẠC NGƯỜI PHÍA SAU RỒI.” MẠC THỤ GẬT ĐẦU.

“ĐÚNG.”

“NHỮNG CHI TIẾT NHỎ, CÒN CẦN THƯƠNG THẢO MỘT LẦN.”

“ĐÂY LÀ TỰ NHIÊN.”

Nam Ca Nhi không cảm thấy hứng thú với những gì bọn Mạc Thụ đang nói, chỉ híp mắt lại, mơ mơ hồ hồ nghe câu được câu mất, cứ như khúc nhạc thôi miên.

Kỳ thật, vị nhân sĩ đang tất cung tất kính trước mắt này, tại Bắc Quận, là một trí giả cực kỳ nổi danh, số lượng học sinh của hắn tuy không nhiều, nhưng gần như đều chiếm cứ chức vị lớn trong triều đình Bắc Quận.

Hơn nữa người này rất tự cao tự đại, thái độ ngạo mạn, rất hiếm khi gặp ai, cho dù là quân vương của Bắc Quận, cũng không thể không nể mặt hắn ba phần.

Không vì gì khác, mà chính là vì ảnh hưởng của hắn đối với học sinh của mình rất là lớn.

Năm đó khi y thân là thân vương của Bắc Quận, cũng chỉ nhờ mấy lần yến hội lớn mới có cơ hội được nhìn thấy chân diện mục của người này, ngay cả nói chuyện cũng chẳng được vài câu.

Nếu như nói muốn dẫn khởi nội loạn tại Bắc Quận, thì lôi kéo được người này coi như đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Mà hiện tại, y thân là một nhân viên hậu cần của huyện nha Quảng Điền, lại được đối phương thân thiết xưng hô, và nụ cười không chút xa cách nữa.

.... Vận mệnh thật huyền ảo.

Lần đầu tiên khi y gặp người này, chỉ thăm thì như vậy.

“VẬY THÌ, DỰ TÍNH LÚC NÀO TRỞ VỀ?” KHÔNG BIẾT TỪ LÚC NÀO, HAI NGƯỜI ĐÃ KẾT THÚC VẤN ĐỀ TRƯỚC ĐÓ, BẮT ĐẦU KÉO SANG CHUYỆN NHÀ.

“NÓI RA, CŨNG ĐÃ Ở BÊN NGOÀI RÈN LUYỆN HƠN MƯƠI NĂM.” VĂN SĨ KHÔNG BIẾT TỪ LÚC NÀO ĐÃ TRÈO LÊN GIƯỜNG ĐẤT, KHÔNG CHÚT HÌNH TƯỢNG CẦM ĐẬU RANG NHÉT VÀO MIỆNG, “CŨNG ĐÃ ĐẾN LÚC NÊN HỒI HƯƠNG RỒI.”

“NGƯỜI NỔI NGHIỆP THÌ SAO?”

“SỚM ĐÃ XUẤT SƯ RỒI.” VĂN SĨ CƯỜI NÓI, “ĐÃ LÂU LẮM RỒI KHÔNG GẶP GIA HƯƠNG PHỤ LÃO, THẬT SỰ LÀ TƯỜNG NIỆM CỰC KỲ.”

“Nếu đã như vậy, liền trở về đi.” MẠC THỤ CƯỜI CƯỜI, “Ở BÊN NGOÀI LÂU NHƯ VẬY, CỰC KHỔ RỒI.”

“ĐÂY LÀ TRÁCH NHIỆM CÙNG VINH HIỂN CỦA TA.” VĂN SĨ CƯỜI, CHÒM RÂU CŨNG THEO ĐÓ VÈNH LÊN, “ĐỢI LÀM XONG ĐẠI SỰ LẦN NÀY CÙNG TIÊN SINH, LIỀN CÙNG NHAU HỒI HƯƠNG VẬY.”

Mạc Thụ cười nói: “Điều này đương nhiên rất tốt, cũng tránh được lần sau ta lại phải đi ra đón người.”

Làm xong đại sự? Bọn họ rốt cuộc dự tính làm cái gì?

Nam Ca Nhi ở bên cạnh nghe lọt được vào nửa câu như vậy, có chút nghi hoặc thầm nghĩ.

Nói ra, Mạc Thụ mang ta đến Bắc Quận, kỳ thật là vì để ta giải khai tâm kết.

Chỉ vì suốt quãng đường đi cực kỳ mệt mỏi, lại thêm ở đây lạnh tới đòi mạng nên không muốn ra ngoài, nên vẫn kéo dài không hề ra ngoài nghe ngóng tin tức ____ Tuy đã bị đoạt quyền, cũng đã rời khỏi Bắc Quận rất lâu, nhưng y dù sao cũng từng là thân vương cao quý, cũng sẽ có một chút phương pháp đặc thù để có được tình báo.

Hoặc nên nói, đáp án mà trước đây để ý như vậy, chấp niệm muốn có được như vậy.

Hiện tại, ngược lại cảm thấy, không là gì cả rồi?

Cho nên ta mới sẽ không chút quan tâm như vậy?

Có lẽ là vì đã có lý do khác khiến ta muốn sống tiếp, cho nên cái này, đã trở nên bé nhỏ không đáng kể nữa?
Con người nếu như thân mình ở trong tuyệt vọng thống khổ, chỉ biết tràn đầy oán hận, một khi có được cuộc sống an ổn và yên bình, liền không tự giác trở nên khoan dung hơn.

Hay là, ta thật sự đã được giải thoát.

Vô luận là đáp án thế nào, đều không còn quan trọng nữa sao?

“Chuyện này...” Nam Ca Nhi suy nghĩ, gọi Mạc Thụ.

Văn sĩ miệng nhét đầy đậu rang cũng quay đầu nhìn y.

“Ta đột nhiên cảm thấy không đáng kể gì nữa.” Nam Ca Nhi cười cười, “Đợi chuyện của ngươi làm xong, chúng ta liền trở về đi.”

“Chuyện của ta?” Mạc Thụ tỏ ra nghi hoặc, “Chuyện gì của ta.”

“A?” Nam Ca Nhi chớp chớp mắt, “Không phải các ngươi nói muốn làm đại sự gì đó sao?”

“Ồ, cái này a.” Văn sĩ cười mị mị chen vào, “Không phải Nam Ca Nhi muốn diệt Bắc Quận sao?”

“Hả!” Nam Ca Nhi vốn còn đang mơ mơ buồn ngủ, vừa nghe đối phương nói như vậy, liền trừng to hai mắt: “Diệt Bắc Quận!” Ta lúc nào nói qua câu này.

“Hiện tại chúng ta đang thương lượng chính là làm sao khiến cho Bắc Quận diệt vong a.” Văn sĩ lý lẽ đương nhiên nói.

“A!” Nam Ca Nhi quả thật không dám tin vào lỗ tai của mình.

Ta nghe được cái gì?

Ta mới vừa bước vào đô thành Bắc Quận ba ngày, hai người này đã muốn diệt Bắc Quận rồi!

“Không cần lo lắng, người ta đều an bài tốt rồi.” Cho là Nam Ca Nhi đang lo lắng bản thân, Mạc Thụ vội vàng nói.

.... Khẩu khí nói chuyện như xã hội đen này của ngươi là sao đây a!

“Đúng a.” Văn sĩ vừa cười, vừa nói lên tên của vài người, cuối cùng tiếp: “Bọn họ đã chuẩn bị tốt rồi, thủ hạ bình mã tùy thời có thể hành động.”

Cái gì? Ta nghe thấy cái gì đây a?

Nam Ca Nhi không cách nào hình dung sự chấn kinh trong nội tâm mình.

Những tướng soái ưu tú đó toàn bộ đều có thân binh của riêng mình, hơn nữa cá tính và phong cách lãnh binh của bọn họ đều hoàn toàn khác biệt không điểm chung nào, hoàn toàn không có liên quan, rốt cuộc là mấy người này từ lúc nào đã bắt đầu câu kết rồi!

Ách, không đúng, nên nói là, mấy người bọn họ toàn bộ đều là người Quảng Điền đi!

Ta kháo a, “Bắc Quận đã bị thâm nhập tới trình độ nào rồi!” Nam Ca Nhi buột miệng nói ra.

Văn sĩ cười mị mị: “Không chỉ là Bắc Quận a.” Hồi phục lại khẩu khí lý lẽ đương nhiên.

Nam Ca Nhi trong thoáng chốc liền hiểu rõ ẩn ý trong câu nói của đối phương: “Ta đi!” Y không tự giác bật ra.

Ngươi là muốn nói, bốn quốc gia trên đại lục này trên cơ bản đều như vậy? Ngươi là muốn nói, những nước khác cũng bị thâm nhập như vậy rồi?

Kỳ thật thiên hạ này là của Quảng Điền các ngươi đi!

Kỳ thật, Mạc Thụ, ngươi mới là hoàng đế đi!

Đã thống trị cả đại lục này rồi a!

Chuyện này thật là muốn dọa chết ta mà!

Tuy không hiểu Nam Ca Nhi nói ‘ta đi’ là có ý gì, nhưng biểu tình chần kinh của đối phương đã khiến hần rất vui vẻ rồi.

Rất vui sướng khi nhìn thấy biểu tình kinh ngạc đến vận vẹo của Nam Ca Nhi, văn sĩ đại nhân lại bổ sung: “Tuy không biết người rốt cuộc đang nghĩ cái gì, nhưng mà ước chừng không sai đâu.”

Người không biết ta đang nghĩ cái gì mà người lại biết là không sai!

Nam Ca Nhi kinh ngạc đến ngay cả nói cũng nói không nên lời.

Chỉ có Mạc Thụ là coi như còn có chút tự giác đến rờ mặt Nam Ca Nhi: “Tại sao biến thành vẻ mặt này rồi, rất khó chịu sao?”

Miệng Nam Ca Nhi mở mở ngậm ngậm mất một lúc, cuối cùng vút ra một câu: “Bàn tay vàng này của người cũng quá khoa trương rồi đi!” (Bàn tay vàng: ý ở đây là chỉ quá bản lĩnh, cái gì cũng có thể quản được.)

“A?” Mạc Thụ cùng văn sĩ đại nhân song song tỏ ra nghi hoặc.

Nam Ca Nhi vô lực giải thích.

Cho nên mới nói a, quân vương của bốn quốc gia này, các người cho rằng mình đang an an ổn ổn tọa trên vương vị sao, kỳ thật, đó đều là phù vân a phù vân....

Đúng thôi.

Nhân sinh, vốn chính là phù vân, đúng không!

A, đúng, chính là phù vân...

Nam Ca Nhi triệt để hỗn loạn rồi.

42. Chương 42

Bên này, Nam Ca Nhi còn đang trong hỗn loạn, bên kia, cuộc đối thoại của Mạc Thụ và văn sĩ đại nhân đã muốn kết thúc.

“Vậy thì cứ an bài như vậy đi, để bọn họ làm tốt chuẩn bị tùy thời phát binh.” Nam Ca Nhi hồi thần lại, chỉ nghe được Mạc Thụ trấn định như thường nói thế.

Nam Ca Nhi ngây ra, sau đó kinh ngạc, theo bản năng, lập tức phản ứng lại, bắt lấy tay Mạc Thụ, quay mặt sang văn sĩ đại nhân, bày ra gương mặt ngây đơ hỏi: “Ta lúc nào thì nói muốn diệt Bắc Quận?” Trước mắt không quản tới cái gì phù vân hay là ô vân, quan trọng nhất chính là, Mạc Thụ gia hỏa này rốt cuộc đã hiểu lầm đi tận đâu vậy!

Văn sĩ đại nhân vừa chớm định dời bước đi mỉm cười quay mặt sang Mạc Thụ: “Tiên sinh, Nam Ca Nhi hối hận rồi kia.”

“Ta căn bản không nhớ là từng nói qua lời này được không!” Nam Ca Nhi đen mặt.

Tuy rằng y không tính là người lương thiện gì, nhưng y cũng không nguyện ý vì chuyện của bản thân mình mà dẫn tới một trận chính biến, sự giải thể của một quốc gia, thậm chí, là thảm họa của đại lục này.

“Nhưng mà, người không phải đã bị quân vương của Bắc Quận tổn thương đến mức không còn ra hình sao?” Văn sĩ mỉm cười, “Thân vương Bắc Mạc Ly diện hạ.”

Nam Ca Nhi đối với việc thân phận của mình bị vạch trần trước mặt Mạc Thụ, rõ ràng là lộ ra chút kinh ngạc.

Vốn dĩ, y cảm thấy đã không có gì có thể khiến mình kinh hoàng nữa.

... Cho dù hai người trước mắt này dự định diệt Bắc Quận, không phải một thôn làng, không phải một thành trấn, thậm chí không phải là một quận, mà là một quốc gia.

Mà bọn họ nói đó là ý của mình.

Còn có cái gì có thể khiến người kinh ngạc bằng chuyện này chứ?

Trên thực tế, y cũng ần ần đoán được Mạc Thụ đại khái đã biết rõ thân phận của mình, cho nên cái này cũng không tính là chuyện quái dị gì.

Y kinh ngạc chính là.

Cho dù nhắc tới cái tên trước đây, y chỉ cảm giác nội tâm không có một chút dao động.

Dường như chỉ là một người qua đường mà mình nhận thức, nhưng không mấy thân thuộc mà thôi.

Bắc Mạc Ly, Bắc Mạc Ly, Ly vương quyền thế ngập trời, sớm đã từ vách núi rơi xuống đáy vực, thịt nát xương tan.

Hiện tại chỉ là một tiểu tiểu Nam Ca Nhi của Quảng Điền.

Có lẽ, sự bạo phát kịch liệt trước đó, đã khiến cho tâm kết chằng chéo kia được giải khai.

Sự sợ hãi đó còn không khiến ta rời khỏi Mạc Thụ, rời khỏi thế giới có Mạc Thụ, ta còn có gì cần để ý nữa?

Chung quy, ta đã quyết định sẽ tiếp tục sống như vậy, vậy thì còn có gì phải chấp nhất nữa?

Những chuyện đã là quá khứ đó, không còn liên quan gì với ta hiện tại.

Nghĩ tới điểm này, Nam Ca Nhi nhẹ nhàng dương môi cười: “Ta là Nam Ca Nhi.”

Văn sĩ hơi ngạc nhiên, sau đó cũng mỉm cười theo: “Nói cũng phải.”

“Cho nên, ta chưa hề dự định làm gì với Bắc Quận.” Nam Ca Nhi nhẹ cười, “Ta của hiện tại, càng không có khả năng.”

Vị quân vương của Bắc Quận đó, rốt cuộc là tốt, hay là không tốt, đều không còn liên quan gì tới ta nữa, vì, Bắc Mạc Ly đã chết rồi.

Hiện tại tất cả những gì trói buộc được ta, chỉ có Quảng Điền, còn có...

Cánh tay hơi xiết chặt lại bàn tay Mạc Thụ.

Mạc Thụ ngẩng đầu, lại vuốt ve mặt Nam Ca Nhi: “Lạnh sao?”

Nam Ca Nhi lắc đầu: “Không có.” Suy nghĩ một chút, lại nói: “Mạc Thụ là muốn trút giận cho ta sao?”

“Ân.” Mạc Thụ không chút chậm trễ nói, “Ta cảm thấy như vậy là tốt nhất, hấn dùng quyền thế bức ép người thương tổn người, vậy thì ta sẽ kéo hấn xuống, khiến hấn còn sống, nhưng mất hết tất cả, cũng mất đi mọi khả năng có thể vươn dậy.” Ngừng một chút, lại nói: “Chết không phải là điều gì đáng sợ, chỉ có sống mới biết cảm thấy tuyệt vọng thống khổ sợ hãi.”

Điểm này, Nam Ca Nhi sâu sắc lĩnh hội.

Nhưng lúc này, y chỉ cảm thấy vô cùng kích động.

Tiêu diệt một quốc gia, chỉ vì muốn trút giận cho ta sao.

Một chuyện hoang đường như vậy nhưng lại nói rất có lý lẽ.

Tàn khốc lạnh lùng nhưng lại triền miên dịu dàng.

“Hiện tại đã không còn quan hệ nữa.” Nam Ca Nhi nhẹ cười, đưa một tay ra, kéo áo Mạc Thụ, “Bắc Quận là tốt hay xấu, đã không còn quan hệ với ta, vị quân vương đó có được hạnh phúc hay không, ta đã không còn để ý, thậm chí ngay cả chuyện năm đó tại sao phải làm như vậy, đều không còn quan trọng nữa.” Cúi đầu, dựa vào trước ngực Mạc Thụ thăm thì, “Dùng thời gian dài như vậy để chữa vết thương, đều đã lành

cả rồi. Ta hiện tại là người Quảng Điền.” Vừa nói như vậy, vừa dựa gần thêm chút nữa, đè thấp người, gần như muốn dán dính mặt vào ngực Mạc Thụ: “Hơn nữa, ta hiện tại có Mạc Thụ rồi.” Con người luôn là như thế, vì nội tâm có nơi để dựa vào, nên sẽ không còn sợ hãi đau đớn của quá khứ, vì đó đều là chuyện đã qua, mà hiện tại ta cảm thấy nội tâm tràn đầy tình cảm tốt đẹp, lúc này mới là quan trọng nhất.

Lời nói nhẹ nhàng của Nam Ca Nhi, giống như một trận gió thoảng, thổi lướt qua tai Mạc Thụ, vừa giống như một dấu ấn không đáng quan tâm, nhẹ nhàng băng qua, nhưng lại tỉ mỉ triển miên khắc sâu vào trong lòng Mạc Thụ.

Mạc Thụ từ từ cong khóe môi, cánh tay vuốt vuốt đầu Nam Ca Nhi, không cúi đầu nhìn y, chỉ ngồi nhìn những hạt bụi nhỏ nhoi múa may trong tia sáng rơi vào từ cửa sổ, thầm thì: “.... Tiểu Nam.”

“Àn?”

“Ta cảm thấy rất thích.”

Nam Ca Nhi nhẹ cười: “Ta cũng vậy.”

Có lẽ là ý thức được bản thân cuối cùng cũng buông xuống, có lẽ đã đem những lời cất giấu trong lòng nói ra, có lẽ là niềm vui của Mạc Thụ truyền sang ỉnh, y cảm thấy, rất vui, tràn đầy yên ổn, dịu dàng nhưng lại có chút tình tự say mê.

Có thể ta cũng không tính là thích Mạc Thụ, nhưng ta cảm thấy, hiện tại tâm tình của ta dành cho Mạc Thụ nếu so với thứ ái tình kia, thì còn kiên cố hơn nữa.

Cho dù sợ hãi run rẩy vì tính cách của hắn, cũng không hề suy nghĩ tới chuyện rời xa Mạc Thụ.

Ý lại hắn, hơn nữa cảm kích hắn vì mình làm như vậy, đồng thời, cũng sẽ bỏ ra cho hắn đồng dạng như vậy.

Cho dù sợ hãi là do bản năng ám thị chính mình, cũng vô pháp khống chế dục vọng như vậy.

Hy vọng hắn sẽ cảm thấy vui vẻ, hạnh phúc.

Chỉ thế mà thôi, cực kỳ đơn giản.

“Nhưng, cũng phải nói lại, nếu đã đến rồi, thì không thể nào tay không mà về.” Hai người ôm nhau ngồi một lát, Mạc Thụ đột nhiên lại nói.

“A?” Nam Ca Nhi chỉ ngây ngây nhìn Mạc Thụ.

“Quả nhiên vẫn nên tiêu diệt Bắc Quận thì tốt hơn.” Mạc Thụ lẩm bẩm, “Tiểu Nam của ta chịu nhiều đau khổ.” Thò tay tỉ mỉ vuốt ve mặt Nam Ca Nhi.

Tuy rất cảm động, nhưng Nam Ca Nhi vẫn không thể không nhẹ ho một tiếng, ngồi thẳng lại, nắm tay Mạc Thụ, trịnh trọng nói: “Không cần đâu, thật mà.”

“Nhưng cái gì cũng không làm, vậy không phải người chịu khổ quá bất công sao?” Mạc Thụ tỏ vẻ không tán đồng.

“Không thể diệt Bắc Quận.” Nam Ca Nhi nhẹ cười, “Không nói tới chuyện sẽ có bao nhiêu người vì chuyện này mà chết, chỉ tính mỗi cục diện sau khi sự thành, cũng đã đủ khiến người nhức đầu rồi. Hiện tại đại lục có thể bảo trì yên tĩnh đó cũng là vì thế lực của tứ quốc đều duy trì thế cân bằng, một khi có bên xụp đổ, ba nước khác nhất định khởi binh thừa loạn tranh đoạt quốc thổ của Bắc Quận, sát thương bách tính. Như vậy, đại lục nhất định sẽ chìm vào một cơn thảm họa cực đại.” Mỉm cười với Mạc Thụ, “Ta biết người không để ý những thứ này, nhưng, ta không thể vì chuyện của một mình ta, mà khiến cho toàn bộ đại lục này chìm vào chiến loạn,” Ngừng một chút, nhìn vào mắt Mạc Thụ, thành khẩn nói: “Ta không gánh nổi tội nghiệt này, hơn nữa...”

“Hơn nữa?”

“Hơn nữa, ta muốn tích đức.”

“Tích đức?” Mạc Thụ hiển nhiên không hiểu Nam Ca Nhi rốt cuộc đang nói cái gì, “Tại sao?”

“Ta muốn sống lâu một chút.” Nam Ca Nhi nhẹ cười, “Trước đây, ta không tin vào vận mệnh gì đó, nhưng hiện tại ta cảm thấy, tại một nơi nào đó, nhất định có thứ gì đó đang âm thầm quan sát vận mệnh của chúng ta, cho nên ta mới có thể xảo diệu thể này, gần như là kỳ tích đến được Quảng Điền, được cứu sống.” Ngẩng đầu, nhìn gương mặt có chút nghi hoặc của Mạc Thụ, mỉm cười, “Cho nên, ta muốn tích đức, ta muốn sống lâu thêm một chút.”

Mạc Thụ tựa hồ có chút động dung, rất hiển nhiên, hẳn cảm thấy nếu như có thể khiến Nam Ca Nhi sống lâu thêm, đó thật sự là một sự cảm dỗ không cưỡng lại nổi.

Suy nghĩ một chút, lại nói: “Ta chỉ cần người chết trước mặt ta là đủ rồi.”

“Hả?”

“Như vậy, ta có thể mãi chiếu cố bên người, không cần lo lắng ta chết trước rồi, người sẽ không ai chăm sóc.” Biểu tình của Mạc Thụ vô cùng chân thành.

Nam Ca Nhi mặt không biểu tình: “Tuy ta rất không muốn nói, nhưng mà đừng thấy ta hiện tại yếu bệnh như vậy, trên thực tế ta cảm thấy ta chiếu cố người so ra còn tốt hơn nhiều đó được không! Một gia hỏa không có chút thường thức nào như người làm sao mà chiếu cố ta a!” Lỗ tai nhưng lại có chút phấp phỏng.

Mạc Thụ ngây ngốc nhìn bộ dáng của Nam Ca Nhi, nửa ngày không nói gì.

Cho đến khi Nam Ca Nhi bắt đầu mất trái nhìn mất phải, không tự nhiên đảo nhìn loanh quanh, Mạc Thụ mới nhẹ cười, nhu nhu tóc Nam Ca Nhi: “Àn, đúng, cảm ơn người.”

Lần này, cho dù đã cố gắng trấn định, Nam Ca Nhi vẫn vô pháp che giấu bộ mặt trong thoáng chốc đã đỏ bừng lên kia, cúi đầu: “... Chuyện, chuyện nhỏ thôi!”

Mạc Thụ càng nhìn bộ dạng đỏ mặt của Nam Ca Nhi càng cảm thấy cực kỳ khả ái động nhân, nhin không được vươn tay ra, nâng cằm y lên, tiến sát lại, nhẹ chạm vào đôi môi y.

Nam Ca Nhi theo bản năng nhắm mắt lại, không dám nhìn sự mê luyến sủng nhược trong mắt đối phương.

Thấy Nam Ca Nhi tuy rằng không đáp lại, nhưng cũng không kháng cự, Mạc Thụ liền đặt tay sau gáy Nam Ca Nhi, ôm lấy con người hao gầy này, thâm tình hôn thêm càng sâu

Đương nhiên, trước lúc này, hẳn vẫn đưa ra một đáp án: “Nếu không thể tiêu diệt Bắc Quận, vậy thì, người cũng có thể cho ta cái khác. Hiện tại đầu tiên ta lấy chút tiền cọc vậy.”

Văn sĩ đại nhân không biết từ lúc nào đã rời khỏi phòng.

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, chỉ có những hạt bụi không chịu bó buộc vui vẻ nhảy nhót trong ánh sáng giữa không trung, và cả tiếng nước nhỏ nhỏ khi môi lưỡi giao triền.

43. Chương 43

Đầu óc có chút mông lung, nhưng vẫn rất rõ ràng bản thân hiện tại rốt cuộc đang làm cái gì, Nam Ca Nhi hơi tựa vào ngực Mạc Thụ, ngẩng đầu lên, đón nhận nụ hôn có phần hơi quá mức kịch liệt đối với y.

Men theo khoe môi một đường đi thẳng lên khoe mắt, lại nhẹ nhàng rơi xuống sau cổ, xương bả vai.

Y có thể cảm thụ được hơi thở nóng bỏng của Mạc Thụ lưu luyến không rời bồi hồi trên da mình, và tiếng thở dốc càng lúc càng thêm thô trọng.

Nam Ca Nhi lại mơ mơ màng màng cúi đầu, nhìn ánh mắt nóng bỏng của Mạc Thụ, khản thiết ngăn cản.

So với sự mê đắm của Mạc Thụ, y đương nhiên tỉnh táo hơn rất nhiều, y hoang mang chỉ là vì không biết tại sao lại biến thành cục diện thể này.

Nhưng lại cảm thấy, bộ dáng của Mạc Thụ, thật đẹp.

Chân mày hơi chau lại, đôi môi hồng nhuận, hai gò má có chút phỉm hồng, nụ hôn có phần mất khống chế, và cả thần tình trầm mê.

Đều rất đẹp, đẹp đến mức có phần yêu diễm.

Không còn bộ dáng thanh đạm tuấn nhã bình thường, mà đây, lại là vì ta.

Lộ ra thần tình mê đắm này, thần tình xinh đẹp này, đều là vì ta.

Ta cảm thấy, thật vi diệu.

Vì hơi có phần mất khống chế, cho nên Mạc Thụ cũng không biết khống chế lực đạo, khi hôn đồng thời cũng bất giác áp dụng hành động liếm mút thậm chí là khẳng cắn.

Điều này khiến Nam Ca Nhi hơi cảm thấy đau.

Trước đây rõ ràng đau đớn rất nhiều mà vẫn có thể chịu đựng được, lúc này, đối với một chút ít đau đớn chỉ đủ làm cho làn da xanh bầm nhưng lại khiến y cực độ miễn cảm.

Y không tự giác nhăn mày, nhưng vẫn cong khóe môi, dựa vào vai Mạc Thụ, nhìn mặt hắn.

Tuy y sam bị kéo mở ra, thậm chí ngay cả y vật bên trong cũng bị kéo mở, lộ ra một mảng lớn da thịt trần trụi.

Nhưng không hề cảm thấy hàn lạnh, vì khí tức sôi trào đó, toàn bộ rơi trước ngực y.

Nếu nói hoàn toàn không có cảm giác, đó đương nhiên là không có khả năng, nhưng tình trạng thân thể của Nam Ca Nhi dù sao cũng không tốt lắm, cho nên nếu so với người khỏe mạnh, cảm thụ sẽ hơi thuần chất một chút, so ra dễ dàng kích động hơn.

Cho nên, cảm thụ lớn nhất của y vẫn là có chút nghi hoặc có chút không biết làm sao.

Nhưng lại vô pháp che giấu sự hoan hỉ cùng tự hào trong tim.

Trước giờ y chưa từng nghĩ qua mình sẽ đối diện với tình cảnh này, cho dù trước kia đã vì giải tỏa ình, vì các loại lỗi kéo, y cũng là bên chủ động, hơn nữa, đối tượng trên cơ bản đều là nữ.

Mà lúc này, y chỉ có thể luống cuống nhìn bản thân bị một nam nhân lấy tư thế tuyệt đối chiếm cứ như thế, chặt chẽ vây lấy, thân mật tiếp xúc.

Nhưng, không ghét.

Hoặc nên nói, kỳ thật còn có một chút cao hứng.

Nhìn đi, ta khiến cho người tựa như thiên tiên này, biến thành tư thế mê loạn hiện tại.

Đây là vì ta.

Hắn rất thích ta a, thích ta đến mê đắm thế này, lộ ra sự si mê thế này.

Quả thật không còn giống hắn nữa.

Cho dù thân thể này chần chịt những vết thương, hắn cũng vẫn mê đắm.

Nhận biết này, khiến Nam Ca Nhi cảm thấy rất vui.

Thế là, y đương nhiên cong khóe môi lên, để mặc cho Mạc Thụ hành động.

Mạc Thụ đang trong lúc mê loạn, ngẩng đầu lên, nhìn Nam Ca Nhi.

Phát hiện ánh mắt y sáng tỏ lại có phần hốt hoảng nhìn mình mỉm cười, nụ cười đó, thật sự câu nhân không nói nên lời, đẹp không sao diễn tả.

Khiến người ta quả thật yêu thích đến phát cuồng.

Làm sao lại khả ái đến vậy, sao lại khiến người ta thương tiếc đến vậy.

Hắn chỉ hận không thể không quản không lo hết thấy đem người này ra lột sạch, rồi muốn làm gì thì làm đem tất cả những chuyện mà hắn muốn làm đối với y làm một lượt.

Thật là....

Hắn hít sâu một hơi, nhân lúc chút lý trí sau chót còn tồn tại, đứng thẳng người dậy, nỗ lực di chuyển tầm nhìn, một tay nắm vai Nam Ca Nhi, một tay kéo lại y sam đã nhắm nhúm trước ngực y, che kín lại_____ Hắn sợ nếu cứ tiếp tục như vậy, thì thật sự sẽ đem hài tử này ra hành quyết tại chỗ.

“Xin lỗi.” Mạc Thụ ôm chặt Nam Ca Nhi, khí tức bất ổn kề tai y nói: “Làm người đau rồi sao.”

Nam Ca Nhi thuận tùng ôm thất lưng Mạc Thụ, “Không sao.” Dựa đầu vào cổ Mạc Thụ.

“Dọa người rồi?”

“Không có.” Nam Ca Nhi hơi lắc đầu. Mái tóc mềm mại chạm vào lớp da trên cổ Mạc Thụ làm hắn ngứa ngáy, trong lòng cũng ngứa ngáy.

Mạc Thụ nỗ lực bình lặng lại tâm tình, muốn áp chế dục vọng này, chỉ dùng sức ôm Nam Ca Nhi, một câu cũng không nói.

Kỳ thật thân thể bị ôm quá chặt, có hơi đau, nhưng Nam Ca Nhi chỉ hơi nhăn mày, không nói gì.

Trong đầu nghĩ tới những chuyện rối tinh rối nùi không chút liên quan, Mạc Thụ không dễ gì mới bình tĩnh lại_____ Hắn phát hiện, bắt đầu từ lúc mình và Nam Ca Nhi tỏ rõ tâm ý, lực tự khống chế của mình càng lúc càng kém đi.

Cảm giác thân thể Mạc Thụ không còn cứng ngắc như vừa rồi, Nam Ca Nhi mới hơi giãy ra: “Đau.”

Mạc Thụ hồi thần, vội vàng thả lỏng tay: “Xin lỗi.” Vội vàng nhu nhu vai nhu nhu cánh tay, “Ta hơi mạnh tay rồi.”

Nam Ca Nhi khép mắt, nhìn bộ dáng khấn trương lo lắng của Mạc Thụ, nửa ngày, mới nhỏ giọng hỏi: “Tại sao không tiếp tục?” Rõ ràng trước đó kích động như vậy, chỉ cần chút vậy là được rồi sao.

Mạc Thụ ngây ra, ngẩn đầu, nhìn Nam Ca Nhi.

Trên mặt y còn rất nhiều nét đỏ hồng chưa lui hết, điều này khiến y nhìn có vẻ tươi tắn hơi trước đây một chút.

Bộ dáng khả ái lại có chút quăn bách này, xém chút nữa khiến Mạc Thụ lại mất khống chế lần nữa.

Vội vàng chuyển mắt đi, trong lòng lặng lẽ nhớ lại ánh mắt sắc bén cùng với ‘bộ mặt cúc hoa’ tràn đầy mê lực trong lời nói của lang trung phu tử đang ở xa xa nơi Quảng Điền kia, mới miễn cưỡng khống chế được tình tự.

Tiếp tục hít sâu một hơi, sau đó nhìn mặt Nam Ca Nhi, cười cười: “Người có thể sao?”

Nam Ca Nhi nghe vậy, nhất thời còn chưa kịp phản ứng, ngây ra một chút, sau đó mới đỏ mặt nói: “Ta cũng không biết...” Y chưa từng làm qua cùng nam nhân, càng chưa từng bị nam nhân áp qua.

Ý thức tự biết mình y vẫn còn đó_____ Y không cho rằng mình có thể áp Mạc Thụ.

Tuy Mạc Thụ là một tên bại não, tuy Mạc Thụ có lẽ không để ý bị y áp, nhưng mà...

Bản năng y cảm thấy....

Vẫn để vậy thôi, bị áp xem ra thích hợp hơn.

Dù sao là Mạc Thụ mà, cũng không phải là ai khác, không sao hết.

Bộ dáng Nam Ca Nhi đỏ mặt trả lời, khiến dục vọng tràn đầy của Mạc Thụ cuối cùng biến thành thương yêu.

Hắn đưa tay, sờ mặt Nam Ca Nhi: “Hiện tại thân thể người không tốt, hơn nữa, ở đây quá lạnh, ta sợ người bị cảm.”

Thì ra là vì cái này.

Nam Ca Nhi gật đầu, nghĩ một chút, lại ập a ập úng nói: “Ta có thể...” Phần sau không nói rõ ra.

“Ân?” Mạc Thụ nhướng mi.

“Tay.” Nam Ca Nhi nhắc tay, kéo kéo y sam Mạc Thụ.

Mạc Thụ ngạc nhiên một chút, sau đó hiểu rõ lời y nói.

Khéo môi cong lên, cười vui sướng: “Tại sao đột nhiên trở nên chủ động như vậy?”

“Vì nhìn người đang rất khó chịu.” Nam Ca Nhi thâm thì. Ta cũng là nam nhân mà, sao lại không biết cảm giác bị ghen này, có thể nhìn không thể ăn thì khó chịu biết chừng nào?

“Vậy để người phục vụ ta, ta rất không an tâm.” Mạc Thụ tựa như cười nhạo nhìn Nam Ca Nhi, sau đó kéo Nam Ca Nhi qua, hôn lên môi y: “Người thật sự tính làm như vậy?” Tuy giọng nói vẫn an tĩnh như bình thường, nhưng hơi thở hơi bất ổn vẫn nói rõ cho Nam Ca Nhi biết hân đối với đề nghị của y rất rung động.

Hiển nhiên, hân cũng phát hiện Nam Ca Nhi không có xung động dục vọng nào.

Nam Ca Nhi suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu cười; “Đại ân đại đức của ân công khó thể hồi báo, chỉ có thể lấy thân báo đáp.”

Mạc Thụ bị câu nói của Nam Ca Nhi chọc cười, sau đó vuốt ve mặt y một chút, rồi dứt khoát đẩy y lên giường đất: “Vậy được, bắt đầu đi.”

Không ngờ Mạc Thụ cư nhiên một chút cũng không ngại ngừng cứ vậy nằm thẳng xuống, Nam Ca Nhi ngây ra, sau đó mới cẩn thận tiến lại, nửa quỳ xuống, nuốt nuốt nước miếng: “Cái này...” Y phục cũng muốn ta cởi sao?

“Ân?” Mạc Thụ lia mắt nhìn y.

“Không có gì.” Nam Ca Nhi gượng gạo trả lời, sau đó căng da đầu cởi bỏ y sam của Mạc Thụ.

Ta biết rồi ta biết rồi, ngay cả thủ x ta cũng thay người làm, thoát y phục cũng đương nhiên do ta làm thôi!

Y nhìn thấy móng vuốt của mình cũng bắt đầu run rẩy không ngừng.

Vung về nửa ngày, mới cởi được y sam.

Sau đó mờ mờ sờ sờ tiến hành bước tiếp theo...

Cuối cùng, nhắm mắt lại, củng cố can đảm, cắn răng, lột Mạc Thụ sạch sẽ.

Sau đó chỉ hơi liếc mắt nhìn bộ vị đó của Mạc Thụ, y liền không có gan nhìn tiếp nữa____ Hồn đàn a, người rốt cuộc có bao nhiêu khát vọng, chỉ mới cởi quần ra mà thôi, người làm gì đã dựng đứng lên rồi a!

“Sao lại ngây ra rồi?” Mạc Thụ cười hỏi.

.... Đại ca a, người có biết xấu hổ hay không, ta bên này như vậy, còn không dám nhìn kỹ, người tại sao còn có thể trấn định như vậy a!

“Không có.” Nam Ca Nhi cắn răng, nhắm mắt, thò tay qua, nắm lấy, “Ta không giỏi cho lắm, lượng thứ.” Y trước giờ chưa từng làm cái này cho ai ngoài bản thân ra, nên y đối với kỹ thuật của mình không có bao nhiêu tự tin.

.... Thật lớn thật nóng...

Đầu tiên là kinh ngạc, sau đó có hơi rầu rĩ____ y vì tương lai xa xôi đó của chính mình mà bắt đầu cảm thấy lo lắng.

“Ân... sao không động?” Trong thoáng chốc Mạc Thụ bị tay của Nam Ca Nhi đụng chạm, liền phát ra tiếng rên rĩ tinh tế, sau đó mang theo ý cười, lại có chút khàn khàn hỏi y.

... Trước tiên cứ làm cho xong đi đã!

Nam Ca Nhi nhắm mắt lại, chuyển động trên dưới như cỗ máy.

Mạc Thụ không có chút dự tính nào định che giấu sự vui sướng của mình, thỉnh thoảng phát ra một chút âm thanh để nhắc nhở công phu dùng tay của Nam Ca Nhi không kém như tưởng tượng của y.

“Hơi lên trên một chút... ừ, đúng... hảo hài tử... sờ ta... đúng... rất tốt...”

Nam Ca Nhi sống chết nhắm chặt mắt, mặt thì nóng tới mức có thể luộc trứng, đầu cũng sắp bốc khói.

“Câm, câm miệng!” Y lấp bấp trách móc Mạc Thụ. Lời vừa nói ra, mới phát hiện giọng nói của mình cũng run rẩy....

“Nhưng mà... ừ... tự người nói người không có sở trường... mà...” Giọng nói chứa đựng dự vọng của Mạc Thụ vẫn lộ ra một chút trêu đùa.

“Câm, câm miệng!” Nam Ca Nhi càng nghe càng run, tim cũng sắp nhảy ra ngoài.

Làm gì mà phiền tình như vậy a....

Mặt mũi của ta mát sạch rồi ngao ngao ngao ngao!

Mạc Thụ cười thầm một tiếng, không để ý tới sự túng quẫn của Nam Ca Nhi, hắn vẫn chỉ điểm cho Nam Ca Nhi phải làm thế nào mới có thể khiến mình đạt được khoái cảm lớn nhất.

Làm thêm một lúc, Nam Ca Nhi chỉ cảm thấy tay tê rần, cái này, không phải do khẩn trương tạo nên, mà hoàn toàn là vì không còn sức nữa.

“... Tay ta mỏi rồi...” Y có chút đáng thương xin tha.

Mạc Thụ nhẹ cười, sau đó nói: “Người... tới, hôn ta một cái.”

“Hả?” Nam Ca Nhi cuối cùng mở mắt ra, ngây ngốc nhìn Mạc Thụ.

“Tay... không cho phép dừng...” Mạc Thụ lại yêu cầu, tiếp đó cười với y: “Nào...”

Gương mặt bị dự vọng che kín nhưng vẫn viết rõ sự thương yêu tràn đầy dành ỉnh, Nam Ca Nhi giống như bị quỷ sai khiến, phục xuống, nhẹ nhàng đặt môi lên cánh môi mộng nước của Mạc Thụ.

“Thật ngoan.” Mạc Thụ cười nhẹ thầm thì, nắm tay Nam Ca Nhi, lên xuống làm tiếp vài cái, mới coi như bắn ra.

Vì tay bị Mạc Thụ nắm lấy vỗ về nơi đó, Nam Ca Nhi cả người liền ngây ngốc, đến khi thứ đó bắn ra mấy giọt dính vào tai mình y cũng không hề phát hiện.

Mạc Thụ hơi thở dốc vài cái, sau đó vuốt sạch bạch trọc dính trên tai Nam Ca Nhi, rồi nhẹ kéo cổ Nam Ca Nhi, dịu dàng chạm vào môi y, sau đó tựa vào trán y, mỉm cười thầm thì: “Tiểu Nam, người thật khả ái.”

Nam Ca Nhi lập tức đỏ bừng, dựng lông: “Câm miệng!”

Mạc Thụ lại nhẹ nhàng chạm vào môi Nam Ca Nhi: “Thật tốt, ta cũng không biết phải làm sao với người mới tốt đây.” Lại chạm một cái, cười: “Lanh lợi, lại nghe lời, còn thông minh khả ái như thế.”

Mới không tốt như người nói vậy đâu.

Nam Ca Nhi thầm lẩm bẩm.

Nhưng ngoài miệng vẫn không tiến hành kháng nghị, chỉ sắp mặt lại gần, tỏ vẻ với Mạc Thụ, “Biết là tốt rồi.”

Mạc Thụ lại cười.

Thấy Mạc Thụ nở nụ cười, Nam Ca Nhi cũng bất giác tựa gần vào gương mặt thân thuộc tuần mỹ đang mang theo nụ cười khiến mình an tâm tin cậy gần trong gang tấc này.

44. Chương 44

Tuy sự ‘hy sinh sắc tướng’ lần này tạm thời đã làm Mạc Thụ bình ổn, nhưng Nam Ca Nhi cũng không thể bảo đảm Mạc Thụ lúc nào sẽ thay đổi suy nghĩ, có lẽ tâm huyết dâng tràn sẽ làm chút gì đó, thế là sau khi an ủi người này xong, y cũng phải ra ngoài dò thám tin tức.

Cho dù y đã bị tước đoạt quyền lợi của thân vương, lại thêm đã rời khỏi Bắc Quận năm sáu năm, nhưng dù sao y cũng từng là vị Ly vương đó, tự nhiên có cửa ngõ dò thám tin tức của mình.

Hôm nay Mạc Thụ vừa trở về, đã nghe nói Nam Ca Nhi ra ngoài, điều này khiến hắn nhất thời không có hưng trí làm cái gì, cả buổi sáng đều ngồi phát ngốc trên giường.

Đương nhiên, hắn không có suy nghĩ sẽ giới hạn hành động của Nam Ca Nhi, chỉ là cái người mà bình thường hề muốn nhìn thấy là liền có thể nhìn thấy đó, đột nhiên không còn trước mặt nữa, hắn cảm thấy rất không thích ứng, rất khó chịu.

Hơn nữa, bọn họ tối hôm qua mới tiến thêm một bước nữa rồi không phải sao? Tại sao hôm nay Tiểu Nam liền có thể dứt khoát bỏ đi như thế chứ? Một chút cũng không có vẻ luyến tiếc! (=>Oán phụ sao =|||)

Nhận thức này, khiến tâm tình của hắn càng thêm không tốt.

Vốn mỗi buổi sáng sau khi hắn ra ngoài dạo quanh một vòng trở về, nhất định sẽ thấy được bộ mặt còn đang ngái ngủ của Nam Ca Nhi, nếu vận khí tốt, còn có thể mò mò hôn hôn này nọ.

Càng khỏi nói thêm, hôm nay hắn là mang theo tâm trạng tràn đầy vui vẻ trở về.

Kết quả vừa về phòng, lại không thấy bóng người đâu.

Thế là, tâm tình tốt liền biến thành phiền muộn, hắn ngốc ngốc ngồi trên giường đất ngây ngẩn, đợi người về.

Kỳ thật, cho dù Nam Ca Nhi ra ngoài, cũng sẽ không ngừng có người về hồi báo lại hành tung của Nam Ca Nhi, nên hắn không đến mức quá lo lắng.

Nhưng biết là một chuyện, không thấy được lại là chuyện khác.

Tóm lại, Mạc Thụ ngồi trong phòng, chính là trên dưới không thoải mái, toàn thân không tự tại, chỉ muốn ra ngoài tìm người.

Nhưng hắn cũng biết nếu Nam Ca Nhi đã không hẹn mình cùng đi, thì nhất định là có chuyện quan trọng gì đó cần y đơn độc hoàn thành, bản thân đi theo ngược lại sẽ khiến Nam Ca Nhi phân tâm.

Cho nên hắn chỉ đành ngồi như khúc gỗ, trong lòng không ngừng phỏng đoán Nam Ca Nhi rốt cuộc là đang làm cái gì, có bị lạnh hay không, nghe nói cũng không có ăn cơm sáng đã ra ngoài rồi, cũng không biết y ăn ở bên ngoài có ngon không.

Vân vân, tóm lại chính là lục thần vô chủ, có người đến đàm luận với hắn hắn cũng vẫn ngẩn ngẩn ngơ ngơ.

Cho nên mọi người cũng dứt khoát không tới nữa, để hắn một mình vương mắc ngồi đó.

Nhưng cho dù Mạc Thụ nhất thời nhịn được, nhưng qua buổi trưa, hắn vẫn xuống giường, đi lòng vòng quanh phòng_____ Hắn rất muốn đi tìm người.

Nhưng hắn cũng không nguyện ý khiến Nam Ca Nhi không vui, cho nên chỉ có thể đi tới đi lui không ngừng, ý đồ muốn giảm bớt cảm giác nóng ruột này.

Nhưng, khi gần tới giờ cơm tối, người đến nói Nam Ca Nhi tựa hồ tính trở về, thuê xe, đang đi về hướng này.

Nghe vậy, Mạc Thụ lập tức dựng dậy tinh thần, mặc áo chống gió, đi ra ngoài.

Đứng trước cửa chờ người về nhà.

Ước chừng nửa canh giờ sau, một chiếc xe ngựa dừng lại, rèm được vén lên, đầu tiên là mấy người trong trạch cùng đi theo bước ra, tiếp đó Nam Ca Nhi bọc kín trong áo lông dày cộm, lộ cái đầu ra.

Tựa hồ cảm thấy có hơi lạnh, y nắm tay, để trước miệng thổi thổi, sau đó mới xuống xe.

Vừa xuống xe, liền bị người nắm tay.

Nhiệt độ ấm áp từ bàn tay truyền vào.

Ngẩng đầu lên, nhìn Mạc Thụ cười: “Sao lại ra đây?”

“Ta ở đây đợi người về.” Mạc Thụ cười đáp, sau đó nhìn vẻ mặt trắng bệch của Nam Ca Nhi, thò tay sờ mặt y, nhúu mày: “Thật lạnh, nhanh vào trong đi.” Vừa nữa ôm người, cản gió, mang y vào nhà.

Vì Nam Ca Nhi sợ lạnh, cho nên phòng của hai người gần như suốt hai mươi bốn tiếng đều được đốt lò, vừa bước vào, không khí ấm áp liền ào tới.

Cái này làm cho Nam Ca Nhi cả ngày bên ngoài nhất thời hơi không thích ứng, đầu ong một tiếng, bắt đầu trở đau, y co người lại theo bản năng, dùng tay xoa xoa huyệt thái dương.

Mạc Thụ thấy động tác của y, bước chân chậm lại, cũng nhắc tay dùng một chút nội lực nhu giúp y.

Có sự giúp đỡ của Mạc Thụ, Nam Ca Nhi cảm thấy đỡ hơn nhiều.

Vào phòng để Nam Ca Nhi lên giường trước, sau đó xoa tay cho y, rót trà nóng, mang lò ấm tới...

Bận rộn một trận, Mạc Thụ mới lên giường, ngồi cạnh Nam Ca Nhi.

Y cũng không hỏi Nam Ca Nhi hôm nay đi làm gì, chỉ nắm tay y, hỏi y những vấn đề bình thường như có lạnh hay không, có đói hay không.

Nam Ca Nhi thở lấy hơi, quay mặt nhìn Mạc Thụ.

“Sao vậy?” Thấy Nam Ca Nhi nhìn mình như vậy, Mạc Thụ hỏi.

Gần đây, Nam Ca Nhi đã phát hiện, tuy gương mặt Mạc Thụ vẫn thường xuyên bày ra vẻ nhàn tản băng quơ, nhưng trên thực tế, từ âm điệu khi hắn nói chuyện, thanh điệu cao thấp, vẫn có thể phán đoán được Mạc Thụ đang có tâm tình thế nào, hiện tại Mạc Thụ chính là đang ở trong tình huống có chút nghi hoặc.

“Người không hiểu kỳ ta đi làm cái gì sao?” Nam Ca Nhi cười, hỏi hắn.

Mạc Thụ ngạc nhiên, sau đó đem tin tức hôm nay thuộc hạ truyền về nói cho Nam Ca Nhi nghe, xong rồi nói tiếp: “Lẽ nào không phải những nơi này?”

Nam Ca Nhi cũng không định giấu Mạc Thụ, hơn nữa trên cơ bản cũng không phải chuyện gì đáng che giấu. Cho nên nghe Mạc Thụ nói ra hành tung của mình, y cũng không cảm thấy có chỗ nào không đúng, gật đầu: “Người không hiểu kỳ ta làm gì ở những chỗ đó sao?”

Nghe Nam Ca Nhi nói như vậy, Mạc Thụ mới hơi ngáp ngừng: “Vậy người làm gì?”

Thấy biểu tình khẩu khí của hắn liền biết hắn hoàn toàn không hiểu kỳ rồi....

Nam Ca Nhi đen mặt, vẻ mặt nói chuyện đối phó có lệ này của người là sao đây!

“Ta rất hiểu kỳ.” Có thể là thấy biểu tình Nam Ca Nhi không đúng, Mạc Thụ lại cường điệu một câu.

Nam Ca Nhi càng vô lực, phát tay: “Được rồi, người không cần miễn cưỡng chính mình.” Cứ làm như thể ta rất muốn nói cho người nghe không bằng!

Biểu tình của Nam Ca Nhi khiến Mạc Thụ bật cười, thò tay sờ đầu y: “So với những thứ tạp nham này, ta càng để ý người ở bên ngoài có lạnh hay không, bữa trưa có ngon hay không.”

“Mới không phải là những thứ tạp nham.” Nam Ca Nhi đen mặt____ Trọng điểm của người hoàn toàn tương phản đó được không. “Người không sợ ta làm chuyện gì gây bất lợi cho Quảng Điền sao, người không sợ ta mang ý xấu sao?”

Mạc Thụ cười: “Đó không quan trọng.”

.... Cái này không quan trọng mà người cảm thấy ta ăn cơm quan trọng hơn, người rốt cuộc đang nghĩ cái gì a!

Thấy Nam Ca Nhi co giật khoe miệng, Mạc Thụ chỉ đành lộ lại ra biểu tình rất muốn biết: “Vậy thì, người đi làm cái gì?”

“Ta không nói nữa!” Nam Ca Nhi bực bội quay phắt đi.

Thấy Nam Ca Nhi không vui, Mạc Thụ nhẹ cười một tiếng, nói: “Được rồi, ta không hiểu kỳ người ở bên ngoài làm gì, là vì ta cảm thấy người sẽ không làm chuyện gì xấu.” Đặt tay lên vai Nam Ca Nhi, nhẹ nhàng thăm thì: “Vì Tiểu Nam nhà ta là hảo haid tử cái miệng lợi hại nhưng lòng mềm nhũn.” Ngừng một chút, lại nói: “Nếu như có chuyện gì khiến người khó xử, người cũng không cần phải phiền não, chỉ cần chuyện vừa phát sinh biến hóa không tốt, ta sẽ lập tức giải quyết. Bất luận là cái gì.”

Lời Mạc Thụ nói ra rất tự hào, nhưng khiến Nam Ca Nhi buồn bực chính là, y phát hiện bản thân cư nhiên không có cách nào hoài nghi.

Quả nhiên có một câu nói rất chính xác.

Trước mặt sức mạnh tuyệt đối cường đại, tất cả mưu kế đều chỉ là cọp giấy?

Đột nhiên cảm thấy càng lúc càng vô lực.

Quả nhiên những gia hỏa này hoàn toàn không cùng một đẳng cấp với ta, ta rốt cuộc là vì cái gì mới ở chung với những người này!

Đây không phải là tự khiến mình khổ sở quần bách sao!

Nguyên bản tâm tình lúc trở về có chút âm trầm đã hoàn toàn bay biến, hiện tại Nam Ca Nhi chỉ còn lại một bụng đầy lời phỉ nhổ.

“Tiểu Nam.” Mạc Thụ sờ sờ tóc y, dùng giọng điệu như đang dỗ dành, nhẹ nói: “Vậy người nói cho ta biết người rốt cuộc làm cái gì đi?”

Nam Ca Nhi quay đầu nhìn Mạc Thụ, nửa ngày không nói tiếng nào.

“Ân?” Không nghe thấy Nam Ca Nhi trả lời, Mạc Thụ nghiêng đầu nhìn y.

Một nhúm tóc cũng nương theo động tác của hắn, rơi lên mặt Nam Ca Nhi.

Nam Ca Nhi theo bản năng đưa tay ra, nắm lấy nhúm tóc đen nhánh tựa như tơ đỏ, cân nhắc nửa ngày, cũng không buông tóc ra.

“Sao vậy?” Mạc Thụ không rút nhúm tóc ra khỏi tay Nam Ca Nhi, hơn nữa nói thật ra, Nam Ca Nhi nguyên ý định chạm hắn, Mạc Thụ cầu còn không được mà, thế là dứt khoát cúi đầu xuống càng thấp, gần như chạm vào mặt Nam Ca Nhi.

Nam Ca Nhi bị khí tức Mạc Thụ thổi ra phả vào mặt, mới tỉnh lại, nhìn Mạc Thụ, đột nhiên bật cười, nhẹ kéo nhúm tóc trong tay: “Người thật sự là con heo.”

“Hả?” Mạc Thụ có chút giật mình, không hiểu tại sao Nam Ca Nhi lại cho ra kết luận như vậy.

Tín nhiệm toàn vẹn, không để ý ta làm cái gì, không lo lắng ta sẽ tổn thương hắn, ngược lại còn lo lắng ta có chiếu cố tốt bản thân không.

Không phải là heo thì là cái gì?

Nhưng Nam Ca Nhi chỉ cười, không giải thích gì cả.

Nếu người đem nanh vuốt sắc bén nhắm vào ta, ta nhất định sẽ phòng mang chống trả, nhưng nếu người bộc lộ trái tim dịu dàng nhất, ta lại không cách nào không động dung.

Ta hiện tại, nguyên ý một lần nữa tin tưởng một vài thứ đã bị quên lãng.

Những thứ mà Ly vương đã vứt bỏ, hiện tại sẽ do Nam Ca Nhi, lần nữa nhặt trở về.

Y cười một lúc, cuối cùng thả nhúm tóc ra, quay đầu nhìn Mạc Thụ, nói: “Ta hôm nay a, đi nghe ngóng tin tức của quân vương Bắc Quận.”

45. Chương 45

Lời của Nam Ca Nhi, khiến Mạc Thụ ngạc nhiên một chút.

Nghiêng đầu nhìn Mạc Thụ, Nam Ca Nhi lặp lại: “... Hôm nay ta đi nghe ngóng tin tức của quân vương Bắc Quận.”

Thấy Nam Ca Nhi dần biến thành bộ dáng lãnh khốc, Mạc Thụ rờ đầu y: “Người vẫn tốt chứ?”

Nam Ca Nhi ngây dại, sau đó ngẩng đầu, cười nói: “Ân.”

Mạc Thụ cười: “Không phải người sớm đã nói rồi sao? Bất luận thế nào, đó đều là chuyện của hần, hiện tại chỉ quan tâm đến chuyện của ta và người mà thôi.”

Nam Ca Nhi cười: “Ân.”

Mạc Thụ thấy y tựa hồ không có hưng trí nói chuyện lắm, cũng không hỏi y, chỉ đưa tay ra, rờ đầu Nam Ca Nhi.

“Tuy ta rất lâu không trở lại nơi này.” Nam Ca Nhi trầm mặc rất lâu, mới chậm rãi mở miệng nói: “Nhưng cũng có một chút phương pháp của mình để hiểu rõ tình trạng của Bắc Quận.” Cười, “Rất nhiều chuyện dù là người cũng không thể biết.”

Mạc Thụ nghiêng đầu nhìn bộ mặt cười nhẹ, hơi cúi của Nam Ca Nhi, không nói gì.

“Cho dù, các người có thể hủy diệt Bắc Quận, nhưng rất nhiều bí mật, lại không thể biết được.”

Mạc Thụ tựa hồ suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu, tỏ vẻ tán đồng: “Ân, vì bất luận có hiểu rõ những bí mật đó hay không, nếu như chúng ta muốn Bắc Quận biến mất, thì Bắc Quận sẽ phải biến mất, cho nên không có ý nghĩa.”

Là khinh thường, cũng là vô tri cuồng vọng.

Nam Ca Nhi có chút khổ sở cười: “Có phải trong mắt người, cảm thấy những người bên ngoài đều rất yếu đuối, rất đáng cười?”

Quảng Điền, Mạc Thụ, không phải đã thoát ly khỏi thế giới này, mà là đứng thật xa điều khiển đại lục này, với một tư thái cao cao tại thượng, nhìn xuống thế gian hỗn loạn.

“Là chúng ta.” Mạc Thụ nhắc nhở Nam Ca Nhi hiện tại cũng là một bộ phận của Quảng Điền.

Ý thức được bản thân tựa hồ có chút tình tự mất khống chế, hít sâu một hơi, Nam Ca Nhi nỗ lực bình tĩnh lại.

“Ta nghe nói, thế cục Bắc Quận tựa hồ có chút loạn?” Thấy Nam Ca Nhi để ý như vậy, cho dù Mạc Thụ không mấy quan tâm, cũng trở nên nghiêm túc lại.

“A.” Nam Ca Nhi gật đầu, “Là rất loạn rồi.”

Mạc Thụ lại chau mày, tỉ mỉ hồi tưởng hiện trạng mà văn sĩ từng nói với mình, rồi đáp: “Hình như vương quyền bị phân chia.... thì phải.”

Hần không lắng nghe tỉ mỉ, vì hần cảm thấy điều đó không quan trọng.

Binh mã dễ có, tướng thủ khó cầu, Quảng Điền tự có các nhân tài thiện chiến mà những bậc quân vương đều đổ xô mong muốn, nội bộ Bắc Quận cũng có không ít người Quảng Điền đang giữ chức lớn, muốn kết thúc một vương triều, không phải là chuyện khó khăn gì.

Bất luận quân vương này là tốt hay xấu, chỉ cần có đủ cường đại, thì ngay cả cái gọi là nhân đức cũng vô pháp ngăn cản chiến tranh.

Vì con người luôn sẽ thay đổi, lúc này bị công phá thành môn, những người bị thê ly tử tán rời xa quê hương có lẽ sẽ thống hận chiến tranh vô đạo nghĩa, nhưng nếu kẻ xâm lăng thu lại lưỡi kiếm nhọn, nghỉ ngơi dưỡng sức, thì người đã chịu nỗi khổ lưu lạc do chiến tranh, lúc này lại trở giáo thuận tùng tận hiến.

Chỉ cần có đủ thời gian, bất cứ kẻ xâm lược tàn bạo nào cũng đều biến thành quân vương khai quốc vĩ đại.

Thành vương bại khấu. (Thắng làm vua thua làm giặc)

Không có chiến tranh nào là nhân nghĩa, cũng không có bất cứ quân vương nào hiền từ.

Đây mới là chân tướng của lịch sử.

Có lẽ, người đang ngồi bên cạnh mình này, cũng hiểu rõ đạo lý đó, chỉ là nếu phải nói ra, thì có hơi...

Mềm yếu một chút?

Mạc Thụ hạ mắt, đưa tay, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt có hơi lạnh của Nam Ca Nhi: “Sao rồi? Người không nữa?” Hắn tự nhiên biết quân vương Bắc Quận hiện sống không được như ý.

Cái này không cần nói, cho dù chỉ đoán cũng có thể đoán ra phần nhiều.

Thanh âm nhàn nhạt nhất quán của Mạc Thụ, lúc này lại có chút băng lạnh vi diệu.

Nam Ca Nhi hơi hốt hoảng.

Có lẽ tự Mạc Thụ không phát hiện, hắn chỉ hơi híp mắt, nhẹ giọng nói: “Không ai có thể quay ngược thời gian. Tiểu Nam, người cũng vậy.” Hắn nắm vai Nam Ca Nhi, hơi dùng sức.

... Đây là, bắt an?

Nam Ca Nhi chịu đựng cảm giác đau đớn, nói: “Mạc Thụ tiên sinh, vai của ta sắp bị ngài bóp nát rồi, nếu ngài hy vọng ta biến thành phế nhân, vậy liền tùy ý đi.”

Mạc Thụ kinh ngạc, lúc này mới tỉnh lại, vội vàng buông tay, dùng cánh tay còn lại, siết chặt tay mình. Hắn hoàn toàn không phát hiện bản thân cư nhiên lại sử dụng lực lớn như vậy, hắn sợ Nam Ca Nhi lại bị thương do mình không cẩn thận, hắn vô thức co co lùi lại, bảo trì khoảng cách với Nam Ca Nhi.

Hắn biết con người hao gầy ốm yếu này, một chút không cẩn thận, cũng có thể bị bẻ gãy.

Nam Ca Nhi quay đầu, lại thấy trên mặt Mạc Thụ có sự khiếp sợ không che giấu kịp.

Thế là hơi nhướng cằm lên, bất mãn trừng hắn: “Lạnh.” Sau đó, cũng không nhìn xem Mạc Thụ có ngồi sau lưng ỳnh dựa vào không, bất kể hết thấy ngã ra sau.

Vòng ôm ấm áp lại lần nữa bao lấy y.

“Hôm nay ta ra ngoài cả ngày, đã dần hiểu rõ hài tử đó năm đó tại sao phải làm như vậy với ta rồi.” An tĩnh rất lâu, Nam Ca Nhi mới nhẹ giọng nói: “Kỳ thật, đây đại khái, cũng là trách nhiệm của ta.”

“Tiểu Nam tốt nhất.” Nam Ca Nhi thân thiết dựa vào lòng mình, khiến Mạc Thụ dần hồi phục lại bình tĩnh, vuốt trán Nam Ca Nhi, “Là hắn ngốc.”

“Àn.” Nam Ca Nhi gật đầu, “Hắn đích thực rất ngốc. Đương nhiên, ta cũng không thông minh.” Cười cười, “Chỉ có thể nói, chúng ta đều tự làm tự chịu.”

“Nếu đã bị nuôi dưỡng trong lòng, thì nên tiếp nhận vận mệnh.” Khẩu khí Mạc Thụ có chút khinh thường, “Cho dù hắn là sói, cũng chỉ có thể có giác ngộ của chó.”

Nam Ca Nhi kinh ngạc một chút, sau đó nhẹ giọng cười lên: “Mạc Thụ, ta có nói qua chưa.”

“Cái gì?”

“Người phi thường phù hợp với Quảng Điền.” Đại khái chỉ có người như Mạc Thụ, mới có thể trở thành người lãnh đạo của những gia hỏa trong Quảng Điền thôi.

Mạc Thụ cười cười, cũng không biết có hiểu ý tứ trong lời nói của Nam Ca Nhi không.

“Ta không biết thế lực tích lũy của mình lại lớn như vậy, vừa mới đầu, những kẻ xúi giục còn có thể làm ra vẻ, trước khi ta chưa chết, bọn họ đều không dám lành ra chuyện vọng động nào, chỉ sợ ta sẽ ngóc đầu trở lại, cho dù ba năm bị giam cầm trong lao ngục cũng không cách nào khiến bọn họ yên tâm.” Nam Ca Nhi lạnh lùng cười, nhẹ giọng lẩm bẩm, “Ta vừa chết, liền tứ phân ngũ liệt...” Cười nói tiếp: “Hắn căn bản không điều khiển được những thần tử quen dùng tâm kế đó.” Lấy chiêu bài vương ra làm cờ hiệu, làm những chuyện không dám nhìn người, câu tâm giác đấu, chỉ vì thỏa mãn mong muốn ích kỷ của mình, không ngừng khuếch trương thế lực và dã tâm, đường đường quân vương Bắc Quận, hiện tại chẳng qua là vật chơi đùa của mấy thế lực lớn mà thôi.

“Không chết.” Mạc Thụ vỗ mặt y, “Vẫn sống.”

“Ân.” Nam Ca Nhi nhẹ giọng nói: “Bắc Mạc Ly chết rồi, còn sống là Nam Ca Nhi.”

“Cho nên, ta sẽ không trở về đâu.” Y ngẩng đầu, cười nói.

“Ngoan.” Mạc Thụ đạt được lời hứa này của Nam Ca Nhi, rõ ràng rất vui sướng, nhẹ chạm vào cánh môi y: “Là nhờ tên tiểu lang cầu đó không biết nhìn hàng, cho nên mới giúp ta nhặt được bảo bối.”

“Bảo bối gì cũng không phải, chỉ là Nam Ca Nhi.” Y nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Được rồi, Tiểu Nam.” Mạc Thụ cũng không cưỡng cầu, cười cười: “Tóm lại, ta cảm thấy vận khí của ta rất tốt.”

“Như nhau thôi.” Cũng nhờ may mắn, mới có thể giống như kỳ tích tới được Quảng Điền, mới có thể sống lại.

Hiện tại Nam Ca Nhi cũng đã có được cảm giác thỏa mãn khi may mà mình đã đến thế giới này, may mà mình còn sống.

“Khi nào chúng ta quay về?” Hai người nhìn nhau cười nửa ngày xong, Nam Ca Nhi mới hỏi Mạc Thụ: “Ta nhớ mọi người rồi, lang trung phu tử, Tiểu Hạ, Chu Khê, còn có Xuân Kiều cô nương, còn có...” Rất nhiều rất nhiều người.

So với thế giới bên ngoài hỗn loạn, tràn đầy các loại dục vọng, phồn hoa trâm nhiễu này, ta càng muốn về Quảng Điền hơn, làm một Nam Ca Nhi nhỏ bé, sống thanh đạm nghèo khó.

Ký ức tốt đẹp nhất của ta ở thế giới này, toàn bộ đều ở đó.

“Thật sự không cần phải làm gì sao?” Mạc Thụ tựa hồ vẫn có chút không cam tâm, lại thăm dò Nam Ca Nhi lần nữa.

Nam Ca Nhi lắc đầu: “Không cần, ta không cần người vì ta, rơi vào cảnh bị người nguyên rửa.” Tuy hiện tại Bắc Quận đã phân chia thành nhiều thế lực lớn đấu đá nhau, nhưng cũng chưa tới mức dân chúng lâm than, cho nên thế cục Bắc Quận vẫn coi như ổn định, “Càng hướng hồ.” Y cười một chút, “Ta từng nói qua rồi, cứ để vậy đi, đã không còn liên quan tới ta, chúng ta vẫn đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, sớm trở về chút, tránh để mọi người lo lắng.”

Hiện tại y nhìn thấy những gương mặt xấu xí, mưu mô, đều cảm thấy buồn nôn, mà ta từng là người nổi bật nhất trong những gia hỏa này, đồng thời còn tự cho là đúng và cảm thấy mình là sạch sẽ nhất, vì mình đang bảo vệ thứ mà mình muốn bảo vệ.

... Năm đó ta rốt cuộc đã mang bộ mặt khó coi đến mức nào, sống khiến người phỉ nhổ tới mức nào vậy?

Nam Ca Nhi phát hiện, bản thân không còn nhớ rõ nữa.

“Được thôi.” Mạc Thụ cũng không nói gì nữa, vòng tay ôm Nam Ca Nhi: “Thật là một hảo hán tử độ lượng, người thật thiện lương.”

Nam Ca Nhi cười cười, vòng tay ôm vai Mạc Thụ: “Ân.”

Lương thiện sao? Ta chỉ cảm thấy, không nhất định phải lãng phí thời gian trên những chuyện không đáng kể này.

Ta chán nản chỉ là vì ta phát hiện ra trước đây toàn bộ những gì ta làm đều phí công, toàn bộ đều là tự làm tự chịu, mà không phải là vì người nào đó.

Bất luận Bắc Quận là vong quốc hay là hưng quốc, ta đều không còn cảm thấy cao hứng nữa.

Sinh mạng con người không quá dài, mà ta đã lãng phí rất nhiều rồi, cũng không biết còn bao lâu nữa là xài hết, cho nên chỉ muốn nhanh chóng trở về thế giới mà ta thích.

Chỉ là, lời này không biết Mạc Thụ có thể hiểu hay không, cho nên Nam Ca Nhi chỉ cười, không giải thích thêm.

“Đội người muốn cùng hồi hương lần này chuẩn bị xong, chúng ta liền trở về.” Mạc Thụ nhẹ cười.

“Àn.” Nam Ca Nhi gật đầu, thuận tiện hỏi thêm, “Đại khái cần bao lâu?”

“Buổi tối lên đường đối với thân thể người không tốt, sáng mai dùng cơm xong liền đi.”

Ta kháo!

Nhanh như vậy thì tên hỗn đản người còn bày ra vẻ mặt nghiêm chỉnh nói rõ cái đầu a!

Huống hồ, người căn bản không cho người ta thời gian chuẩn bị mà!

46. Chương 46

Hôm sau, Nam Ca Nhi mới sáng sớm đã bị lôi đầu dậy mơ mơ hồ hồ được đút cho bữa sáng, sau đó nhét vào xe ngựa, được Mạc Thụ ôm suốt quãng đường trông chừng rời khỏi đô thành Bắc Quận.

Văn sĩ đại nhân quả nhiên làm việc hiệu quả, chỉ một đêm, đã chuẩn bị hết toàn bộ người và vật cần mang theo, lấy cớ mang người đi du ngoạn, quang minh chính đại hùng dũng đi ra từ chính môn.

Đội Nam Ca Nhi tỉnh lại, thái dương cuối đông đã dâng lên đỉnh đầu đội ngũ.

Cũng không biết xe ngựa Quảng Điền làm bằng cách nào, dù sao Nam Ca Nhi chỉ cảm thấy trình độ trông chừng không khó mức chịu đựng như những chiếc xe ngựa khác, tiếng bánh xe lăn và tiếng móng ngựa cũng không khiến người ta đau đầu, càng huống hồ Mạc Thụ đang làm cái đệm ôm chặt y.

Thế nên y cảm thấy chất lượng của giấc ngủ nướng này không tồi, mở mắt ra, hơi động người.

Giọng nói của Mạc Thụ từ đỉnh đầu truyền xuống: “Tỉnh rồi sao? Bụng có đói không?” Bữa sáng Nam Ca Nhi chỉ tùy tiện ăn vài miếng đã đi tìm Chu gia ca ca chuyện phiếm rồi.

Nam Ca Nhi vẫn còn một chút ngái ngủ, ngậy ra một lúc, mới lười biếng nói: “Không đói.” Ngáp một cái, muốn rời khỏi đệm ngồi Mạc Thụ, vén màn che của xe ngựa nhìn ra bên ngoài.

“Làm gì?” Mạc Thụ ngăn cản y, “Cẩn thận phải gió.”

Nghe vậy, Nam Ca Nhi mới từ bỏ, tiếp tục dựa vào Mạc Thụ, nghe tiếng tim đập có quy luật của Mạc Thụ, không nói chuyện.

“Lạnh sao?” Mạc Thụ vừa hỏi, vừa mò mò tay Nam Ca Nhi.

Phát hiện cánh tay này không bởi vì người đã tỉnh mà trở nên lạnh đi, Mạc Thụ mới yên tâm.

“Phải mất bao lâu mới có thể về đến nhà?” Tuy xe ngựa không đến mức làm y không thích ứng, nhưng dù sao cũng không bằng Quảng Điền, nên Nam Ca Nhi càng lúc càng tưởng niệm ổ chăn ấm áp được ánh mặt trời chiếu rọi cùng cái giường rộng rãi bằng phẳng của mình.

“Rất nhanh.” Mạc Thụ giống như dỗ dành tiểu hài tử cười nhẹ, mềm giọng nói: “Muốn ăn cái gì không?”

Nam Ca Nhi suy nghĩ một chút, mới mềm mại đáp: “Không muốn.”

“Bữa sáng người không ăn được bao nhiêu.” Mạc Thụ thấp giọng: “Ăn chút cháo đi, làm nóng người.”

“Không đói.” Nam Ca Nhi lắc đầu, “Ăn không vô.”

“Ăn một chút được không?” Mạc Thụ không hề nản chí tiếp tục khuyên nhủ, “Lần trước người không phải nói ăn ngon sao?”

“Ăn không vô.” Nam Ca Nhi gáp một cái, “Buồn ngủ.” Thấy Mạc Thụ sẽ không cho phép mình trèo ra, Nam Ca Nhi lại dịch tìm vị trí thích hợp làm ổ xong, dự tính tiếp tục đánh giấc.

Mạc Thụ cũng không biết làm sao với y, thở dài, sờ bụng Nam Ca Nhi, phát hiện vì trên cơ bản y không hề động đậy nhiều, nên một chút đồ ăn vào buổi sáng cũng không có dấu hiệu tiêu hóa.

“Rất no rất no.” Nam Ca Nhi thăm thò, sau đó nghiêng đầu, nhanh chóng tiến vào giấc ngủ.

Tuy không đến mức rất no, nhưng cũng không có đói.

Mạc Thụ nghĩ như vậy, mới từ bỏ.

Xe đột nhiên dừng lại, tiếp đó, văn sĩ đại nhân đứng bên ngoài thấp giọng nói: “Tiên sinh, có tin tức mới.”

Mạc Thụ cúi đầu nhìn Nam Ca Nhi đang vùi cả gương mặt vào lồng ngực mình, xác nhận y không còn thức, mới nhẹ giọng nói: “Tiến vào.”

Văn sĩ vén màn che đi vào, sau đó thấp giọng nói: “Vừa rồi thu được tin tức.”

“Ăn?” Mạc Thụ nhướng mi_____ Hắn biết nếu như không phải đại sự gì, đối phương không có khả năng tới hồi báo ngay như vậy.

“Quân vương Bắc Quận tự treo cổ trong Ly vương phủ.”

Biểu tình Mạc Thụ có chút quái dị.

Ly vương, tự nhiên chính là thân phận trước đây của người trong lòng mình, Ly vương phủ đó tự nhiên cũng là nơi mà y từng cư trú.

Tuy năm đó quân vương Bắc Quận tuyên bố Ly vương lòng dạ khó lường ý đồ tạo phản, phế bỏ thân phận thân vương của Ly vương, giam vào thiên lao, cuối cùng xử chết.

Nhưng Ly vương phủ này, lại không biết vì sao vẫn còn để lại, nhưng không dùng tới.

Tuy vẫn không rõ điều này đại biểu cho cái gì, nhưng Mạc Thụ theo bản năng cúi đầu, nhìn Nam Ca Nhi đang yên tĩnh ngủ trong lòng mình.

“Tiên sinh?” Văn sĩ nhẹ giọng gọi hắn.

Mạc Thụ ngẩng đầu, mặt không biểu tình nhìn văn sĩ.

Tuy biểu tình của hắn không khác gì bình thường, nhưng văn sĩ lập tức phản ứng: “Vâng, ta sẽ không nhắc tới với Nam Ca Nhi.”

Mạc Thụ lúc này mới khẽ mỉm cười: “Có thể dùng thân phận quân vương mà chết, thực sự vẫn khá tiện nghi cho hắn rồi.”

“Có lẽ, Bắc Quận vương cũng nghĩ như vậy, cho nên mới thừa lúc không ai phòng bị, tự treo cổ trong Ly vương phủ.” Văn sĩ mỉm cười cúi đầu, nói.

Mạc Thụ hạ mắt, nhìn gương mặt trắng bệch, đôi môi sặc nước của Nam Ca Nhi, nhẹ giọng nói: “Thôi vậy, nếu ta đã đáp ứng y không tiếp tục lãng phí thời gian, thì đương nhiên không cần làm gì cả.” Nhắc một ngón tay lên, chọc chọc vào mặt Nam Ca Nhi: “Tiếp tục lên đường.”

“Vâng.” Văn sĩ cười, sau đó nhìn cục lông trắng tuyết đang bao chặt Nam Ca Nhi _____ Nhìn từ góc độ của hắn, đương nhiên không thể thấy người đang bị ôm chặt trong lòng Mạc Thụ, “Lần này nhìn thấy tiên sinh và Nam Ca Nhi hai người cùng nhau trở về, mọi người nhất định rất cao hứng.”

Mạc Thụ tựa hồ không hiểu lắm lời của văn sĩ, hắn chỉ có chút khó hiểu nhìn văn sĩ, sau đó tiếp tục nhẹ chọc gương mặt Nam Ca Nhi. “Àn, y cũng muốn trở về nhanh một chút.”

Văn sĩ cười cười, hơi cúi lưng với Mạc Thụ, rồi nhẹ nhàng ra ngoài.

Giữa trưa, đoàn sẽ dừng lại nghỉ_____ đã đến thời gian dùng cơm trưa của Nam Ca Nhi rồi.

Nếu không có gì ngoài dự liệu, Mạc Thụ luôn sẽ phi thường kiên trì bắt Nam Ca Nhi mỗi ngày đúng giờ ăn cơm_____ cho dù y đang ngủ cũng sẽ bị dựng dậy ăn xong ngủ tiếp.

Nam Ca Nhi lúc này đã kết thúc cuộc chuyện phiếm với Chu Công, dựa trước người Mạc Thụ ngây ngẩn nhìn cảnh sắc hơi chút tiêu điều ngày đông.

Ở đây không gần đường lớn, cũng sẽ không có thôn xóm, bốn phía trừ những đám cỏ cây tạp loạn và một con đường nhỏ miễn cưỡng đủ cho bánh xe lăn qua, chỉ còn một con đường nhỏ giữa núi cực kỳ bình thường.

Nơi không xa, vài người đang sắp xếp một đám cỏ lớn, nhặt một chút củi khô nhóm lửa bắt nồi đang nấu cái gì đó.

Vài người thiếu đi chắc là đang đi dò đường.

Mà Nam Ca Nhi lại vì thân thể quá yếu, hoàn toàn không thể giúp gì chỉ đành ngồi phát ngốc.

Nhưng, Mạc Thụ tiên sinh gia sự vạn năng, lực sinh tồn hoang dã nghịch thiên, thân thể cường độ cao, võ lực cực cao, lúc này cũng ngốc ra, cười híp mắt ôm tiểu bí đồ tình nghịch của nhà mình, không có một chút cảm giác tội lỗi khi ngồi chơi không.

Ách, được thôi, kỳ thật không phải là ngồi chơi không, người ta vẫn luôn dùng biểu tình chan chứa tình cảm thâm tình cuộn cuộn nhu tình như nước để mà nhìn Nam Ca Nhi làm hoa si.

Dù sao đã được thao luyện, Nam Ca Nhi không thèm nhìn tới đường nhìn nhiệt tình triền miên của gia hỏa này nữa, tựa ngồi ngây ngẩn, cả đầu óc hiện tại đều phát tán phương thức tư duy ra cực hạn.

Vì y rất nhanh từ thời tiết cực tốt hôm nay nhớ tới những con heo trong nhà không biết có được chăm sóc tử tế không.

Nhìn một đám người đang cụm lại bắt nồi nấu nước kia liền nhớ tới tình cảnh năm đó mọi người vây quanh đám lửa nướng thịt, tiếp đó lại nghĩ xem cái áo lông màu trắng kia rốt cuộc là từ con thú nào?

Tại sao thánh thú lại bị người Quảng Điền xem là dã thú cực kỳ bình thường mà xử lý?

Tóm lại, chính là cứ tùy tiện tiện không mục đích như vậy nghĩ lung tung một trận.

Bữa trưa xong rồi.

Không biết là ai trong lúc dò đường đã săn được hai con thỏ gầy ốm, cũng liền bỏ vào nấu chung.

Nhìn hai con thỏ ốm nhom không có được mấy lượng thịt đó, trong mắt Nam Ca Nhi cuối cùng cũng xuất hiện thần thái hồng hào.

Tuy nói, mùa đông sắp kết thúc rồi, tất cả lượng mỡ dưới da động vật đều đã tiêu hết, cũng không có bao nhiêu thịt, trên cơ bản đều là một bộ xương, nhưng dù sao cũng là đồ ăn hoang dã.

Những người nướng thịt này, nhìn thấy ánh mắt khát cầu đói khát của Nam Ca Nhi, sau khi nướng xong, lập tức đưa tới một cái chân sau_____ Lương khô mà họ mang theo có rất nhiều, cũng không trong chờ chút thịt này có thể no bụng, chẳng qua là đổi khẩu vị thôi.

Vì Nam Ca Nhi thân thể không tốt, cho nên Mạc Thụ xé một miếng thịt nhỏ cho Nam Ca Nhi, rồi không cho thêm gì nữa_____ Lại nói, hắn cảm thấy Nam Ca Nhi khẳng định không có hứng thú ăn thịt con thỏ vừa ốm vừa không có mỡ này.

Thế là bỏ ‘con thỏ khô’ đó xuống, lấy một chén cháo từ trong hộp gỗ đựng giữ ấm ra.

“Ăn cháo.” Mạc Thụ múc một muống, một tay ôm Nam Ca Nhi, đưa muống tới miệng y.

Nam Ca Nhi lắc đầu, nghiêng mặt đi, tỏ vẻ không hứng thú.

“Tiểu Nam ngoan.” Mạc Thụ vuốt lông, “Rất ngon đó.”

Nam Ca Nhi lại lắc đầu, lần này ngay cả mặt cũng vui vào ngực Mạc Thụ.

“Tiểu Nam...” Khẩu khí của Mạc Thụ rất bất đắc dĩ, nhưng lại có chút sủng nhược dễ dàng: “Không ăn gì không tốt cho cơ thể đâu.”

“Không muốn.” Nam Ca Nhi rầu rĩ nói.

“Sao lại không muốn, lần trước không phải người nói rất ngon sao?” Mạc Thụ lo lắng nói, vừa cầm muỗng đụng vào miệng Nam Ca Nhi.

Nam Ca Nhi nhin cũng không thể nhin, đánh văng cái tay đang vòng ôm lấy mình, lặng lẽ ăn đậu ở bụng mình của Mạc Thụ, gằm thét với người nào đó: “Người không có lầm đi, ta đã ăn suốt một tuần rồi, bà nó hiện tại hể ta ngửi thấy cái mùi này đã liền muốn ói rồi, người có phải muốn chọc ta chết không!”

Mạc Thụ ngây ra, sau đó ngốc nghếch nói: “Không phải người nói thích nó sao?” Rất hiển nhiên, hẳn phi thường ngoài ý muốn về sự phản kháng của Nam Ca Nhi hiện tại.

“Một tuần trước ta nói thích, sau đó người liền cho ta ăn suốt một tuần, là suốt một tuần đó!” Nam Ca Nhi thấy biểu tình rất kinh ngạc của Mạc Thụ, càng thêm bi phẫn.

Chình vì người này mang về mặt chân thành thật tâm lo lắng, cho nên ta mới không nhẫn tâm phản kháng a.

Vốn cho rằng trở về rồi, sẽ không có thời gian và điều kiện để nấu cháo, không ngờ được, Mạc Thụ cư nhiên mang theo đầu bếp của nhà người ta, còn làm hộp cơm giữ ấm!

Ta quả thật là bị khổ bức tới tận nhà mà!

Những ngày này thật không thể chịu nổi!

47. Chương 47

Bên này Nam Ca Nhi còn đang buồn bực, bên kia khu rừng, một trận loạt xoạt vang lên.

Một cục đen thui to bự từ khu rừng đối diện Nam Ca Nhi xông ra.

Từ phương hướng tầm nhìn của Nam Ca Nhi vừa khéo có thể chân chân thiết thiết thấy rõ.

Đó rõ ràng, là một con gấu đen to lớn vô song, đáng lý ra đang phải ngủ đông!

Nam Ca Nhi mở banh con mắt.

Bị chúng ta chọc tỉnh sao? Hay là đói bụng rồi? Hoặc là cảm thấy lạnh?

Làm sao có thể làm sao có thể!

Nam Ca Nhi muốn bình tĩnh lại, bình ổn tâm tư loạn cào cào lên kia.

Con gấu đen đó phi thường to lớn, ước chừng gần ba trăm cân, tuy không có gằm thét, chỉ tiếp cận bên này, nhưng chỉ dựa vào thân hình như tòa núi nhỏ đó, Nam Ca Nhi cũng có thể cảm nhận được sự hung hiểm mà dã thú tản phát ra.

“Ân?” Mạc Thụ phát hiện Nam Ca Nhi hai mắt nhìn thẳng ra đằng sau mình, cũng liền quay đầu lại: “Sao vậy?”

“Mạc Thụ....” Nam Ca Nhi nuốt nước miếng, gượng gạo hỏi hắn: “Người có thể đánh với gấu đông không?”

“Ân?” Mạc Thụ không hiểu Nam Ca Nhi đang nói gì, hắn chỉ nhìn con gấu đen đó rồi lên tiếng chào hỏi: “Thu hoạch không tồi nha.”

Hả?

Nam Ca Nhi ngây ra.

Con gấu đó động động, đích thật mà nói, cả con gấu đó đang bị đùn lên trên.

“Tiếp đó một tiếng binh nặng nề, khối thịt đen thui đó, bị vút lên mặt đất.

Nam Ca Nhi lúc này mới nhìn kỹ, là một nam tử vác con gấu về_____ vì con gấu thực sự quá lớn, cho nên hoàn toàn che mất người này không sao thấy được.

Cũng chính vì cái này, cho nên Nam Ca Nhi mới cho rằng con gấu đen tập kích....

Nhưng hiện tại, y hiển nhiên càng thêm hỗn loạn_____ Đây!

Đây là tại sao? Người còn không nặng bằng con gấu này a, người rút cuộc làm sao mà đem được con dã thú hung hiểm này qua đây vậy!

Người là kiến sao!

Điều khiến Nam Ca Nhi khó có thể tiếp nhận nhất chính là, đám người đang bận rộn kia cư nhiên không có lấy một chút kinh ngạc nào hoan hô một tiếng, rồi tiến tới, lấy dao rạch da, cầm mâu gọt gọt xẻo xẻo thịt, còn lấy gan gấu ra....

Cái chuyện vượt quá hiện thực này lại có thể phát sinh một cách trấn định như thế, có thể sao!

Nam Ca Nhi có muốn phỉ nhổ cũng không có sức nữa.

Nam nhân khuôn con gấu đen về cùng với vài người nói gì đó, sau đó vỗ vai nhau, lại chạy đi thay y phục, rồi đi tới chỗ Mạc Thụ và Nam Ca Nhi.

Nhìn thế này, cũng thật sự không thể tính là nhân vật vai u thịt bắp gì, nhiều lắm cũng chỉ là hơi trắng kiện một chút, nhưng hoàn toàn không đủ đáp ứng tiêu chuẩn của nam nhân cơ bắp.

Hắn rút cuộc làm sao vác con gấu về đây!

Nam Ca Nhi ngốc ngốc nhìn nam nhân đó, trăm suy ngàn nghĩ cũng không hiểu.

Người đó đi tới trước mặt Mạc Thụ, chào hỏi với Mạc Thụ, sau đó cười nói với Nam Ca Nhi: “Nam Ca Nhi, ta là ca ca của Tiểu Hạ.”

“A...” Nghe vậy, Nam Ca Nhi mới ngẩng đầu lên, tỉ mỉ đánh giá diện mạo của nam nhân. Phương thức xuất hiện của vị mãnh nam này thật sự là quá mức chấn động, cho nên Nam Ca Nhi hoàn toàn không chú ý tới diện mạo của đối phương.

_____ Quả nhiên, thật sự có chút tương tự với Tiểu Hạ đang ở Quảng Điền.

“Trong thư của Tiểu Hạ, thường nhắc tới người.” Đại Hạ cười nói: “Còn nói Nam Ca Nhi người sợ lạnh, bảo ta phải chiếu cổ cẩn thận, cho nên ta đặc biệt sắm con gấu này để làm áo cho người.”

... Người rút cuộc là muốn thế nào a! Một mình người, chạy đi săn con gấu đen bự chẳng đó, chỉ vì làm áo cho ta!

Người là siêu nhân sao!

Nam Ca Nhi đen mặt không tả nổi, nhưng vẫn co giắt khóe miệng, cười nói: “... Cảm ơn!” Trên trên dưới dưới đánh giá một lượt, “Không có thụ thương chứ?” Tuy nhìn gia hỏa này tựa hồ ngay cả máu cũng không bị dính thì đương nhiên là vô cùng nhẹ nhõm, nhưng y vẫn hỏi.

Đại Hạ rờ bụng, “Nói ra, hình như có hơi đói rồi.” Vừa nói như vậy, vừa quay sang Mạc Thụ: “Tiên sinh, ta đi ăn chút đồ.” Quay người trở vào giữa đám người kia.

.... Ta không nên hỏi thì hơn.

Nam Ca Nhi chỉ cảm thấy đầu đầy hắc tuyến không biết phải nói cái gì mới tốt.

“Về đến nhà, đợi lớp da làm tốt rồi, Tiểu Nam lại có thêm y phục mới để mặc.” Mạc Thụ cười nhẹ, mò mò, “Thật ngoan.”

....Đợi lớp da làm tốt rồi, lại chế thành y, mùa đông đã qua rồi có được không!

Hơn nữa, có y phục mới cùng việc ta có ngoan hay không có liên hệ quái gì đâu chứ!

Cứ nói kiểu đó, bộ ta là hài tử ba tuổi sao? Còn thật ngoan!

Người mới thật ngoan đó, cả nhà người đều thật ngoan!

Mạc Thụ hoàn toàn bỏ lơ ánh mắt oán niệm của Nam Ca Nhi, cười nhu nhu tóc y, sau đó nhần mảy nhìn cái chén trong tay: “Làm sao bây giờ? Tiểu Nam người lại không ăn.”

“Ta ăn ngán rồi!” Nam Ca Nhi dùng đại lực phản kháng cái trò này.

“Cái này tốt cho thân thể người.” Mạc Thụ nói, “Người cũng hy vọng nhanh khỏe lên mà đúng không?” Vừa ý đồ muốn đút cái muỗng vào miệng Nam Ca Nhi.

“Ta hy vọng có thể nhanh khỏe lên, nhưng ta không muốn ăn cái này!” Nam Ca Nhi né tránh, liều mạng lắc đầu, vùi đầu vào ngực Mạc Thụ, chính là không chịu ăn.

Y biết hiện tại bộ dáng của bản thân chỉ dùng một từ để hình dung đó là ____ tùy tính.

Nhưng bình thường đều là gia hỏa này hại ta, lúc này đây để ta làm khó hấn thì có sao đâu chứ!

Ta chính là tùy tính, người có thể làm gì ta!

Đương nhiên, Mạc Thụ đối với sự tùy tính lúc này của Nam Ca Nhi đích thực là hoàn toàn không có biện pháp, đem chén cháo hầu như chưa được đụng vào chút nào uống sạch, sau đó thò tay, rờ rờ đầu Nam Ca Nhi: “Ta biết rồi.”

Nghe âm thanh nuốt xuống của Mạc Thụ, Nam Ca Nhi biết Mạc Thụ đã từ bỏ dự tính đút cháo ình, Nam Ca Nhi ngẩng đầu, nhìn Mạc Thụ.

“Ng ngoan ở đây đừng động.” Mạc Thụ dùng áo chắn gió bao kín Nam Ca Nhi, ôm xuống, đặt cạnh đồng lửa, sau đó nhét lò ấm vào trong áo lông, “Ta lập tức trở lại.”

“Đi đâu?” Nam Ca Nhi ngây ngốc nhìn bóng dáng Mạc Thụ rời đi, hỏi.

“Chuẩn bị bữa trưa cho người.” Mạc Thụ cười nói, tiện tay kéo một người đi ngang, chỉ chỉ Nam Ca Nhi, biểu thị nhờ hấn trông chừng. Rồi lại cười với Nam Ca Nhi: “Người cũng không thể không ăn cái gì.”

Chuẩn bị bữa trưa?

Nam Ca Nhi có chút không hiểu ____ Dù sao y biết thân thể mình không tốt, những thức ăn như thịt nướng các loại căn bản không thể ăn nhiều.

Một lúc sau, Mạc Thụ xách mấy con cá trở về.

Nam Ca Nhi có thể nhìn thấy cánh tay lộ ra ngoài của Mạc Thụ vẫn còn dính vài hạt nước, lớp da có chút xanh tái.

... Thời tiết lạnh như vậy.

Bản thân y đang được vây toàn thân trong áo lông thế này mà còn cảm thấy lạnh, mọi người thì đều mặc y phục mùa đông dày cộm.

Mạc Thụ chỉ là thân thể khỏe mạnh, nhưng cũng không phải không biết lạnh.

Trong thời tiết hàn lạnh này, cá bình thường đều lặn xuống vực nước sâu, ở vùng nước cạn căn bản không thể nào bắt được.

Cho dù là Mạc Thụ, chỉ có thể chịu đựng thời tiết hàn lạnh này, xuống nước bắt cá, cho nên làn da mới đông thành màu sắc như vậy.

Mạc Thụ mang một thân hàn khí trở về cạnh đồng lửa, có thể là sợ sẽ khiến Nam Ca Nhi lạnh, hấn cách y khá xa.

Nhanh chóng nhận nước người bên cạnh truyền tới, đổ vào nồi, nhanh lẹ rạch bụng mấy con cá đó, sau đó vớt vào nồi, tìm người lấy chút gừng tỏi, phủ lên mặt.

Nam Ca Nhi bọc trong áo, ngẩn ngơ nhìn động tác cực kỳ điêu luyện tự nhiên của Mạc Thụ.

Mạc Thụ bận rộn xong, ngẩng đầu lên, nhìn mặt Nam Ca Nhi, cười: “Đợi thêm một chút nữa là có canh cá uống rồi, đừng gấp.”

Nam Ca Nhi gật đầu.

Suy nghĩ một chút, lại nói với Mạc Thụ: “Lạnh, qua đây ngồi chắn gió cho ta.”

Mạc Thụ tựa hồ không hiểu lắm tại sao Nam Ca Nhi ngồi ở chỗ dưới đầu gió mà cũng bị gió thổi tới.

Nhưng hắn vừa bận rộn một trận xong, vừa rồi khí lạnh bị nhiễm khi xuống nước cũng đã được đồng lửa xua tan không ít, thế là đi qua, ngồi bên cạnh Nam Ca Nhi, nghiêng đầu hỏi y: “Như vậy sao? Còn lạnh không?”

Nam Ca Nhi cười cười, không trả lời.

“Sao vậy?” Mạc Thụ cảm thấy biểu tình Nam Ca Nhi tựa hồ không đúng, có chút khẩn trương hỏi y.

Nhưng lại bị cánh tay có hơi lạnh nắm lấy tay mình.

“Còn lạnh sao?” Tiểu bí đỏ hay xấu hổ chà xát tay hắn, muốn làm tay hắn ấm lên.

Mạc Thụ ngạc nhiên một chút, sau đó cong môi cười nói: “Hiện tại không còn nữa.”

“Thời tiết lạnh như vậy, người không cần mạng nữa sao!” Tiếp tục báo oán.

“Không có nghiêm trọng như thế đâu.” Mạc Thụ cười híp mắt nhìn Nam Ca Nhi: “Chỉ là lúc mới vào nước thì hơi lạnh.”

“Ta có thể tiếp tục ăn cháo.” Nam Ca Nhi nhỏ giọng thăm thì.

Tuy biết điều này thật sự sẽ không lấy đi tính mạng Mạc Thụ, nhưng như vậy là tự chịu tội rồi.

“Ủy khuất người rồi.” Mạc Thụ dùng cánh tay rảnh rang sờ mặt y: “Đợi đi về hướng nam thêm vài ngày nữa, sẽ không còn lạnh như vậy nữa.”

“Ngô.” Nam Ca Nhi tùy tiện đáp một tiếng, tiếp tục xát tay cho Mạc Thụ.

Trên thực tế, cho dù vẫn luôn được bảo hộ tốt, thì người có nhiệt độ cơ thể quá thấp mới càng đáng để lo lắng hơn.

Mạc Thụ có chút bất đắc dĩ cười cười, hơi nâng cằm Nam Ca Nhi lên, để tầm mắt y rời khỏi bàn tay mình: “Không sao, một lát liền tốt.”

Nam Ca Nhi giãy một cái, không giãy thoát, ngẩng đầu lên, cũng có chút bất đắc dĩ nhìn Mạc Thụ: “Không thể không chăm chút như vậy.” Cỗ lẽ sẽ bị nứt da a!

“Có khó thêm cũng chịu được, còn sợ chút này sao?” Mạc Thụ cười sự khẩn trương không cần thiết của Nam Ca Nhi.

“Trước đây ta không biết, hiện tại ta không thể mở mắt trân trân mà nhìn a.” Nam Ca Nhi nhỏ giọng lầm bầm.

Nghe Nam Ca Nhi nói như vậy, con người Mạc Thụ tối lại, sau đó cười càng thêm nhu tình như nước.

“Thật khả ái.” Hắn lẩm bầm như thế. “Thật muốn dùng sức ôm chặt Tiểu Nam vô cùng khả ái này.” Rút cánh tay bị Nam Ca Nhi nắm ra, hai tay ôm mặt Nam Ca Nhi, tiến sát lại, một nụ hôn nhẹ nhàng, rơi xuống môi y: “Nhưng hiện tại, chỉ có thể hôn người.”

48. Chương 48

“Tiên sinh.” Ngoài xe ngựa, có người thấp giọng hồi báo. “Chúng tôi tìm được một hài tử thích hợp, không biết tiên sinh có hứng thú nhìn một lần.”

Mạc Thụ nhìn người trong lòng vì hồi báo ở bên ngoài mà hơi mở mắt ra, nhàn nhạt nói: “Không cần, an bài thỏa đáng là được.”

“Vâng.” Tất cung tất kính đáp một tiếng, chiếc xe đã ngừng lại tiếp tục lăn bánh.

Nam Ca Nhi chớp mắt, nhìn Mạc Thụ: “... Đây là hài tử thứ tư phát hiện trên đường rồi đúng không?”

Mạc Thụ gật đầu: “So với niên đại không có chiến loạn mà nói, đích thật khá dày đặc.”

“Trong nội cảnh Bắc Quận ba đứa.” Nam Ca Nhi nhẹ giọng nói: “Cho dù nhất thời không có chiến loạn, chỉ sợ Bắc Quận cũng là quốc gia có thể cục hỗn loạn nhất.”

“Có lẽ không lâu nữa sẽ dẫn phát chiến tranh.” Mạc Thụ nói.

“Nhưng mà, điều này không liên quan tới ta và ngươi.” Nam Ca Nhi cười, “Đó chỉ là chuyện của bên ngoài.” Y giống như muốn nói với Mạc Thụ, lại tựa như đang cường điệu với chính mình.

Thông qua tiếp xúc với những người Quảng Điền ở bên ngoài trong thời gian này, Nam Ca Nhi phát hiện đối với bọn họ mà nói, thế giới rộng lớn bên ngoài này kỳ thật cũng chỉ là một nơi rèn luyện cực đại không có cái thứ hai mà thôi, bọn họ ở nơi này được tôi luyện, có được kinh nghiệm, trở thành tài năng hiếm có, nhưng cuối cùng bọn họ vẫn trở lại nơi mà bọn họ xuất phát, ai nấy làm những công việc sở trường của mình, xây dựng nhà cửa của riêng mình, khiến cho nơi vốn đã vượt xa thế giới bên ngoài, càng thêm đẹp đẽ.

Nam Ca Nhi thậm chí có một cách nghĩ hoang đường thế này, y cảm thấy trong mắt của người Quảng Điền, thế giới bên ngoài kỳ thật chỉ là vật lệ thuộc của Quảng Điền mà thôi.

Bộ phận trung tâm nhất, bản chất nhất của thế giới này, là Quảng Điền.

Chỉ cần Quảng Điền không có động loạn, cho dù bốn quốc gia toàn bộ đều chìm vào chiến loạn, cũng sẽ không thương tổn đến căn cơ của thế giới này.

Điều này khiến y càng thêm hiếu kỳ_____ Quảng Điền đối với thế giới này, rốt cuộc là sự tồn tại thế nào.

Nhưng trước mắt, còn có vấn đề cần giải quyết hơn.

“... Mạc Thụ.”

Mạc Thụ nhìn Nam Ca Nhi, trong con mắt bình tĩnh lộ ra một chút thần tình nhu mềm không bao giờ triển khai trước mặt người khác.

“Quảng Điền rất nhiều người, cũng là cô nhi ở bên ngoài đến sao?”

Mạc Thụ gật đầu: “Đúng vậy, mẫu thân của ta, vốn cũng là cô nhi bên ngoài.” Hắn không dự tính che giấu Nam Ca Nhi bất cứ điều gì, thế là rất thẳng thắn nói: “Được người trước mặt phát hiện, mang về Quảng Điền, sau đó quen biết cùng phụ thân ta rồi kết làm phu thê.”

Quả nhiên Mạc Thụ hắn, cái gì cũng không biết....

“Mẫu thân của ngươi, qua đời thế nào?” Nam Ca Nhi nghĩ một chút, lại hỏi.

“Mẫu thân từ khi ta còn thơ ấu, đã vì bệnh mà qua đời.” Mạc Thụ bình thản nói rõ_____ giống như một người thành niên sớm đã tiếp thu chuyện mẫu thân chết sớm.

Nghe vậy, Nam Ca Nhi bất giác nhìn Mạc Thụ_____ biểu tình của hắn rất bình tĩnh rất an tường.

An tĩnh bình thản đến trình độ tàn khốc.

Hắn sẽ không biết đằng sau bức màn hắn tự nhận định, ẩn giấu chân tướng khiến người ta tuyệt vọng không thể làm gì.

Nhưng lúc này, Nam Ca Nhi từ đáy lòng cảm thấy, may mà Mạc Thụ không biết chuyện năm đó phát sinh trên người phụ thân của hắn.

Không có ai sai.

Cũng không có ai lầm.

Nếu phải chân chính truy cứu, cũng chỉ có thể không trách nhiệm mà quy chụp cho vận mệnh.

Nhưng hậu quả sau khi hiểu rõ chân tướng, lại là thứ người bình thường khó thể tiếp nhận____ Cho dù là Mạc Thụ, có lẽ cũng sẽ vì vậy mà dao động.

Ta cảm thấy Mạc Thụ hiện tại như vậy rất tốt, kiên trì tin tưởng vào những sự vật cần tin tưởng, trông chừng những điều trân quý trong nội tâm, được nhiều người như thế ỷ lại, tín nhiệm, che chở cho Quảng Điền, giống như tòa núi cao trong lòng bọn họ, chưa từng dao động một chút.

Mục quang vĩnh viễn đều nhìn thẳng phía trước, vĩnh viễn đều thông minh tài cán như vậy, vĩnh viễn đều cường đại như vậy.

Sự đen tối phía sau, chân tướng tàn khốc phía sau, sự mục nát bị che giấu phía sau, ta hy vọng ta cũng có thể trở thành một phần tử đem nó chôn vùi.

Được bảo vệ, đồng thời, cũng bảo vệ, trói buộc ngàn tơ ngàn sợi, trách nhiệm không thể nào gột bỏ.

Đây đại khái chính là sự liên quan của Quảng Điền cùng Mạc Thụ.

Nam Ca Nhi đột nhiên trầm mặc, khiến Mạc Thụ nâng cằm y lên nhìn y: “Sao vậy?”

Nam Ca Nhi hồi thần, cười, lắc đầu: “Không có gì.” Nhướn cổ lên, muốn nhìn cảnh vật bên ngoài: “Thời tiết ấm lên rồi.” Đương nhiên, bị Mạc Thụ ôm chặt phần thắt lưng, y chỉ có thể lúng túng duỗi một chút, rồi từ bỏ.

“Ân.” Mạc Thụ nói: “Còn năm ngày, là có thể về tới Quảng Điền.”

Nam Ca Nhi gật đầu: “Lần này ra ngoài cứ như đã trôi qua rất lâu rồi vậy.”

Mạc Thụ chỉ cười, vén những sợi tóc rơi xuống bên mặt Nam Ca Nhi, chơi đùa trong lòng bàn tay.

Kỳ thật thời gian cũng không tính là rất lâu, chỉ là tâm tình của bản thân biến hóa quá lớn, cho nên mới cảm thấy thời gian thật lâu.

Không phải ai cũng đều có vận may như vậy để có thể mở rộng lòng buông bỏ quá khứ, cũng không phải ai cũng đều có thể gặp được đối tượng khiến mình lần nữa cảm nhận tư vị có thể tín nhiệm khi đang trong lúc tuyệt vọng cực độ.

Nam Ca Nhi biết bản thân đã rất nỗ lực, sống rất cực khổ.

Tốt và xấu, vui vẻ thống khổ, nghèo khó vinh quang, ta toàn bộ đều thử một lần.

Cũng chính vì như vậy, ta mới có thể buông bỏ toàn bộ quá khứ.

Nhân sinh một đời, dục vọng là khổ, cô đơn là khổ, bi thương là khổ, thậm chí vui vẻ, sau này, cũng là khổ.

Gian nan biết bao.

Mà ta, hiện tại chỉ cầu có thể an nhiên trôi qua kiếp này, đã đủ rồi.

“Trở về, lại mua vài cây mai trồng đi.” Nam Ca Nhi đột nhiên nói.

Mạc Thụ đang cúi đầu ngửi mùi hương trên tóc Nam Ca Nhi liền ngẩng đầu lên, không để ý đáp: “Ân? Được.”

“Cũng không biết mớ thịt ướp mặn dự trữ trong nhà có lên mốc hay không.

“Sẽ có người giúp chúng ta phơi khô.” Mạc Thụ không để ý lắm trả lời, ngón tay nhẹ chạm vào làn da sau gáy Nam Ca Nhi.

“Gia súc trong nhà có bị đói hay không?”

“Có người chiếu cố.”

“Nha môn nhất định tồn rất nhiều chuyện.”

“Chu Khê rất thích nhọc lòng mà.” Mạc Thụ không chút trách nhiệm nói.

Nhìn coi, thật sự là chuyện nào cũng dự tính, toàn bộ đều an bài tốt cả.

“Quảng Điền rốt cuộc là cái gì?”

Câu này vừa nói ra, Mạc Thụ mới thu liễm lại thái độ tùy tiện, nhẹ chạm mặt vào mặt Nam Ca Nhi một cái: “... Tiểu Nam muốn biết?”

Nam Ca Nhi nghiêng mắt nhìn Mạc Thụ: “Nếu người không nguyện ý nói, hoặc cảm thấy không tiện nói, ta có thể không muốn biết.”

“Mới không có nha.” Mạc Thụ thấp giọng nói, khe khẽ thăm thì: “Ta cảm thấy người rất muốn biết.”

Hắn không phát hiện bản thân đang lộ ra thần sắc si mê cực kỳ hiếm thấy, chỉ là rất lý lẽ thản nhiên cọ cọ mặt Nam Ca Nhi không ngừng.

“Được thôi.” Mạc Thụ không phát hiện, không chứng minh Nam Ca Nhi không thấy, thế là y cười cười: “Ta muốn biết, cho nên xin nói cho ta đi.”

Kỳ thật y không cảm thấy quan trọng lắm, cho nên mới giữ vấn đề này lại trong rất nhiều chuyện không quan trọng mà chưa từng hỏi. Vì dù sao bất luận Quảng Điền là nơi như thế nào, y cũng đã không còn nơi nào để đi, hoặc nên nói, đã không còn nơi nào khác có thể cho y cảm giác thuộc về như Quảng Điền nữa.

“Người biết Mạc () không.” Mạc Thụ cười nói.

Mạc?

Nam Ca Nhi đầu tiên là ngây ra.

Trong thế giới này, Mạc đương nhiên không có khả năng là sinh vật lương thiện có thể ăn ác mộng như trong truyền thuyết cổ đại, cũng không phải chủng vật trân quý thật sự tồn tại.

Mà là một loại ác thú ăn thịt người đáng sợ, như lời nguyện rửa thiên tai các loại.

Ví dụ như, ai nếu làm ra chuyện ác nào thiên lý bất dung, người đời nguyện rửa thường sẽ nói, sớm muộn cũng sẽ bị Mạc ăn, sẽ chết không nơi chôn thân ____ đại loại như vậy.

Cũng chính là nói, đây tương đương với trời phạt.

Mạc Thụ đột nhiên hỏi như vậy, Nam Ca Nhi có chút nghi hoặc.

“Một khi trở thành thủ lĩnh của Quảng Điền, bất luận trước đây tên họ là gì, đều đổi thành Mạc (). Mạc Thụ nói như vậy.

“A...” Nam Ca Nhi ngây ngốc chớp mắt.

Sẽ không phải giống như ta đang nghĩ đó chứ!

“Kỳ thật, nguyên bản chân tướng không phải là như vậy.” Mạc Thụ nhìn biểu tình ngây dại của Nam Ca Nhi, nhẹ cười lên, thò tay sờ đầu y: “Kỳ thực, họ Mạc (), mới là chủ nhân của tất cả quốc thổ trên thế giới này.”

Hả!

Lần này, Nam Ca Nhi thật sự bị chấn kinh, y nhắc mông lên, dùng ánh mắt long lanh có thần nhìn Mạc Thụ, chờ nghe tiếp.

Mạc Thụ nhìn biểu tình của Nam Ca Nhi, đột nhiên có chút khó thể khống chế bật cười, tiếp đó càng cười càng lớn, cuối cùng, chặt chẽ ôm lấy Nam Ca Nhi, rất sáng khoái cười lớn.

Nam Ca Nhi bị ấn trước ngực Mạc Thụ, đầu đầy hắc tuyến_____ Tại sao đột nhiên nhìn ta mà cười.

Còn nữa, nói tiếp đi chứ?

Người cười coi như xong sao?

“Bộ dáng của Tiểu Nam, thật nhiều chuyện.” Mạc Thụ vừa cười vừa ngắt ngứ nói.

... Đây gọi là nhiều chuyện sao!

Đây hoàn toàn là bí mật kinh thiên động địa được không!

Ba cái chuyện bát quái thì nói rất là trịnh trọng, mà chuyện trọng đại thế này lại bị biến thành chuyện bát quái!

Đầu óc người có phải hoàn toàn bị hư rồi không!

49. Chương 49

“Kỳ thật, là như vậy.” Khi không dễ gì mới đợi được Mạc Thụ dừng cơn cuồng tiếu, bắt đầu giải thích, thì đã qua nửa khắc.

Hắn ôm Nam Ca Nhi, vừa chơi với những sợi tóc vươn ra của y, vừa nói: “Mới đầu, đại lục này kỳ thật là do các bộ lạc tổ hợp thành, sau đó từ từ bộ lạc cường đại đã nuốt chửng bộ lạc nhỏ, hình thành sự phân chia của những thế lực lớn, cục diện chinh chiến không ngừng, sau đó cứ tiếp tục như vậy, một ngày kia, tộc trưởng gia tộc sinh ra từ một bộ lạc lệ thuộc đã đưa ra quyết định, hắn bắt đầu âm thầm khuếch trương thế lực của mình, bồi dưỡng những bộ hạ trung thành, sau đó, trải qua nỗ lực của ba thời đại, gia chủ của gia tộc này thuận lợi đoạt được chính quyền, sau đó chinh chiến đại lục, thu phục toàn bộ những bộ lạc khác, khiến họ thuần phục dưới gót giày.” Mạc Thụ nói rất bình thản, giống như đang kể chuyện lịch sử.

Trên thực tế, đoạn lịch sử này, Nam Ca Nhi từng làm Ly vương đương nhiên cũng biết.

Người của cả đại lục này đều tôn xưng vị gia chủ đã thống nhất đại lục là “Thủy Hoàng.”

Nếu nói từ một trình độ nhất định, danh xưng này đích thực là một tôn xưng mà ai nghe cũng thích.

Nhưng trong tất cả những bản ghi chép lịch sử, đều không nói rõ danh tính vốn có của vị Thủy Hoàng này là gì.

“Cho nên, vị gia chủ đó họ Mạc?” Nam Ca Nhi ngẩng đầu, nhìn Mạc Thụ. Y cũng không phải là người vô cùng chậm hiểu.

Nghe Mạc Thụ nói như vậy, thì sao còn không thể đoán được phần tiếp theo.

Mạc Thụ gật đầu: “Đúng.”

Nam Ca Nhi nhăn mày, nghĩ nghĩ: “Điều đó có quan hệ gì với Quảng Điền?” Thủy Hoàng họ Mạc, thủ lĩnh của Quảng Điền cũng là họ Mạc, cái này nhiều lắm chỉ có thể nói rõ giữa họ có sự liên hệ gì đó, nhưng không thể nói rõ lai lịch của Quảng Điền.

Triều đại của Thủy Hoàng tồn tại ước chừng năm trăm năm thì bị một cơn lũ lịch sử dìm nát, từ lúc triều đại của vị Thủy Hoàng đó trôi qua, thì không có vị vương nào có thể thống nhất tất cả thế lực trên đại lục này lần nào nữa.

“Nam nhân được người bên ngoài tôn xưng là Thủy Hoàng, hậu duệ chân chính của hắn chỉ có một.” Mạc Thụ cười.

“Hả?!” Nam Ca Nhi mở to mắt.

Y nhớ rõ, trong những ghi chú lịch sử có viết rất rõ ràng, Thủy Hoàng có chừng mười ba hoàng tử, bảy vị hoàng nữ.

“Huyết mạch duy nhất của hần đã mang theo kỹ thuật tiên tiến nhất, khí cụ tinh mỹ nhất, thể tre trân quý nhất, chọn lựa một nơi trên đại lục này, tiêu phí tinh lực hơn nửa đời người, mới che giấu được nơi đó.” Mạc Thụ nhẹ cười, vươn tay, nhẹ vuốt mặt Nam Ca Nhi, “Đó chính là Quảng Điền.”

Nam Ca Nhi vẫn bảo trì bộ dáng ngốc ngốc ngẩn đầu, ngây ngây nhìn Mạc Thụ_____ Y đã kinh ngạc đến mức quên mất tư thế của mình ngốc đến mức nào.

“Trước khi hần ly thế, đã phó thác Quảng Điền ột vị tướng quân dưới tay hần, sau đó, trước khi vị tướng quân đó qua đời, đã thông qua tầng tầng khảo nghiệm để chọn ra người lãnh đạo thích hợp, cứ như vậy, dùng rất nhiều năm, chậm rãi...” Mạc Thụ cười, “Quảng Điền biến thành bộ dáng hiện tại.”

Lại nghĩ một chút, Mạc Thụ nói: “Còn về truyền thuyết của Mạc, cũng bắt đầu từ Thủy Hoàng.” Giống như đột nhiên nghĩ tới gì đó, hần bật cười: “Còn có các loại thánh thú gì đó nữa...”

Được rồi, ta biết ta biết, đây toàn bộ là sự sắp đặt của Thủy Hoàng, đúng không?

Nam Ca Nhi nghe được bí mật kinh thiên động địa này chỉ còn biết há mồm trợn mắt, không biết phải nói gì mới tốt.

“Còn về những vị hoàng tử hoàng nữ mà lịch sử đã nói tới, chẳng qua đều là những cô nhi không biết rõ chân tướng mà thôi.” Mạc Thụ nói.

“Trên bảo chân chính, huyết mạch duy nhất, sớm đã bị che giấu rồi, sau đó những hậu duệ hoàng tộc này người tranh ta đoạt, dấy khởi chiến tranh, kỳ thực đều là phí công.”

Cho nên nói, đây mới là lý do tại sao Quảng Điền lại cường mạnh hơn thế giới bên ngoài gấp bội lần sao?

Lịch đại tích lũy từng đời từng đời, xây dựng từng năm từng năm, chế độ kỹ xảo dần dần được hoàn thiện, mới trở thành thế ngoại đào viên này.

“Vậy, Thủy Hoàng tại sao phải làm như vậy.” Há miệng nửa ngày, Nam Ca Nhi mới hỏi được vấn đề ngốc nghếch này.

“Vì hần đem thế giới này tặng lại cho hậu duệ của chính mình, thuộc hạ trung thành của mình, những người thợ tài năng mà mình tự hào nhất.” Mạc Thụ nhẹ cười, “Chỉ cần nguyện ý, người Quảng Điền muốn đạt được sự vinh hoa phú quý bên ngoài thật sự là một chuyện rất dễ dàng.”

Không cần phải tranh đấu, cũng không cần lưu luyến quyền thế, vì bản thân sớm đã có tất cả những gì tốt nhất, thân phận huy hoàng bên ngoài, chẳng qua chỉ là thứ mà các tiền bối đã vứt bỏ, tùy tiện gởi tay cũng có thể đạt được.

Không, nếu nói đây là thế ngoại đào viên, thì không bằng nói, Quảng Điền mới là trung tâm đẹp đẽ nhất của thế giới này.

Thấy Nam Ca Nhi cứ ngây ra, chăm chăm nhìn mình, Mạc Thụ cười sờ cổ y: “Thế nào, không khó chịu?”

Nam Ca Nhi chớp mắt, ngây ngẩn ngồi đó: “... Thì ra là như vậy.”

“Chính là như vậy.” Mạc Thụ cười, “Nhưng mà, chúng ta mới lười tranh đoạt cái gì với thế giới bên ngoài kia.” Nghĩ một chút, lại nói: “Trên tay ta đang cầm hộp đậu ngọt, tại sao phải đi tranh đoạt cơm trắng gạo thơm của nhà người khác chứ?”

... Sao người có thể đem chuyện này ra bình luận cùng với hai thứ đồ ăn cực kỳ bình thường trong cuộc sống hằng ngày như vậy a!

Nam Ca Nhi còn chưa tỉnh lại từ cơn chấn động, đã đầu đầy hắc tuyến.

“Tóm lại, Quảng Điền chính là một nơi như thế.” Mạc Thụ cười ôm Nam Ca Nhi, “Trừ phi hỗn loạn ở bên ngoài lan tràn ra cả đại lục, tạo thành sự thương tổn nhân mạng quá lớn, nếu không Quảng Điền sẽ không xuất thủ.”

“Tại sao?” Nam Ca Nhi hỏi câu này hoàn toàn là do bản năng buột miệng, y đã không biết phải phản ứng như thế nào rồi.

“Vì người bên ngoài chết quá nhiều, thì rất nhiều chuyện ở Quảng Điền cũng không theo kịp, sẽ khó xử lý.” Mạc Thụ đáp, “Bên ngoài là cơ sở của Quảng Điền.”

Vậy tại sao còn tùy tiện sát nhân?

Nam Ca Nhi rất muốn hỏi như vậy.

Nhưng lời ra tới miệng, lập tức nuốt trở về.

Vì Mạc Thụ đã nói, là cơ sở, nhưng cũng chỉ là cơ sở.

Chính vì số lượng lớn, mới có thể gọi là cơ sở, một cá thể đơn độc thì giá trị rất nhỏ, chỉ có toàn bộ tập hợp lại mới có thể được coi trọng.

Mạc Thụ muốn nói chính là ý này đi.

Lãnh khốc như vậy nhưng lại hết sức thản nhiên.

Giống như con người ăn thực vật, ăn gia súc, mang theo cái nhìn lạnh lùng.

Ta cần phải ăn, cho nên ta ăn cơm, ăn thịt, nhưng nếu như bụng ta không đói, ta cũng có thể đem đồ ăn thừa cho gia súc ăn, hoặc dứt khoát đổ đi, nhưng nếu như phát sinh dịch bệnh hoặc họa trùng quy mô lớn, vậy thì nhất định phải xóa bỏ bệnh độc.

Quảng Điền đối với thế giới bên ngoài có lẽ chính là mang thái độ như vậy.

Trầm mặc nửa ngày, Nam Ca Nhi lại nói: “Vậy thì, tại sao là ta?” Ta kỳ thật cũng không có chỗ nào xuất sắc, tại sao được chọn trúng, được lưu lại nơi này?

Mạc Thụ nhướng mi, ôm Nam Ca Nhi, cúi mặt xuống, nhẹ giọng nói bên tai y: “Tại sao ư?” Giọng nói của hắn mang theo ý cười nho nhỏ.

“Này!” Nam Ca Nhi đen mặt, làm gì lại hỏi ngược lại ta.

“Đó là vì, ta cũng không biết.” Mạc Thụ cười nói, khí tức ấm áp phả vào lỗ tai y, “Cái này, không có nguyên nhân gì.” Nhẹ giọng cười, ngậm tai Nam Ca Nhi, hàm hồ nói, “Có lẽ, là bất tri bất giác, hoặc tự nhiên mà thành.”

Bị Mạc Thụ lén tập kích ngậm lấy lỗ tai, Nam Ca Nhi đầu tiên là kinh ngạc, sau đó mặt lập tức đỏ bừng.

“Nếu như nói một cách không có trách nhiệm, thì ta cảm thấy đây là sự ngoài ý muốn của vận mệnh.” Mạc Thụ tiếp tục nhẹ giọng thâm thì: “Là kỳ tích Quảng Điền ban cho ta.”

Kỳ thật Mạc Thụ ngậm tai Nam Ca Nhi, khi nói chuyện nghe hàm hồ không rõ, nhưng không hiểu sao, y lại nghe thấy rất rõ ràng, rất minh bạch.

Câu trả lời chung chung và hàm hồ, hoàn toàn không minh bạch.

Nhưng Nam Ca Nhi lại bất giác cong môi cười.

Ta a, ái mộ người, nhưng bản thân ta cũng không biết rốt cuộc mình ái mộ điểm đặc biệt gì của người, chỉ là ái mộ.

Ta a, ái mộ người, nhưng bản thân ta cũng không biết rốt cuộc bắt đầu từ lúc nào đã ái mộ người, dù sao chính là ái mộ thôi.

Có lẽ cái gì cũng yêu, cho nên mới không thể phân rõ được những đặc điểm tốt đẹp nhất của người, có lẽ là bất tri bất giác yêu, cho nên mới không biết từ lúc nào đã nặng tình như vậy.

Vì, hắn dùng kỳ tích để hình dung sự xuất hiện của ta.

Cho nên, cho dù đáp án này có không khiến người ta thỏa mãn lắm, ta cũng cảm thấy đủ rồi.

“Ta đã chia sẻ tất cả những bí mật với người rồi.” Mạc Thụ nhả tai y ra, nhẹ cười, “Còn người?”

Nam Ca Nhi suy nghĩ một chút, mới chậm chạp nói: "... Ta không có... toàn bộ..." Không biết tại sao, y cảm thấy bản thân không có cách nào nói hoàn chỉnh.

Khiến y cảm thấy hình như mình không đủ chân thành.

Y cảm thấy Mạc Thụ có lẽ sẽ không vui.

Nhưng Mạc Thụ chỉ cười một tiếng, nói: "Không sao, chỉ cần sau này sinh mệnh của Tiểu Nam cùng chia sẻ với ta, đã đủ rồi."

Nam Ca Nhi ngây ra, sau đó bật cười.

"Nhanh về nhà thôi."

Nếu đã được chọn lựa, nếu đã gặp được Mạc Thụ, vậy thì, cứ thản nhiên mà tiếp nhận, an nhiên nắm tay hắn đi tiếp cuộc đời.

50. Chương 50

Khi trở về Quảng Điền, người đón ở trước cửa là Chu Khê.

Hắn còn dẫn đầu một đám người đứng ở đó nhìn bọn Nam Ca Nhi mới từ bên ngoài trở về.

Thấy Nam Ca Nhi tuy là tinh thần không chấn động, nhưng hiển nhiên so với trước khi rời khỏi Quảng Điền thì đã thân thiết với Mạc Thụ hơn, Chu Khê nhướng mi.

Nam Ca Nhi đoán có lẽ hắn có gì đó muốn nói với mình, nhưng trước mắt, y muốn nói chuyện với lang trung hơn.

Mạc Thụ vừa vào Quảng Điền, đã bị Chu Khê trực tiếp áp giải về nha môn____ Nghe nói công văn cần được xử lý ở nơi đó đã chất đầy cả căn phòng...

Những người khác đại khái là vì đã được trở về Quảng Điền, trừ những người vận chuyển đồ đạc, thì còn lại trong nhất thời toàn bộ đều hóa thành một đám bát quái, ai nấy rầm rộ nói chuyện, câu vai bá cổ uống trà uống rượu lên núi sẵn thú.

Trong đám người tìm được vị lang trung đang vội vàng kiểm tra thân thể mọi người, Nam Ca Nhi đi tới, kéo góc áo.

Lang trung đang vội, đầu cũng không ngẩng lên: "Không có chuyện gì thì tránh qua một bên."

"Phu tử..." Nam Ca Nhi co giật khóe môi, thấp giọng gọi.

Nghe thấy giọng của Nam Ca Nhi, người ta mới ngẩng đầu lên, miễn cưỡng liếc y một cái: "Có chuyện gì?"

"... Ta muốn gặp mẫu thân của hắn." Nam Ca Nhi sợ người khác nghe được, cho nên dè thấp giọng, nói cũng rất khó hiểu.

Cái tên đang được lang trung bắt mạch dựng lỗ tai lên, vẻ mặt hóng chuyện.

"Đi tìm sư gia." Lang trung dùng sức xiết cổ tay của gia hỏa đó, kéo đi: "Tiểu tử, người luyện công bị đau sốc hông mà còn lo hóng chuyện nữa!"

"Cứu mạng a a a! Ta không muốn uống được đắng oa oa oa!" Mãnh nam bị vị lang trung ồm nhồm trảo được kéo đi, vẫn không quên khóc la giãy dụa.

.... Ta cảm thấy, không khí ở Quảng Điền tràn đầy khí vị có thể đặt tên là ‘ ’ đó.

Nam Ca Nhi không nói nên lời nhìn bóng lưng của lang trung tuy gầy ốm nhưng lại đặc biệt cường hãn, lặng lẽ nghĩ ...

Tuy trong lòng vẫn thâm bời nhọ phong khí Quảng Điền không thôi, nhưng Nam Ca Nhi vẫn rất hiểu biết đi về nha môn tìm Chu Khê sư gia.

Bỏ lơ ánh mắt tha thiết, kỳ vọng của Mạc Thụ, Nam Ca Nhi và Chu Khê ra khỏi thư phòng, đứng trước hòn giả sơn bên ngoài nói chuyện.

Trải qua từng chút từng chút thay đổi trong những năm nay, huyện nha rách nát lại cũ kỹ năm đó, cũng đã thay da đổi thịt.

Đương nhiên, hiện tại Nam Ca Nhi biết huyện nha không phải không có tiền, thực ra là do Mạc Thụ quá biết cách bại gia lại không có chút quan niệm về quản lý tài sản nên mới dẫn tới cảnh tượng rách nát tiêu điều năm đó.

Đích xác mà nói, Quảng Điền vốn chính là một nơi rất phú túc, mỗi năm chỉ tính số tiền thuế mà dân chúng đóng cũng đã đủ để ứng phó với tiền kiến thiết Quảng Điền và thu chi của nha môn hàng năm rồi.

Chỉ là....

Nói tới nói lui, chỉ có thể quy công cho thiên tính bại gia của Mạc Thụ....

“Hôm nay ta đi tìm lang trung, muốn gặp...” Nam Ca Nhi hơi nghiêng đầu, nhìn về phòng làm việc của Mạc Thụ, “Mẫu thân đại nhân của hần, lang trung nói ta đi tìm người.”

Chu Khê và y đứng sóng vai, nhìn đàn cá bơi lội trong dòng suối nhỏ vây quanh giả sơn.

“Tuy không biết tại sao hần lại nói với ta như vậy, nhưng ta nghĩ người đại khái có thể cho ta một đáp án đi?” Nam Ca Nhi nhìn Chu Khê nói.

Chu Khê và Mạc Thụ là hai loại hình hoàn toàn bất đồng.

Anh võ thanh minh, tạo hình trang nghiêm, nhìn cứ như một hiệp khách anh hùng, mà lại mang chức nghiệp là sư gia.

Chu Khê trầm mặc nửa ngày, không lên tiếng.

Nam Ca Nhi cũng không gấp, chỉ ngắm nhìn đàn cá đang bơi lội.

“Không biết Tiểu Nam có rảnh hay không.” Chu Khê đột nhiên nói như vậy: “Gia mẫu nói đã lâu rồi không được gặp người, muốn mời người đến ăn một bữa cơm.”

Nam Ca Nhi nhìn Chu Khê.

Nhưng Chu Khê không nhìn y, chỉ nhìn dòng nước, nhàn nhạt nói.

“Được a.” Nam Ca Nhi chỉ nhẹ cười, “Ta cũng đã lâu không gặp thím Chu rồi, cũng rất tưởng niệm.”

“Vậy đi thôi.” Chu Khê gật đầu, “Ta đi thông báo cho Mạc Thụ một tiếng.”

Nam Ca Nhi gật đầu.

Sau khi hứa với Mạc Thụ sẽ nhanh chóng trở lại, hai người nhìn thời gian cũng xấp xỉ, liền đi về hướng nhà Chu Khê.

Thím Chu là bà mối có tiếng nhất ở Quảng Điền, luôn sáng khoái và nhiệt tình với người khác, có nhân duyên cực tốt tại Quảng Điền.

Đương nhiên, cũng cực kỳ tài năng.

Thấy Nam Ca Nhi đột nhiên tới, thím Chu tuy có chút ngạc nhiên, nhưng rất nhanh liền chuẩn bị xong bữa trưa phong phú thịnh soạn, bảo Nam Ca Nhi hiếm khi tới một lần ngồi xuống dùng cơm.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, phụ thân của Chu Khê cũng không ra ngoài làm công sự, bốn người ngồi vây quanh bàn, trong tiểu viện nhỏ, ăn một bữa cơm vui vẻ trong ánh mặt trời ngày xuân dịu ả.

Ăn xong bữa trưa, Chu Khê dẫn Nam Ca Nhi về nha môn.

Khi đi qua một con hẻm vắng vẻ, Chu Khê đi phía trước đột nhiên quay người nói với Nam Ca Nhi: “... Nghe nói, lần này người tận mắt thấy Mạc Thụ sát nhân.”

Nam Ca Nhi ngạc nhiên, sau đó gật đầu: “Đúng.” Cười, nói tiếp: “Lúc đó thật sự là bị dọa, nhưng coi như hiểu được lúc mới rời Quảng Điền, các người tại sao lo lắng như thế.”

“Bị dọa rồi mà vẫn rất bình tĩnh đứng tại đây.” Chu Khê quay người đi, vừa nhàn nhạt nói.

Nam Ca Nhi suy nghĩ một chút: “Àn, đúng.” Kỳ thật có chút kỳ quái, nhưng liên tưởng tới kinh nghiệm của bản thân, lại cảm thấy mình có thể thản nhiên như thế không phải là không có đạo lý.

Nếu không phải đã từng chịu đựng cực hạn thống khổ, nếu không phải cảm thụ được sự quan tâm của Mạc Thụ, nếu không phải cảm giác sống đã có ý nghĩa.

Bản thân nhất định cũng không thể vượt qua nổi.

Nếu như ban đầu người xuyên tới thế giới này, chân chính là một học sinh đơn thuần vô tà, có lẽ thật sự sẽ chọn lựa uống được quên ký ức.

Không phải ai cũng đều có thể ngủ yên bên cạnh mãnh hổ, chỉ vì ta đã nhiều lần phải dấn sâu vào sự tử vong, thần kinh mới được tôi luyện thô ráp như vậy.

“Nghe nói, người còn đánh tan dự định tiêu diệt Bắc Quận của Mạc Thụ.”

Nghe vậy, Nam Ca Nhi nhẹ cười: “Chỉ cảm thấy không nhất định phải phiền phức như vậy, có phải trò đùa đâu, nói hủy diệt là hủy diệt?” Tuy Mạc Thụ có lẽ thật sự có năng lực để làm được, nhưng chuyện này quá phiền phức không phải sao?

“Không phải trò đùa.” Chu Khê đột nhiên quay đầu, nhìn Nam Ca Nhi trấn định nói: “Trước đây những người họ Mạc, cũng đã từng hủy diệt một quốc gia.”

Nam Ca Nhi ghen lời.

“Người chắc biết một truyền thuyết ‘Mạc xuất, thì trời sụp.’”

Ý của câu nói này chính là, nếu như Mạc trong truyền thuyết xuất hiện, thì trời đất sẽ sụp đổ, thế giới sẽ chìm vào kiếp nạn, hơn ngàn vạn sinh linh sẽ bị vùi xương trên mảnh đại lục này.

Nụ cười của Nam Ca Nhi cứng trên mặt.

“Chúc mừng người, đã cứu cả thế giới bên ngoài.” Chu Khê đột nhiên lại thanh đối biểu tình nghiêm túc đến lãnh khốc vừa rồi, lộ ra bộ dáng nửa cười nửa không, “Cứu thế chủ?”

.... Ta kháo, ta và cái vấn đề đó không có một chút xíu quan hệ nào hết được không.

Tuy biết những điều Chu Khê liên tưởng với mình hoàn toàn không phải là một khái niệm, Nam Ca Nhi vẫn không tự chủ được mà thầm phỉ nhổ.

“Tóm lại, người coi như tích đức vậy.” Chu Khê cười một tiếng, “Thủ lĩnh của Quảng Điền họ Mạc, vậy thì sự gia nhất định phải họ Chu.”

“A...” Cái này chưa từng nghe Mạc Thụ nói qua, cho nên Nam Ca Nhi mở banh mắt.

“Vì điều kiện chọn lựa của họ Mạc cực kỳ khắc nghiệt, cho nên trên cơ bản mỗi một vị lãnh đạo đều hoặc ít hoặc nhiều có sự thiếu hụt về mặt tình cảm, những thiếu hụt này, chính là chỗ cần sự gia can nhắc, bổ sung, vì người lãnh đạo thiếu hụt tình cảm sẽ dẫn tới hậu quả không tốt.” Chu Khê nói, “Cho nên, sự gia nhất định phải sinh trưởng trong gia đình bình hòa an khang, trang bị đủ nhân nghĩa đạo đức, thấu hiểu nhân tình ấm lạnh.” Chu Khê nói như thế, sau đó lại nói: “Tình cảm của gia mẫu và phụ thân rất tốt, khi ta năm tuổi, liền dẫn theo ta dời nhà tới Quân Diệu, mời phu tử nổi tiếng ở đó truyền thụ cho ta, ta từ nhỏ đã rất vui vẻ, trừ biết mình có gốc gác từ Quảng Điền ra, thì không khác gì so với những ấu đồng bên ngoài.”

Khó trách ta cảm thấy người là gia hỏa bình thường trong số cực ít người bình thường ở Quảng Điền!

“Mạc Thụ chính là trưởng tử của gia mẫu.” Chu Khê đột nhiên dùng cách nói quái dị nói như vậy.

Nam Ca Nhi còn đang nghiên cứu lời vừa rồi của Chu Khê, nhất thời chưa kịp phản ứng lại.

Trưởng tử của gia mẫu, là có ý gì?

A....

Nam Ca Nhi lập tức mở banh mắt, nhìn Chu Khê.

“Không sai, nếu như nói ra, thì hẳn là huynh trưởng của ta.” Chu Khê thản nhiên nói.

Nếu như nhất định phải dùng từ đến hình dung tâm tình của Nam Ca Nhi lúc này, y cảm thấy dùng từ sáu điểm đen thì có lẽ khá thích hợp.

Nhưng nhìn biểu tình của Chu Khê, y nghĩ bản thân vẫn nên nói gì đó thì tốt hơn.

“Khụ, người xem ra có vẻ thành thực ổn trọng hơn Mạc Thụ nhiều.” Y ngậy ngốc nửa ngày, lại phun ra một lời nói gượng gạo khó hiểu như vậy.

Chu Khê hơi mở lớn mắt, sau đó đột nhiên cường diên cuồng có chút mất khống chế: “Quả nhiên là Nam Ca Nhi, ha ha, cứ nhiên lại phản ứng như vậy, ta cho rằng người sẽ rất kinh ngạc, ha ha....”

Này, ta đương nhiên rất kinh ngạc a, con mắt nào của người nhìn thấy ta không kinh ngạc chứ hả?

Ta bên này đã kinh ngạc tới mức đầu óc trống rỗng rồi được không!

Cho dù ta có thói quen trưng ra gương mặt tê liệt, nhưng người không thể bỏ lơ con mắt ngậy dại của ta a!

Nam Ca Nhi co gập khoe miệng, nói không nên lời.

51. Chương 51

Hai mắt đối nhìn cùng Chu Khê rất lâu, Nam Ca Nhi đột nhiên không nói một tiếng quay người, đi lại con đường vừa này.

Thân ảnh Chu Khê hơi thoáng cái, đã chặn trước đường Nam Ca Nhi: “Người muốn đi làm gì?”

Nam Ca Nhi trầm mặc một chút, ngẩng đầu, nhìn Chu Khê, nói: “Chỉ muốn đi gói chút đồ ăn.”

“A?” Chu Khê vốn đang nghiêm mặt, hiện tại chỉ còn lại nghi hoặc.

“Bữa trưa còn dư, ta muốn mang về cho Mạc Thụ một ít.” Nam Ca Nhi nhàn nhạt nói: “Có thể chứ?”

Chu Khê rõ ràng không biết Nam Ca Nhi rốt cuộc đang nghĩ cái gì, ngậy một lúc, mới nói: “Có thể, có thể...”

Nam Ca Nhi gật đầu, vòng qua Chu Khê, đi về hướng nhà hắn.

Chu Khê đứng tại chỗ nghi hoặc nửa ngày, mới đuổi theo.

“Người không tính nói gì chứ?”

“Nói gì?” Nam Ca Nhi đầu cũng không quay lại.

“Chân tướng...”

“Nếu đã quên rồi, tại sao ta phải nhắc lại.” Nam Ca Nhi bước chân không ngừng, chỉ nhẹ giọng nói: “Hơn nữa, người cũng đã nói, quan hệ của phụ mẫu người rất hòa hợp, tại sao ta còn phải phá hoại tất cả.”

“Ta cho rằng người dự định nói cho Mạc Thụ, hoặc nói với mẫu thân.”

“Mạc Thụ đã mất mẫu thân nhiều năm rồi, hắn đã quen với việc đó, mà mẫu thân của người, là tự bà chọn lựa lãng quên, vậy ta càng không có lý do gì để bắt bà nhớ lại lần nữa.” Nam Ca Nhi nhẹ giọng nói: “Sự

bình lặng hiện tại không phải dễ dàng có được.” Ngừng một chút, nói tiếp: “Hơn nữa ta không nghĩ Mạc Thụ biết chân tướng sẽ tốt đâu.”

Không phải tất cả những thứ bị che giấu đều mang ác ý.

Có lúc, là vì bảo vệ linh hồn của song phương không chịu thêm càng nhiều thương tổn.

Lời của Nam Ca Nhi, khiến Chu Khê trầm mặc.

Lặng lẽ đi suốt quãng đường, Chu Khê đột nhiên lại nói: “Gia hỏa đó.... và phụ thân của hắn không quá thân thiết.”

Nam Ca Nhi quay đầu nhìn Chu Khê.

Chu Khê cúi đầu, chậm rãi đi theo Nam Ca Nhi, “Từ lúc hắn có thể bò rồi bắt đầu bước đi, liền bị chọn là người ứng tuyển vì tư chất không tồi, cho nên cơ hội để hắn và phụ thân hắn gặp mặt là rất ít, huống hồ, vì...” Ngừng một lát, tựa hồ có chút khó khăn nói: “Vì dung mạo khi hắn còn nhỏ khá giống gia mẫu, nên hắn không được phụ thân yêu thích lắm.”

“Việc này cũng không tính là bí mật gì, người có lòng đều biết, chỉ là mọi người đều không hện mà cùng chọn lựa trầm mặc.” Chu Khê lại nói, “Cho nên, nói ra, gia hỏa đó trưởng thành không có chỗ dựa tựa như một ma quái, nên không dễ dàng bị phá hủy.”

“Vì họ Mạc.” Nam Ca Nhi cười. Y tin, không những là Mạc Thụ, mà những người họ Mạc khác của Quảng Điền cũng đều trưởng thành như thế.

Chu Khê kéo miệng, cũng tính là một nụ cười: “Đúng, vì, họ Mạc.”

“Người tại sao lại giúp Mạc Thụ nói tốt như vậy, muốn có được sự đồng tình của ta sao?” Nam Ca Nhi đột nhiên lại nói.

Chu Khê ngẩng đầu, nhìn người đang đứng trước mặt mình, đột nhiên lại bật cười: “Không, không phải, chỉ là muốn cảnh cáo người.”

“Cảnh cáo ta?” Nam Ca Nhi không hiểu lặp lại.

“Tình cảm của con người phân chia cho rất nhiều người, nên tự nhiên sẽ nhạt đi rất nhiều, cũng mỏng manh không ít.” Chu Khê nói, “Ta có song thân của ta, đồng hương, bằng hữu, còn có trách nhiệm ở Quảng Điền.” Nhún vai, nhìn Nam Ca Nhi cười nói, “Mà Mạc Thụ, chỉ có Quảng Điền, và...” Giơ ngón tay ra, chỉ vào Nam Ca Nhi. “Người.”

Bị Chu Khê chỉ như vậy, Nam Ca Nhi dường như có thể cảm nhận được tình cảm trong thoáng chốc trở nên nặng nề rất nhiều, không tự chủ lùi về sau nửa bước.

Chu Khê không biết nhìn ra cái gì từ biểu tình của Nam Ca Nhi, đột nhiên bật cười: “Người sợ sao?”

Nam Ca Nhi lắc đầu, cười một tiếng, quay người tiếp tục đi về hướng nhà Chu Khê: “Không, chỉ đột nhiên nghĩ tới, chúng ta cũng tương tự nhau thôi.”

Ta cũng vậy mà, không có thân nhân, không có bằng hữu gì, chỉ có một chỗ để an thân lập mệnh là Quảng Điền, và tên bại nào chỉ biết làm hoa si nhìn ta đó thôi.

“Ta không tốt hơn hắn bao nhiêu.” Nam Ca Nhi nhẹ giọng nói, “Cho nên, người không cần lo lắng, chỉ cần hắn không phiền ghét, ta cũng nhất định phụng bồi đến cùng.” Kỳ hạn cũng không tính là quá dài, chỉ phải đợi đến lúc ta chân chính tiến nhập vào giấc ngủ vĩnh hằng mà thôi.

“Ai, ai lo lắng cho tên ác quỷ đó!” Chu Khê đi sau xấu hổ lắm bầm.

“Đúng đúng đúng...” Nam Ca Nhi tùy tiện đáp: “Ta lo lắng này, ta lo lắng gia hỏa đó vì ăn đồ ngọt quá nhiều mà sẽ sớm mắc phải bệnh tiểu đường.”

“Bệnh tiểu đường?”

“Đi tiểu ra dịch thể ngọt.” Nam Ca Nhi xấu xa nói.

“Ừc...” Chu Khê ở sau lưng y phát ra âm thanh quái dị, nửa ngày sau mới nói: “... Người thật...”

“Buồn nôn.” Nam Ca Nhi rất trấn định tiếp lời.

Chu Khê co giật khóe môi, thầm oán trong lòng_____ người cũng biết a.

“Tại sao đột nhiên nói muốn mang cơm trưa về cho gia hỏa đó?” Hai người lặng lẽ đi trên đường, khi sắp về tới nhà, Chu Khê lại nói.

“Vì đại khái hần không có cơ hội ăn thức ăn do chính tay mẫu thân hần làm.” Nam Ca Nhi nhàn nhạt nói, đi tới trước cửa, đứng lại.

Chu Khê trầm mặc một lát, sau đó nhỏ giọng nói: “... Vì gia mẫu đã uống được đó, cho nên rất nhiều ký ức đều trở nên hỗn loạn, lang trung nói tốt nhất là đừng để bọn họ chạm mặt, nếu không sẽ khiến tâm tình ba động rồi dẫn tới hậu quả càng tệ hại hơn.” Nói rõ tựa như đang giải thích.

“Tác dụng phụ sao?” Nam Ca Nhi gật đầu, sau đó gõ cửa, “Àn, ta không có ý gì khác, hơn nữa ca ca nhường đệ đệ cũng là việc nên làm, người không cần cảm thấy hổ thẹn.” Huống hồ Mạc Thụ cũng không thấu hiểu.

“Ai hổ thẹn chứ!” Chu Khê lại cúi đầu gầm lên.

“Đúng đúng đúng.” Nam Ca Nhi không thành ý đáp, “Là ta hổ thẹn a, ta rất hổ thẹn mình cứ nhiên không hề phát hiện hai người cứ nhiên có tướng mạo khá giống thật thần kỳ.”

“... Đây!” Chu Khê có chút nghiêng răng nghiêng lợi, “Tiểu Nam, người học hư rồi.”

“Cảm tạ người dân Quảng Điền đào tạo.” Nam Ca Nhi nhú mày, cười nói: “Cũng cảm tạ sự quan tâm của sư gia.”

Chu Khê đã phát hiện, tài ăn nói của Nam Ca Nhi hôm nay quả thật là vô địch thủ, thế là, hần rất ý thức ngậm miệng, tự ghi nhớ món nợ này.

Thím Chu nghe Nam Ca Nhi nói muốn mang cơm về cho Mạc Thụ đang công tác ở nha môn, liền rất vui vẻ làm vài món ăn, sau đó để Nam Ca Nhi mang về.

Khi trở về nha môn, đã qua giờ cơm, hơn nữa Mạc Thụ tiên sinh đáng thương vẫn đang làm việc, bỏ lỡ bữa trưa, vừa đúng lúc Chu Khê phải đi xử lý một số chuyện gấp, sau khi hần vội vàng rời đi, trong nhà ăn chỉ còn lại Nam Ca Nhi cùng Mạc Thụ đang vùi đầu dùng bữa.

“Ăn ngon không?” Nam Ca Nhi ngồi cạnh Mạc Thụ hỏi hần.

Mạc Thụ nuốt thức ăn trong miệng, nghiêng đầu nhìn Nam Ca Nhi, mỉm cười: “Àn.” Sau đó lại vùi đầu ăn tiếp.

_____ Cảm giác đó cứ giống như đang coi Nam Ca Nhi là cơm mà ăn vậy.

Vì thế, Nam Ca Nhi bị coi là bữa cơm cảm thấy một đám da gà da vịt nổi lên.

Khụ một tiếng, Nam Ca Nhi lại nói: “Bữa trưa hôm nay, người cảm thấy thế nào?”

Mạc Thụ ngẩng đầu, có chút nghi hoặc nhìn y: “...Không tồi a.” Vừa rồi không phải đã trả lời rồi sao?

Nhìn biểu tình vô tội của Mạc Thụ, Nam Ca Nhi nhịn không được muốn chọc khóe hần.

“Người ăn vào không cảm thấy có gì bất đồng sao?” Y mang theo chút thăm dò hỏi.

Mạc Thụ chớp mắt, sau đó lộ ra biểu tình bình tĩnh đại ngộ, tiếp theo dùng ánh mắt nhu tình như nước nhìn Nam Ca Nhi, thâm tình cuộn cuộn nói: “Là bữa trưa Tiểu Nam vì ta mà mang về, tự nhiên là ngon rồi.”

...

Sự vướng mắc trước đó của ta là vì cái gì vậy.

Nam Ca Nhi đen mặt.

“Nhưng mà.” Mạc Thụ nhẹ cười, “Những kiểu cơm bình thường thế này, ngược lại rất ít được ăn.” Trước đây khi Nam Ca Nhi chưa tới, đại thúc nấu cơm đều nấu một nồi lớn, sau đó khi Nam Ca Nhi tới rồi, Mạc Thụ đều sẽ tự làm.

Câu này của hắn nói cũng không sai.

Nhưng Nam Ca Nhi nghe câu này, lại cảm thấy ở một chỗ nào đó trong lòng, tựa hồ bị kim châm một phát. Đau nhói lên.

Mạc Thụ vĩnh viễn cũng sẽ không biết, mẫu thân của hắn không phải đã chết như hắn nhận định.

Hắn cũng sẽ không biết, huynh đệ cùng mẹ khác cha của mình, hầu như mỗi ngày đều được thưởng thức bữa cơm do chính tay mẫu thân làm.

Mà hắn, lại chỉ có một mình, với thái độ không biết không ủy khuất, từ từ trưởng thành____ Hắn thậm chí ngay cả đau đớn cô đơn cũng không biết.

Điều này đối với Mạc Thụ rất không công bằng.

Vào giờ khắc này, Nam Ca Nhi thậm chí muốn nói cho Mạc Thụ.

Hắn cũng nên có sự thương yêu của mẫu thân, mà không phải cô đơn lẻ loi một mình sinh sống.

“Sao vậy?” Mạc Thụ nhìn Nam Ca Nhi đang chau mày nhìn mình, liền bỏ chén đĩa xuống.

Nam Ca Nhi tỉnh lại, sau đó cười với Mạc Thụ, sau đó lại tiếp tục cười: “Mạc Thụ.”

“Ân?” Mạc Thụ thò tay sờ đầu Nam Ca Nhi.

“Tình cảm của phụ mẫu người có tốt không?”

“Chắc là không tồi đi.” Mạc Thụ nghĩ một chút, rồi đáp: “Vì ta nhớ thời gian cuối đời phụ thân luôn ngày ngày sầu não không vui, đợi sau khi ta có thể tự mình tiếp nhận sự vụ Quảng Điền, ông liền rất dứt khoát bệnh nặng một trận rồi qua đời.”

Nam Ca Nhi cười: “Ân, như vậy xem ra, cảm tình của phụ mẫu người nhất định là rất tốt.”

Mạc Thụ không biết tại sao Nam Ca Nhi lại nhắc tới chuyện này với mình, nhưng hắn vẫn rất phối hợp gật đầu.

“Mạc Thụ là sự chứng minh cho ân ái của họ.” Nam Ca Nhi cười nói, chủ động với tay ôm Mạc Thụ, “Tuy phụ mẫu người đã qua đời, nhưng hiện tại có ta.” Cứ như vậy đi, chuyện quá khứ, thì không cần nhắc tới nữa, vết thương đã kết sẹo, thì không cần phải khơi ra để nó chảy máu nữa.

Có ta là được rồi.

Mạc Thụ có chút kinh ngạc vì sự chủ động của Nam Ca Nhi, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không cự tuyệt cái ôm của Nam Ca Nhi, thế là hắn cũng ôm lại y: “Người cũng đã có ta rồi.”

52. Chương 52

Ngày xuân một khi đã tới, dòng chảy của thời gian liền trở nên nhanh chóng hơn.

Chớp mắt, đã tới giữa hạ.

Nam Ca Nhi vẫn bày sạp trà của y để bù vào chi tiêu gia dụng.

Mạc Thụ tiên sinh mỗi ngày bận rộn không nghĩ____ Đương nhiên, hiện tại Mạc Thụ tiên sinh tính ra cũng là người có gia thất rồi, cho nên mỗi ngày một khi trở về đều vui sướng sắm vai người phụ trách nấu cơm cho gia đình, vui đến không tả nổi.

Hôm nay, Mạc Thụ tiên sinh trở về trước giờ để làm cơm.

“Ăn ngon không?” Mạc Thụ ngồi bên này bàn, nhìn Nam Ca Nhi ngồi đối diện bên kia gấp một miếng đồ ăn bỏ vào miệng.

Nam Ca Nhi gật đầu_____y tuy chưa từng nếm thử hết tài nghệ nấu ăn của tất cả mọi người ở Quảng Điền, nhưng kỹ thuật nấu ăn của Mạc Thụ có thể đích thực là đẳng cấp cao nhất mà y biết.

Tuy mỗi lần Nam Ca Nhi đều duy trì thái độ khăng định đối với tài năng làm bếp của Mạc Thụ, nhưng Mạc Thụ vẫn vì vậy mà cảm thấy rất cao hứng, cũng gấp thêm đồ vào chén Nam Ca Nhi: “Ăn nhiều chút, người cần phải bồi bổ cho tráng kiện lên một chút.”

Sao ta lại cảm thấy giọng điệu của Mạc Thụ giống như tên đồ tể?

Nam Ca Nhi thầm lẩm bẩm.

Ăn nhiều chút, để qua tết giết thịt?

“Hôm nay không cần đi ra ngoài sao?” Nam Ca Nhi thấy dáng vẻ thanh nhàn của Mạc Thụ, bất giác hỏi.

“Công việc hôm nay toàn bộ đã làm xong rồi.” Mạc Thụ nhẹ cười, gấp đồ đưa tới trước miệng Nam Ca Nhi: “A...”

...A, a cái đầu người a, người coi ta là mấy tuổi a hỗn đàn!

Nam Ca Nhi thật sự rất muốn lật bàn, nhưng đối diện với gương mặt cười lấp lánh đó của Mạc Thụ, y không thể phát giận nổi.

Ta có thể làm gì đây? Ta có thể làm gì hần chứ? Gia hỏa này tựa hồ hoàn toàn biết rõ ta ăn mềm không ăn cứng rồi a a a a a!

Thế là, chỉ đành mở miệng, ăn thức ăn Mạc Thụ gấp cho, sau đó trừng hần: “Thực bất ngôn, tầm bất ngữ!” Quy củ này ở Quảng Điền hình như không lưu hành, cho nên trên bàn cơm của bọn họ căn bản đều không có ai tuân thủ, nhưng trước mắt mình bị trêu đùa thắm như vậy, Nam Ca Nhi chỉ đành vớt ra câu nói này.

(Thực bất ngôn, tầm bất ngữ: Ăn ko nói chuyện, ngủ ko nói chuyện)

Mạc Thụ cũng không phản bác lời của y, chỉ cười híp mắt tiến sát lại, rất tự nhiên hôn lên mặt Nam Ca Nhi.

Tiếp đó lại hôn lên trán, nhẹ cắn lỗ tai y, sau đó mới bưng chén ăn cơm.

... Hần đích thực một câu cũng chưa nói.

Nhưng Nam Ca Nhi vẫn cảm thấy trong nội tâm có mấy trăm vạn con ngựa đạp cỏ điên cuồng chạy qua_____có lẽ lần gì không a, người quá lý lẽ thản nhiên rồi đó đại ca!

Cảm thấy thật là vô lực mà!

Khó thể yên tĩnh mà ăn xong bữa cơm_____nếu như trong lúc đó có thể bỏ lơ được Mạc Thụ năm lần gấp đồ ăn đút cho y, bảy lần chất đồ vào trong chén của y, hơn mười lần thò tay sang sờ sờ đụng đụng, một khác cũng không ngừng để mình được yên tĩnh nuốt....

Nam Ca Nhi cảm thấy da gà tăng bội phần.

Không biết có phải là ảo giác không, sau khi trở về Quảng Điền, trình độ hoa si dán sát của Mạc Thụ đã tăng trưởng gấp bội.

Quá đáng nhất chính là, hần cư nhiên có thể dùng gương mặt phiêu nhiên như tiên đó bày ra vẻ mặt si mê hiển hiện.

Đây rốt cuộc là cần bao nhiêu điều cấu tạo thần kỳ mới có thể hình thành gương mặt kỳ tích thể này a!

Ăn cơm xong, tầm mắt của Nam Ca Nhi di chuyển theo bóng lưng thu dọn chén đĩa của Mạc Thụ_____ Có phải là quá an dật rồi không

Không cần ta làm cơm, cũng không cần ta giúp thu dọn chén đĩa, giặt đồ làm cơm toàn bộ gom hết...

Ta chỉ cần phụ trách việc ăn rồi ngủ, ách, còn phải ngồi tạo hình tạo dáng để cung ứng cho Mạc Thụ tùy thời có thể chạy tới ôm ôm sờ sờ là được.

Nói ra, đây kỳ thật là một công việc áp lực rất lớn đó a!

Mạc Thụ thu dọn xong, lại trở ra, ngồi bên cạnh Nam Ca Nhi, sau đó rất tùy tiện đưa tay kéo vai y, dùng tay còn lại, sờ trán Nam Ca Nhi: “Hôm nay có mệt hay không?”

Ta chỉ là mỗi ngày đi tới sạp trà dạo qua dạo lại, kiếm đủ tiền liền trở về, không cực khổ bằng người mỗi ngày đều chạy việc bên ngoài, trở về còn phải làm cơm giặt đồ rửa chén đi!

Nam Ca Nhi co giật khóe miệng, miễn cưỡng khắc chế xung động muốn phỉ nhổ của mình.

“Ăn no chưa?” Mạc Thụ lại thò tay sờ bụng Nam Ca Nhi, cảm thấy đã có chút nhô lên, mới chuyển qua xoa nắn thắt lưng cho Nam Ca Nhi: “Không dễ gì mới có chút thịt, nên phải nghe lời, không được nghĩ bậy bạ, biết chưa?”

.... Bị một hoa si, hơn nữa còn là một hoa si bại não, dùng giọng điệu sủng nhược như vậy để nói chuyện, đây là khổ bức tới mức nào a...

Nam Ca Nhi trầm mặc nhìn Mạc Thụ.

“Tối nay ta lại làm thêm chút gì đó cho người nha?” Mạc Thụ sờ sờ ôm ôm nghiêng rồi, mới ngồi ngay ngắn lại, dò hỏi Nam Ca Nhi.

Dưới ảnh hưởng của Nam Ca Nhi, Mạc Thụ cũng dần dưỡng thành thói quen ngày ăn ba bữa.

“Người cứ nhắm rồi làm đi.” Nam Ca Nhi vô lực trả lời.

Y đã từng nói muốn ăn mấy loại thức ăn có vị khá nặng như thịt nướng các loại, nhưng bị Mạc Thụ dùng lý do thân thể không tốt để cự tuyệt.

Cho nên, y rất ý thức không phát biểu suy nghĩ của mình.

“Thật ngoan.” Mạc Thụ sờ đầu y, “Buổi chiều còn phải đi kể chuyện sao?”

“Ân.” Ăn cơm xong, ngồi trong đại thính rộng rãi và thoáng mát, trong thời tiết ẩm áp mùa hạ này rất nhanh khiến Nam Ca Nhi cảm thấy buồn ngủ_____ Quảng Điền rất tốt, mùa hạ không quá nóng, mùa đông tuy lạnh, cũng không khắc nghiệt như những nơi khác.

“Buồn ngủ rồi sao?” Mạc Thụ cười giúp y vén những lọn tóc vụn ra sau tai.

“Ngô.” Nam Ca Nhi hàm hồ đáp một tiếng.

“Đến phòng ngủ đi, ở đây gió lớn, cẩn thận nhiễm lạnh.” Mạc Thụ lắc vai y.

“Lười đi a...” Nam Ca Nhi nhỏ giọng thăm thì.

“Được, ta ôm người đi.” Mạc Thụ nhẹ cười, cánh tay dễ dàng ôm cả người Nam Ca Nhi nhấc lên.

Nam Ca Nhi đột nhiên bị hồng trong khoảng không tự nhiên liền bị dọa, lập tức ngay cả chút buồn ngủ cũng bay biến hết, ngậy ngốc nửa ngày mới tỉnh lại, thở dốc hoảng sợ nói: “Mạc Thụ, bỏ ta xuống!” Mắt mặt quá đi!

“Đến phòng rồi sẽ đặt người xuống.” Mạc Thụ tựa hồ rất thích nhìn bộ dáng bó tay thúc thủ, bung nanh múa vuốt của Nam Ca Nhi hiện tại, hoàn toàn không mặc cả ôm Nam Ca Nhi về phòng.

Thời tiết vừa chuyển ấm, Nam Ca Nhi đã phân phòng với Mạc Thụ.

Một là Nam Ca Nhi cảm thấy hơi lúng túng, hai là, cũng sợ lửa gần rơm.

Tuy rằng y có thể tiếp nhận sự thật suốt quãng đời còn lại mình sẽ cùng trải qua với một nam nhân, nhưng vừa nghĩ tới phải cùng nam nhân làm cái này làm cái kia, y liền cảm thấy ăn không ngon, ngủ không yên....

Dịch xác mà nói, là bị một nam nhân làm cái này làm cái kia....

Điều này càng khiến y cảm thấy da gà dựng đứng.

Vì để mình không nhất thời xung động, cũng không để Mạc Thụ làm ra chuyện gì không thể khống chế, Nam Ca Nhi rất lý trí chọn lựa phân phòng ngủ.

Mạc Thụ tuy không đồng ý, nhưng trước giờ hắn chưa từng miễn cưỡng Nam Ca Nhi làm gì, cho nên cũng chỉ đành không tình không nguyện mà thỏa hiệp.

Mạc Thụ cẩn thận đặt Nam Ca Nhi lên giường, sau đó dịu dàng vuốt ve đầu y: “Ngoan ngoan nghỉ ngơi.”

Nụ cười trên gương mặt hắn mang theo sự dịu dàng mà ngay cả hắn cũng không phát giác.

Có lẽ, Mạc Thụ cũng không biết khi hắn nhìn ta hắn đã dùng ánh mắt như thế nào đi.

Nhưng mà, ta biết, ta vẫn luôn biết, cho nên ta mới từng chút từng chút bị ăn mòn.

Nam Ca Nhi ngây ngốc ngẩn đầu, nhìn mặt Mạc Thụ.

“Sao vậy?” Mạc Thụ thấy Nam Ca Nhi không những không chịu ngã ra giường, ngược lại còn nắm chặt y phục của mình, nhìn mình phát ngốc, “Không phải buồn ngủ sao?”

“...Mạc Thụ.” Nam Ca Nhi kéo góc áo Mạc Thụ.

“Ân?”

“Thân thể ta không tốt, có thể sẽ chết sớm hơn ngươi, chỉ còn lại một mình ngươi....” Tình trạng thân thể của chính mình vẫn là chính mình rõ nhất, Nam Ca Nhi nhẹ giọng nói: “Như vậy, có thể sao?” Y không hy vọng sau khi cả hai có ràng buộc sâu sắc với nhau, lại đem Mạc Thụ vứt bỏ, như vậy không công bằng.

Y nhớ tới Mạc Thụ từng nói phụ thân của hắn cả đời sầu não không vui, nên bất giác liền cảm thấy lo lắng.

Nếu bản thân không thể sống được bao lâu nữa, vậy thì lưu lại một mình Mạc Thụ, hắn phải làm sao mới tốt?

Nam Ca Nhi vừa nói xong, đã thấy Mạc Thụ chăm chăm nhìn mình.

Cẩn môi, Nam Ca Nhi nhỏ giọng lập lại: “Như vậy cũng có thể sao? Mạc Thụ.”

Câu trả lời của Mạc Thụ là tiến sát lại, nhẹ nhàng dùng môi chạm vào cánh môi đang có ý đồ muốn nói tiếp gì đó.

“Ta không thích ngươi nói những lời này.” Sau khi thành công khiến Nam Ca Nhi ngậm miệng, Mạc Thụ kề vào trán y, ôm chặt y, nhẹ giọng nói: “Ngươi biết ta không thích nghe những thứ này mà.”

“Đừng tùy tính như thế.” Nam Ca Nhi hơi cười khổ một chút, “Ngươi biết cho dù không nói, cũng không chứng minh nó sẽ không phát sinh.”

“Ân, ta biết.” Mạc Thụ nhỏ giọng nói, “Nhưng ta không thích ngươi nói ra.”

Nam Ca Nhi cảm thấy khá buồn cười vì câu nói tùy tiện của Mạc Thụ, nghĩ muốn mở miệng cười, nhưng cuối cùng chỉ hơi nhếch khóe môi, rồi lại trầm mặc.

“Được.” Y khe khẽ nói, “Ta không nói nữa.” Có lẽ là vì bản thân vĩnh viễn đều không thể nhìn rõ được biểu tình chân thực của chính mình, ngược lại mới có thể nhìn rõ được biểu tình của người đối diện, cho nên y luôn có thể hiểu rõ những ba động sau vẻ ngoài thần nhiên không sầu lo của Mạc Thụ.

Hiện tại tình tự mà Mạc Thụ đang muốn biểu đạt chính là ____ bất an.

Mạc Thụ lại nghiêm túc cẩn thận nhìn Nam Ca Nhi nửa ngày, sau đó vươn tay, kéo Nam Ca Nhi ôm vào lòng: “Hơn nữa, hiện tại ngươi nói những lời này, có phải là quá trễ rồi không?”

Nam Ca Nhi ngốc lăng, tiếp đó nhướng môi cười: “Nói cũng phải.”

Đã trễ rồi a.

“Ta nên sớm nhắc nhở người.”

“Người chỉ yêu cầu ta đối tốt với người.” Mạc Thụ nhẹ giọng nói: “Ta sẽ làm được, cho nên, nếu như người không hy vọng ta sẽ buồn, thì nỗ lực mà sống lâu một chút.”

“Được.” Nam Ca Nhi ngẩng đầu, chạm vào môi Mạc Thụ, “Được, ta đáp ứng người.”

53. Chương 53: Chương 53

Trước giờ ta chưa từng muốn suy nghĩ quá nhiều, chỉ nguyện qua được một ngày thì tính một ngày, nhưng mà nhân loại vẫn luôn vô pháp khống chế tư duy của mình.

Lặng lẽ đối mặt với Mạc Thụ nửa ngày, Nam Ca Nhi đột nhiên lặng lẽ cười, ngồi xổm lên đùi Mạc Thụ, kéo y sam phía trước của Mạc Thụ.

Mạc Thụ không nói gì, chỉ vòng tay đỡ Nam Ca Nhi, để tránh y không cẩn thận ngã xuống.

.... Người biết hiện tại ta muốn làm cái gì không?

Nam Ca Nhi nghiêng đầu nhìn Mạc Thụ, muốn từ trong biểu tình của hắn nhìn ra chút đầu mối.

Nhưng Mạc Thụ chỉ nhìn y, trên biểu tình không có gì bất đồng.

“Mạc Thụ.” y nhẹ giọng gọi đối phương.

Mạc Thụ không trả lời, chỉ chuyên chú nhìn y.

“Người thật giỏi hoạt.” Ngay cả ta, ngay cả ta cũng bị người khiến cho cam tâm tình nguyện bị nuốt chửng cũng không có kháng cự.

Mạc Thụ không biết có phải hiểu được ý trong lời nói của Nam Ca Nhi không, nhưng lại nhướng môi lên, hơi mỉm cười, thò tay vuốt tóc y: “Ân.”

“Ta ghét người.” Nam Ca Nhi vùi đầu khe khẽ nói, “Ta ghét chỗ này.” Hại ta phải tiếp tục sống, biết đau thương, biết buồn.

“Ân.” Mạc Thụ nhẹ cười, cúi đầu, hôn lên trán Nam Ca Nhi.

Nam Ca Nhi hơi giãy khỏi gọng kiềm của Mạc Thụ, ngẩng đầu lên, dựng thẳng người, ngửa mặt, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên môi Mạc Thụ.

“Làm chuyện người muốn làm đi.”

Cơn gió giữa hạ ngoài cửa sổ lùa vào, khiến cho những đám lá trên đại thụ bên ngoài ô cửa cũng reo lên xào xạt, dường như mới vừa rồi đã ngừng lại một chút, sau đó càng lớn tiếng hát lên.

Những tiểu thương đi trên đường phố bên ngoài gánh hàng hóa rao vang, thấp thoáng có tiếng nô đùa chạy ngang tường ngoài của tiểu hài tử, và tiếng những người qua đường thấp giọng nói chuyện.

Huyền não nhưng lại bình lặng.

Giống như trái tim đang muốn nhảy ra khỏi lồng ngực của y lúc này.

Cuồng loạn mà lại yên tâm.

Mạc Thụ đầu tiên là kinh ngạc, sau đó vươn tay, sờ tóc Nam Ca Nhi: “Không cần miễn cưỡng chính mình.”

“Không có.” Nam Ca Nhi vùi đầu vào hõm vai Mạc Thụ, lắc đầu nói: “Chỉ là cảm thấy cần phải làm như thế.” Nếu cả hai đã lưỡng tình tương duyệt, thì phát triển thêm một bước nữa, đương nhiên cũng là chuyện tự nhiên.

Đây là kết quả nước chảy thành sông.

Ngẩng đầu lên: “Mạc Thụ, không muốn sao?”

Mạc Thụ mỉm cười, chọc chọc mặt Nam Ca Nhi: “Người...”

“Àn?”

“Mặt rất đỏ.” Mạc Thụ cười.

Nghe thế, mặt Nam Ca Nhi ửng một cái đỏ đến muốn nổ, có chút cuồng loạn gầm thấp, bày ra tư thế dọa người: “Người rốt cuộc có muốn làm hay không, không làm ta liền đi.” Mạc Thụ là hỗn đàn!

Mạc Thụ lập tức bắt lấy cổ tay Nam Ca Nhi, cầm nó, nâng lên cao, dịu dàng hôn lên ngón tay Nam Ca Nhi: “Nếu Tiểu Nam đã mời gọi như thế, ta sao có thể không hiểu phong tình.”

“Đồ hỗn đàn nhà người!” Nam Ca Nhi bạo nộ la lên, vừa bắt đầu giãy dụa. Ai mời gọi người chứ người đi chết đi đồ hỗn đàn!

“Mới không cần nha.” Mạc Thụ dùng tay còn lại dịu dàng mà không mất đi cường lực nắm lấy thất lưng Nam Ca Nhi, không để y chạy mất, “Mỹ thực đã dâng tới cửa, ta sao có thể coi như không thấy.” Vừa cắn thận thân mật hôn ngón tay Nam Ca Nhi, mút liếm làn da y.

Ai mỹ thực chứ ai mỹ thực chứ, người mới là mỹ thực cả nhà người đều là mỹ thực!

Nam Ca Nhi oa oa giãy dụa, nhưng làm sao bì nổi với người võ lực cực cao như Mạc đại quan nhân.

Rất nhanh đã bị ép xuống, cả người giãy dụa đến mất sạch sức lực, mềm nhũn tê liệt trên người Mạc Thụ, để mặc người muốn gì làm nấy.

Môi lưỡi Mạc Thụ đã rơi xuống trước ngực Nam Ca Nhi.

Y phục mùa hạ đơn bạc đã sớm bị kéo xuống, cánh tay vừa rồi nắm chặt tay Nam Ca Nhi đã sớm chuyển dịch trận địa, cấp thiết trêu đùa trên thân thể của người trong lòng.

Làn da quang lỏa bại lộ trong không khí ẩm áp mùa hạ, tuy không bị lạnh, nhưng cảm giác bất an khi mất đi đồ che chắn vẫn khiến Nam Ca Nhi gần như không dám ngẩng đầu đối diện cùng Mạc Thụ.

Nhưng điều khiến y mặt đỏ tai hồng nhất chính là hơi thở dần trở nên gấp rút thô trọng của Mạc Thụ, khiến Nam Ca Nhi thúc thủ bó tay.

Mà tiếng trái tim đập cuồng loạn, cứ như đang ở ngay bên tai, chấn động màn nhĩ, làm y mê huyền.

Y phân không rõ rốt cuộc là trái tim mình hay là của Mạc Thụ.

Da thịt hai người thân mật dựa vào nhau, nóng bỏng nhưng lại khiến người run rẩy.

Vừa nghĩ tới mình sắp sửa phải đối diện với cảnh tượng thế nào, y liền mất đi dũng khí đối mặt.

... Ta đây có tính là chủ động dụ dỗ Mạc Thụ không?

Tuy phản ứng của Mạc Thụ vẫn khiến ta bạo nộ như thế...

Khi tay Mạc Thụ men theo thất lưng chậm rãi đi xuống, chạm tới cái khí quan mà cả hai cùng có đó, Nam Ca Nhi nhỏ giọng kinh hô một tiếng, không tự chủ được run rẩy một chút.

“Ngoan.” Mạc Thụ hôn lên gương mặt đỏ bừng của Nam Ca Nhi, “Không sao.”

Người đương nhiên không sao rồi hỗn đàn tiếp theo người có chuyện là ta đó hỗn đàn!

Nam Ca Nhi hỗn loạn phỉ nhổ trong lòng.

“...Mạc Thụ.” Y có chút gian nan, thở dốc ngẩng đầu lên, dè tay lên ngực Mạc Thụ_____ dưới lòng bàn tay, tìm Mạc Thụ đập rất nhanh.

Giống như bị dọa tới, Nam Ca Nhi vội vàng rút tay về.

Mạc Thụ nắm chặt chỗ đó bắt đầu hoạt động lên lên xuống xuống, vừa ngẩng đầu, nhìn Nam Ca Nhi mỉm cười nói: “.... Cái gì?”

Cái đó của người, đụng vào ta kìa.

Nam Ca Nhi rất muốn không chút khách khí khinh bỉ như thế.

Nhưng thứ buộc miệng thoát ra lại là tiếng thở dốc bị kìm nén đầy vẻ yếu đuối: “....Anh hùng, ta không có kinh nghiệm, người nhẹ chút...”

Nói xong, y quẩn bách tìm chỗ tự chôn.

Mạc Thụ ngẩng người, sau đó cong mắt cười, nhãn thần mang theo sủng nhược nhìn bộ dáng hốt hoảng của Nam Ca Nhi.

“Vậy người hôn ta đi.”

Nam Ca Nhi cảm thấy mặt mình đã đỏ tới mức không thể đỏ hơn nữa, nếu còn tiếp tục đỏ, thì thật sự sẽ nổ huyết quản mất.

Y nhìn mặt Mạc Thụ.

... Cư nhiên là vẻ mặt nghiêm túc như thế...

Cẩn rằng, tiến sát tới, lấy lòng hôn lên môi Mạc Thụ, sau đó liếm một cái: “Có thể chưa?” Ta quả nhiên sẽ sợ mà hôn đàn ta thật sự không nên buột miệng a ô ô....

Mạc Thụ nhìn bộ dáng có chút đáng thương của Nam Ca Nhi, nhịn không được nhẹ cười, sau đó sáp tới, dùng sức hôn lên môi Nam Ca Nhi, thâm nhập vào trong miệng y, cùng y miệng lưỡi giao triền.

Đồng thời, một thứ có chút mát lạnh nhân lúc Nam Ca Nhi thần trí hoảng hốt, linh hoạt từ chỗ đó chui vào trong nội thể y, sau đó trước trước sau sau vạch lối, khuếch trương phạm vi hoạt động.

Nam Ca Nhi khấn trương căng cứng thân thể___ đó là cái gì!

“Đừng sợ.” Mạc Thụ an ủi hôn lên mặt y, “Ta sẽ rất cẩn thận.”

“...” Việc đến nước này, Nam Ca Nhi cũng nghĩ ra rồi.

Không tiếp tục phí lời, chỉ cố chịu đựng cảm giác không phù hợp từ nội thể truyền tới, muốn đem toàn bộ ý thức đặt lên nơi phía trước đang được Mạc Thụ kích thích.

Nhưng vì thân thể không thích ứng, luôn cảm thấy khó chịu không quen, phía trước nửa mềm nửa cứng, phía sau lại bị trêu đùa.

Không lên không xuống cực kỳ khó chịu.

Khi ngón tay Mạc Thụ tăng lên ba ngón, Nam Ca Nhi cuối cùng nhịn không được xin tha: “....Mạc Thụ ...”

“Ngoan.” Mạc Thụ chỉ hôn lên cái trán đầy mồ hôi của Nam Ca Nhi, ngón tay thì vẫn không chút khách khí tiếp tục gia tăng thêm một ngón.

Nam Ca Nhi đã quen chịu đựng khổ sở, chỉ là vì Mạc Thụ đang ở trước mặt, cho nên mới không tự chủ được xin tha, nhưng đồng thời y cũng biết đây là quá trớn tất yếu, cho nên sau khi mềm nhũn kêu một tiếng Mạc Thụ, lại nỗ lực hít sâu, thả lỏng thân thể, muốn cải thiện tình trạng khó chịu hiện tại của mình.

Sự ảm nẫn của Nam Ca Nhi khiến Mạc Thụ rõ ràng có chút đau lòng, hân hôn mặt Nam Ca Nhi, nhỏ giọng nói: “Khó chịu có thể nói ra.”

Nam Ca Nhi lắc đầu, miễn cưỡng cười với Mạc Thụ: “Nói ra cũng chẳng làm được gì.” Hơn nữa bản thân Mạc Thụ cũng khó chịu đến mức nói cũng run rẩy mà không phải vẫn đang khuếch trương cho ta sao, ta sao có thể mở miệng nói được.

“Thật là...” Mạc Thụ nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Nam Ca Nhi, trầm mặc một chút, nói: “Tiểu Nam ngoan, nhịn một chút.” Vừa nói vừa tiếp tục hôn lên môi y.

Đồng thời, thân dưới hơi động.

Thân thể Nam Ca Nhi cứng ngắc một chút, sau đó giống như mất hết tất cả sức lực, cả người dựa hẳn lên người Mạc Thụ.

“Được rồi được rồi.” Mạc Thụ nhẹ nhàng vỗ lưng Nam Ca Nhi, “Tiến vào rồi, không sao rồi.” Hắn cực lực khống chế xung động muốn điên cuồng luật động của mình, bàn tay tiếp tục an ủi nơi đã mềm xuống của Nam Ca Nhi.

Nam Ca Nhi run run, tiếp theo dùng giọng điệu rầu rĩ nói: “Mạc Thụ, ngươi là hồn đàn.”

“Đúng. Ta là hồn đàn.” Mạc Thụ mềm giọng trả lời, vừa thử động thứ đã vùi vào kia.

Nam Ca Nhi phát ra tiếng rên ri có chút cực nhọc, nhưng cũng không ngăn cản, chỉ tiếp tục mắng: “Tại sao lại có được... cao?” Nương theo động tác của Mạc Thụ, giọng nói của y cũng trở nên chột cao chột thấp.

“Phòng ngừa chu đáo.” Mạc Thụ cắn răng khống chế nhịp độ của mình, thấp giọng nói.

“Cầm thú!” Nam Ca Nhi lại mắng.

Mạc Thụ hơi bất đắc dĩ lại có chút áp chế cười: “Được thôi.” Ta thừa nhận.

Cùng lúc thừa nhận, vài giọt mồ hôi rơi lên vai Nam Ca Nhi.

Nhìn Mạc Thụ nhịn tới khổ sở, Nam Ca Nhi cân nhắc một chút, mới nói: “Ngươi... ngươi động đi, dù sao... a...” Dù sao ta cũng không có thấy khoái cảm gì, cũng không thể bắt ngươi nhịn theo.

Lời này chưa nói xong, đã bị động tác đột nhiên phát cuồng của Mạc Thụ cường ngạnh cắt đứt.

Hồn đàn a, quá nhanh rồi a a!

Nam Ca Nhi gần như sắp rơi lệ.

Vì dùng tư thế này, lại thêm lực độ của Mạc Thụ quá lớn, y có thể cảm giác được nội tạng của mình sắp bị đỉnh ra.

Thật khó chịu.

“Xin lỗi... Tiểu Nam... ngươi... thật dễ chịu... xin lỗi...” Mạc Thụ một bên phát cuồng va chạm Nam Ca Nhi, một bên thở dốc xin lỗi.

Mạc Thụ....

Thật xinh đẹp.

Mang theo dục vọng, con mắt mê loạn, biểu tình mê luyến....

Gương mặt tuần mỹ, thân thể mỹ lệ ưu nhã như ngọc thạch lại tràn đầy sức mạnh.

Ta khiến ột người thế này, rơi vào hồng trần cuộn cuộn, vì ta mà điên cuồng.

Thế giới này nhiều người như thế, đẹp dễ như thế, đối với Mạc Thụ mà nói đều là vật có thể giơ tay là chạm tới.

Mà ta, lại là thứ quan trọng đã đạt được.

Muốn cảm thán mình có tài đức gì, nhưng lại cảm thấy vinh hạnh vạn phần mới càng phù hợp với tâm tình của mình.

Sự may mắn này, là vì ta, cũng vì Mạc Thụ.

Sẽ không bao giờ có người giống như Mạc Thụ, cũng sẽ không bao giờ có một người giống ta.

“... Không... sao...” Nam Ca Nhi đột nhiên nhướng mắt lên, mỉm cười, “Không sao... Mạc Thụ...” Đúng vậy, ta thừa nhận phần may mắn này của mình.

Trong mắt người đối diện, viết đầy sự tín nhiệm dành ình và cả dịu dàng mà bình thường hắn luôn che giấu.

Mạc Thụ thâm tình nhìn Nam Ca Nhi, sau đó xoay thân thể Nam Ca Nhi, áp lên giường, cúi đầu, nồng nhiệt trao đổi nụ hôn cùng y.

“Ta yêu người nhất.” Hấn thấp giọng thăm thẳm.

Nam Ca Nhi ngây ra, còn chưa kịp làm ra phản ứng gì với câu nói này của Mạc Thụ, lại đột nhiên thân bất do kỷ kinh hô: “.... Mạc, Mạc Thụ!”

Mạc Thụ đầu tiên là bị phản ứng kịch liệt của Nam Ca Nhi làm cho động tác hơi ngưng trệ, tiếp đó cúi đầu nhìn về xuân sắc khó thể tự khống chế vừa dâng lên trên mặt Nam Ca Nhi, nhất thời hiểu rõ.

“Mạc Thụ, đừng... a ô... đừng... đừng lại...” Nam Ca Nhi bắt đầu giãy dụa. Đây là cái gì, thật đáng sợ, quả nhiên nam nhân cùng nam nhân cũng sẽ có khoái cảm sao.

Mạc Thụ lộ ra nụ cười mỹ lệ đến gần như tàn khốc: “Không được... không dừng...” Vừa nói như thế, vừa hung hăng va chạm vào nơi khiến Nam Ca Nhi cảm thấy khoái cảm chí mạng, “Chỉ có một mình ta... phát cuồng, không phải quá không công bằng rồi sao.”

“.... A.... dừng...” Nam Ca Nhi bị khoái cảm quá mức đáng sợ này làm cho toàn thân run rẩy, ngay cả nước mắt cũng không tự chủ tràn ra.

Tiếng nước ma sát nơi tư mật trong gian phòng tĩnh lặng càng thêm ái muội.

Hấn chỉ cảm thấy, sắp điên rồi.

Tất cả lý trí, đều sắp vứt bỏ, chỉ biết truy theo khoái cảm.

“Thật khả ái, thật lạnh lợi, thật tốt...” Mạc Thụ nhìn biểu tình đã chìm vào điên cuồng của Nam Ca Nhi, nhin không được phục người xuống, một lần nữa hôn người dưới thân.

“Đã thuộc về ta rồi, Tiểu Nam của ta.” Mạc Thụ lặp đi lặp lại bên tai Nam Ca Nhi.

Ta không có cách nào khống chế tư duy của chính mình, nhưng ít nhất, ta còn có thể đem trần bảo ta có hiện tại, chặt chẽ, vô vàng cẩn thận, nắm giữ trong lòng bàn tay ta.

54. Chương 54

Hôm nay, Xuân Kiều đã mang thai mời cơm đãi khách.

Mạc Thụ vì không có thời gian, nên do Nam Ca Nhi đại biểu đi một chuyến.

Mọi người náo nhiệt nửa ngày, khi trở về nha môn đã đến thời gian dùng cơm tối, Nam Ca Nhi vội vàng mang đồ ăn tới nhà bếp hâm nóng_____ bình thường lúc này Mạc Thụ đều đã sắp về rồi.

Vừa đi vừa nghĩ tới một đám gia hỏa say túy lúy vừa rồi mà không nhin được buồn cười.

Sau khi bọn Đại Hạ trở về, mang theo rất nhiều người bên ngoài, thế là Quảng Điền càng thêm náo nhiệt, rất nhiều người trẻ tuổi đều chạy tới chỗ Xuân Kiều góp vui, Xuân Kiều bụng đã to cũng vẫn nhảy nhót hoàn toàn không lo tới hài tử trong bụng, khiến A Phương ca đầu đầu không thôi.

Đi đến trước cửa nhà bếp, lại phát hiện cánh cửa vốn đóng hiện tại bị mở toang.

Nam Ca Nhi thò đầu vào xem.

Phát hiện Mạc Thụ tiên sinh lúc này đang ngồi xổm bên bếp lò làm gì đó.

“Người cũng biết trở về rồi a.” Mạc Thụ chưa hề hừ một câu, đầu cũng không quay lại.

Nam Ca Nhi đen mặt_____ Người đang báo oán cái gì vậy chứ.

Đi qua, bưng một cái ghế nhỏ, ngồi bên cạnh Mạc Thụ: “Người đang làm gì.”

“Không ai làm cơm cho ta, ta tự mình nướng ngô ăn.” Mạc Thụ oán niệm cực đại nói.

... Cho dù bình thường ta ở trong nha môn, thì làm cơm cũng là do người mà có được không.

“Hôm nay bên chỗ Xuân Kiều tử rất vui, người đông, rất náo nhiệt.” Nam Ca Nhi thầm phỉ nhổ xong, mới né tránh nói.

“Vậy a, cho nên người vui đến mức quên trở về luôn chứ gì.” Mạc Thụ chưa lết nói.

... Đây! Chính là vì người không đi, cho nên ta mới bị những gia hỏa đó tóm lấy lái nhái trên chộc, còn có ý đồ muốn chuốc say ta đó được không!

“Ta mang cơm về cho người.” Nam Ca Nhi lại nói.

“Ăn còn thừa lại mới nhớ tới ta vẫn còn ở nhà đợi người đúng không.” Mạc Thụ tiếp tục ai oán.

Nam Ca Nhi lúc này thật sự là vô lực rồi, nghiêng đầu nhìn Mạc Thụ: “Người rốt cuộc đang làm mình làm mấy cái gì? Ta không phải chỉ trở về trễ một chút thôi sao?”

“Ta hôm nay cả ngày đều không nhìn thấy người!” Mạc Thụ giống như bị dẫn bạo, quay đầu, rầu rĩ ai oán thê lương nhìn Nam Ca Nhi, tựa hồ sắp phát cuồng nói.

... Không thăm thương đến vậy đi, cứ làm như thể ta đã làm chuyện gì khiến thiên nộ nhân oán không bằng.

Người không phải mỗi ngày đều thấy ta sao!

Nam Ca Nhi đen mặt.

“Ta sáng sớm ra ngoài, người còn chưa tỉnh, buổi trưa trở về người đã ra ngoài rồi, hiện tại còn trễ như vậy mới chịu trở về.” Mạc Thụ tiếp tục lầm bầm.

“Ta biết rồi ta biết rồi, người mất hứng với ta rồi đúng không.”

“Tiểu Nam, người thay đổi rồi, từ sau ngày đó trở đi, người liền thay đổi rồi.”

“Hôm qua người chê ta làm đồ ăn quá mặn, hôm trước người lại nói đồ ăn nhạt, hôm trước trước nữa người nói không hợp khẩu vị, có phải người đã chán ghét ta rồi không?”

“Hôm nay người nhất định phải nói rõ ràng cho ta!”

Nam Ca Nhi đầu đầy hắc tuyến nghe Mạc Thụ oán trách đầy oán khí_____ này này, khẩu khí oán phụ này là chuyện gì đây a!

Cuối cùng, Mạc Thụ nói một câu, khiến Nam Ca Nhi triệt để không nói nên lời.

“Từ sau khi chúng ta thân cận da thịt, có phu phu chi thực, người liền thay đổi trở nên rất lạnh nhạt.” Mạc Thụ lầm bầm, “Người có phải là ngán rồi, cảm thấy đã ăn được rồi nên không còn thú vị nữa?”

Nam Ca Nhi triệt để bị Mạc Thụ làm cho hỗn loạn.

Ta khát bà người!

Cái gì mà phu phu chi thực, cái gì mà ăn rồi thì không thú vị nữa!

Mỗi buổi tối người bị áp là ta có được không, nói ra thì ta chịu thiệt nhiều hơn đó được không, da mặt người lúc nào thì đã dày đến mức này rồi, người nói ra những lời này ta còn sợ bị mất mặt đó!

“Câm miệng!” Nam Ca Nhi ngẩng đầu, hung ác trừng Mạc Thụ.

Gia hỏa không chút liêm sỉ này lái tới tận đầu rồi a, tại sao không có sứ giả chính nghĩa nào tiêu diệt cái đồ này, ngược lại để mặc cái đồ này tới chuốc độc cho lỗ tai ta!

Ngẩng đầu, nhưng lại nhìn thấy cặp mắt mang theo ý cười của Mạc Thụ.

.... Bị trên chộc rồi....

Bị một tên hoa si bại não hết thuốc chữa trên chộc!

Nam Ca Nhi cảm thấy mình bị đá kích thật nặng.

Thẹn quá hóa giận, y đang muốn dựng lông, Mạc Thụ đã nhanh tay lẹ mắt thò tay qua, rờ đầu Nam Ca Nhi, thuận tiện vuốt lại mớ lông đã dựng lên của y: “Tuy có chút ý tứ nói đùa, nhưng mà...” Trên tay hơi dùng lực, “Đừng quá nghiêm túc.”

“Ân?” Nam Ca Nhi không biết Mạc Thụ tại sao lại nói ra một câu khó hiểu như vậy, hoang mang nhìn Mạc Thụ.

“Đừng quá nghiêm túc.” Mạc Thụ nhẹ cười_____ Tuy biểu tình là cười, nhưng ý cười vẫn chưa đi tới đuôi mắt.

Trong mắt hắn ngược lại có biểu tình nghiêm túc và chăm chú bình thường khó thấy.

“Ta mới là quan trọng nhất, những người khác nhất định phải xếp sau ta, biết chưa?” Thanh âm của hắn rất nhẹ, nhưng loại áp bức vô hình trung tản mát ra, lại khiến người ta cảm thấy có chút ngột thở, “Vì ta, người mới sẽ lưu lại đây, mà không phải vì bọn họ, đúng không?”

... Kỳ thật Quảng Điền mới là một phần nguyên nhân ta tiếp nhận người, người thật sự quá đề ê lực của mình rồi.

Nam Ca Nhi thầm phỉ nhổ như vậy_____ Đương nhiên, y rất thức thời không đi vuốt lông cọp, chỉ trầm mặc không nói chuyện.

“Cho nên, đừng đối với họ nghiêm túc như thế, ta quan trọng nhất.” Mạc Thụ hạ kết luận, nghiêng mặt đi, ngón tay nhẹ chạm vào môi Nam Ca Nhi: “Được không?”

Nếu Mạc Thụ đã dùng ngữ ngữ thỉnh cầu này nói chuyện....

“Được.” Nam Ca Nhi gật đầu.

Đây vốn chính là sự thật.

Nam Ca Nhi ngoan ngoãn trả lời, khiến khí tức đáng sợ bao quanh Mạc Thụ trong thoáng chốc tan biến vô tung.

Mạc Thụ nhẹ cười một tiếng, sau đó lấy ngô ra, bóc xuống vài hạt non một chút, bỏ vào lòng bàn tay Nam Ca Nhi: “Hôm nay A Phương rất đau đầu đi.”

Quả nhiên, cho dù không đi, người không phải cũng vẫn nắm rõ mọi chuyện trong Quảng Điền như lòng bàn tay sao?

Nam Ca Nhi gật đầu, ném những hạt ngô trong tay vào miệng nhai.

“Qua một thời gian nữa, bên ngoài lại có người muốn trở về.” Mạc Thụ nói.

“Ân?” Nam Ca Nhi ngẩng đầu, vẫn còn đang nhai quai hàm, trông khá giống sinh vật thuộc bộ gặm nhấm.

Điều này khiến Mạc Thụ không kìm được đưa tay véo một phát.

Thả xuống rồi, mới từ tốn nói: “Lần này trở về là Quân Diệu.”

Nam Ca Nhi đầu tiên là kinh ngạc, sau đó hiểu rõ: “Người là nói...” Kỳ thật trước đó ở Quảng Điền lâu như vậy, cũng thấy không ít người bên ngoài lục tục trở về, nhưng nếu nói ra chỉ có đám người năm ngoái cùng về với mình là nhiều nhất.

Hiện tại Mạc Thụ đặc biệt nhắc tới việc có người trở về, thì nghĩ chắc chắn không phải chỉ có vài ba người như bình thường, rất có khả năng là một đám đông.

Hơn nữa Mạc Thụ cũng nói, là Quân Diệu.

Đại khái là đa số người ở Quân Diệu đều sẽ trở về_____ Giống như lúc trước văn sĩ đại nhân tại Bắc Quận mang theo gia trẻ tự lại ven đường trở về Quảng Điền vậy.

“Tuy trước mắt thế cục bình ổn.” Mạc Thụ nhẹ giọng nói, “Nhưng chúng ta đã phát giác rồi, trong hai năm tới, những người ở các nước khác sẽ nhất nhất trở về đây.”

Rất nhanh, thế giới bên ngoài, lại lần nữa chìm vào chiến loạn.

Đích xác mà nói, sau khi Bắc Quận vương tự treo cổ chết, sự cân bằng kìm hãm nhau của các thế lực lớn đã bị đánh vỡ.

“Đại khái còn mấy năm?”

“Không vượt quá năm năm.” Mạc Thụ trả lời thập phần trấn định. “Nếu phát triển nhanh, thì ước chừng chỉ cần ba năm là đủ.” Đủ để những con trùng ngu ngốc bên ngoài nổ ra cuộc động loạn mà mình cho là đúng, sau đó sẽ khuếch tán ra cả thế giới.

“Cho nên, mọi người của Quảng Điền đều sẽ trở về?”

“Không phải toàn bộ.” Mạc Thụ nói, “Dù sao, chiến tranh sẽ thúc đẩy thế giới phát triển, chúng ta cũng cần phải học tập.” Hắn rờ đầu Nam Ca Nhi, “Hơn nữa, trong loạn thế, không phải càng cần có anh hùng xuất hiện sao?”

Nam Ca Nhi kinh ngạc, sau đó nhẹ cười: “Nói cũng phải.”

“Ngày mai muốn ăn cái gì?” Mạc Thụ kết thúc vấn đề này, nói tới chuyện trong nhà.

“Tùy tiện đi.” Nam Ca Nhi không quá để ý đứng thẳng dậy, đặt đồ ăn lên bếp lò bắt đầu hâm nóng.

“Lang trung nói, người gần đây khỏe lên rất nhiều.” Khẩu khí của hắn tràn đầy tự hào.

Nam Ca Nhi cong miệng: “Àn.” Đương nhiên khỏe lên rất nhiều, mỗi ngày kiên trì rèn luyện, đúng giờ dùng cơm, ngủ sớm dậy sớm, lại thêm tâm tình vui vẻ....

Ách, được thôi, có lẽ vẫn cần thêm vào sự ‘rèn luyện’ buổi tối?

Vừa nghĩ tới cái này Nam Ca Nhi bất giác lại đen mặt, quay sang phía Mạc Thụ: “Người rất cuộc muốn nói cái gì.” Người tự hào cái đầu người!

Mạc Thụ ngẩng đầu, chớp chớp mắt, cố ý giả vô tội nói: “Nghe người ta nói, trường kỳ ăn không no bao tử sẽ trở nên nhỏ đi.”

Nam Ca Nhi hung hăng co giật khóe miệng, từ cao nhìn phủ xuống Mạc Thụ: “Ta nhớ người nói, là ta ăn được rồi đi. Ta rất no, cảm tạ quan tâm.”

“Vậy làm sao có thể.” Mạc Thụ rất chính nghĩa rất nghiêm túc nhìn Nam Ca Nhi: “Ta cảm thấy người một chút cũng không no.”

“Ta cảm thấy ta rất no rồi.” Nam Ca Nhi nghiêng răng nghiêng lợi.

“Đừng mà...” Mạc Thụ cuối cùng bắt đầu càn quấy, một tay ôm chặt chân Nam Ca Nhi, không chút hình tượng cọ cọ: “Ta chưa no, ta chưa no, ta muốn ăn ta muốn ăn.”

Nam Ca Nhi mặt không biểu tình đáp: “Đừng gấp, ta rất nhanh sẽ đem những món ‘cơm thừa canh cặn’ này hâm nóng.” Ý nặng giọng nói; “Người có thể ăn rồi.”

“Người biết ta nói không phải cái này mà!” Tay Mạc Thụ bắt đầu sờ loạn.

“Này, đừng làm loạn nữa!”

“Ta rất nghiêm chỉnh.” Mạc Thụ mang theo ý cười trả lời.

.....

Bên ngoài sắp sửa chìm vào một trận động loạn, sinh linh đồ thán, ai oán khắp núi đồng, chiến tranh sắp sửa lên đài, móng ngựa sắp dẫm nát sơn hà.

Nhưng tại nơi này, trong một huyện thành nhỏ bé, vững như thành đồng, những người sống tại nơi này, mỗi ngày chỉ cần nhàn tản làm chuyện vặt trong nhà, an ổn qua ngày.

Mà ta, được nơi này, được người ở nơi này xem trọng và quan tâm.

May mắn xiết bao.

.

[Toàn văn hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuan-thu-mo-van>